

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Büyü Ustası

MARIA V. SNYDER

DE
X

KADIKAT YEMİNE SAÇLANMAZ

kitapyurdu.com

tg: @sorsorikita
tg: @satirarasinda

Irys "Geldik," dedi.

Etrafıma bakındım. Çevremizi saran orman hayatla dolup taşıyordu. Gür, yeşil çalılar yolumuzu tıkıyor, ağaçların oluşturduğu sayvandan aşağı sarmaşıklar sarkıyor, orman kuşlarının hiç durmayan şakıması kulaklarımda çınlıyordu. Ormanda bizi izleyen küçük, kürklü hayvanlar iri yaprakların ardına gizlenmiş bizi gözetliyordu.

Diğer üç kıza bakıp "Neresi?" diye sordum. Benim kadar şaşkın haldeki kızlar hep birlikte omuz silktiler. Ağır, nemli hava yüzünden pamuklu giysileri terden sırlıslam olmuştu. Benim de pantolonum ve beyaz gömleğim ter içindeki cildime yapışmıştı. Ağır sırt çantalarımızı, yılan gibi kıvrılan daracık orman patikalarında taşımaktan yorulmuştuk, dahası tanımadığımız bir sürü böcek bizi kaşıntı içinde bırakmıştı.

Irys "Zaltana çiftliği," dedi. "Büyük ihtimalle senin evin."

Gür yeşillığe göz gezdirsem de yerleşim yerine benzer hiçbir şey göremedim. Biz güneye doğru ilerlerken Irys ne zaman vardığımızı söylese çoğu zaman ulaştığımız yer etrafı tarlalarla ve çiftliklerle çevrili; ahşap, taş veya tuğla evleri olan küçük bir kasaba veya köy oluyordu.

Açık renkli gıysiler içindeki sakınler bizi sıcak bir şekilde karşılıyor ve ses kalabalığının ve baharat kokularının arasında öykümüzü dinliyorlardı. Ardından alelacele belli ailelere haber salınıyordu. Bir heyecan ve uğultu kasırgası içinde, hayatları kuzeydeki yetimhanede geçmiş olan grubumuzdaki çocuklardan biri varlığından bile haberdar olmadığı ailesine kavuşuyordu.

Dolayısıyla biz güneydeki Sıtının içlerine yol aldıkça grubumuz giderek küçüldü. Çok geçmeden soğuk kuzey havasını çok uzaklarda bırakıp görünürde tek bir kasabanın olmadığı ormanın buram buram sıcaklığında pismeye başladık.

"Çiftlik mi?" diye sordum.

Irys iç geçirdi. Bir kaç siyah saç teli sıkı topuzundan çıkmıştı ve sert yüz ifadesi zumurut gözlerindeki şakacı bakışla gelişiyordu.

"Yelena görüntü yanıltıcı olabilir. Duyularınla değil, zihninle ara."

Kayganlaşmış ellerimi ahşap dövüş sopamın gövdesi boyunca gezdirdim. Zihinsel farkındalığımı yaymamla zihnim boşaldı ve ormanın uğultusu giderek azaldı. Zihin gözümle bir yılanla buluştu. Çalıkların arasında sürünerek ilerlediğimi ve güneş ışığının vurduğu bir parça toprak aradığımı görüyordum. Uzun kolları ve bacakları olan bir hayvanla ağaç dalları arasında öyle rahatça yol alıyordum ki uçar gibiydim.

Sonra, yükseklerde, ağaç tepelerinin üzerindeki insanların arasında gezindim. Zihinleri açık ve sakin, akşam yemeginde ne yiyeceklerine karar veriyorlar, şehirden gelen haberleri tartışıyorlardı. Fakat zihinlerden biri aşağıdaki ormandan gelen seslerin endişesi içindeydi. Orada tuhaf bir şeyler oluyordu. Muhtemel bir tehlike vardı. Zihnimde kim var?

Kendime geldim. Irys bana bakıyordu.

"Ağaçlarda mı yaşıyorlar?" diye sordum.

Başını salladı. "Fakat şunu unutma ki Yelena, sırf birilerinin zihinleri içlerine girmene elverişli diye daha derin düşüncelelerini yoklayamazsın. Bu Etik Yasasına aykırıdır."

Sözleri sertti. Usta büyücü öğrencisini azarlıyordu.

"Uzunum," dedim.

Başını iki yana salladı. "Bazen senin hâlâ öğrenim aşamasında olduğunu unutuyorum. Kaleye gıdıp eğitime başlamamız gerek ama bu molanın uzun sürmesinden endişe ediyorum."

"Neden?"

"Seni diğer çocuklar gibi ailenin yanına bırakamam ama erkenden götürmem de zalimce olur."

Tam o sırada yukarıdan gür bir ses "Venettaden," diye seslendi.

Irys kolunu yukarı kaldırıp bir şeyler mırıldansa da daha ben etrafımızı kuşatan büyüyü püskürtmeden kaslarım dondu. Kimildayamıyordum. Kısa süren bir panik anının ardından zihnimi yatıştırdım. Bir savunma duvarı inşa etmeye çalışsam da beni kapana kısıran büyü daha ben ust uste dizmeden zihinsel tuğlalarımı yerle bir etti.

Ancak Irys etkilenmemişti. Ağaçların tepesine doğru bağırdı. "Biz Zaltana ailesinin dostlarıyız. Ben Jewelrose Klanından, konseyin dördüncü büyücusu Irys'im."

Ağaçların arasında bir başka yabancı kelime yankılandı. Büyü beni serbest bırakırken dizlerimin bağı çözüldü ve halsizliğimin geçmesi için kendimi yere bıraktım. İkizler Gracena ve Nickeely de inleyerek yere yığıldılar. May bacaklarını ovuşturdu.

Tepemizden gelen ses "Neden geldin Irys Jewelrose?" diye sordu.

Irys "Sanırım kayıp kızını buldum," diye yanıt verdi.

Dalların arasından bir ip merdiven sarktı.

Irys "Gidelim kızlar," dedi. "Al Yelena, biz tırmanırken sen merdiveni tut."

Aklımdan ben tırmanırken merdiveni kimin tutacağı sorusunun gelmesiyle içimden kızdım. Irys'in ofskeli sesi kafamın içinde beni azarladı. Yelena sen ağaçlara çıkmakta gucluk çekmezsin. Belki de tırmanma sırası sana geldiğinde merdiveni yukarı çek-tirmeliyim. Sen pekâlâ kancun ve ipinle de yukarı çıkabilirsin.

Elbette haklıydı. Bir merdivenin sağlayacağı rahatlık olma-dan ağaç tepelerine çıkıp Ixia'da düşmanlarımdan saklanmış-tım. Hâlâ ara sıra ağaçların arasında "yürümenin" keyfini çıkar-ıyor, hem böylelikle becerimi köreltmemiş oluyordum.

Irys bana gülümsedi. *Belki de bu senin kanında vardır.*

Aklıma Mogkan gelince midem allak bulak oldu. Bana Zal-tana kanyıyla lanetlendiğimi söylemişti. Ölen güneyli büyücüye güvenmek için hiçbir sebebin olmasa da Zalana ailesinin bir parçası olacağım diye büyük beklentiler içine girmekten sa-kinmiş. Irys'e onlar hakkında sorular sormaktan kaçınmışım. Mogkan'ın ölürken bile son bir hainlik düşünebilecek biri ol-dugunu biliyordum.

Mogkan ve General Brazell'in oğlu Reyad'ın Süta'dan kaçırdıkları otuzdan fazla çocuktan biri de bendim. Her yıl ortalama iki çocuk olmak üzere, çılgınca planlarına alet etmek için kızları ve oğlanları Brazell'in Ixia Bölgesi'ndeki "yetimhaneye" getirmişlerdi. Hepsinin büyü yeteneği güçlü ailelerden olduk-ları için çocukların büyücü olma potansiyelleri vardı.

Irys bana büyü gücünün bir lütuflüğünü, her klandan sadece bir avuç büyücü çıktığını açıklamıştı. "Elbette bir aile-de ne kadar çok büyücü varsa, sonraki nesilden de büyücüler çıkma olasılığı o kadar artar," demişti. "Mogkan o kadar küçük çocukları kaçırmakla bir risk aldı. Büyü güçleri çocuk olgun-luğa erişene dek ortaya çıkmaz."

Ona "Neden kaçınan kızların sayısı oğlanlardan fazla?" diye sormuştum.

"Büyücülerimizin yalnızca yüzde otuzu erkek ve içlerinde ustalık düzeyine ulaşan sadece Bain Bloodgood'tur," yanıtını vermişti.

Ağaçların arasından sarkan ip merdiveni sabırla beklerken aklıma Zaltana ailesinden kaçışının büyücü olduğu sorusu geldi. Ya-nımda duran üç kız, giysilerinin eteklerini kemerlerinin içine soktu. Irys, May'in merdivene tırmanmasına yardımcı oldu, May'i Gracena ve Nickeely izledi.

Sitia sınırını geçtiğimizde kızlar hiç tereddüt etmeden ku-zeyli üniformaları çıkarıp bazı güneyli kadınların giydiği par-lak, çok renkli elbiseleri giymişlerdi. Oğlanlar üniformalarını basit, pamuklu pantolonlar ve tunklerle değiştirmişlerdi.

Irys yeşil sayvanın içinde kaybolduğunda ayakımı merdi-venin ilk basamağına attım. Bana ayaklarım suyla dolmuş da beni aşağı çekiyormuş gibi geldi. Vücudumu merdivenden yu-karı çekerken bacaklarım tereddütte kaldı. Yarıya geldiğimde duraksadım. Ya bu insanlar beni istemezlerse ne olacaktı? Ya kayıp kızları olduğuma inanmazlarsa? Ya yaşım kızları olama-yacak kadar büyükse?

Yuvalarına dönen çocukların hepsi hemen kabul edilmişti. Yedi ile on üç yaş arasında, ailelerinden sadece birkaç yılğına koparılmışlardı. Fiziksel benzerlikler, hatta isimler ailelerinin onları tanımasını kolaylaştırmıştı. Artık sayımız dörde imiş-ti. Tıpatıp ikizler Gracena ve Nickeely on üç yaşındaydı. On iki yaşındaki May en küçükümüzdü. Yirmi yaşında olan ben grubun en yaşlısıydım.

Irys'e göre on dört yıl önce Zaltana ailesinden altı yaşında bir çocuk kaybolmuştu. Bu evden uzak kalmak için epey uzun bir zamandı. Artık bir çocuk değildim.

Kaçırılanlar arasında benim yaşımda olan ve Brazell'in planlarına alet olup sağlıklı kalan sadece ben vardım. Kaçırılan diğer çocuklar olgunlaştıklarında içlerinde büyü güçleri gelişenler ruhlarını Mogkan ve Reyad'a teslim edene dek işkence görmüşlerdi. Mogkan, artık hepsi hissizleşen bu tutsakların büyü gücünü kendisinininkini arttırmak için kullanmış, çocukları ruhtan yoksun canlı bedenlere çevirmişti.

Irys bu çocukların ailelerini durumdan haberdar etme görevini üzerine almışken, ben Mogkan'ın ruhunu ele geçiremediği tek kişi olduğum için bir tür suçluluk duygusu içindeydim. Ama onun ruhuma el koymak için gösterdiği çabaların benim için ağır bir bedeli olmuştü.

İxia'daki mücadelelerimi düşününce aklıma Valek geldi. Özlemi yüreğimde bir sızıya dönüştü. Bir elimi ip merdivene dolayıp diğer elimle Valek'in benim için yonttuğu, kelebek şeklindeki kolye ucuna dokundum. Belki de İxia'ya dönmenin bir yolunu bulabilirdim. Ne de olsa bedenimdeki büyüde artık kontrol edemediğim parlamalar olmuyordu ve ağaçlarda yaşayan bu tuhaf güneylilerin yanında olacağıma Valek'in yanında olmayı tercih ederdim. Güneyin, Sitia'nın adı bile ağzımda naboz bir tat bırakıyordu.

"Yelena haydi." Irys yukarıdan bana doğru seslendi. "Seni bekliyoruz."

Cesaretimi topladım ve elimi uzun saç örgümde gezdirip siyah saçlarıma dolaşan birkaç küçük asma filizini çıkardım. Ormanda yaptığımız uzun yürüyüşe rağmen çok da yorgun değildim. 1.65 boyumla çoğu İxia'lıdan kısa olsam da İxia'da geçirdiğim son senede sıkı bedenim kaslı bir hal almıştı. Yaşamım bambaşka bir değişim geçirmişti. Zindanda açlık çekerken Komutan Ambrose'un yemeklerini tatmaya geçmem bedensel esenliğimi iyileştirmiş olsa da ruhsal esenliğim için aynı şeyi söyleyemezdim.

Başımı iki yana sallayıp bu düşünceleri zihnimden atım ve o an yüz yüze olduğum duruma odaklandım. Merdivenin geri kalanını çıktığımda karşımda merdiven sahanlığı görevini görecek geniş bir dal veya platform bulmayı umuyordum. Oysa bir odaya girmişim.

Şaşkın şaşkın çevreme bakındım. Oda'nın duvarları ve tavanı birbirlerine bağlanmış dallardan oluşuyordu. Aradaki boşluklardan güneş ışığı içeri sızıyordu. İç içe geçirilmiş dallar ve çubuklardan ibaret sandalyelerin üzerinde yapraklı minderler vardı. Küçük odada sadece dört oturma vardı.

Uzun boylu bir adam "Bu o mu?" diye sordu. Pamuklu tuniği ve kısa pantolonu ağaç dallarıyla aynı renkti. Yeşil bir jeli saçına yedirtmiş ve vücudunun açıkta kalan yerlerine sürmüştü. Omuzunda bir yay ve ok kılıfı asılıydı. Onun muhafız olabileceğini düşündüm. Fakat bizi donduran büyücüye silaha neden ihtiyaç duyuyordu ki? Yine de Irys büyüyle rahatça etkisiz hale getirmişti. Bir okun yönümü de saptırabilir miydi?

Irys adama "Evet," yanıtını verdi.

Adam "Pazarda kulağımıza bazı dedikodular gelmişti ve ziyaretimize gelip gelmeyeceğinizi merak ediyorduk. Dördüncü Büyücü. Lütfen burada bekleyin" dedi. "Atamızı çağıracağız."

Irys sandalyelerden birine gömülürken odayı keşfe koyulan kızlar tek pencereden gördükleri manzara karşısında hayret nidaları çıkardılar. Muhafız duvardan geçmiş gibi görünse de yakından bakınca yine dallardan yapılmış bir köprüye açılan boşluğa fark ettim.

Irys bana "Otur," dedi. "Rahat ol. Burada güvendesin."

"Bu iç açıcı karşılamaya rağmen nasıl rahat olayım," diye karşılık verdim.

"Standart prosedür. Yanında bir rahatlatıcı olmayan ziyaretçiler buraya nadiren gelir. Ormandaki vahşi hayvanların tehli-

kelerine karşı çoğu gezgin Zaitana ailesinden bir rehber tutar. Sana Zaitanaların koyune doğru yol aldığımızı söyledikten sonra ben sınırların gergin ve sürekli savunulmadığını.”

Irys eliyle hacaklarına işaret etti. “Dövüş pozisyonundasın ve her an saldırmaya hazır bekliyorsun. Bu insanlar senin ailen. Neden sana zarar vermek istesinler ki?”

Silahımı sırtımdan çektiğimi ve ellerim üzerinde, hazır beklediğimi fark ettim. Duruşumu normale çevirmek için çaba sarf etmem gerekti.

“Uzgünüm.” Bir buçuk metre boyunda bir asa olan dövüş sopamı sırt çantamın yan tarafındaki askıya soktum.

Bilinmeyen korkusu beni hep tedirgin etmişti. Ixia’da bana söylenen ailemin olduğuydu. Onlara kavuşmam imkansızdı. O durumda bile beni evlatlık alacak, sevip önemseyecek bir ailenin hayalini kurardım. O hayalden ancak Mogkan ve Reyad’ın kobayı olduğunda vazgeçmiştim; şimdi ise Valek vardı ve bir aileye ihtiyacım olmadığını hissediyordum.

Irys yüksek sesle “Bu doğru değil Yelena,” dedi. “Ailen kim olduğunu ve neden o kişi olduğunu keşfetmene yardımcı olacak. Onlara sandığından daha fazla ihtiyacın var.”

“Birinin zihnini okumanın etik yasanıza aykırı olduğunu sanıyordum.” Mahrem düşüncelerime girmesine kızmışım.

“Öğretmen ve öğrenci olarak bağlandık. Beni akıl hocası olarak kabul etmekle zihnine özgürce girebilmemin yolunu açtın. Aramızdaki bağı yok etmek, bir şelalenin akış yönünü değiştirmekten daha zor.”

“Yol açmakla ilgili bir şey anımsamıyorum,” diye homurdandım.

“Zaten bağı kurmak için bilinçli bir çaba sarf etsek asla oluşmazdı.” Bir süre yüzümü süzdü. “Bana güvenini ve sadakatini verdin. Bir bağ kurmak için gereken de bu kadardı. Mahrem

düşüncelerini ve anılarını gözlemeyecek olsam da yüzeydeki duygularını hemen fark edebilirim.”

Yanıt vermek için ağzımı açtığım sırada yeşil saçlı muhafız geri döndü.

Adam “Beni izleyin,” dedi.

Ağaç tepelerinin üzerinde, kıvrımlı yollarda ilerledik. Koridorlar ve köprüler yerin çok üzerindeki art arda odaları birleştiriyordu. Yerden bakıldığında bu haneler labirenti hiç mi hiç fark edilmiyordu. Yatak odalarından, oturma odalarından geçerken karşımıza tek bir kişi çıkmadı. Odaların içine şöyle bir göz attığımda içlerinin ormandan temin edilmiş nesnelerle döşendiğini fark ettim. Hindistancevizi kabukları, fıstıklar, boğurtlenler, çimlenler, dal parçaları ve yapraklar ustalıkla duvar süslemelerine, kitap kapaklarına, kutulara ve heykellere dönüştürülmüştü. Hatta biri beyaz ve siyah taşları yapıtılarak şu uzun kuyruklu hayvanlardan birinin tıpatıp aynısını yapmıştı.

Heykele işaret edip “Irys,” dedim. “Şu hayvanların adı ne?”

“Valmurlar. Çok zeki ve oyunbaz olurlar. Ormanda onlardan milyonlarcası var. Meraklıdırılar da. Bizi ağaçlardan nasıl gözetlediklerini hatırlıyor musun?”

Kendilerini kısa bir an için de olsa incelememe fırsat verecek kadar bile yerlerinde durmayan küçük yaratıkları anımsayarak başımı salladım. Başka odalarda, farklı renklerde taşlardan yapılmış başka hayvan heykelleri de gördüm. Valek ve onun taşlardan yonttuğu hayvanlar aklıma gelince boğazım düğümlendi. Bu taş heykelleri görse nasıl ustalıkla işlendiklerini takdir edeceğine emindim. Belki de bunlardan birini ona gönderebilirdim.

Onu bir daha görüp göremeyeceğimi bilmiyordum. Komutan büyü gücüm olduğunu öğrenince beni Sitia’ya sürgün etmişti. Ixia’ya dönecek olursam komutanın benim için verdiği

adam emni yerine getirilecekti. Yine de komutan Ixia'daki dost-
larımla iletişimi kuramayacağımı söylememişti.

Köyde gezinirken neden kimseyle karşılaşmadığımızı niha-
yet anladım. İki yüz kadar insanın toplanmış olduğu büyük,
yuvarlak bir salona girdik. Anlaşılan köy sakinlerinin hepsi
oradaydı. İnsanlar raştan bir ateş çukurunun etrafına dizilen,
ahşaptan yontulmuş bankalarda oturuyorlardı.

Biz içeri girer girmez konuşmalar kesildi. Tüm gözler üze-
rime çevrildi. Tüylerimi ürperdi. Bana yüzümün her noktasını,
giysilerimi ve çamurlu çizmelerimi inceliyorlarmışlar gibi geldi.
İfadelerinden beklentilerini karşılamadığımı sonucuna vardım.
Irys'in arkasına gizlenme arzumu bastırdım. Irys'e Zaltana aile-
siyle ilgili daha çok soru sormamış olmanın verdiği pişman-
lık göğsümün içinde kut kut atıyordu.

Nihayet yaşlı bir adam öne çıktı. "Ben Zaltana ailesinin ata
konsey üyesi Baval Cacao Zaltana'yım. Sen Yelena, Liana Zalta-
na mısın?"

Duraksadım. İsmim kulağıma çok resmi, yapıştırma ve ya-
abancı gelmişti. "Adım Yelena," dedim.

Benden birkaç yaş büyük, genç bir adam kalabalığı yardı ve
Ata'nın yanına gelince durdu. İyice kıstığı, yeşim yeşili gözle-
rini benimkilere dikti. Yüzü nefret ve tiksintinin karışımıyla
kırış kırış oldu. Hafif bir büyü dokunuşunun bedenimi okşa-
dığını hissettim.

Adam "O cinayet işlemiş," diye bağırdı. "Kan kokuyor."

2

Zaltanaların oluşturduğu kalabalıktan hayret nidaları yük-
seldi. Düşmanlaşan yüzlerden tiksinti ve hiddet okunuyordu.
Onca gözün yaydığı negatif gücü savuşturmak umidiyle Irys'in
arkasına geçtim.

Irys genç adama "Leif, her şeyin dramatik yanını görmeye
meyillisin sen," diye çıkıştı. "Yelena zor bir hayat geçirdi. Bil-
medigin konularda yargılama onu."

Leif, Irys'in bakışı karşısında geriledi.

Irys "Ben de kan kokmuyor muyum?" diye sordu.

Leif "Fakat sen Dördüncü Büyücü'sün," yanıtını verdi.

"Öyleyse neyi neden yaptığımı biliyorsun. Öyleyse sana tav-
siyem kız kardeşini suçlamadan önce Ixia'da başından neler
geçtiğini öğrenmen."

Leif dişlerini sıkı. Muhtemelen yanıt olarak söyleyecekleri-
ni kendisine saklarken boynundaki kaslar gerildi. Cesaretimi
toplayıp odaya bir kez daha göz attım. Şimdi odadaki grubun
gözlerinde düşünceli, endişeli, hatta mahcup bir ifade vardı. Zal-
tana kadınları ya kolşuz elbiseler ya da üzerinde parlak çiçek
desenleri olan bluzların altına etekler giyiyorlardı. Giysilerinin

etek uçları dizlerine kadar iniyordu. Kılanın erkekleri açık renkli tunikler ve sade pantolonlar giyiyorlardı. Zaltanaların hepsi çıplak ayaklıydı ve çoğunun vücutları atletik ve bronzdu.

Neden sonra Irys'in sözlerini idrak ettim. Kolunu tuttum. Kardeş mi? Bir kardeşim mi var?

Irys'in ağzının bir kenarı yukarı doğru kıvrıldı. Evet. Bir erkek kardeş. Tek kardeşin. Ne zaman Zaltanalardan bahsetmeye çılıssam konuyu değiştirmeseydin şu an bunu biliyor olurdun.

Harika. Bahitim ne de ıstıkrarlı. İxia Bölgesi'nden ayrıldığımda deritlerimin büteceğini sanmışım. Bu olanlar beni neden şaşırtacaktı ki? Diğer tüm Sittialılar yere kurulu evlerde yaşarken benim ailem ağaçlarda yaşıyordu. Leif'e bakıp bir benzerlik aradım. Kısa boyu, kaslı bedeni ve kare yüzü küçük kılanın diğer lidan gibi uyelerinin yanında göze çarpıyordu. Bana benzeyen tek yanı siyah saç ve yeşil gözleriydi.

Takip eden tedirgin anlar boyunca bir görünmezlik buyusu bilmeyi diledim ve ilk fırsatta Irys'e bu tür bir büyü olup olmadığını sormayı düşündüm.

Hemen hemen benim boyumda, yaşlı bir kadın bize yaklaştı. Yakınıma gelince sert bir bakış attığı Leif utandı. Kadın aniden bana sarıldı. Kısa bir an ne yapacağımı bilemez halde, diken üstünde bekledim. Saçı leylak kokuyordu.

Bana daha da sıkı sarılarak "On dört yıldır bunun özlemini çekiyordum," dedi. "Kollarım küçük kızımı nasıl da özledi."

Bu sözler beni zamanda geri götürüp altı yaşında bir çocuğa çevirdi. Kollarımı kadına dolayıp haykırarak ağladım. On dört yılı annesiz geçirdiğimden, sonunda onunla karşılaşığımda kolay kolay heyecana kapılmayacağımı düşünüyordum. Güneye yolculuğumuz sırasında meraklı ama heyecansız olacağımı düşünmüştüm. Tanıştığımıza memnun oldum ama bir an önce kaleyemize gitmemiz gerek. Ne yazık ki bedenimi sarsan duygu seline

hazırlıksızdım. Beni boğulmaktan bir o kurtarabilirmiş gibi kadına sarıldım.

Bavol Cacao'nun uzaktan gelen sesini ısıttım. "Herkes ısıtın başına dönsün. Dördüncü Büyücü misafirimiz. Bugün adama-kıllı bir ziyafet düzenlemeliyiz. Petal, konuk odalarını hazırla. Bize beş yatak gerekiyor."

Toplantı salonunu dolduran seslerin uğultusu hızla azaldı. Kadın (yani annem) beni kollarından bıraktığında oda neredeyse tamamen boşalmıştı. Oval yüzüne bakınca ona "anne" diye hitap etmekte zorlanacağımı düşündüm. Ne de olsa gerçek annem olmayabilirdi. Olsa bile aradan geçen onca yıldan sonra ona o şekilde seslenme hakkım var mıydı?

"Baban çok mutlu olacak," dedi. Yüzüne düşen bir hatam siyah saç yana çekti. Uzun örgülerine yer yer aklar düşmüştü ve soluk yeşil gözleri kenarlarında biriken yaşlarla parlıyordu.

"Nereden biliyorsun?" diye sordum. "Pekâlâ, kızın olmamam da..."

"Ruhun benim ruhumdaki boşluğu mukemmelen dolduruyor. Benim olduğundan hiç şüphem yok. Umarım bana 'anne' dersin ama bunu yapamazsan Perl de diyebilirsin."

Irys'in bana uzattığı mendille yüzümü sildim. Etrafıma bakınıp babamı aradım. Babu. Geri kalan ağırbaşlılığımdan benden alıp götürecek bir başka sözcük.

Perl zihnimi okur gibi "Baban numune topluyor," dedi. "Haberi alır almaz döner." Perl başını çevirdi. Gözlerimi baktığı yöne çevirince Leif'in yanı başımızda dikildiğini gördüm, kollarını göğsünde kavuşturmuş, ellerini yumruk yapmıştı. "Kardeşin Leif'le tanıştın zaten. Leif, orada öylece durma. Gel de kardeşinle doğru dürüst hasret gider."

Leif "Kokuya tahammül edemiyorum," dedi. Sirtını bize dönüp uzaklaştı.

Annem "Sen ona hakma," dedi "Aşırı hassas Kayboluşunla baş etmekte güçlük çekti. Ona güçlü bir büyü lufedilmiş olsa da büyü." Duraksadı "benzersiz. Bir kişinin nerede olduğunu ve ne yaptığını sezebiliyor. Ayrıntılı olarak olmasa da ana hatlarıyla. Konsey suçları ve anlaşmazlıkları çözmek için ona başvurur." Başını iki yana salladı "Büyük gücü olan Zaltanaların alışılmadık yetenekleri vardır. Ya seni Yelena? İçinde akan büyüyü hissedebiliyorum." Dudaklarımda anlık bir gülümseme belirdi. "Benim sınırlı becerim bu işte. Senin yeteneğin ne?" Bana destek versin diye Irys'e baktım.

"Gücü ondan zorla çekilmişti ve yakın zaman öncesine kadar kontrolsüzdü. Özelliğinin ne olduğunu henüz keşfetmedik."

Annemin yüzü kireç gibi hembeyaz oldu. "Zorla mı çekildi?" Giysisinin koluna dokundum. "Sorun yok."

Perl dudaklarını ısırdı. Irys'e "Patlayabilir mi?" diye sordu.

"Hayır. Onu kanadımın altına aldım. Belli bir düzeye kadar gücünü kontrol edebiliyor artık. Yine de ona büyüyle ilgili daha çok şey öğretmek için benimle Büyücüler Hısrarı'na gelmesi gerekiyor."

Annem kollarımı sertçe tuttu. "Bizden koparıldığından beri başına gelen her şeyi anlatmalısın bana."

"Ben..." İçimi bir kapana kısılmışlık duygusu sardı.

Bavol Cacao imdadına yetişti. "Zaltanalar içimizden birini öğrencin olarak seçmenden dolayı onur duyuyor Dördüncü Büyücü. İzin verin, sizleri ziyafetten önce yıkayıp dinleneceğiniz odalarınıza götüreyim."

İçimi bir rahatlatma hissi sarsa da annemin çenesini kararlı bir ifadeyle sıkması henüz benimle ısının bıtmediğini belli ediyordu. Irys ve üç kız odalarımıza doğru yol alan Bavol Cacao'nun peşine takıldığında annem beni daha da sıkı kavradı.

Bavol "Perl, kızınla geçirecek çok zamanın olacak," dedi. "Artık eve döndü."

Annem beni bırakıp geriye doğru bir adım attı. "Bu gece yanına geleceğim. Kuzenin Fındık'tan ziyafette giymen için sana güzel giysiler ödünç vermesini isteyeceğim."

Konuk odalarına doğru giderken yuzümde bir sırtış vardı. Bugün olup biten onca olaya rağmen annem üzerimdeki giysileri fark edebilmişti.

O gece, ziyafet sakın bir akşam yemeği gibi başlasa da curcunalı bir partiye dönüştü. Üstelik önüne gelen meyve yemekleri ve kurutulmuş, soğuk etleri yemeden önce içlerinde zehir var mı diye bakmamın muhtemelen ev sahiplerimi kızdırmış olmasına rağmen. Can çıkıyor huy çıkmıyordu işte.

Gece havasında yanan yağ esansı ve ıslak toprağın kokuları birbirine karışmıştı. Yemekten sonra, Zaltanalar bazıları bambular ve dallardan yapılmış müzik aletlerini çıkardılar. Bazıları dans ederken diğerleri müzige eşlik etti. Bu esnada küçük, kürklü valmurlar tavan kirişlerinden sarkıyor, bir masadan diğerine zıplıyordu. Kuzenlerimin bir kısmı valmurları evcilleştirmişti. Omuzlarının ve başlarının üzerinde siyah-beyaz ve turuncu-kahverengi kürkler geziyordu. Diğer valmurlar köşelerde yuvarlanıyor veya masalardan yiyecek çalıyordu. May ve ikizler hayvanların uzun kuyruklarını kullanarak yapıtları maskaralıklara bayılmışlardı. Gracena küçük, bronz ve altın rengi kürkü olan bir valmura elinden yemek yedirmeye çalıştı.

Annem yanımda oturuyordu. Leif ziyafete katılmamıştı. Üzerimde Fındık'tan ödünç aldığım, açık sarı ve mor, zambak desenli bir elbise vardı. Çirkin kıyafeti sırf Perl memnun olsun diye giymiştim.

Asker dostlarım Ari ve Janco'nun orada olmadığına şükret-

ımı. Beni öyle cırtlak renkli bir elbise içinde görseler gulmek-
ten yerlere yatarlardı. Öyle çok özlüyordum ki onları. Fikrimi
değiştirip yanımda olmalarını diledim. Janco'nun gözündeki
ışığı görmek duyacağım utanca değerdı.

Irys konuşmaların ve muzığın gürültüsünü bastırmaya ça-
lışarak, Baval'a "Bir iki güne buradan ayrılmamız gerek," dedi.
Yakınımda olup bu sözü duyanların canı sıkıldı.

Annem "Neden bu kadar erken gitmeniz gerekiyor?" diye
sordu. Kaşlarını endişeyle çatmıştı.

"Diğer kızları evlerine götürmem gerek, ayrıca kaleden ve
Büyücüler Hisarı'ndan epey zaman uzak kaldım."

Irys'in sesindeki bitkinlik ve kederi duyunca onun neredey-
se bir yıldır ailesini görmediğini anımsadım. Ixia Bölgesi'nde
gizlenip casusluk yapmak onu çok yormuştu.

Bir süre masamızda çıt çıkmadı. Sonra annemin neşesi ye-
rine geldi. "Yelena'yı burada bırakıp kızları evlerine götürebil-
irsiniz."

Baval Cacao "Yelena'yı almak için geri dönmek yolunu çok
uzatır," dedi.

Annem Baval'a sert bir bakış attı. Gözlerinin ardında neler
düşündüğünü hissedebiliyordum. "Hah! Leif, Yelena'yı kaleye
götürebilir. Birinci Büyücü'yle iki hafta sonra halletmesi gere-
ken bir işi var."

Karışık duygular içindeydim. Kalmak istiyordum ama
Irys'ten ayrılmaktan korkuyordum da. Hem benim ailem hem
de yabancıydılar. Bir türlü temkini elden bırakamıyordum; bu
Ixia'da edindiğim bir beceriydi. Ayrıca Leif'le seyahat etme dü-
şüncesi içine zehir katılmış şarap içmek gibi tatsız bir deneyim
olacaktı.

Kimse görüş bildirmeden annem "Evet. Bu olabilir," diye
ekledi. Konuya son noktayı koymuştu.

Ertesi sabah Irys sırt çantasını toparlarken küçük çaplı bir endi-
şe krizine girdim. "Beni burada yalnız bırakma," diye yalcardım.

"Yalnız değilsin. Otuz beş kuzen ve bir sürü hala, teyze,
amca ve dayı saydım." Gölde. "Ayrıca ailenle de biraz vakit ge-
çirmelisin. Onlara güvenmeyi de öğrenmen gerek. Seninle Bū-
yücüler Hisarı'nda buluşuruz. Kale duvarları içinde. Bu arada
kontrolün üzerinde çalışmaya devam et."

"Emredersiniz efendim."

May bana sınıksız sarıldı. "Çok gırgır bir ailen var. Umarım
benim ailem de ağaçlarda yaşıyordur," dedi.

Elimle saç örgülerini düzelttim. "Bir ara ziyaretine gelece-
ğim."

Irys "May güç kaynağına erişebilirse bu soğuma mevsimini
kalenin okulunda geçirebilir," dedi.

"Bu harika olur!" May neşeye bağırды. İkizler bana hızlıca
sarıldılar.

Gracena yüzünde bir sırılsıklamla "İyi şanslar," dedi. "Şansa iht-
tiyacın olacak."

Vedalaşmak için onlarla birlikteıp merdivenden ormanın
ağaçların tepesine kıyasla daha serin olan zemine indim. Uçu-
ş gözden kaybolana dek dar patıkada güçlkle ilerleyen Irys ve
kızların ardından baktım. Bana onlar yokken bedenim kâğı ka-
dar incelmış, en hafif rüzgârda yırtılverecekmiş gibi geliyordu.

Ağaçların tepesine dönüşümü geciktirmek için çevremi in-
celedim. Tepemdeki doğal sayvanda Zaltana ailesinin haneleri-
nin olduğuna dair tek bir ipucu olmadığı gibi etrafımdaki gür
bitki örtüsü yüzünden görüş mesafesi çok kısaydı. Böceklerin
gürültüsüne rağmen yakınlarda akan suyun sesini az da olsa
işitiyordum. Fakat gür bitkileri aşp sesinin kaynağına ulaş-
madım.

Hayal kırıklığı ve ter içinde, sıvrisineklere yem olmaktan

bikip pes ettim ve ip merdivenden yukarı tırmandım. Ilık ve kuru orman sayvanına dönüp odalar labirentine ayak basmanla kaybolmam bir oldu.

Tanımadığım yüzler bana doğru başlarını sallıyor veya gülümsüyordu. Odamın nerede olduğuna veya ne yapmam gerektiğine dair hiçbir fikrim olmasa da birilerine sormak da istemiyordum. Anneme hayat hikâyemi anlatma düşüncesi hiç de cazip gelmiyordu. Bunun kaçınılmaz olduğunu bilsem de o an için karlanacak halim yoktu. Valek'e hikâyemi anlatacak kadar güvenmem için yaklaşık bir yıl geçmesi gerekmişti. Daha yeni tanıştığım birine yaşadığım güçlükleri nasıl sayıp dönebilirdim?

Boylece etrafı gezinip yerdeyken sesini duyduğum "irmağı" görebileceğim bir nokta aradım. Dört bir yanda uçsuz bucaksız yeşillikler uzanıyordu. Birkaç kez bir dağ eteğinin gri ve düz sırtını seçtiğimi oldu. Irys bana Illias ormanının derin bir vadide olduğunu söylemişti. Davian Platosu'nun kenarındaki kıvrımlara dayanan tuhaf biçimli orman platonun epey aşağısında kaldığından gezginler ormana sadece bir yanından girebiliyorlardı.

Irys "Savunması kolay bir yer" demişti. "Vadinin duvarlarını aşip platoya ulaşmak imkânsız."

Gayesizce etrafta gezinip ipten bir köprüde denge alıştırmaları yaparken bir sesin beni ırkılmasıyla düşmemek için köprü tirabzanına tutunmak zorunda kaldım.

"Ne?" Ayakımı basacak sağlam bir yer aradım.

"Dedim ki... Ne yapıyorsun?" Findık köprüünün ucunda dikiliyordu.

Bir kolumla etrafıma işaret edip "Manzaraya bakıyordum" dedim.

Kuşku dolu ifadesinden Findık'ı ikna edemediğim belliydi. "Esaslı bir manzara görmek istiyorsan beni izle" deyip uzaklaştı. Ağaç dalları arasındaki kestirmelerden gittiği için ona ye-

tişmekte zorlandım. İnce kolları ve bacakları sarmaşıklara öyle bir esneklikle uzanıyordu ki bana valmurları hatırlattı. Güneşin geçtiği bir boşluğun altına girmesiyle akçağaç rengi saçı ve cildi ısıldadı.

Güneyde kalmanın iyi bir yanı olduğunu kabul etmem gerekiyordu. Artık çevredeki tek bronz tenli kişi degildim ve nihayet görünüşümün sırtımadığı bir yerdeydim. Uzun zaman kuzeyde, soluk tenli Ixialılarla yaşadığımdan buradaki kahverengi ciltlerin ton çeşitliliği beni şaşırtmıştı. Sitia sınırından geçtiğimiz o ilk zamanlarda maun rengi tenlere aval aval bakmışım.

Findık'ın aniden durmasıyla az kalsın ona çarpacaktım. Ormanın en uzun ağacına kurulu kare bir platformdaydık. Manzarayı kapatan hiçbir şey yoktu.

Aşağımızda zümrüt yeşili bir halı gibi uzanan orman birbirlerine doğru açılan iki sarp kayalığa dek uzanıyordu. Kayalıkların kavuştuğu noktada büyük bir şelale akıyor, şelale bir sis bulutunda son buluyordu. Kayalıkların zirvesinin gerisine baktığımda düz bir alan gördüm. Duzluk bronz, sarı ve kahverengiyle boyanmıştı.

"Bu Davian Platosu'mu?" diye sordum.

"Evet. Orada bozkır çiminden başka hiçbir şey yaşamaz. Orası pek yağmur almıyor. Güzel, ha?"

"Güzel sözü hafif kalır."

Findık başını salladı. Bir süre sessizce durduk. Nihayet merakım sohbetin durgunluğunu bozdu. Findık'a orman hakkında sorular sordum ve sonunda lafi Zaltana ailesine getirdim.

"Sana neden Findık diyorlar?" diye sordum.

Omuz silkti. "Asıl adım Findık. Palmiye Zaltana fakat küçükliğümden beri herkes bana Findık der."

"Demek Palmiye gobek adın."

"Hayır." Findık platformun kenarından platformu destekle-

yen ağaçların arasına sarktı. Yapraklar sallandı. Hemen sonra yeniden yukarı ırmandı ve hana kahverengi cevizler uzattı. "Palmiye soyadım. Zaltana bir klan adıdır. Bizden biriyle evlenen herkesin o ismi taşıması gerekir. Fakat klan içinde farklı soyadları vardır. Al, bunları şöyle kıracaksın." Fındık'ın cevizlerden birini alıp yakınındaki bir dala çarpmasıyla cevizin içindeki beyaz doku görüldü.

"Senin soyadın Liana, yani 'sarmaşık'. Yelena'nın anlamı 'ışıldayan'dır. Burada herkes ismini ormanla ilgili bir şeyden veya öğrenmemiz zorunlu olan eski Illiais dilindeki bir sözcükten alır." Fındık gözlerini devirdi. "O faslı kaçırdığın için şanslısın." Parmağıyla benı dürttü. "Gıcık ağabeylerle uğraşma faslını da kaçırdın! Bir keresinde ağabeyimi bir sarmaşığa asıp öylece bıraktığım için başım derde girmişti. Ol, yılan tükürüğü! Az kalsın unutacaktım. Gel hadi." Aceleyle ağaçların arasına, geldiğimiz yola döndü.

Peşinden güçlkle ilerleyerek "Neyi unutacaktın?" diye sordum.

"Seni annene götürmem gerekiyordu. Butün sabah seni arayıp durdu." Fındık ipten koprunun üzerinden geçecekken biraz yavaşladı. "Esau Amca keşif seferinden dönmüş."

Tanışmam gereken bir başka aile üyesi çıkmıştı. Aklımdan 'kazara' onu kaybetmek geçti. Fakat aklıma bazı kuzenlerimin düşmanca bakışları gelince Fındık'tan ayrılmadım. Ona yeti-since kolumu tuttum.

Soluk soluğa "Dur," dedim. "Birçok Zaltana bana ters ters bakıyor, neden? Sebep kan kokusu mu?"

"Hayır. Herkes Leif'in her şeyin olumsuz yanını gördüğünün farkında. Leif hep ilgi beklet." Eliyle hana işaret etti. "Çoğu senin bir Zaltana değil, Ixia'dan gelen bir casus olduğunu düşünüyor."

"Saka yapıyorsun değil mi?" diye sordum. "Bir casus olduğuma gerçekten inanıyor olamazlar."

Fındık başını salladı. Başının iki yanında topladığı saçları sallanırken yüzündeki ciddi ifadeyle tezat oluştuyordu. "Tabii bu bir dedikodu. Yine de kimse ağzını açıp Peri Hala'ya veya Esau Amca'ya tek bir kelime etmez."

"Neden böyle düşünüyorlar ki?"

Açık kahverengi gözleri aptallığıma inanmıyormuş gibi açıldı. "Giyislerine bir bak." Siyah pantolonuma ve beyaz gömleğime işaret etti. "Kuzeylilerin uniformalarını zorla giydiklerini biliyoruz. Diyorlar ki eğer gerçekten güneyli olsaydın bir daha asla pantolon giymek istemezmişsin."

Fındık'ın turuncu etegine baktım. Eteğinin ucunu kahverengi kürk kemerinin içine sokmuştu ve onun altına sarı bir kısa pantolon giymişti.

Bakışına aldırmadan "Bir de silah taşıyorsun," dedi.

Bu konuda haklıydı. Alıştırma yapacak bir yer bulurum diye dövüş sopamı yanımda taşıyordum ama talim yapmam için yeterince büyük olan tek yer toplantı salonuydu ve orası

hep kalabalık oluyordu. Muhtemelen Fındık'a bacağıma bağlı sustalıdan söz açmanın hiç de zamanı değildi.

"Kimler söylüyor bunları?" diye sordum.

Fındık omuz sıktı. "Başkaları."

Bekledim. Sessizlik Fındık'ın ağzındaki baklayı çıkarttı.

"Leif diyor ki sende bir tuhaflık olduğunu hissediyormuş.

Kız kardeşi olsan bunu anlarmış." Giysisinin yeniyle oynayıp parlak renkli pamuklu kumaşı parmaklarının arasında kıvırdı.

"Sitalılar hep komutanın bir gün bize saldırmamasından endişe eder. Bir de kuzeyli casusların bizim savunma becerilerimizi

keşfetmek için bilgi topladığına inanıyoruz. Leif aşırı tepki veriyor olsa da buyusu güçlüdür, bu yüzden de herkes senin bir casus olduğuna inanıyor."

"Sen ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Ben bekleyip görmeyi düşünüyordum." Gözlerini çıplak ayaklarına daktı. Ayakları güneşten yanmış ve nasırlıydı.

Zaltanalar arasında sırtıma bir nedeni de buydu. Hala deri çizmelerimi giyiyordum.

"Bu çok akıllıca," dedim.

"Öyle mi sence?"

"Evet."

Fındık gülmüştü. Açık kahverengi gözleri pırıldadı. Küçük burnunun üzerine dağılmış çillerini fark ettim. Anneme giden yolda bana kılavuzluk etmeyi sürdürdü.

Peşinden giderken bir Ixia casusu olduğuma dair suçlamalar üzerine düşündüm. Casus değildim ama gerçek bir güneyli olduğumu söyleyemezdim. Ayrıca bir Sitalı olmak istediğimden de emin değildim. Güneyde bulunmamın iki nedeni vardı. İdamdan kaçmak ve büyümü nasıl kullanacağımı öğrenmek. Ailemle tanışmak bir ikramıye olmuştu ve ufak tefek dediko-

duların orada geçireceğim zamanı mahvetmesine izin vermiyecektim. Bir süre imalı bakışları görmezden gelmeye karar verdim.

Ancak Fındık'la annemin yaşadığı yere gittiğimizde annemin ofkesini görmezden gelmek mümkün değildi. İnce kollarındaki ve uzun boynundaki tüm kaslar gerilmişti. Bu çıtı pırı kadından dillendirmediği ofke dalgaları yayılıyordu.

"Nerelerdeydin?" diye sordu.

"Ley, Irys'ı uğurladım, sonra da..." Hiddeti karşısında aklındaki açıklama zayıf kaçtığından sustum.

"On dört yıldır benden uzak kaldın ve sındı. Seni bir kez daha buralardan gidenek dek sadece iki haftamız var. Nasıl bu kadar bencil olabilirsin?" Aniden içindeki tüm enerji çekip alınmış gibi bir sandalyeye yığılıp kaldı.

"Üzgünüm..." diyerek konuşmaya yeltendim.

"Hayır, ben üzgünüm," dedi. "Mesele konuşmanın ve tavırlarının son derece yabancı olması. Baban döndü, seni görmek için sabırsızlanıyor. Leif beni çıldırttı ve kızımın buradan kendisini hala bir yabancı gibi hisseder halde ayrılmasını istemiyorum."

Suçluluk ve yetersizlik hisleriyle kollarımı kendime sardım. Benden çok şey bekliyordu; şu ya da bu şekilde onu hayal kırıklığına uğratabacağıma şüphe yoktu.

Ferl "Baban seni gecenin ortasında uyandırmamı istedi. Onu güçlüklerle sabah beklemeye ikna ettim. Sabah da feliik feliik seni aradı," dedi. "Sonunda onu işe koşup vukarı kata gönderdim." Kollarını genişçe açtı. "Seni bunaltıyorsak bizi affet. Bir anda çıkıp geldin. Dun geceyi bizimle geçirmen için ısrar etmemi gerektirdi ama Irys bize seni sıkımdamamız uyarısında bulundu." Derin bir nefes aldı. "Fakat bu durum beni kahrediyor. Tek istediğim seni kollarıma almak." Fakat bunun yerine

kolları kucagina düşüp kolsuz elbisesinin mavi ve beyaz ku-
maşında kalakaldı.

Verecek bir yanıt bulamadım. Irys haklıydı, aile hayatına alışana dek zamana ihtiyacım vardı. Fakat bu durumu annemin duygularını anlamaya çalışmama engel değildi. Her geçen gün Valek'i daha da çok özleyordum. Evladını kaybetmek daha be-
ter olmalıydı.

Kapıda dökülen Findık saçlarını çektiirdi. Annem onun var-
lığından haberdar gibiydi. "Findık, Yelena'nın eşyalarını konuk
odasından alıp buraya getirebilir misin?"

"Tabii Perl Hala. Eşyaları curarı yarasalarının valmurları
felç edişinden hızlı getireceğim buraya."

"Fazladan bir odamız var, orada kalabilirsin." Annem elini
boğazına götürdü. "Aslında orası senin odan."

Odam Kulaga ne kadar normal geliyor. Daha önce kendime
ait bir alanım olmamıştı hiç. Odayı nasıl dekore edebileceği-
mi ve kendime uygun bir yere çevirebileceğimi hayal etmeye
çalışsam da aklıma hiçbir şey gelmedi. Ixia'daki hayatımda
oyuncaklar, hediyeler veya biblolar gibi kendime ait eşyalarım
yoktu. Yalnız kaldığım tek oda zindandaki hücremdi.

Perl oturduğu yerden fırladı. "Yelena, lütfen otur. Gıdıp öğle
yemeği getireceğim. Kemiklerinin arasında hiç et kalmamış."
Aceyle uzaklaşırken tavana doğru seslendi. "Esau, Yelena gel-
di. Aşağı ın de çay içelim."

Yalnız kalınca oturma odasına göz gezdirdim. Sıcak hava-
da hafif bir elma kokusu vardı. Kanepe ve iki koltuk örülmüş
ıplerden yapılmış gibi dursa da dokunduğumda epey sertti.
Mobilyalar dallar ve çubuklardan yapılmış diğer Zaltana san-
dalyelerine benzemiyordu.

Koltuklardan birine oturdum, kırmızı yaprak desenli min-
derler ağırlığımla çökerken içlerinin neyle doldurulmuş olabi-

leceğini düşündüm. Gözlerim küçük, ostru camlı bir sehpanın
üzerinde duran siyah, ahşap bir kaseye takıldı. Kase elle yon-
ulmuş gibiydi. Gevşemeye çalıştım. Bunu başarır gibi de ol-
dum. Ta ki arka duvara yaslanmış uzun tezgâhı görene dek.

Tezgâhın üzeri birbirlerine dolambaçlı tüplerle bağlanan
deney şişeleriyle doluydu. Bazı kapların içinde yakılmamış
mumlar vardı. Deney araçlarının düzenleniş aklıma Reyad'ın
laboratuvarını getirdi. Onun cam kavanozlarını ve metal araç-
larını anımsamak beni huzursuz etmişti. Reyad mükemmel
ışkence aletini ararken yatağa zincirlenmiş halde beklediğim
anlar gözümün önünde canlanınca boynumdan aşağı terler
aktı ve kalbim sıkıştı. Hayal gücümün öyle fazla çalışmasına
göz yumduğum için kendime kızdım. Benzer bir düzeniğin iki
yıl geçtikten sonra bile beni urkutmesi gülünç bir durumdu.

Kendimi aletlere yaklaştırmaya zorladım. Birkaç şişemin için-
de kehribar rengi bir sıvı vardı. Şişelerden birini alıp içindeki
sıvıyı çalkaladım. Burnuma keskin bir elma kokusu geldi. Zih-
nimde sallanıp kahkahalar attığım bir anı canlandı. Görüntü
odaklanmaya çalışmamla yok oldu. Hayal kırıklığı içinde şişe-
yi geri bıraktım.

Masanın arkasındaki raflarda dizi dizi başka şişeler vardı.
Düzenek alkol üretmek için kullanılan bir damıtma aracı gi-
biydi. Belki de sıvı Ixia'nın General Rasmussen'in yönetimi al-
tındaki Askeri Bölge 7'de üretilene benzer bir elma konyagıydı.

Annemin geri geldiğini duyunca arkama döndüm. Elinde-
ki tepside dilimlenmiş meyve ve çay vardı. Öğle yemeğimizi
kanepenin önünde duran sehpaaya koyup elyle ona katılmamı
işaret etti.

Her Zaltananın oturma odasında bir tane varmış gibi "Baki-
yorum damıtma cihazımı bulmuşsun," dedi. "Tanıdık bir koku
alıyor musun?"

Tahminde bulunarak "Konyak mı?" diye sordum.

Omuzları biraz çökse de gülümsemesi kaybolmadı. "Bir tahminde daha bulun."

Burnumu kehribar rengi sıvıyla dolu şişelerden birine yaklaştırdım kokusunu içime çektim. Koku bana huzur ve emniyet hissi verirken, bir yandan da tıkanıp güçlüğüle nefes almama neden oldu. Neşeli hatıralar sırt uslu yattığım ve boğazıma bir elin kenetlenmiş olduğu bir görüntüyle karıştı. Birden başımın döndüğünü hissettim.

"Yelena otur." Annem elini duruşuma atıp beni koltuklardan birine götürdü. "Öyle derin derin içine çekmemeliydin. Çok yögündür." Elini omzumdan çekmedi.

"Ne bu?" diye sordum.

"Benim Elma Duda parfümüm."

"Parfüm mü?"

"Hatırlamazsın." Bu kez gülümsemesinin silinmesiyle hayal kırıklığını açıkça belli etti. "Sen çocukken hep sürerdim bu parfümü. En çok satan parfümüm, hısardaki büyücüler çok tutuyor bunu. Sen kaybolduktan sonra bir daha üzerime hiç süremedim." Elleri sözlerini veya hislerini engellemek istermiş gibi bir kez daha boğazına gitti.

"Büyücüler," sözünü ısıtmamla bana bir boğazımı sıkıyor-muş gibi geldi. Aklıma geçen yıl, Ateş Festivali'nde kaçırılışım geldi. Çadırlar, karanlık ve Elma Duda'nın kokusu, kül tadına ve Irys'ın dört adama beni boğmaları emrini verdiği anın görüntüsüne karıştı.

"Irys de senin parfümlerinden kullanıyor mu?" diye sordum.

"Ha, evet. Elma Duda en sevdiği parfümdür. Hatta dün gece bana kendisi için biraz daha üretmemi istedi. Koku sana onu mu anımsatıyor?"

"Sanırım ilk karşılaşmamızda bu parfümü sürmüştü," de-

mekle yetindim. Valek vaktinde gelmese Irys beni öldürmeyi başaracaktı. Irys ve Valek'le aramızdaki ilişkinin kötü başlaması ne kadar ironikti.

"Belli kokuların belli anılarla bağlantılı olduğunu keşsettim. Leif ile Birinci Büyücü'nün birlikte yürüttükleri projenin bir parçasıydı bu. Suç kurbanlarının hatırlamasına yardım etmek için bir dizi koku ürettik. Bu anılar çok güçlü oluyor ve Leif onların başına neler geldiğini daha net görebiliyor." Benden uzaklaştı. Oturup üç kaseye meyve doldurdu. "Elma Duda'nın bize dair anılarını canlandıracağını ummuştum."

"Zihnimde bir şeyler canlandı ama." Anlık görüntüleri sözcüklere dökmekte zorlanıp duraksadım. Orada geçirdiğim altı yıla dair hiçbir şey anımsayamadığım için duyduğum öfkeyi bastırdım. Konuyu değiştirmek için "Çok parfüm üretiyor musun?" diye sordum.

"Ah, evet," dedi. "Esau bana parfüm yapmam için harika çiçekler ve bitkiler getiriyor. Yeni parfümler, yeni kokular ortaya çıkarmak bana büyük bir keyif veriyor."

Arkamdan gelen kalın bir erkek sesi "Ulkenin en iyisidir," dedi. Arkama dönünce tıknaz bir adam gördüm. Bariz bir şekilde Leif'e benziyordu.

Esau "Parfümlerini nice usta büyücüler, hayatta oldukları zamanlarda nice İxia kraliçeleri ve prensesleri kullanmışlar," diye boburlandı. Bileklerimi tutup beni ayağa kaldırdı. "Yelena, çocuğum, ne kadar da büyümüşsün." Bana sertçe, santiyelet boyunca sarıldı.

Burnuma sert bir toprak kokusu doldu. Beni bırakıp, daha ben bir tepki veremeden kucagında bir meyve kasesi ve elinde bir çay fincanıyla oturdu. Perl'in diğer kaseyi bana uzatmasıyla oturmağıma döndüm.

Esau'nun dağınık gri saçları omuzlarına dokuluyordu. Elle-

rindeki çizgilerin koyu yeşile boyanmış olduğunu fark ettim.

Peri "Esau yine o yaprak yağıyla mı uğraştın sen?" diye sordu. "Aşağı neden o kadar geç indigine şaşmamalı. Yağı etrafa buluşturmamak için elinden çıkarmaya uğraştın durdun tabii."

Esau'nun başını öne eğip hiçbir yanıt vermeyişinden mesele-
nin epey bir geçmişe olduğunu sezdim. Esau gözlerini kısıp baş-
şını bir o yana bir bu yana devirip bir şeye karar vermek istiyor-
muş gibi sessizce bana baktı. Derisinin rengi süt katılmamış çayı
andırıyordu. Alnında ve gözlerinin çevresinde derin çizgiler var-
dı. Yüzünden sıkça gülen ve ağlayan birisi olduğu belli oluyordu.

Esau "Şimdi bana onca yıl nelerle meşgul olduğunu açıkla-
yan bir rapor vermeni istiyorum," dedi.

İç çekmemek için kendimi tuttum. Artık kaçıışı yoktu. Ku-
zeyde emir almaya alıştığımдан onlara Askeri Bolge 5'in ba-
sındaki General Brazell'in yetimhanesinde geçen çocukluğum-
dan bahsettim. Erişkinliğe adım atmamın ardından Reyad ve
Mogkan'ın laboratuvar faresi olarak geçirdiğim berbat yılları
fazla ayrıntıya inmeden anlattım. Annemle babam, ikisinin
kaçırdıkları kurbanlarının büyü güçlerini Brazell'i devirmek
için kullanacaklarını söylediğinde yeterince huzursuz olduk-
larından, güneyli çocukların zihinlerini nasıl sildiklerine dair
acımasızlıklara değinmeye gerek görmedim.

Komutan Ambrose'un çeşnicisi olduğumdan bahsettiğimde
onlara bu görevi almadan önce Reyad'ı öldürdüğüm için komu-
tanın zindanında idamı beklediğimi söylemeye dilim varmadı.
Zindanda bir yıl geçirmemın ardından bana darağacı veya çeş-
nicilik arasında bir seçim yapma fırsatı tanınmıştı.

Babam "Eminim çeşnicilerin en iyisidın," dedi.

Peri "O ne fena bir laf öyle," diye onu azarladı. "Ya zehirle-
seydi?"

"Biz Lianaların müthiş bir koku ve tat alma yeteneği vardır.

Bak kızımız şu an burada ve güvende. Zehirleri sezmede iyi
olmasa bu kadar süre hayatta kalabilirdi miydi hiç?"

Komutanı öyle her gün zehirlemeye çalışmıyorlardı," de-
dim. "Bu gerçek anlamda bir kez oldu."

Peri'in eli boynuna gitti. "Eyvahi! Eminim onu zehirlemeye
çalışan gözde suikastçısı olmuştur. Ne iğrenç bir mahluktur o."

Söylediklerini anlamıyormuş gibi ona baktım.

"Casusu Valek yok mu hani? Sütü'da o adamın kafasını bir ka-
zıkta görmek istemeyen yoktur. Kraliyet ailesinin neredeyse tüm
fertlerini öldürdü. Sadece kralın yeğenlerinden biri hayatta kaldı.
Valek olmasa o zorba asla başa geçip Sütü'nün İxia'yla olan iyi iliş-
kisini bozamazdı. Bir de büyü yeteneğiyle doğan o zavallı kuzeyli
çocuklar var. Kundaklarında Valek tarafından katledildiler!"

Peri tiksinti içinde tütürken ben şaşkın şaşkın ona baktım.
Boynumdaki zinciri yoldayıp Valek'in benim için yonttuğu kele-
bek şeklindeki kolye ucunu buldum. Kelebegi avucumun içinde
sıkıttım. Sanırım artık Peri'e Valek'le olan ilişkimden asla bahset-
meyecektim. Ayrıca ona komutanın büyü yeteneğiyle doğan İxi-
a'lılara karşı benimsediği politikadan söz açmama kararı aldım.

Bebekleri öldürmek kadar ırkötücü olmasa da talihsiz ka-
dınlar ve erkeklerin yazgısı çoğu zaman ölüm oluyordu. Valek,
komutanın bu politikasından hazzetmese de komutanın hiçbir
emrine uzaatsızlık edemezdi. Belki de zaman içinde Valek ko-
mutanın, personeline buyucuları katmanın yararlarını gorme-
sini sağlayabilirdi.

Valek'in itibarını korumak adına "Valek sandığımız kadar
korkunç biri değil," dedim. "Brazell ve Mogkan'ın planlarının
ortaya çıkmasında önemli bir rol oynadı. Aslen, onların durdu-
rulmasına onayak oldu." Valek'in iki kez hayatımı kurtardığını
ekleyecek olsam da annemle babamın yüzündeki, çifte nefret
ifadesi bana engel oldu.

Ne kadar çabalasam boştu. Valek, Saita'nın su katılmamış kuru adamıydı ve bu kötü şöhretini silmek için sözcüklerden fazlası gerekiyordu. Annemle habarımı suçladığımı da söyleyemezdim. Valek'le ilk karşılaştığımda, o sıralar kötü şöhretinin gerisindeki güçlü sadakatinden, adalet duygusundan ve kendisini başkaları için tehlikeye attığından habersiz olduğumdan hakkında duyduklarım beni korkuya düşürmüştü.

Fındık'ın ellerinden sarıkan sırt çantamla içeri girmesi beni öyle rahatlatmış ki kadere şükrettim.

Esau çantayı ondan aldı. "Sağ ol Fındık," deyip kızın kuyruk-larından birini çekti.

"Hoş geldin Testere." Fındık, Esau'nun karnına hafif bir yumruk indirdi ve onun kendisini yakalamak için uzanması üzerine dans eder gibi kaçtı. Esau'ya dil çıkarttı ve hoplayıp zıplayarak kapıya gitti.

Esau "Bir dahaki sefere Fındık, kabugunu kıracağım senin."

Fındık'ın kahkahası yankılandı. "Elinden geleni ardına koyma." Sonra yanımızdan ayrıldı.

Esau bana "İzin ver seni odana götüreyim," dedi.

Tam Esau'nun peşine takılmıştım ki Perl "Yelena bekle," dedi. "Brazell'in planlarına ne olduğunu söyle bana."

"Engellendi, Brazell şu an komutanın zindanında."

"Ya Reyad ve Mogkan?"

Derin bir nefes aldım. "Öldüler." Onun bana ikisini kimin öldürdüğünü sormasını bekledim. Ölümle ilgili rolünden bahsedip bahsetmeyeceğinden emin değildim.

Memnun bir edayla başını salladı. "Güzel."

Esau ve Perl'ün hanesi iki katlıydı ve bu iki kat merdivenle değil de Esau'nun yükselteç adını verdiği bir şeyle birbirine bağlanıyordu. Dolap büyüklüğünde bir odaya girdik. İki ka-

lın halat zeminindeki ve tavanındaki deliklerden geçiyordu. Esau'nun iplerden birini çekmesiyle ahşap oda yukarı doğru yükseldi. Elimi duvara dayasam da oda alıcı hareketini sürdürdü. Nihayet ikinci kata ulaştık.

Esau kendisi odadan çıkıp da ben çıkmayınca başını yükseltece geri sokup "Hoşuna gitti mi?" diye sordu.

"Muthuş."

Esau "Benim tasarımlarımdan biri. Makaralar kılıf rol oynamıyor," dedi. "Zaltana çiftliğinde bunlardan pek bulamazsın. Diğerleri değişime yavaş ayak uydurur. Yine de pazarda bunlardan bir sürü sattım."

Sahanlığa adım atmamla "Peki Perl pazarda parfüm satıyor mu?" diye sordum.

"Evet. Zaltanaların çoğu İllias Pazarı'nda mal satar veya değiş tokuş eder. Pazar yıl boyunca açıktır. İcatlarım ve Perl'ün parfümleri bugüne dek bize iyi para getirdi." Birlikte koridor-da ilerlerken Esau konuşmasını sürdürdü. "Yeterli sayıda ürün çıkarıldığında veya özel bir sipariş alındığında bir grup Zaltana pazara yolculuk eder. Orada bir şeyler satan sadece biz değiliz. Bu yüzden biz de bir şeye ihtiyacımız olduğunda gıder pazardan alırsız. Ne yazık ki her aradığımız şeyi ormanda bulamıyoruz. Mesela annenin cam şişeleri ve benim koltuklarımı yapmam için gereken malzemeler."

"İpten mobilyaları da mı sen tasarladın?"

"Evet. Fakat onlar ip değil, liana." Yüzümden söylediklerimi anlamadığını okuyarak açıklama yaptı. "Orman sarmaşıkları."

"Ha."

"Lianalar sürekli deri çıkartır. Soy ismimizin Liana olması belki bundandır." Esau sırttı. "Her yerde bitip koca koca ağaçları devirirler. Onları budamamız veya kesip atmamız gerekir. Bir gün lianaları yakmaya gittiğimizde bunu yapacağım yerde bir

kısmım eve getirip onlardan fayda sağlamaya çalıştım." Esau koridorun sağ tarafındaki bir girişi kapatan perdeyi çekti. Eliyle beni bir odaya buyur etti.

"Sarmaşıklar kurutulunca çok kuvvetli oluyor. Bir yandan da esnek olduklarından hemen her şekilde örülebiliyorlar."

Başta bir depoya girdiğimizi sandım. Havada hafif bir kof koku vardı ve duvarlar içleri boy boy cam kaplarla dolu dizi dizi raflarla kaplıydı. Şişelerin içi çeşitli renkli maddelerle doluydu. Nihayet renk cumbuşundan gözlerimi çektiğimde hianalardan yapılmış küçük bir yatak ve ahşap bir çalışma masası gördüm.

Esau başını eğdi. Yeşile boyanmış elini saçlarında gezdirdi. "Uzgünüm. Bu odayı numunelerimi depolamakta kullanıyordum. Fakat bu sabah yatakla masayı şöyle bir temizledim." Eliyle bir köşeye sıkıştırılmış karaağaçtan bir masaya işaret etti.

Hayal kırıklığımı gizlemeye çalışarak "Güzel bir oda," dedim. Odadaki bazı şeylerin, Brazell'in yetimhanesindeki hayatımdan öncesine ait kimi anıları anımsamama faydası olacağını ummuştum.

Sırt çantamı yatağın üzerine bırakıp "Burada başka hangi odalar var?" diye sordum.

"Yatak odamız ve benim çalışma odam. Hadi gel, sana göstereyim."

Koridorun aşağısına doğru ilerledik. Sol tarafta perdeyle kapatılmış, geniş bir yatak odasına açılan bir başka kapı aralığı vardı. Yatak odasında üzerine mor çiçekli bir yorgan örtülmüş, geniş bir yatak, iki sehpa ve cam kaplarla değil de kitaplarla dolu raflar vardı.

Esau eliyle dalların üzerine serilmiş hayvan derilerinden yapılmış bir tavana işaret edip "Yağmuru emmesin diye üzerine yağ sürdüm," dedi. "İçeri hiç su damlamaz ama oda biraz sıcak olur."

Tavanın ortasından aşağı, kalaslardan yapılmış, çiçek şek-

linde, geniş bir nece sarkıyordu. Çiçeğin tavanla birleşmesini sağlayan sapının etrafına dolanan ipler tavan boyunca ilerleyip duvarlardan aşağı iniyordu. "Bu nedir?" diye sordum.

Esau gülümsedi. "Bir başka icat. Bunın da makaraları var. Bir de çiçeğin dönüp odayı serinletmesini sağlayan ağırlıkları."

Yeniden koridora çıktık. Esau'nun yatak odasının karşısında bir başka yatak odası vardı. Tek, sade bir yatak, bir şifonyer ve komodin odaya muntazam bir şekilde yerleştirilmişti. Oda da ait olduğu kişiye dair fikir verecek hiçbir süsleme, icat veya başka türlü bir eşya yoktu.

Esau "Leil yalın büyük bir kısmını Büyücüler Hisarı'nda geçirir," dedi.

Leil'in odasından çıkıp koridorun en sonundaki geniş odaya vardık. Etrafa yüzümde bir sızıyla bakındım. Esau'nun çalışma odası bitkilerle, kaplarla, yaprak yığınlarıyla ve türlü araç gereçle tıka basa doluydu. Raflar içleri tuhaf maddelerle ve çeşitli sıvılarla dolu kavanozların ağırlığı altında inliyordu. Yürürken bir şeyleri çarpıp devirmemek imkânsız gibiydi. Odadaki dağınıklık bana Valek'in bürosunu ve süitini hatırlattı. Valek her yana kitaplar, kâğıtlar ve taşlar yığarken Esau ormanı odasına taşıymıştı.

Bir süre kapı aralığında dıkıldım.

"Gır içeri, hadi gır." Yanımdan geçip odaya daldı. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Acele etmeden ona doğru gittim. "Burada ne yapıyorsun?"

Esau "Bir şeyler yapıyorum işte," diye yanıtladı ve bir masanın üzerindeki yığını karıştırdı. "Ormandan numuneler toplayıp bunlardan bir şeyler çıkarabilecek miyim diye bakmak hoşuma gidiyor. Bazı ilaçlar, yiyecekler falan icat ettim. Annen için çiçekler topluyorum. Hah!" Elinde beyaz bir defter tutuyordu. "İşte burada."

Kıtabı ondan alsam da dikkatimi tanıdık bir şeyler görmek umidiyle odaya çevirmiştim. 'Annen' sözcüğü Zaltana çıltlığına geldiğimden heri içimi kemiten şüpheli tetiklemişti. Nihayet Esau'ya Perl'e de sordugum o soruyu yönelttim: "Kızınız olduğumu nereden biliyorsunuz? Gayet emin görünüyorsunuz."

Esau gülümsedi. "O deftere bak"

Kapağı çevirdim. İlk sayfada bir bebeğin karakalem resmi vardı

"Sayfaları çevirmeye devam et"

Sonraki sayfada küçük bir çocuğun resmi vardı. Sayfaları çevirdiçe küçük kız önce bir ergene, sonra da tanıdığım birine dönüştü. Bana Gözlerimde yaşlar birikirken boğazım düğümlendi. Babam beni kaybolmamın ardından bile sevmeye devam etmişken ben orada geçirdiğim zamana dair hiçbir şey anımsayamıyordum. Resimler çocukluğumu olması gerektiği gibi, beni orada Esau ve Perl ile birlikte yaşarken tasvir ediyordu

"Defterin sayfalarını hızla çevirmek çok eğlenceli oluyor. Saniyeler içinde yirmi yılda nasıl büyüdüğünü bir izle." Esau eskiz defterini elimden alıp açtı ve bana doğru tuttu. "Görürsün ya, benim çocuğum olduğumu buradan anlıyorum. Doğumundan sonra her yıl bir resmini çizdim, sen kaybolduktan sonra bile." Son sayfayı açıp oradaki portreyi inceledi. "Epey yaklaşmışım. Mukemmel değil ama artık seni gördüğüme göre gerekli düzeltmeleri yapabilirim."

Defteri göğsüne dayadı. "Sen kaybolduğunda annen bu defteri hep yanında taşıdı. Bütün gün resimlere bakardı. Sonunda bundan vazgeçti. Birkaç yıl sonra senin yeni bir resmini çizdiğimi görünce benden defteri ortadan kaldırmamı istedi." Esau defteri bana uzattı. "Ona defteri bir daha asla görmeyeceğini söyledim. Bildiğim kadarıyla, görmedi de. Bu yüzden bu ikimizin arasında kalsın. Tamam mı?"

"Tamam." Her sayfaya büyük bir dikkatle baktım. "Bu muhtesem."

Babamın resimlere kattığı ayrıntılara dikkat etmemle soyuma dair tüm şüphelerim silinip gitti. O an Zaltana klanının bir parçası olduğumu anladım. İçimi bir rahatlama hissi sardı. Ailemle yakınlaşmak için çaba sarf edeceğime aklı içtim. Ancak Leif apayrı bir hikâyeydi.

Defteri Esau'ya uzatıp "Eskiz defterini Leif'e göstermelisin," dedim. "Belki o zaman kız kardeşi olduğuma inanır."

"Leif'i dett etme. Resimleri görmesine gerek yok. Kim olduğunı biliyor. Gelisin onu alallattı sadece. Kaybolduğunda zor günler geçirdi."

"Ya, evet. Unutmuşum, oysa ben kuzeyde öyle rahatım ki anlatamam."

Esau yüzünü asınca, ıgneli sözünden dolayı pişmanlık duydum.

Alçak sesle "Bizden koparıldığın gün Leif yanındaydı," dedi. "Oyun oynamak için seni ormanın zeminine indirsin diye yalvarmışsin ona. O zaman sekiz yaşındaydı. Küçük bir yaş gibi gelse de Zaltana çocukları yürümeye başlar başlamaz ormanda nasıl hayatta kalacaklarını öğrenirler. Fındık daha ilk adımlarını atmadan ağaçlara tırmanmaya başlamıştı, kız kardeşim onu tırmanırken görünce aklı çıkardı."

Esau sarmaşık sandalyelerinden birine oturdu. Bakınlık bir toz tabakası gibi üzerini kaplamış gibiydi. "Leif eve sensiz döndüğünde öyle çok telaş etmemiştik. Kayıp bir çocuk en fazla birkaç saat içinde bulunurdu. Ne de olsa Illias ormanı çok da büyük değildir. Yırtıcı hayvanlar gündüz vakti o kadar laal değildir. Gece olduğunda ise onları çıltığımızdan uzak tutmak için kullandığımız bazı yöntemlerimiz vardır. Fakat günün sonu gelip de seni hala bulamayınca giderek telaşlanmıştık."

Tek bir iz bırakmadan kaybolduğundan seni bir kolye yılanı veya ağaç leoparının götürdüğünü satmıştık."

"Kolye yılanı mı?"

Esau gülümsedi. Gözlerinde minnet dolu bir ışıltı belirdi. "Ağaçlarda yaşayan yeşil-kahverengi bir yırtıcı. Bazılarının boyu on beş metreyi bulur. Bedenini yaprakların arasına gizleyip ormanın bir parçasıymış gibi görünür. Avı yaklaştığında kurbanın boynuna dolanıp basınç uygular." Esau anlattıklarını el hareketleriyle destekledi. "Sonra kurbanın bedenini bütün halinde yutup içindeki leşle günlerce beslenir."

"Berbat bir şey."

"Hayır, değil. Bir de yılanı öldürmeden içinde ne olduğunu görmek imkânsızdır. Fakat derileri okların geçmeyeceği kadar kalındır ve onlardan birine yaklaşmak intiharla eş anlamlıdır. Ağaç leoparı için de aynı durum söz konusudur. Vahşi kedi avını yuvasına çeker ki yuvası erişilemez yerlerde olur. Nihayetinde senin hayatta olduğuna inanan Leif'ten başka kimse kalmamıştı. Bir yerlerde saklanıyor, bir oyun oynuyor olabilirine inanıyordu. Geri kalanımız yas tutarken Leif her gün seni ormanda arayıp durmuştu."

"Aramayı ne zaman bırakmıştı?"

"Dün."

Leif'in o kadar kızgın olmasına şaşmamak gerekirdi. O on dört yılı benı aramakla geçirmiş, ben ise lüzledip onun tarafından bulunmamıştım. Hayatta olduğuma tek inanan o olmuştu. Onun için kötü şeyler düşündüğüme pişman oldum. Ta ki Esau'nun çalışma odasında belirene dek.

Beni görmezden gelerek "Baba," dedi. "Şu kıza söyle kaleye gitmek istiyorsa iki saate kadar yola çıkacağım."

Esau "Acelen ne?" diye sordu. "İki hafta var!"

"Bavol Birinci Büyücü'den bir mesaj almış. Bir şeyler olmuş. Acilen yanlarına gitmemi istiyorlarmış." Leif'in göğsü gururla kabardı.

Karnına bir yumruk atıp şişen egosunun bir kısmını söndürme arzumu bastırdım.

Leif topuğu üzerinde dönüp uzaklaştığında Esau'ya "Önümüzdeki iki hafta içinde kaleye gidecek başka kimse yok mu?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Yolculuk uzundur. Günlerce yürümek gerekir. Zaten Zaltanaların çoğu oraya ormandan gitmeyi tercih eder."

"Ya Baval Cacao? O kalede bizi temsil eden konsey uyemiz değil mi? Orada bulunması gerekmiyor mu?" Irys hana konseyin dört usta büyücüden ve on bir klanın birer temsilcisinden oluştuğunu anlatmıştı. Birlikte güney ülkelerini yönetiyorlardı.

"Hayır. Konsey sıcak mevsimde çalışmaz."

"Ya?" Güneyde sıcak mevsime daha yeni girildiğine inanmakta zorlanıyordum. İxta'dan soğuk mevsimde ayrılmıştım ve güneye ayak basışımda hana toprak kavruluyormuş gibi gelmişti.

"Bana yolu tarif edebilir misin?" diye sordum.

"Yelena, Leif'in yanında daha guvende olursun. Hadi gel de eşyalarını hazırlayalım. İki saat." Esau durup bana bir bakış attı. "Eşyaların şu sırt çantasındakilerden mi ibaret?"

"Bir de dövuş sopam var."

"O zaman bazı malzemelere ihtiyacın olacak."

"Gerek yok..." Bana bir defter uzatmasıyla lafım yarıda kaldı. Eskiz defteri gibi beyaz olan bu defterin içinde altlarında açıklamalar olan bitki ve ağaç resimleri vardı.

"Bu nedir?" diye sordum.

"Bir kılavuz. Sana ormanda hayatta kalma yöntemlerini baştan öğretmeyi planlıyordum ama şimdilik bununla idare etmen gerekecek."

Oval bir yaprağın resmedildiği bir sayfayı açtım. Resmin altındaki talimatlarda suda kaynatıldığında Tılıpı Yaprığı'nın yüksek ateşe iyi geleceği yazıyordu.

Ardından, Esau bana küçük kaseler ve tuhaf görümlü bazı aletler verdi. "Uygun teçhizat olmadıkça bu kılavuzun pek bir faydası olmaz. Şimdi gıdıp anneni bulalım." Durup iç geçirdi. "Haberler onu mutsuz edecek."

Haklıydı. Perl'i damıtma cihazının başında, Leif'e söylenir halde bulduk.

Leif "Bu benim hatam değil," dedi. "Burada kalmasını o kadar istiyordun neden onu kaleye kendin götürmüyorsun? Hattaba! Ya, senin o cânını ayaklarını orman zeminine on dört yıldır basmadığını unutmuşum."

Perl elinde fırlatmaya hazır olduğu bir parfüm şişesini sıkıca tutarak Leif'in üzerine yürüdü. Leif geri kaçtı. Perl Esau'yla kapı eşiğinde dikildiğini görünce şişeyi doldurmaya koyuldu.

Leif Esau'ya "Şu kıza söyle iki saat sonra Palmiye merdiveninin aşağısında bekliyor olacağım," dedi. "Orada olmazsa onsuz giderim."

Leif odadan ayrılınca sessizlik iyice ağırlaştı.

Baham mutfaga yönelip "Yanına yiyecek alman gerek," dedi. Birbirine sürtünen şişelerin çınlaması eşliğinde annem bana yaklaştı. "Al," dedi. "Irys için iki şişe Elma Dudu, senin için de bir şişe Lavanta."

"Lavanta mı?"

"Beş yaşındayken lavanta kokusuna bayılırdın. Ben de şansımı bir deneyeyim dedim. Sonra bir ara kokulara bir bakar, hoşuna gidebilecek başka bir şeyler bulmaya çalışırız."

Kapığı açıp kokuyu içine çektim. Zihnimde beş yaşına dair anılar bu kez de canlanmamıştı. Fakat koku aklıma Valek'in bürosunda masanın altına saklandığım anı getirmişti. Valek'in kaçmayayım diye bana verdiği uydurma Kelebek Tozu zehrinin tarifini arıyordum. Hayatta kalmak için her gün panzehirden bir miktar almam gerektiğini düşündüğümünden tedaviyi bulmakta kararlıydim. Valek bürosuna erken dönmüş ve lavanta esanslı sabun kullandığımdan beni hemen yakalamıştı.

O kokuyu hâlâ çok seviyordum. Perl'e "Bu harika," dedim. "Teşekkürler."

Perl'in gözlerinde aniden bir korku belirdi. Dudaklarını kenetleyip ellerini sıkı. Derin bir nefes alıp "Seninle geliyo-

rum," dedi. Baham bir kucak dolusu yiyeceklerle döndüğünde ona "Esau, çantanı nerede?" diye sordu.

Esau ona "Yukarıda, odamızda," diye yanıt verdi.

Esau'nun yanından hızla geçip gitti. Perl'in anı kara- rı Esau'yu şaşırtmışsa da yüzündeki iladeden bunu okumak mümkün değildi. Esau'nun kumanya yapmam için getirdiği ekmeği ve meyveleri çantama koyup parfüm siselerini peler- nimin içine gizledim. Güneye yolculuğum sırasında hava peler- nimini giymeyeceğimi kadar sıcak olsa da yolda kamp kurdu- gumuzda pelerin yumuşak bir yatak vazifesi görmüştü.

Esau "Yiyecekler sana ancak yetecek ve muhtemelen kaleye varınca gıysıye ihtiyacın olacak," dedi. "Paran var mı?"

Çantanın içini yokladım. Yemek ve kıyafet için paraya ih- tiyaç duyma düşüncesi bana hâlâ tuhaf geliyordu. Kuzeyde tüm temel ihtiyaçlarımız ücretsiz karşılanırdı. Valek'in ayrıl- dığımızda bana verdiği, içinde altın Ixia sikkeleri olan keseyi çıkardım.

Sikkelerden birini Esau'ya gösterip "Bunlar işe yarar mı?" diye sordum.

"Sakla şunları," Sikkayı tutan parmaklarımı kapattı. "Sakin kimse görmesin bunları. Kaleye varınca Irysten bunları Sitia parasıyla değiştirmesini iste."

"Neden?"

"Seni kuzeyli sanabilirler."

"Fakat kuzeyliyim zaten."

"Değilsin. Çoğu güneyli Ixia'dan gelenlere, hatta sıyası mul- tecilere bile şüpheyle bakar. Sen bir Zaltanasın. Bunu hep ha- tırla."

Bir Zaltana ismi zihnimde çevirip durdum. Acaba ismi sık sık söylemek beni bir Zaltana yapar mıydı? Bunun o kadar ko- lay olmayacağını biliyordum.

Esau bir masaya gidip çekmeceleri karıştırdı. Valek'in para- sını kaldırdım. Babamın verdiği malzemeler ve yiyecekler çan- tama şışmıştı. Çantanın içindekileri düzenlemeye çalıştım. İpli kancama ihtiyacım olacak mıydı? Ya da kuzey üniforma- ma? Bu eşyaları kullanmam gerekeceğini düşünüyordum. Umudum henüz onlardan bir türlü ayrılamıyordum.

Metal takırtısı duyuldu. Esau bir avuç gümüş sikkelerle don- du. "Ancak bu kadar bulabildim. Yine de kaleye varana dek sana yetecektir. Şimdi yukarı çık ve annene veda et. Geç kala- caksın."

"Bizimle gelmiyor mu?"

"Hayır. Onu yatağında bulacaksın." Sesinde kabullenmiş- likle dolu bir ton vardı.

Yukarı çıkmak için yükseltecin iplerini çekerken söyledik- lerini düşündüm. Perl'ü yatak odasında, yorganın üzerinde top- seklinde büzülmüş halde buldum. Gözyaşları yasığını ıslatı- ken bedeni titriyordu.

"Bir dahaki sefere," diye hıçkırdı. "Bir dahaki sefere Leif'le kaleye gideceğim. Bir dahaki sefere."

"Bu beni memnun eder," dedim. Aklıma Leif'in Perl'ün ne zamandır ormandan ayrılmadığıyla ilgili sözleri gelince "Elim- den geldigince çabuk eve döneceğim."

"Bir dahaki sefere. Bir dahaki sefere bunu yapacağım."

Buyucüler Hisarı'na yolculuğumu ertelemeye karar verme- siyle Perl sakinleşmişti. Nihayet kollarını ve bacaklarını açıp- ayaga kalktı, elbisesini düzelterek yanaklarındaki yaşları sil- di. "Bir dahaki sefere yanımızda daha çok kalacaksın."

Sözleri bir emir gibi çıkmıştı. "Evet, Per. Anne."

Endişe çizgilerinin yüzünden kaybolmasıyla güzelliği orta- ya çıktı. Bana sıkıca sarılıp "Seni bir daha kaybetmek istemiyor- um. Çok dikkatli ol," dedi.

"Olacağım." Bu sözümde samimiydim de. Zor yoldan elde edilen alışkanlıklar öyle hemen terk edilmiyordu.

Orman zeminine inen birkaç çıkış vardı. Her çıkışa yakınında yaşayan ailenin adı verilirdi. Palmiye ailesinin merdiveninin olduğu odaya vardım. İlk basamağa adım atmamla kulagıma Fındık'ın sesi geldi. Annemle babam ve Bavalı Caçao'yla vedalaşmış olsam da Fındık'ı hiçbir yerde bulamamıştım.

Fındık "Yelena bekle," dedi.

Durdum, başımı kaldırınca kapıdan içeri koşturduğumu gördüm. Elinde renkli kumaş parçaları tutuyordu.

"Bunları ben yaptım." Soluklanmak için sustu. "Senin için."

Açık sarı (ve Zaltana standartlarına göre sade kaşan) etek küçük düğüncekleleriyle bezeliydi ve yanında düz mercan kırmızısı bir gömlek vardı. Eteğe şüpheyle baktım. Fındık güldü.

"Bak," deyip eteği açtı. "Gördün mü? Eteğe benziyor ama aslında pantolon. Ovalardan geçerken o siyah pantolonlar sıcak çok çeker." Pantolonun bel kısmını ölçermiş gibi bana doğru tuttu. "Ayrıca bu şekilde göze de batmazsın."

Gülümseyerek "Akıllı kız," dedim.

"Hoşuna gitti mi?"

"Gitti."

Çıkardığı işten hoşnut bir halı vardı. "Biliyordum."

"Başka kıyafetler de yapabilir mısın? Belki de Bavalı'la gönderebilirsin?"

"Tabii."

Sırt çantamı çıkartıp para aradım. "Ne kadar?"

Fındık hayır anlamında başını salladı. "İllicis Pazarı'na varınca bana Fern'un standından kumaş al. Her takım için iki metre yetmiş santim yeterli olur. Ne kadar istersen yaparım."

"İyi de emeginin karşılığı ne olacak?"

Bir kez daha başını iki yana sallamasıyla kuyrukları sallandı. "Zaltanalar aileden kişilerden para almaz. Fakat Kahverengi gözleri ısıldadı. "Biri sana kıyafetlerini kimin tasarladığını sorarsa onlara ismini vermekten çekinme."

"Veririm. Sağ ol." Yeni giysilerimi katlayıp sırt çantama soktum. Fındık bana sarılıp veda etti.

Merdivenden aşağı inerken bedeninin sıcaklığı hala üstümdü. Leil'in soğuk, alaycı gülümsemesiyle karşılaşana dek Fındık'ın sıcaklığını hissettim.

Leil beni orman zemininde bekliyordu. Üzerine bronz renkli, pamuklu bir tunik, koyu kahverengi pantolon ve çizmedeni oluşan seyahat kıyafetlerini giymişti. Sırtında büyükçe bir deri çanta vardı. Kalın kemerinden bir pala sarkıyordu.

Yüzüne değil de tepemde bir noktaya bakarak "Bana yetişmezsen seni arkamda bırakırım," dedi. Geniş sırtını bana çevirip hızlı adımlarla yürümeye koyuldu.

Kısa süre sonra sırtını izlemek zorunda kalacağımı bilsem de belirlediği yürüyüş hızına bir süreliğine de olsa ayak uydurmak bacaklarımı açmak için iyi bir fırsat olabiliirdi.

Tek söz daha etmeden orman boyunca uzanan dar bir patikada ilerlemeye başladık. Çok geçmeden gömleğim terden sırılsıklam oldu ve kendimi yukarılara bakıp kolye yılanlarını arar halde buldum. Esau bana ağaç leoparlarından da bahsetmişti. Biraz vakit bulunca Esau'nun kılavuzumu açıp yırtıcı hayvanların resimlerine bakma kararı aldım.

Çeşit çeşit kuşlar şakıyor, hayvan çığlıkları yapraklarla kaplı sayvanda yankılanıyordu. Gördüğüm hayvanların isimlerini öğrenmek istesem de Leil'in sorularımı duymazdan geleceğini düşündüm.

Leil sadece bir kez, kemerindeki palayı çıkarmak için durdu. Hiç düşünmeden elimi dövüş sopama attım. Alaycı bir

kahkaha atan Leif önündeki küçük ıdanı kesti.

Omzunun üzerinden "Bogan incir," diye homurdandı.

Yanıt vermedim. Nihayet benimle konuşma kararı aldı diye onur mu duymalıydım?

Zaten Leif de yanıtımı beklemeden söze girdi. "Bir paraziti. Bogan incir güneş ışığına ulaşmak için başka bir ağacı kullanı-
fado eder. Ulaştığında da ev sahibini öldürür." Incirin dallarını
gövdesinden ayırdı. "Eminim bu süreç sana çok tanıdık gel-
miştir." Butkiyi yere atıp yürümeye devam etti.

Bu orman hayatı üzerine bir ders değil, bana yönelik bir iş-
nelemeydi. Dövüş sopamla ayaklarını yerden kesmeyi düşün-
dum. Kindarca bir tepki olacaktı bu. O an epey cazip gelse de
sopamı çantamın üzerindeki askıma soktum.

Tam güneş batmak üzereyken İlliais Pazarı'na vardık. Bam-
budan yapıların sazdan çatıları ve duvar yerine bambu panjur-
ları vardı. Bazı 'duvarlar' müşterilerin içeriye göz atması ve cılız
rüzgardan faydalanmak için yukarı çekilmişti.

Leif'le bir süredir yokuş aşağı iniyorduk. Patika ormanın
kenarındaki bir açıklığa kurulan pazarda son bulmuştu. Tropik
ormanın devasa ağaçları artık manzaraya hâkim değildi.
Açıklığın ötesinde, İxia'daki Yılan Ormanı'na benzeyen or-
manlık bir bölge vardı.

Leif "Gece burada kamp yapıp sabahın ilk ışıklarıyla yola
çıkacağız," deyip tezgâhlardan birine yöneldi.

Güneş battığında pazarın kapanacağını sanıyordum. Oysa
bir dizi fener yakıldı ve alışveriş kaldığı yerden devam etti.
Konuşan, çocuklarına seslenen ve ellerinde paketlerle bir
tezgâhtan diğerine koşan yüz kadar müşterinin sesi arasından
pazarlık yapanların konuşmaları seçilebiliyordu.

Alışverişçilerin bazıları Zaltanaların tanıdık giysilerini gi-
yerken bir kısmının üzerinde yine ormanda yaşayan Cowan

Klanı'nın giysileri olan yeşil tizluklar ve tunükler gördüm.
İxia'dan yaptığımız yolculuk esnasında İrys bana farklı klanla-
rı giyimlerinden nasıl ayırt edeceğimi öğretmişti.

Ayrıca birkaç kadının üzerinde Jeweltrose Klanı'nın gele-
neksel giysileri olan ısıtılı ipek pantolonlar, boncuklu bluzlar
ve ince duvaklar vardı. Jeweltrose erkeklerinin uzun tunüklerin-
de de boncuklar ve çeşitli mücevherler vardı. İrys bana klan-
larının adetlerinden bahsettiğinde İrys'i hep giydiği sade keten
gömleği, pantolonu ve kalın kemerinden başka elbiseler içinde
hayal edememiştum.

Pazarda dolaşıp hayranlıkla satılan malların çeşitliliğine
baktım. Yiyecek ve giysi gibi temel ihtiyaçlar mücevherler ve
el yapımı süs eşyalarıyla yan yana duruyordu. Havayı meş-
lelerden çıkan çam kokusu kaplasa da kızaran etin kokusunu
almam çok da uzun sürmedi. Kızartma ateşinin kendine has,
ağız sulandıran kokusunu izledim. Ter içinde bir adam alevler
içinde çırpıdayan eti çeviriyordu. Is beyaz örtüğünün üzerinde
çizgiler oluşturmuştu. Ondandır hemen oracıkta yemek için sıcak
bifteğ ve sonraya saklamak üzere tutsülenmiş ve kurutulmuş
et satın aldım.

Diğer alışverişçilerin dik dik bakışlarına aldurmamaya çalış-
şarak, uygun bir yer bulur bulmaz Fındık'ın hazırladığı giysi-
leri üzerime geçirmek arzusu içinde, pazarda Fern'un standını
aradım. Çok geçmeden üzeri kumaş topraklarıyla dolu bir masa
dikkatimi çekti. Ben desenli kumaşlara bakırken in gözle,
ulak telek, esmer bir kadın yığınların arkasından çıkıverdi.

"Yardım edebilir miyim?" diye sordu.

"Sen Fern müsün?"

Başını sallarken gözlerinde huzursuz bir ifade belirdi.

"Beni Fındık Zaltana gönderdi. Düz renkler var mı sende?"

Fern masanın altından düz renkli kumaş topları çıkartıp

masadakilerin yanına koydu. Birlikte uç kıyalet için renk ve desen seçtik.

"Bu Illais desenini istemediğinden emin misin?" Fern ahartılı pembe ve sarı desenli kumaşı eline aldı. "Düz renkler genellikle Zaltana erkekleri tarafından tercih edilir. Bu desen kızlar arasında çok revaçta."

Başımı iki yana salladım. Tam ona giysilerin parasını uzatmıştım ki, orman renkleriyle uyumlu bir kumaş dikkatimi çekti. Yeşil desenli kumaşa işaret edip "Biraz da şundan alayım," dedim. Fern kumaşları toparlayınca orman renkleriyle bezeli kumaş için çantamda yer açtım ve Fern'den geri kalanları Fındık'a göndermesini istedim.

Tüy kalemini parşömenin üzerinde bekleten Fern "Gönderenin ismi ne?" diye sordu.

"Kuzeni, Yelena."

Kalem havada kalakaldı. "Olamaz," dedi. "Zaltanaların kayıp çocuğu Yelena mı?"

Ona bezgin, yarım yamalak bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Kayıp değilim, artık bir çocuk da değilim."

Birkaç tezgahın yanından geçtikten sonra orman hayvanlarının heykellerinin sergilendiği bir masanın yanında durdum. Heykeller küçük, çok renkli taşlar yapıştırılarak yapılmıştı. Vallek için siyah-beyaz bir valmur heykelini satın aldım. Heykeli ona nasıl göndereceğimi bilmesem de hediye az önce aldığım yeşil kumaşa sardım.

Pazarın arkasında kamp ateşleri parlamaya başladı. Dükkan sahiplerinin bambu kepenklerini indirip tezgahlarını kapatmasıyla alışveriş yavaşladı. Müşteriler pazarı çevreleyen ormana ya da kamplardan birine yöneldi. Leif'in ateşlerden birinin kenarında oturduğunu gördüm. Kucağında bir kase, yanındaki

ıllı Zaltana erkeğiyle konuşuyordu. Ateşin üzerinde yükselen kıvılcıklı dumanın arasından baktığımda yüzünün güldüğünü fark ettim. Tam o anda yüzü tamamen değişti. Mimik çizgilerinin düzleşmesi ve yanaklarının kalkmasıyla ciddi iladesi silindi ve kate çenesi yumuşadı. On yaş genç görünüyordu.

Fısıltının ben kaçırıldığında Leif'in sekiz yaşında olduğunu söylediğini anımsayarak o an kardeşimin benden sadece iki yaş büyük olduğunu fark ettim. Başta yaşını otuz tahmin etmiştim lakat yirmi ilkeydi.

Hiç düşünmeden yanına gittim. Yüzündeki neşe siliniverdi. Kaşlarını öyle çatı ki bir adım daha atmadım. O gece nerede uyuyacaktım?

Biri omzuma dokundu. Arkama dondum.

Fern "Benim ateşimin olduğu yerde kalabilirsin," deyip standının arkasındaki küçük bir ateşe işaret etti.

"Emin misin? İxta'dan gelen bir casus olabilirim." Bu sözleri şaka yollu söylesem de niyetlenmediğim kadar sert bir ton kullanmıştım.

"O zaman kuzeyli komutanına tüm klanlarda benden iyi kumaş üreten olmadığını rapor edebilirsin. Meşhur Illais desenli kumaşımdan yeni bir uniforma dikmemi isterse söyle bana bir emir göndermesi yeterli."

Hayalimde komutanı cırtlak pembe ve sarı çiçeklere bürünmüş, bunu hak etmek için ne yaptığını düşünür halde canlandırıp güldüm.

Güneşin ilk ışınları pazarın saz çatılarına dokunduğunda yolculuğa devam etmek üzere Leif'i bekledim. Fern iyi bir ev sahibi olmuş, bana akşam yemeği ikram edip rahatça üzerimi değiştirebileceğim bir yer göstermişti. Fındık'ın Fern'ün en iyi müşterisi olduğunu, Zaltanaların giysilerini hazırladığını öğrenmiştim.

İlk sabaha etrafta dolaşıp bacaklarımı çevreleyen yeni kumaşa alışmaya çalıştım. Giysimin eteği yumuşak deri çizmeleminin üzerine örtüyordu. Fern beni kaleye vardığımda çizmeleminin göze hatmayacağı konusunda temin etti. Sadece orman klanları parmak aralarına çamur girmesini tercih ediyordu.

Nihayet Leif görüldü. Varlığını fark etmemiş gibi yaparak bir orman patikasına girdi. Birkaç saat sonra onu sessizce izlemekten sıkıldım. Dövüş sopasını çektim ve yürürken bir yandan saldırı ve savunma hamleleri çalıştım. Sopanın ahşap dokusuna odaklanarak kafamın içinde zihinsel farkındalık konumuna ulaştım. Irys benim büyü gücü kaynağımdan istifade etme yolumun bu olduğunu öne sürmüştü.

Büyü kontrolü egzersizi yapmak için farkındalığımı bedenimin dışına yansıttım. Başta karşıma taş bir duvar çıktı. Şaşkınlık içinde geriledim; ta ki karşımdaki bariyerin Leif'in sıkı ve geçi vermeyen zihnini olduğunu anlayan dek. Bunun beni şaşırtmaması gerekiyordu.

Leif'in varlığının etrafından dolanıp etrafımızı çeviren sakın ormanı araştırdım. Fındık peşinde koşan bir sincapla beraber yerde süründüm. Ayak sesleri ısıtıp olduğu yere mihlanan genç bir geyikle aynı anda ben de donup kaldım. İleri uzandıkça zihnim çeşitli hayvanlara dokundu. Farkındalığımı giderek uzağa yansıtarak ne kadar öteye gidebileceğimi denedim.

8 ila 10 kilometre kadar gerimde olan pazardaki insanları halâ hissedebiliyordum. Heyecan içinde yakınlarda bir kasaba var mı diye daha ilerileri gözledim. Başta sadece yeni hayvanlarla temas etse de tam farkındalığımı geri çekecekken zihnim bir adamla temas etti.

Etik Yasası'nı ihlal etmemeye özen göstererek adamın zihninin yüzeyinde gezindim. Avını bekleyen bir avcıydı o; yalnız da değildi. Etrafında birçok adam vardı. Patikanın hemen öte-

indeki çalıların arasına gizlenmişlerdi. Biri silahını saldırıya hazır tutar halde, avının üstündeydi. Ne avladıklarını merak ettim. Merakım beni adamın düşüncelerine biraz daha nüfuz etmeye yöneltti. Avının görüntüsünün gözleminin önünde canlanmasıyla zihnim bedenime döndü.

Duraksadım.

Ağzımdan bir nida çıkmış olacak ki Leif dönüp bana baktı. "Ne yapıyorsun sen?" diye sordu.

"Orman Adamlar."

"Ne olacaktı? Orman avcılarıyla doludur."

"Bunlar avcı değil. Pusu kurmuşlar. Bizi bekliyorlar."

Leif "Pusu mu? Saçmalama," dedi. Sesinde şaşkınlık vardı. "Artık İxia'da değilsin."

Sesindeki tonu duymazlıktan gelerek ve mantığının baskın çıkacağını umit ederek "Bir grup avcı neden patıkaya o kadar yakın bir yerde saklansın ki?" diye sordum.

"Hayvanlar orman patıklarını kullanır. Onlarla patika boyunca mücadele etmek çahıların arasında mücadele etmekten kolaydır." Leif uzaklaşmaya başladı. "Yürü hadi."

"Hayır. Bizi bir tuzagın içine götürüyorsun."

Sırtını tekrar çevirmesiyle içimi hiddet sardı. "Yalan söyledigimi mi sanıyorsun?" Sözcükler sıkı dişlerimin arasından bir homurtu gibi çıkmıştı.

"Hayır. Bence her kuzeyli gibi her şeyden ve herkesten şüphe ediyorsun." Ağzı tükürmek istiyormuş gibi çarpıldı.

"Benim bir casus olduğumu sanıyorsun," diye çıkıştım. "Savunmamı kaldıracağım. Zihnini dışa yönelt ve Sitia'ya casusluk etmek için gelmediğimi kendin gör."

"Zihin okuyamam. Aslen hiçbir Zaltana okuyamaz."

İğneli sözünü umursamadım. "En azından kim olduğumu sezemiyor musun?"

"Fiziksel olarak bir Zaltanasın. Fakat İrys'in, Mogkan'ın senin zihnini silmekte başarılı olamadığını söylemesi bir Zaltana olduğunu ispat etmez." Leif parmağını soçlamada bulundurmuş bana doğrulttu. "Bir pıyon, bir kuzeylinin yönettiği ıçı boşaltılmış bir araç da olabilirsin. Güneyden haber almanın bundan daha iyi bir yolu olabilir mi?"

"Saçma."

Leif kısık ama gergin bir sesle "Hayır, değil. Sen kendini açık ettin," dedi. Sonra bir başka dünyaya bakarmış gibi gözleri donuklaşıp boş bakmaya başladı. "Senden İxia'ya karşı göçü bir sadakat ve özlem yayıldığını hissediyorum. Üzerine kan, acı ve ölüm kokusu sınımış. Öfke, tutku ve ateş etrafını bir sis bulutu gibi çevirmiş." Bakışları yeniden bana odaklandı. "Oysa benim kız kardeşim özgürlük duygusu yaymalı, kendisini tutsak edenlere karşı nefretle çevrili olmalıydı. Sen ruhunu kuzeye kaptırmışsın. Kız kardeşim değilsin sen. Lekelenmiş bir halde bize döneceğine ölseydin keşke."

Aniden ortaya çıkıp beni kontrolümü kaybetme noktasına getiren öfkeyi yatıştırmak için derin bir nefes aldım. "Uyan Leif! Ormanda bulmayı umduğun şeyle gerçekler bağdaşmıyor. Ben artık altı yaşındaki o masum kız değilim. Hayal bile edemeyeceğin kadar çok zorluğa göğüs gerdim ve ruhumu kaybetmemek için büyük bir mücadele verdim." Başımı iki yana salladım. O inatçı aptala kendimi açıklamayacaktım. "Kim olduğumu biliyorum ben. Belki de senin benden beklentilerini gözden geçirmen gerek."

Bir süre ayakta dikilip öfkeyle bakiştık. Nihayet "Bir pusunun içine yürüyorsun," dedim.

"Ben kaleye yürüyorum. Geliyor musun?"

Seçeneklerimi tarttım. Kancalı ipimle ağaçlara urmanıp ormanın tepesinden ilerleyebilir, böylelikle patikadan uzaklaş-

madan pusuyu arkamda bırakabiliyordum. Pekiyi ama düşmanım-
mış gibi davranan kardeşim Leif'e ne olacaktı? Bir palası vardı.
Dövüşte onu nasıl kullanacağını biliyor muydu?

Ya pusuda yaralanırsa ne olacaktı? Bu onun kendi hatası
olurdu. Kardeşlik ama sadece kan bağımız yüzünden. Ayrı-
ca ona yakın olmayı hayal bile edemiyordum. Yine de kalbim
pişmanlıkla sızlıyordu. Esau ve Perl, Leif'e bir zarar gelmesini
istemezlerdi. Neden sonra aklıma Leif'in bir büyücü olduğu
geldi. Büyüsüyle kendisini savunabilir miydi? Başımı iki yana
salladım. Büyü denen şeyi onunla nelei yapılacağını bilecek
kadar bile tanımıyordum.

Leif yeniden patikada ilerlemeye koyulup "Bir grup avcının
bir kuzeyliyi bu kadar korkutacağını tahmin etmezdim," dedi.

Bu sözü hardağı taşıyan son damla oldu. Sırt çantamı indi-
rip içinden sustalımı çıkardım. Yeni pantolonumun üzerinde
küçük bir yırtmaç açıp sustalının kayışlı kabzasını bacağıma
doladım. Saç örgümü açıp saçlarımı tek bir topuz yaparak may-
muncuklarımla tutturdum. Dövüş hazır halde sırt çantamı bir
omzuma atıp Leif'in peşinden koştum.

Ona yetiştiğimde beni alaycı bir hırıltıyla karşıladı. Elim-
de bir buçuk metrelik dövüş sopamla, zihnimi dövüşe uygun
şekilde konumlandırımdım. Zihin konumlandırma dövüş esna-
sında rakibimin hamlelerini önceden sezmemi sağlayan bir
konsantrasyon tekniği idi. Bu kez önümde uzanan patikaya
odaklandım.

Adamlar dövüş pozisyonu almış, hazır bekliyorlardı. Yolun
her iki yanında altışar adam vardı. Bizi duyup gelişimizi fark
ettikleri anı sezmeme karşın bekledim. Niyetleri etrafımızı çe-
virmek, ortalarına dek gelmemizi bekleyip saldırmaktı.

Benimse başka planlarım vardı. Leif'le pusuyu yerine varma-
mıza çok az kala çantamı yere atıp "Bekle!" diye seslendim.

Leif arkasına döndü. "Çene ne var?"
"Nanırın bir şey duydum."

Ormanda bir bağırış cınladı. Kuşlar telaşla kanatlarını çı-
parak göğe doğru fırladı. Adamlar ellerinde kılıçlarıyla çalaların
arasından çıktılar. Fakat bu kez sürpriz yapma sırası bendeydi.
Üzerime atılan ilk iki adamın kılıçlarını ellerinden düşürdüm.
Sopamı sakaklarına serçe indirip adamları yere devirdim.

Yaklaşan üçüncü adamın ayaklarını yerden kestim. İki ada-
mın daha üzerime çullanmasıyla onları karşılamak üzere ha-
zırlandım. Fakat üzerime gelmeyip patikanın yanlarına yönel-
diler. Şaşkınlığım çizimelerimin ahındaki zeminin ucredığını
hissetmeme kadar sürdü. Başımı kaldırıncaya geniş göğüsüm bir
atın patikada üzerime geldiğini gördüm. Kendimi yolun kenar-
ına atımla parlak çelik sol kolumu sıyırdı. Ofkeyle en yakı-
nımdaki adama saldırap sopamı burnuna indirdim. Kanı oluk
oluk akan adam acı içinde feryat etti.

At sırtındaki adam "Durdurun," onu emrini verdi.

Gözlerim Leif'i aradı. Etrafı dört silahlı adamla çevrili hal-
de, yolun ortasında duruyordu. Yüzünde şaşkın bir ifade olsa
da zarar görmemiş gibiydi. Palası ayığının dibine düşmüştü.

Rakiplerim sayıca bana karşı üstündü ve sadece birkaç sani-
yem vardı. Atlı atını bana döndürüp yeni bir hücumu hazırlanı-
yordu. Burnu kırılan adam yerde yatıyordu. Adamın tepesinde
dökülüp sopamın ucunu boynuna dayadım.

"Dur yoksa onu boğarım," diye bağırddım.

Genç adam atını durdurdu. Diğer adamlar inanmaz gözlerle
bana bakarak uzaklaşırken o kılıcını kaldırdı.

"Teslim ol yoksa kardeşini öldürürüm," dedi.

Leif'in kardeşim olduğunu nereden biliyordu? Leif'e bakıp
bir durumu değerlendirmesi yaptım. Bir muhafız kılıcının ucu-
nu Leif'in kalbının birkaç santim ötesinde tutuyordu. Kardeşi-

min yuzu korkudan kireç gibi bembeyaz olmuştu. Hak ermişti de bunu. Ayaklarımın altındaki asker hırıltıyla soluyordu.

Omuz silktim. Atlıya "Sanırım çıkışsız bir durumdayız," dedim.

"Aynen öyle." Adam duraksadı. "Kavgayı kesip durumu tartışsak nasıl olur?"

Tam teklilini kabul edeceğken atlı parmaklarını saklattı. Arkamda bir hareket sezsem de arkamı dönmeden korkunç bir kuturtu duydum ve ense kökümde muthiş bir acı hissettim. Sonrası karanlıktan ibaretti.

Başım, bırıleri kafatasımın yanlarına iki çekiç indiriyormuş gibi zonkluyordu. Gözlerimi kısa bir süre aksam da yine sımsıkı yumdum. Gözlerimin önünde bir hayvan postu bir aşağı bir yukarı hareket ediyor, manzara midemi bulandırıyor. Midedekileri kusmamak için çabalarken baş aşağı asıldığımı ve hareket ettiğimi fark ettim. Bir kez daha risk alıp göz ucuyla baktım ve şüphemin doğru çıktığını gördüm. Bir atın arkasına atılmışım. Kustum.

Bir erkek sesi "Uyandı," dedi.

Atın durmasıyla kadere şukrettim.

Atlı "İyi. Burada durup kamp yapacağız," dedi.

Birinin beni böğrümde sertçe ittiğini hissettim ve yere düştüm. Çarpmanın etkisiyle bedenime bir şok dalgası yayıldı. Afallamış halde, tek yapabildiğim bir yerlerimin kırılmamış olmasını dilemek oldu.

Güneşiği giderek azalırken çalışan insanlardan çıkan hışırtıları ısıttım. Kıyranarak daha rahat bir pozisyon almaya çalıştığımda paniğe kapıldım. Doğru duruşu hareket edemiyordum. Sonrasında el ve ayak bileklerime vurulmuş kelepçelerin o tanıdık, rahatsız edici sıkırtılarını ısıttım. Şöyle bir bakınca bileklerimdeki kelepçelerin otuz santim kadar uzunlukta birer

zincirle birleştiklerini gördüm. Hareket yetenegimin kısıtlanması karşısında çılgık atıp debelenmemek için epey çaba sarf ettim. Birkaç derin nefes hızlanan kalbimi ve panik içindeki zihnimi yatıştırdı.

Bedenimin aldığı hasarı gözden geçirdim. Birkaç kasım zedelenmiş olsa da kemiklerimde herhangi bir kırık hissetmiyordum. Kılıcın açığı kesik yüzünden sol kolumun dirsekten yukarısı yanıyordu. Kavga sırasında acıyı fark etmemişim ve o an bile kalamın içindeki zonklamaya kıyasla kesğin yangısının verdiği sıkıntı önemsiz kalıyordu. Hareketsizce yatıp uygun anı bekledim.

Etraf iyice kararınca kamp kuranların çıkardığı seslerin yerini mırıltılar aldı. Başımdaki ağrı azalıp bir sızıya döndüğünde yeniden hareket etmeye çabaladım ve sırtüstü dönmeyi başardım. Yıldızların görüntüsü çok geçmeden tepemde dikişlen bir adamın yüzüyle kapandı. Küçük, birbirine yakın gözler defalarca kez kırıldığı belli olan bir burunun iki yanından hana bakıyordu. Ay ışığının kılıcının üzerindeki yansımalarından kılıcın ucunun boğazımın üzerinde gezindiğini fark ettim.

Adam hasısalıklı bir gülümsemeyle "Sorun çıkarırsan seni şişlerim," dedi. "Fakat kılıcımla değil." Lafını desteklemek için kılıcı kınına soktu.

Sorun çıkarmama kararı aldım. En azından bir süre için. Belki ki sessizliğim muhafızı memnun etmişti. Kalın, kaslı kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup gözlerini bana dikti. Sustalımın bacağıma bağlı kılıfımı hissedebiliyordum. Silahın hala içinde olup olmadığı önemli değildi. Tepemde o muhafız varken zaten sustalının yerinde olup olmadığına bakamazdım. Sustalımı yoklamak yerine nerede olduğumu anlamak için çevreme bakındım.

Saldırganlar bir açıklıkta kamp kurmuşlardı. Adamlar büyük bir ateşin çevresine toplanmış, kokusundan et olduğu an-

laşları bir şeyler pişiriyorlardı. Sadece tek çadır kuruluydu. Leif ve atlı ortalığa görünmeseler de at yakındaki bir ağaca bağlanmıştı. Tepedeki muhafız dahil, açıkta toplam on adam saydım. Çadırın içinde başka adamlar da olabilirdi. Her halukarda sayıları mücadele edemeyeceğim kadar fazlaydı.

Yatığımı yerde doğrulmaya çalıştım. Başım dönüyordu ve midem boşalana dek kustum.

Kamp ateşinden bana doğru bir muhafız geldi. Kısa, kır saçlı, yaşlıca bir adamdı bu. Elinde tuttuğu kupayı bana uzattı. "İç bunu," diye emretti.

Sıvıdan sıcak zencefil kokusu yayılıyordu. "Nedir bu?" Sesim hırıltılı çıkmıştı.

"Neyse ne." Tepemde dükülen muhafız bana doğru bir adım yaklaşıp yumrugunu havaya kaldırdı. "Yüzbaşı Marrok'un dediğini yap."

Yüzbaşı Marrok "Sakin ol Goel, yarına yürür halde olmanı gerek," dedi. Sonra bana döndü. "Kardeşim bunu çantasındaki bazı yapraklarla yapı."

Leif hayattaydı. Duyduğum rahatlama beni şaşırtmıştı.

Dudaklarım kupanın kenarında tereddütle bekleyince Yüzbaşı Marrok "Başına iyi gelsin diye," dedi. Mavi-gri gözlerinde şefkati çağrıştıran bir pırıltı belirse de hislerinin yüzündeki sert ifadeyi değiştirmesine izin vermedi.

Beni zaten öldürebilecekken ne diye zehirlemeye kalkıyorlardı? Yoksa Leif beni öldürmek mi istiyordu?

Goel "İç şunu yoksa zorla boğazından geçiririm," dedi.

Goel'in dediğini yapacağını düşünerek sıvıdan bir yudum alıp içinde zehir olup olmadığına baktım. Tadı limon suyu karıştırılmış tatlı zencefile benziyordu. İlk yudumdan sonra kendimi daha iyi hissedince kalan sıvıyı yutuverdim.

Yüzbaşı Marrok "Cahul kızı ateşe yaklaştırmamızı istedi,"

dedi. "Bu taraf çok karanlık. Bu gece için dörder saatlik nöbetler yazdım."

Goel beni kollarımın altından kavrayıp ayağa kaldırdı. Kendimi yeni bir bulantı faslasına hazırlasam da hiçbir şey olmadı. Midem durulurken zihnim de bileklerimde o kadar kısa bir zincirle nasıl yürüyeceğimi düşünebileceğim kadar açıldı. En azından el ve ayak bileklerimin birbirlerine bağlanmamış olması bir şanstı.

Goel'in beni omzuna atmasıyla sorun çözülmüş oldu. Beni ateşin yanına bırakmasıyla diğer adamlar sohbetlerine ara verdiler. Adamlardan biri burnuna tutturduğu kanlı bandajın üzerinden bana öfkeyle baktı.

Marrok bana bir tabak yemek verdi. "Ye. Gücünü koruman gerek."

Muhafızlar hep birlikte güldüler. Kahkahaları mizahtan yoksun, korkutucu bir gürültüydü.

Eti ve peynirli ekmeği yesem mi yemesem mi diye düşündüm. Midemdekileri çıkaralı henüz birkaç dakika geçmiş olsa da ızgarada pişmiş etin kokusu kararı benim adıma aldı. Zehir var mı diye kontrol ettikten sonra yiyecekleri yalayıp yutum.

Baş ağrım geçtiği ve yemeği yememin ardından bedenime can geldiğinden kendimde durumumu gözden geçirecek gücü buldum. En önemli soru Leif ile neden ve kim tarafından tutsak alındığımızdı. Goel hâlâ yakınımda olduğundan bunu ona sordum.

Elinin tersiyle yüzüme bir tokat attı. "Konuşmak yok," diye emretti.

Gözlerimde davetsiz gözyaşları birikirken yanagım yanıyor. Şu Goel'den nefret etmişim.

Sonraki saatlerde ağzımı açmadım. Zamanımı kaçma yolları düşünerek geçirdim. Sırt çantam görünürde olmasa da ateşin karşı tarafında tıknaz bir adam bir başka muhafızla bir antrenman maçına girmişti. Ter içinde kalırlar şişman adam acemice

diğerinin antrenman kılıcını savuşturmaya çalıştı ve göz açıp kapayana dek mücadeleyi kaybetti

Karşılaşmayı izlememin ardından her ne kadar üzerlerinde sade, evde dokunmuş sivil kıyafetleri olsa da bu adamların asker olduklarında karar kıldım. Yaşları yirmili yaşların ortasıyla kırk, belki de elli arasında değişiyordu. Paralı asker olabilir miydiler? Adamların Yüzbaşı Martok'un komutasında olduklarından hiç şüphe yoktu

Peki bize niye saldırmışlardı? Paraya ihtiyaçları olsa istediklerini alıp yola koyulurlardı. Katil olsalar çoktan ölmüş olurdum. Geriye sadece adam kaçıрма kalıyordu. Fidyeye için mi kaçırmışlardı beni? Yoksa daha beter bir şey için mi?

Annemlerin bir kez daha kaybolduğum haberini alacakları anı hayal etmemle içim ürperdi. Böylece ışın oraya varmaması için elimden geleni ardıma koymamaya yemin ettim. Bir şekilde kaçacaktım. Fakat Goel nöbetini büyük bir şevkle tutarken bunun mümkün olmayacağını biliyordum

Boynumu ovdum. Elim çektüğimde parmaklarımda yapış yapış kan vardı. Parmak uçlarımla başımı yokladığımda başımın gerisinde derin bir yara ve şakagımda biraz daha küçük bir kesik olduğunu fark ettim. Parmaklarımı saç topuzuma dokundurup sanki gayesiz bir hareket yapıyormuşum izlenimini vermeyi umu ederek elimi saçlarımdan çektim. Maymuncuklarımı hâlâ bir kısım saçımı tutuyordu; Goel'in onları fark etmemesi için dua ettim.

Olası bir kaçış aracı elimin altındaydı. Sadece kısa süreliğine başımda kimsenin olmaması gerekiyordu. Ne yazık ki öyle bir fırsat yakın zamanda elime geçecek gibi değildi, çadırdan iki adam çıktı. Adamlar dosdoğru bana yönlendiler

İki adam beni ayağa kaldırırken bir tanesi "Onu görmek istiyor," dedi

Beni çadıra sürüklediler. Goel peslerinden gitti. Beni içeri sokunca yere atıldılar. Gözlerim loş mum ışığına alışınca genç atlinin yeşil bezinden bir masada oturduğunu gördüm. Zincirlenmemiş ve hiç zarar görmemiş olan Leif adamın yanında oturuyordu. Sırt çantam masanın üzerindeydi ve içindeki eşyalarım sağa sola dağılmıştı

Zorlukla ayağa kalkıp, Leif'e "Arkadaşın mı?" diye sordum

Başımın yan tarafına çarpan sert bir şey beni tekrar yere yıktı. Leif yerinden hafifçe doğrulsa da atlı koluna dokununca yerine oturdu.

Atlı "Buna gerek yoktu Goel," dedi. "Dışarıda bekle"

"İzin almadan konuştun."

Atlı "Saygı göstermezse onu terbiye edersin. Şimdi git," diye karşılık verdi.

Zorlukla ayağa kalktım. Goel göse de diğer iki muhaliz kapıda kaldı. Sabrım iyiden iyiye tükenmişti. Yeterince hızlı hareket edersem bileklerimde sallanan zinciri atlinin boynuna dolayabilirdim

Mesafeyi hesaplariken atlı "Yerinde olsam aptalca bir şeye kalkışmazdım," dedi. Kucagında duran uzun ve kalın kılıcı kaldırdı

"Kimin nesisin sen, ne istiyorsun?" diye sordum

Atlı gülümseyerek "Sözlerine dikkat et yoksa Goel'i buraya çağırırım," diye yanıt verdi

"Durma, çağır. Kelepçelerimi çıkar ve adil bir şekilde dövüşmemize izin ver." Yanıt vermeyince "Sanırım benim kazanmamdan korktun. Pusu kuranlardan ne bekleriz ki?" dedi

Atlı hayret içinde Leif'e baktı. Leif ona endişeli bir bakışla karşılık verince ikisi arasındaki ilişkiyi merak ettim. Dost mu, düşman mıydılar?

"Bana kahadayılık rasladığından bahsetmemiştin. Tabii

bu. "Bana doğru dönüp " bir gösteriden ibaret de olabilir," diye ekledi

"Dene de gör," dedim

Atlı güldü. Sapsarı sakalı ve bıyığına rağmen benden genç görünmüyordu. Muhtemelen on yedi, on sekiz yaşlarındaydı. Gözleri soluk maviydi ve omuzlarına dökülen sarı saçını ak-kuyruğu yapmıştı. Sade, açık gri bir tunik giyiyordu. Uzağında olsam da gömleğinin kumaşının muhafızlarının giysilerinden daha kaliteli olduğunu fark edebiliyordum.

Bir kez daha "Ne istiyorsun?" diye sordum

"Bilgi."

Bu beklenmedik yanıt beni şaşırtmıştı

"Ah, hadi ama," dedi. "Aptalı oynama bana. İxia'yla ilgili askeri istatistikleri istiyorum. Birliklerin sayısını ve yerlerini. Güçlerini, zayıflıklarını. Kaç silahları olduğunu. Valek'in tam yeri, casuslarının kimlikleri ve yerleri. Bu tür bilgiler."

"Bunları bildiğimi de nereden çıkardın?"

Leif'e bakmasıyla yanıt aniden kafamda şekillendi. İç çeke- rek "Beni bir kuzey casusu sanıyorsun," dedim. Leif bana ruzak kurmuştu. Atlı o yüzden Leif'in kardeşim olduğunu biliyordu. Leif'in pusu sırasındaki korkusu ve şaşkınlığı rol icabıydı. Birinci Büyücü'yle işi falan da yoktu. Ben çadıra girdiğimden beri tek kelime etmemesinin nedeni belli olmuştu.

"Feki, madem herkes casus olduğumu düşünüyor, o zaman casus gibi davranmam gerek." Meydan okur görünmek için kol- larımı kavuşturdum. Kelepçelerin şikirtisi görüntüme katkıda bulunmasa da öne çıktım. "Sana hiçbir hal anlatmayacağım."

"Seçeneğin yok."

"O zaman bir sürprize hazır ol." Bununla aradığı yanıtları bende bulamayacağını kastetmiştim. Komutanın en sevdiği ye- meği soracak olsa memnuniyetle yanıt verirdim.

"Goel'den bildiklerini ıskenceyle öğrenmesini isteyebil- rim," dedi. "Buradan keyif de alır. Fakat bu etrafı karileteceği gibi çok da vakit alacaktır. Ayrıca stres altında verilen bilgilere güven olmayacağını düşünmüşümdür hep."

Arlı sandalyesinden kalktı. Masanın etrafında dolanıp bana yaklaştı. Sağ elindeki kılıca yapışmış, gözdağı vermeye çalışı- yordu. Boyu benden yirmi sanim kadar uzundu ve koyu gri pantolonunun paçalarını diz hizasındaki siyah, deti binici çiz- melerinin içine sokmuştu.

"Bence kendini bir sürprize hazırlaması gereken sensin. Çünkü seni Büyücüler Hisarına götüreceğimi ve orada Birinci Büyücü zihnini bir muz gibi soyacak ve zayıf noktayı bulup tüm yanıtları ortaya çıkaracak. Süreç boyunca beynin biraz pelteleşse de..." Bu detayı pek umursamıyormuş gibi omuzları- nı silkti ve " erişilen bilgi hep doğru çıkar," diye ekledi.

Gözlerimi bir mahkum olarak açtığımdan beri ilk kez ger- çek anlamda korkuya kapıldım. Belki de casusu oynamakla hata yapmıştım. "Sanırım istediklerinizin bende olmadığını söy- lesem bana inanmazsın, değil mi?"

Atlı başını hayır anlamında salladı. "Kime sadık olduğunun kanıtı sırt çantanda. İxia sikkeleri ve kuzeyli uniformaların her şeyi anlatıyor."

"Bu da benim bir casus olmadığımı ispatlıyor. Valek yanın- da uniformasını taşıyacak kadar aptal birini asla görevlendir- mezdi." Hayal kırıklığı içinde söylediğim bu sözlerde Valek'ten bahsettiğime pişman oldum. Atlı ve Leif "Bak nasıl da kendini ele verdi," der gibi bakıştılar.

Vakit kazanmaya çalıştım. "Kimsin ve neden bilgi istiyorsun?"

"Ben Kral Cahil İxia. İstedikimi de tahtım."

6

İxia Kralı mı? Bu genç budala bir kral olduğu iddiasında mıydı?

"İxia kralı öldü," dedim.

"Komutan Ambrose İxia'nın yönetimini ele geçirdiğinde patronun Valek'in kralı ve tüm yakınlarını öldürdüğünü gayet iyi biliyorum. Fakat yakında ölümcül olduğu anlaşılabilecek bir hata yaptı." Cahil kılıcıyla havayı dürttü. "Cesetleri saymadı ve kralın altı yaşındaki yegeni güneye kaçırıldı. Ben İxia tahtının varisiyim ve niyetim o tahti geri almak."

"Daha fazla adama ihtiyacın olacak," dedim.

Büyük bir ilgiyle "Ne kadar fazlasına?" diye sordu.

"On ikiden fazlasına." Kamptaki adamların sayısına dair en iyi tahminimi söylemiştim.

Geldi. "Meraklanma. Komutanın ordusunun ve casuslarının Sitia'ya karşı oluşturdukları tehdit bana yeterince yandaş kazandıracaktır. Ayrıca..." Bir süre düşündü. "Seni kaleye götürüp oradakilere tehlikeli bir casusu açığa çıkardığımı gösterdiğimde Ambrose'a karşı başlattığım seferberliği desteklemekten başka bir seçenekleri olmayacak. Bütün Sitia ordusu emrimde olacak."

Beni etkilemeyi başaramamış, halı bana kurşun askerlerle oy-

nayan bir çocuğu anımsatmıştı. Zihnimde alelacele bir hesap yaptım. Cahil benden bir yaş büyüktü; yarı yirmi bir yaşındaydı.

"Demek beni kaleye götüreceksin?" diye sordum.

Başını salladı. "Orada, Birinci Büyücü zihnindeki bilgileri söküp alacak." Gülümserken gözlerinin içi hırsla pırıldadı.

Nasılca Cahil ilk kez bahsettiğinde Büyücüler Hisarı ve kaleyle ilgili söyledikleri arasında bağlantı kuramamıştım. Beytümün peliye dönüşeceğini söylemesi dikkatimi dağıtmış olmalıydı.

"Ben zaten kaleye gidiyorum. Bunca dert niye?" Kollarımı iki yana açarak kelepçeleri gösterdim.

"Öğrenci rolü yapıyorsun. Ne yazık ki büyücüler Etak Yasası'na çok ciddiye aldıklarından kanun dışı bir şey yaparken yakalanmadığın sürece seni sorguya çekmezler. Ben müdahale etmesem seni aralarına alacak ve Sitia'nın tüm sırlarını sana açacaklardı."

Demek onun kanıtı olacaktım. Büyüçülere Sitialıları tehlikeli bir suçludan kurtardığını göstermek istiyordu. "Tamam. Seninle kaleye geleceğim." Bileklerimi ona uzattım. "Bunları çıkar, ben de sana dert çıkarmayayım."

"Peki seni kaçırmaktan ne alıkoyacak?" diye sordu. Sesinde bana inanmadığını sezdim.

"Söz veriyorum."

Leif "Sözünün hiçbir anlamı yok," dedi.

Gece ilk kez ağzından bir şey çıkmıştı. O an onu yumruğumla susturmak için güçlü bir arzu duydum. Gözlerimi ona dikip bakışlarımla ona ileride hesaplaşacağımızın sözünü verdim.

Cahil ikna olmamış gibiydi.

"Zaten on iki adamın başında nöbet tutmuyor mu?" diye sordum.

"Hayır, Sen benim mahkumumsun. Mahkum gibi muamele görmelisin." Cahil'in elini sallamasıyla çadırın girişinde bekleyen iki muhafız beni kollarımdan tuttu.

Görüşme bitmişti. Çadırdan dışarı sürüklenip ateşin yanına atıldım. Goel tepemde şahin gibi tuttuğu nobete kaldığı yeri den devam etti. Cahil bana seçenek bırakmamıştı. Kaleye onun ganimeti olarak gümeyecektim.

Yerde yattım, insanların seslerini dinlerken zihnimde basit bir fikir oluştu. Kamp gece için hazırlanırken iki adam Goel'in nöbetini devraldı. Uyurmuş gibi yapıp yeni nöbetçilerin canı sıkılana kadar bekledim.

Büyük elimde kalan tek silah olsa da gücüm ve yeteneklerimden emim değildim. Yapmayı planladığımı, Büyüenülerin Etik Yasası'nın doğrudan ihlali olarak görülebilirdi. Fakat o noktada bunu umursamıyordum. Dövüşmeyi tercih edecek olsam da seçenğim ve zamanım yoktu.

Derin derin nefes alarak farkındalığımı bedenimden dışarı yönelmeye çalıştım. Dövüş sopamın yardımı olmadan bunu bir türlü beceremedim. Odaklanamıyordum. Göze batacak kadar belirgin hareketler yapmaktan kaçınarak başparmaklarını, parmak uçlarına sürtüm. Derimle temas etmemi zihnime odaklanıp benliğimi bedenimden öteye göndermemi sağladı.

Bekçilerime uyku bastırmasını umsam da biri sessizce ısıklı çalarken diğeri zihninden askeri taktikler geçiriyordu. Yine de zihinlerindeki uyuma arzusunu hissedebiliyordum.

O arzudan istifade ettim. Zihnimde onlara uyumaları emrini verip orta parmağıma işaret parmağımın üzerine koydum. Büyük bilgim son derece sınırlıydı. Yaptığımın işe yarayıp yaramayacağından emin değildim. Başta, direnç beni geri itse de bir kez daha denedim. Çok geçmeden iki adam yere yığılsa da hala uyanıkular. Göze batmamaya çalışsam da gece geçip gidiyordu. Daha çok güç uygulayarak "uyuyun" emrini vermemle yığıldılar.

Yattığım yerde doğrulmamla zincirler şingirdadı. Zincirleri

güm güm atan kalbime dayayıp uyuklayan adamlara bakımdı. Çıkacak sesi hiç hesaba katmamıştım. Sadece tek elime ve ağızımı kullanabileceğimden maymuncukla kilitleri açmam zor ve gürültülü olacaktı. Ben de planımı gözden geçirdim. Belki de adamların hepsini gürültüden uyanmayacakları kadar derin bir uyku haline sokabilirdim.

Farkındalığımı dışa yansıtarak sırayla tüm adamların zihnine dokunarak onların derin, ruyasız bir uykuya daimalarını sağladım. Cahil çadırdaki bir karyolada uyuyordu. Zihnini yoklamak hoşuma gidecek olsa da onu bilinçsiz bir hale sokmakla yetindim. Leif'in büyüü kalkanı onu etkilememe engel oluyordu. İçimden uykusunun ağır olmasını diledim.

Maymuncuğum elimde, tork anahtarım dişlerimin arasında, hileklerimdeki kelepçeleri beşinci denememde açmayı başardım. Göğün rengi biraz daha açılmıştı. Zamanım tükleniyordu. Çadıra dönüp sırt çantamı aldım ve eşyalarımı içine tıktırdım. Niyet ettiğimden fazla gürültü çıkarmış olsam da içgüdülerim bana adamların şalak sökünce uyanacaklarını söylüyordu. Dövüş sopamı sahiplenilen muhafızın yanından geçerken sopayı elime aldım.

Ormanda kaçarken attığım her adımda karanlığın giderek azaldığını fark ettim. Düşüncelerimi toparlayamaz olmuştum ve hacaklarımı güçsüzleşirken hızlı hızlı soluyordum. Adamların üzerinde büyü kullanmak enerjimi tüketmişti.

Ağaç tepelerine göz gezdirip bol yapraklı dallar aradım. Uygun görünen bir ağaç bulunca sırt çantamdan ıplı kancamı çıkardım.

Kancamı bir dala tutturmayı başardığımda kollarımdaki kaslar pelte gibi olmuştu. Bitkinliğime rağmen, iple yukarı tırmanırken durumumdaki ironiye gulümsemekten edemedim. Ağaç tepelerini kaçmak için üçüncü kullanışımı ve tırmanış

benim için neredeyse rutin bir işe dönmüştü. Fakat kızgın adamların uzakları gelen haykırısları beni mahmuzladı.

Jepeye ulaşınca ipimi çekip emniyette olacağımı daha yuksek bir dala geçtim. Ağaca sırtımı dayayıp Fern'den aldığımı yeşil kumaşı bedenime sardım ve dizlerimi göğsüme doğru çektim. Kumaşa dışarıyı görebileceğim kadar bir aralık bırakıp kendimi uzun bir bekleyişe hazırladım. Lücumu bir an önce geri kazanacağımı umut ediyordum.

Kulağıma gelen arbededen yola çıkarak Cahil'in kampında neler olup bittiğini hayal ettim. Nohette uyuyan muhafızlar azar ısıtıyor, sırt çantam ve eşyalarımın yerinde olmadığı fark ediliyordu. Cahil'in birkaç metre ötemdeyken hayatını bağışladığıma şaşırdığına hiç şüphem yoktu.

Bulduğum ağaç kampa istemediğim kadar yakındı. Peşime takılan kılıçlarımı çekmiş adamlar görüş alanıma umduğumdan erken girdiler. Yeşil kocaman içinde donakaldım.

Adamların en önünde Goel ilerliyordu. Eğilip bir çalıyı inceledikten sonra "Bu taraftan. Fazla uzaklaşmamış. Bitkinin sıvısı hala yapışkan," diye seslendi.

Cıldımın aşağı ter ırmakları suzuldu. Goel bir iz sürücüydü. Elimi hareket ettirip pantolonumdaki yırtmacı buldum. Sustalıma el koymamışlardı. Sustalının pürüzsüz, ahşap sapı bana bir nebze moral verdi.

Goel seçtiğim ağacın aşağısında durdu. Ağırığımı ileri doğru verip gerekirse kaçmak üzere dalın üzerinde çömeldim.

Goel ağacın gövdesinin çevresini inceledi. Gözleri ağaçları taradı. Soğuk korku içimi sardı. Büyük bir hata yaptığımı fark ettim.

Goel'in dudaklarına yırtıcı bir gülümseme yerleşti. "Buldum seni."

Orman kamuffajımı sırtımdan çekip kumaşı bir kâğıt gibi üzerinden attım.

Goel'in adamları parmaklarıyla beni göstererek "İşte orada," diye bağıldılar.

Fırlattığım kumaş adamların üzerine düştü. Kumaşın görüşlerini kapatmasıyla ağaçların tepesinde hızla ilerlemeye, aniden gelen bir güçle Goel ve adamlarından uzaklaşmak için daldan dala atlamaya başladım.

Biri aşağıdan "Hey!" diye bağırды.

"Durdurun onu!"

Goel'in beni ağaçların arasında takip edemeyeceği umuduyla ilerlemeyi sürdürdüm. Yaptığım hata Cahil'in sırt çantamı karıştırdığını unutmak olmuştı. İpim ve kancam olduğunu biliyordu. İyi bir iz sürücü olmasının ve elimdeki kuzu bilmesinin avantajıyla beni bulmaları fazla zaman almamıştı.

Aşağımdan gelen küfürler ve bağırışlar beni izliyordu. Tüm dikkatimi ağırığımı taşıyacak dallar bulmaya ve kaçmaya odaklamıştım. Zihnim mantıklı düşünebileceğim kadar sakinleşince çok gürültü çıkardığımı fark ettim. Goel ve adamları.

yaprakların hissettisine ve dalların çıtırtısına kulak kesilerek beni izleyebiliyorlardı. Tek yapmaları gereken aşağı düşmemi veya yorulmamı beklemekti.

Gürültü çıkarmamaya özen göstererek yavaşlamamla orman zeminindeki insanların seslerini duyabildim. Birbirlerine nerede olduklarını bildirerek giderek yaklaşıyorlardı.

Hemen aşağıda bir "Dur!" dedi.

Soka uğramıştım, kasların seğiriyordu.

"Durdu."

Tırmanmaya devam ettim. İlerleyişim asap bozucu ölçüde yavaş ama sessizdi.

Goel "Seni yakaladık." diye seslendi. "Hemen aşağı inersen canını biraz acıtırm."

"Comert" teklifine alaycı bir yanıt vermemek için kendimi tuttum ve ağaçların arasındaki ilerleyişimi sürdürdüm. Adamlar sessiz kaldılar ve çok geçmeden yerlerini kestiremez oldum. Yüksek bir dalda durup onlara dair bir işaret arasam da yeşil yapraklar denizinde hiçbir şey görmedim.

Sonra hayal gücüm canlandı. Kendimi kapana kısılmış hissediyordum. Aniden Goel'in gözlerinin üzerinde olduğuna öyle ikna oldum ki yüzümü alev sardı. İrys'in bana ormanda verdiği tavsiyeyi anımsayana dek kalbim panik içinde çarptı. İrys gözleriyle değil, zihninde ara demişti. Buyumu hâlâ içgüdüsel bir tepkiyle kullanamıyordum.

Derin bir nefes alıp, sopamı çekip parmaklarıma değen pürüzsüz ahşaba odaklandım ve farkındalığımı orman zeminine yansıttım.

Adamlar dağılmıştı. Sağ tarafımdaki geniş bir alanı arıyorlardı. Aşağıda Goel'in varlığını sezemedim. İçimde bulantı hissiyle ağaç tepelerini aradım. Goel orman sayvanına tırmanmıştı. Telaşla geride bıraktığım izleri takip etmişti. Aklında acı

vermeye dair karanlık düşünceler vardı. Yola daha dikkatli devam etmeye başladığım noktaya varınca bekledi. Çok kısa bir an için duraksasa da bir başka ız fark ederek olduğum yere doğru hareketlendi.

Goel'in beni bulması an meseleydi. Yolumu sapırtmak için büyü kullanmayı düşündüm. Onu uyutabilir miydim? Muhtemelen evet, fakat Goel'in sonunda uyanacak ve izimi bulacaktı. Onu aradığı kişinin kim olduğunu unutmaya teşvik ediyordum fakat bunu yapmak için zihninin derinlerine inmem gerekiyordu ve bu kalan gücümü tüketirdi.

Hemen bir çözüm düşünmeliydim. Goel'den kurtulmam gerekiyordu. Cahil'in başka bir iz sürücüsü yoksa Goel peşimde değilken kaçma şansım epey artardı. Kalamda bir plan şekillenmeye başladı. Sopamı çantamın üzerindeki askısına geri taktım.

Goel'in zihniyle hafif bir temas kurmayı sürdürerek hızlandım ve arkamda kasten iz bırakarak bir süre aynı yönde ilerledim. Ormanda küçük bir açıklığa varınca aşağı sıçradım ve şiddetli bir sarsıntıyla yere indim. Oldukça derin çizme izleri bırakarak açıklığın karşı tarafına geçtim ve diğer yandaki çabaları yarıp geçtim.

Sırada ızın zor kısmı vardı. Ayak izlerime geri geri basarak geldiğim yoldan aşağı atladığım ağaca döndüm. Kancayı dala tuttursam geride izler bırakacağından, bunun yerinde kancadan sadece ipi ağaç dalının üzerinden aşımak için faydalandım. Ardından yukarı tırmandım. Dalın üzerindeki sürtünme izlerinin açıklıktan yukarıya tırmanmayıp ağaçtan açıklığa indigim izlenimini uyandırmasın ümit ediyordum. Yukarı çıkınca ipi dolaşıp omzuma astım, böylece gövdem ve ellerim boşta kalmıştı.

Goel artık sesimi işitecek kadar yakınımaya gelmişti. Ona serice yere indigimi düşündürecek küçük bir homurtu çıkar-

dım. Büyük bir dikkatle ağacın daha yükseklerine tırmandım. Goel'i görmemle donakaldım.

Üzerinden açıklığa atladığım dalı inceliyordtu. Onu doğru eğilip orman zeminine bakındı.

Kendi kendine "Demek avım yere inmiş," dedi.

İzlerimin yarında diz çöktü. Düşünceleri bana işkence yapmaktan nasıl da keyif alacağını odaklanmıştı. Zihnine "uyu" komutunu yönelttim. Fakat bir türlü uyumadığı gibi emrim onu şüphelendirmişti. Ayaga kalkıp açıklığa göz gezdirdi.

Kahretsin. Bu işe yaramayacaktı. Daha aşağıdaki bir dala doğru hareketlenirken ona "yukarı bakma" komutunu verdim. Yapraklar sallansa da Goel bunu fark etmedi. Sustalımin düğmesine basıp ipten bir metre kadar bir parça kestim.

Goel izlerimi incelemek için geri dönerken ipin iki ucunu elime aldım.

Aşağı atlayıp hemen arkasına indim. Hareket etmesine fırsat vermeden elimdeki ip boynuna doladım. Dondum. Şimdi sırt çantam Goel'in sırtına değiyordu ve ip omzumun üzerindeydi. Tek dizimin üzerinde çömelmemle sırtımın üzerindeki Goel'in beli geriye doğru büküldü. O pozisyonda, bana sadece parmak uçları ulaşyordu. Parmaklarını bana değil, boğazını sıkın ipe götürdü.

Tam bilincini kaybettiğini düşündüğümde başını başıma vurdu ve o an tüm ağırlığını sırtımda hissettim. Geriye doğru bir sakla atarak üzerimden aştı ve çizmelerinden çıkan bir pat sesiyle karşımda bitti.

Kahretsin. Goel savunma tekniklerine aşinaydı. Dengesini sağlayıp elimdeki ipi kapıverdi.

"Başka neyin var?" diye sordu. Boğazını sıkma girişimimden dolayı sesi hırıltılı çıkıyordu.

Sırtımdaki dövüş sopamı çektim. O da kılıcını

Gulımsadı. "Küçük kız, küçük silah." Sonra parmağıyla kendisini gösterdi. "İri adam, iri silah."

Dövüş pozisyonu aldım ve ağırlığımı ayak parmaklarıma verdim. Gözümü korkutamayacaktı. Goel mi ki kurt kısı olan dostum Arı'nın ve bir tavşan kadar hızlı olan ortağı Jarco'nun silahlarını düşürebildiysem Goel'le pekala başa çıkabilirdim.

Ellerimi silahımın ahşabında gezdirip Goel'le olan zihinsel bağımı yeniden kurdum. Üzerime atıldığında bunu yapacağını önceden sezmiştim bile. Yana kaçmamla kılıcı karnımı iskala. Uzun adımlarla ona yaklaştım. Sopamı şakasına indirdim. Bilinçsiz halde yere yığıldı.

Goel adamlarına seslenmediği için kadere şükrederek çantasının içini aradım. İçinden pirinç mustalar, küçük bir kurbak, siyah bir sopa, çeşitli bıçaklar, bir ağız tıkaç, anahtarlar ve kamuflej kumaşım çıktı.

Goel'i öldürsem güneyle iyilik etmiş olurum. Fakat ne yazık ki Goel'in ölümü casus olmadığım iddiama olumsuz etki ederdi. Bu yüzden onu sürükleyip oturur pozisyonda bir ağaca yasladım. Kelepçelerin zinciri ellerini ağacın arkasında kavuşturabileceğim kadar uzundu. Ağız tıkaçını ağızına tıktıktan sonra kayışını başının çevresine doladım.

Kamuflej kumaşımı ve kelepçelerin anahtarlarını Goel'in çantasından aldım. Sonra çantasını ve kılıcını çalılar arasına gizledim. Kısa bir süre dikkatimi yoğunlaştırmak için durdum ve zihnimle Goel'in adamlarını aradım. Yeterince uzak olduklarından emin olunca Cahil'in kamp yerini bulmak için ormanı zihnimle taradım. Hangi yöne gideceğimden emin olunca yola çıktım.

Goel'i ölüme terk edemezdim. Yine de onu bıraktıysam yenden peşime takılırdı. Kaçtığımda niyetim bana kalenin hangi yönde kaldığını tarif edecek birini bulmak ve Cahil, Goel'i bu-

lana kadar geçecek olan birkaç saatte arayı açmaya çalışmalıydım. Fakat bu karar içime sinmemişti. Bunu ancak bir suçlu veya casus yapardı. Oysa ben suçsuzdum. Kaçmayacaktım.

Bedenim Valek'e duyduğum anı ve güçlü özlemle sarsıldı. Onunla askeri taktikler üzerine tartışmak sorunlarımı çözmemde bana hep yardımcı olmuştu. Valek'in içinde olduğum duruma düşse ne yapacağını düşündüm ve kısa sürede kalamda kabaca bir plan oluştu.

Cahil bir kez daha "Onu elinizden kaçırdınız," dedi. Kaşlarını çarmış, önünde dikilen dört mutsuz adamın yüzlerine bakıyordu. "Goel nerede?" diye sordu.

Adamlardan biri kısık sesle yanıt verdi.

"Onu da mı kaybettiniz?" Cahil'in yüzüne hiddet dolu bir ifade yayıldı.

Adamlar korkudan sinip kekeleydiler.

Sesli kahkahalar atınmak için kendimi tuttum. Kamp yerinin yakınındaki konumumdan Cahil ve adamlarını rahatça görüyordum ve kamufajım beni gizliyordu. Azalan güneş ışığından ve arama ekibi döndüğünde kopan yaygaradan istifade ederek açıklığın iyice yakınlara gelmişim.

"Bir avuç beceriksiz aptalsınız. Kaçmak için kullanacağı herhangi bir silahı veya aleti var mı diye bir mahkumun üzerini aramak standart bir prosedurdur." Cahil ofkeyle adamlarına baktı. "Eksiksiz ve kapsamlı bir arama yapmanız gerekir. Bir silah buldunuz diye aramayı bırakamazsınız." Cahil, adamlar huzursuzluktan kıpırdanmaya başlayana dek gözlerini onlara dikti.

"Yüzbaşı Marrok?"

"Emredin lordum." Marrok esas duruşa geçti.

"Goel sabahın ilk ışıklarına kadar dönmezse onu bulmak

için bir arama ekibine önderlik etmeni istiyorum. O casusu bulmamız için en önemli dayanağımız o."

"Emredersiniz elendim."

Cahil sessizce çadırına döndü. Gerisinde kasvetli yüz ifadeleriyle kamp ateşi etrafında dikilen askerler bıraktı. Kızaran etin kokusu midemin isyan etmesine neden oldu. Birün gün bir şey yememiş olsam da gırtlucu çıkarmayı göze alamazdım. İç çektim ve kendimi uzun bir bekleyişe hazırlamak için sağa sola kıpırdanarak daha rahat bir pozisyon aldım.

Adamlar uykuya daldıktan sonra her an tetikte olmakta ne kadar zorlanacağımı anladım. Yüzbaşı Marrok kamp ateşinin etrafında nöbet turlmaları için iki muhafız görevlendirdi. Boyu kullanmak gücümü tükettiğinden ağırlaşan gözkapaklarımla bir süre mücadele ettim. Sonra pes edip kısa bir süre uyudum. Rüyamda Goel'in boğazımı sıktığını görüp gecenin ortasında sarsılarak uyandım.

Muhafızlar kampın uzak kenarındaydılar. Uyuyan adamları daha da derin bir uyku haline sokmak için hücumu kullandım. Fakat nöbetçiler bu kez epey direniyorlardı. Arkadaşlarının nöbet başında uyudukları için aldığı sert cezanın görünüsu onları ayakta tutuyordu. Ben de Cahil'in çadırına girene kadar onlara "bakmayın" komutu gönderdim.

Çadırın arka duvarına varınca sustalımın doğmesine basıp kumaşta bir delik açtım. Küçük açıklıktan geçip çadıra girdim.

Cahil uyuyordu. Leif içeri girdiğimi ısıtmemiş gibiydi. Yan yatmıştı ve bir kolu karyolamın kenarından sarkıyordu. Haline bakılırsa o da uyuyordu. Cahil kolları karnının üzerinde kavuşmuş, sırt üstü yatıyordu. Uzun kalıcı yerde, kolayca ulaşabileceği bir mesafede duruyordu. Göğsünün üzerine oturmadan önce silahı uzaklaştırdım.

Uyanır uyanmaz sustalımı boğazına dayadım. "Sessiz ol

yoksa seni öldürürüm" diye fısıldadı. Gözleri kocaman açıldı. Kollarını oynaltmaya çalışsa da ağırlığını ona engel oldu. Cahil'in beni üzerinden atacak gücü vardı. Fakat sustalımın ucunu derisine daha da yaklaştırdım.

Bir damla kan aktı.

"Hareket etme," dedim. "Kılıcın ulaşamayacağı bir yerde. O kadar da aptal değilim."

Cahil "Bunu görüyorum," diye fısıldadı.

Kaslarının gevşediğini hissettim.

"Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Ateşkes."

"Nasıl bir ateşkes?"

"Beni kaleye zincire vurup götürmeyeceksin ben de uslu bir yolcu olacağım."

"Bu anlaşmadan çıkarım ne olacak?"

"Sana Goel'i ve işbirliğimi vereceğim."

"Goel elinde mi?"

Kelepçelerin anahtarını başının üzerinde salladım.

"Kardeşin sana güvenmezken ben nasıl güveneyim?"

"Ateşkes öneriyorum. Şu ana dek elime iki kez seni öldürme şansını geçti. İxla için gerçek bir tehditsin. Gerçekten bir casus olsam kuzeyde seni öldüren kişi olarak nam salmak isterdim."

"Ya ateşkese sadık kalmazsam?"

Omuz silktim. "Bir daha kaçarım. Fakat bu kez geride Goel'in cesedini bırakırım."

Cahil gururla "O iyi bir iz sürücüdür," dedi.

"Ne yazık ki."

"Ya teklifini reddedersem?"

"O zaman giderim ve Goel'i kendin bulursun."

"Ölümünü mü?"

Blöf yaparak "Evet," yanıtını verdim.

"Neden geri döndün? Goel'in icabına bakmışsan. Benim için yegane tehdit oydu."

Hayal kırıklığı içinde "Çünkü casus olmadığımı ispatlamak için bir şans istiyorum," dedim. "Ben bir Zahanayım. Bir suçlu gibi kaçmayacağım çünkü suçlu değilim. Fakat mahkumun olmak istemiyorum. Bir de..." Daha fazla açıklama yapamadım. İç çektim. Haklıydı. Öz kardeşim güvenmezken Cahil niye güvenecekti ki bana? Bir kumar oytamış ve kaybetmişim.

B planını uygulama zamanı gelmişti. Benim için en güvenli kurtuluş yolu İrys'i bulmaktan geçiyordu. Sustalımı Cahil'in göğsünden çektim. Yemek yemeden ve uyumadan bütün gün kaçtıktan sonra iliklerime kadar işleyen bir yorgunluk beni mağlup etmek üzereydi. Cahil'in üzerinden kalktım.

Çadırdaki yığılı ararken aniden başım döndü ve yere yığıldım. Çadır etrafımda dönerken bir an bedenimdeki tüm enerji tükendi ve bilincimi kaybettim. Kendime geldiğimde Cahil'in sustalımı eline aldığını gördüm.

8

Cahil yatağının başucundaki leneri yaktı. Mum ışığı altında sustalımı inceledi.

Kapı aralığından biri "Lordum?" diye seslendi.

Kendimi bir grup muhafız tarafından kelepçelenmeye hazırladım.

Cahil "Sorun yok," diye seslendi.

"Pekâlâ elendim."

Muhafızın uzaklaştığını duyunca şaşkınlık içinde Cahil'e baktım. Belki de beni yeniden yakalatmadan önce kendisine Goel'in yerini söylememi isteyecekti. Yattığım yerde dik oturdum ve Leif'e baktım. Gözleri kapalı olsa da ışığın ve Cahil'in sesinin onu uyandırıp uyandırmadığından emin değildim.

Cahil sustalımın kabzasına işlenmiş altı sembolü kastederek "Bu işaretler tanıdık," dedi. "Sanırım amcamın gizli muharebe şifreleri bunlar." Gözleri batıya çevrildi.

Uyurken birbirine girmiş saçları onun oldukça genç olduğuna dair ilk izlenimimi kuvvetlendirse de gözlerinden keskin bir zeka okunuyordu.

Başımı salladım. Bahsettiği şifreler zamanında Ixia kralı ta-

ralından savaş sırasında yüzbaşılara gizli mesajlar göndermek için kullanılmıştı.

Cahil "Ne de çok zaman oldu," dedi. Yüzüne kısa bir an için hüznü çıktı. "İşaretlerin anlamı ne?"

"Orada 'Ne kuşatmalardan çıktık, birlikte dövüşeceğiz, sonuza dek dost kalacağız' yazıyor. Sustalı bana bir hediyeydi."

"Kuzeydeki birinden mi?"

Güneye gelmekle nelerden olduğumu düşündüm ve yalnızlık hissi yüreğimi burktı. Parmaklarım gömleğimın altındaki yumruyu, Valek'in keleşğini aradı. "Evet."

"Kim?"

Tuhaf bir soruydu bu. Neden umursuyordu ki bunu? Cahil'in yüzünde bir hilenin emarelerini arasam da tek bulduğum merak oldu. "Janco. Savunma teknikleri dersi aldığım öğretmenlerimden biri." Janco'nun kafiyeli şarkılar uydurarak saldırılarımı savuşturduğu anları anımsayarak gülümsedim. "O ve Arı olmasa bugün elinden kaçıp Goel'in icabına bakacak becerileri edinemezdim."

"Seni iyi eğitmişler." Cahil parmağını boynunda gezdirerek kan damlasını yaydı.

Elinde sustalımı çevirirken epey düşünceli görünüyordu. Sustalının ucunu kabzanın içine geri ittikten sonra düğmesine bastı. Silahtan çıkan çıt sesi beni irkiltti.

"İyi bir işçiliği var," dedi.

Cahil bana doğru yaklaştı. Güçbela ayağa kalkıp savunma pozisyonu aldım. Başımın dönmesine ve bitkin olmama rağmen nasıl kaçabileceğimi hesapladım. Cahil beni tehdit etmek yerine ucunu kabzasına geri soktuğu sustalıyı bana uzattı. Bitkin ve şaşkın halde elimdeki silaha baktım.

"Öyleyse ateşkes yaptık," dedi. "Fakat herhangi bir sorun çıkarırsan seni zincire vurdururum." Cahil çadırın köşesine

ışaret etti. "Bütün düşmüşsün. Biraz uyu. Yarın uzun bir gün olacak." Kılıcını yakınına koyan Cahil karyolasına uzandı.

"Goel'in yerini öğrenmek istiyor musun?" diye sordum.

"Şu an tehlike altında mı?"

"Ormanda zehirli veya yırtıcı hayvanlar yoksa hayır."

"O zaman, bırak geceyi endişe içinde geçirsin. Yakalandığı için bunu hak etti o." Cahil gözlerini kapadı.

Çadıra bakındım. Geldiğimden beri Leif yerinden oynamamış olsa da gözleri açıktı. Yattığı yerde dönüp bana bir kez daha sırtını çevirirken tek kelime etmedi.

İç çektim. Konuşmalarımızın ne kadarını duyduğunu merak etsem de bir kez daha düşününce bunu umutsamayacak kadar yorgun olduğumu fark ettim. Bacaklarımin üzerinde zor duruyordum. O geceki eğreti yatağına olacak olan pelerini mi yere atıp üzerine yığıldım.

Ertesi sabah, Leif tek kelime etmeden çadırdan ayrıldı. Cahil hana içinde kalmamı söyleyip Goel'in kampa dönmediğinden habersizmiş numarası yaptı.

Cahil'in önceki gece nöbet tutan muhafızları sorguya çektiğini ısıttım.

Adamlardan biri "Ortalık sakındı lordum," yanıtını verdi.

Cahil "Olağandışı hiçbir şey olmadı mı?" diye sordu.

"Sadece ışığınızın yanması efendim. Fakat siz sorun yok deyince..."

"Ya bari gırtlığıma bir bıçak dayamış olsaydı Erani? O zaman da mı söyledığıme inanacaktın?"

"Hayır efendim."

"O zaman başımın derdine olmadığını nereden biliyordun?"

Sesi perişan çıkan Erani "Bilmiyordum efendim. Gelip bakmam gerekirdi," dedi.

"Bu gerekirdi, şu gerekirdi; bu lafların sonu ölümle noktalanır. Savaşta ikinci bir şansın olmaz. Kuzeyle savaşa girdiğimizde bize karşı bir ordu göndermeyecekler. Tek bir adam gönderecekler. Terikte olmazsak hepimiz ölküde bağzalanır."

Biri alaycı bir nida çıkardı. "Tek bir adam bizi geçemez."

Cahil "Ya bir kadın?" diye sordu.

Muhafızlardan biri arkadaşına destek vererek "Mümkün değil," dedi.

Cahil "O zaman bu durumu sen açıkla Yelena," dedi. Orman aniden sessizliğe burundu. "Lütfen yanıma gel."

Cahil'in adamlarına verdiği dersin bir parçası olmak hoşuma gitmemiş olsa da haklıydı. Valek'in eğittiği bir suikastçı muhafızlarını alt etmekte hiç güçlük çekmezdi. Bunun üzerine gelmesi olasılığına karşı sopama sarılarak çadırdan çıktım. Sabah güneşi gözlerimi aldığından Cahil'in adamlarını süzmek için gözlerimi kıstım.

Yüzlerinde şaşkınlık, öfke ve inanmazlık vardı. Yüzbaşı Marrok kılıcını çekti. Leif ortalıkta görünmüyordu.

Cahil "Dün gece her şey yolunda değildi Erani," dedi. "Bir dahaki sefere emin ol."

Erani boynunu bükte. "Emredersiniz efendim."

"Yelena bizimle birlikte kaleye gidecek. Ona kendinizden birtiymiş gibi davranın."

Yüzbaşı Marrok "Goel ne olacak?" diye sordu.

Cahil bana baktı. "Ona Goel'in nerede olduğunu söyle."

"Goel'e tasma takacaksın değil mi?" diye sordum. Goel'in mükam arzusu içinde sorun çıkaracağından şüphem yoktu. Onun eline düşme fikri tüylerimi diken diken etti.

"Yüzbaşı Marrok, Goel'e durumu açıklayın. Onu serbest bırakmadan önce Yelena'ya zarar vermeyeceği sözü versin."

"Emredersiniz efendim."

Cahil bana bakıp "Ben izin vermedikçe," diye ekledi. "Sorun çıkartırsan zincirlenirsin. İhanet edersen seni Goel'e teslim ederim."

Cahil'in adamları liderlerine tezahürat ettiler. Küçük gösterisi muhafızlarının gözünde Cahil'i yüceltmışti. Sikkın bir ifadeyle ona baktım. Daha önce defalarca kez tehdit edilmiş ve en tehlikeli adamların sözlü tehditlere başvurmamaları olduğunu öğrenmiştim. Aklımda bu düşünceyle, kamp yerinde Leif'i aradım. Belki de Cahil'e teslim olduğumdan çoktan evin yolunu tutmuştu.

Marrok'a kelebeklerin anahtarını verip Goel'i ve çantasını nerede bulacağını tarif ettim. Yüzbaşı onu kurtarmaya giderken kalan muhafızlar kamp yerine dağıldılar. Cahil'in adamlarının gözleri üzerimdeydi. Birkaç düşmanca bakışa maruz kaldım. Özellikle de çadırındaki yırtığı fark ettiklerinde.

Yüzbaşının ve Goel'in geri dönmesini beklerken sırt çantama eşyalarımı yerleştirdim. Saçıma tarayıp ördükten sonra uzun örgüden tek bir topuz yapıp maymuncuklarla tutturdum. Hazırlıklı olmanın zararı olmazdı. Cahil sorun çıkarmayacağıma güveniyor olsa da hala bir kuzey casusu olduğuma inanıyordu.

Goel yanında Marrok ve Leif'le döndü. Leif'i gördüğüme hayret etsem de Goel'in bana yiyecekmiş gibi bakması beni şaşırtmadı. Ağız tıkacının kayışı yanaklarında kırmızı izler bırakmıştı. Saçı darmadağın, kıyafetleri buruş buruştu. Pantolonu sırtıslıklamış ve sıvrisineklerin defalarca ısırıldığı cildi kabarmıştı. Goel kılıcını çekip üzerime yürüdü.

Yüzbaşı Marrok onu engelledi ve açıklığın öbür ucunda, hala yerde duran bir döşegi işaret etti. Goel kılıcını kınına sokup döşegin başına giderken bana kin dolu bir bakış attı.

Yeniden nefes almaya başladım. Kamp toplanınca atına at-

layan Cahil orman patikasına doğru bize öncülük etti. Goel verdiği sözü unuttur diye Marrok'a yakın duruyordum.

Yüzbaşı bana gülümseyip "Şimdi iyi bak," dedi.

Cahil atını dehleyip topuklarıyla hayvanın boğrunu sırttı. At hızını arttırırken adamlar koşmaya başladı.

Marrok "Hızlanın," dedi.

Ari ve Janco'yla yaptığım talimlerden beri koşu yapmamış olsam da güneye gelirken egzersiz yapacak vaktim olmuştu. Marrok'un hızına ayak uydurarak "Neden sizi koşturtuyor?" diye sordum.

"Koşmak bizi savaşa hazır tutuyor."

Soracak başka sorularım olsa da nefesimi tüketmemek için sustum ve Marrok'un hızını tuturmaya odaklandım. Bir sonraki kamp yerine ulaştığımızda bir süredir yüzbaşının sırtından başka bir şey gördüğüm yoktu. Formda kalma çabalarım yeterli gelmemişti. Durdüğümüzda zorlukla nefes alıyor, ağız dolusu havayı içime çekiyordum. Anlaşılan Leif de nefes nefese kalmıştı. Öfke içinde, içimden "Leif uzun zamandır dostlarıyla birlikte koşmamış" diye geçirdim.

Kamp kurulunca Cahil bir kez daha çadırının köşesinde uyumamı teklif etti. Oraya varınca pelerinimi yere sermeye bile uğraşmadan kendimi yere bıraktım. Sabah hafif bir kahvaltı yaptım.

Sonraki üç günün Cahil'le yolculuğumun ilk gününden bir farkı yoktu. Fakat dördüncü günün sonunda çok daha az yorgunluk hissettim. Kendimde akşam yemeği yiyecek hatta kamp ateşinin yanında oturacak gücü bulabildim. Goel, ne zaman göz göze gelsek bana öfkeyle baktığından onu gormezlikten geldim. Leif ise yokmuşum gibi davranıyordu.

Ormanın sonsuz olduğunu düşünmeye başlamıştım. Her gün kilometrelerce yol kat etmemize rağmen patikada hiçbir

insana rastlamadığımız gibi çevrede köylerin varlığına dair hiçbir işaret yoktu. Cahil'in kasten kasabalardan uzak durdu-
ğundan şüphe ediyordum. Bunun benim mi yoksa onun mu yararına olduğundan emin olamıyordum.

Adamlar nihayet varlığıma alışıyor. Birbirlerine takılı-
yor, kılıç talimleri yapıyorlardı. Şüpheli hakışlar kaybolmuş-
tu ve artık kamp ateşinin yanına geldiğimde kimse susmu-
yordu. Adamların bir şey yapılacak olduğunda önce Yüzbaşı
Marrok'un onayını almaları bana ilginç gelmişti.

Yedi gün yol almamızın ardından Yüzbaşı Marrok beni sa-
şırtan bir şey yaptı. Bazı muhafızlar savunma antrenmanları
yaparken benden onlara katılmamı istedi.

"Sana karşı mücadele etmek adamlar için iyi bir egzersiz
olabilir," dedi.

Teklifi kabul edip adamlara dövüş sopamla bazı temel sa-
vunma hamleleri gösterdim. Ellerindeki tahta kılıçlara karşı
daha uzun bir silah kullanmanın avantajlarını sergiledim. Ta-
lime katılmam Cahil'in dikkatini çekmişti. Genellikle talimle-
re ilgi göstermeyip vaktini Leif'le Ixia'yı nasıl ele geçireceğini
konuşarak geçirmeyi tercih etse de bu kez bizi izlemek için
yanımıza geldi.

"Tahtaya karşı tahta alıştırma yapmak için iyi olsa da gerçek
bir dövüşte çeliğe karşı tahtanın hiç şansı yoktur," dedi. "Kes-
kin bir kılıç o asayı paramparça eder."

Ona "Kılıcın kenarları tehlikelidir. Işın özü kenarlardan sa-
kınmaktadır," diye yanı verdim.

"Göster bana." Cahil kılıcımı çekti.

Kalın kılıç kabzadan uca yaklaşık bir metreydi. Etkileyici
ancak ağır bir silahtı. Cahil'in kılıcı ancak iki eliyle kaldırarak
olması onu yavaşlatacaktı.

Ellerimi sopamın ahşap yüzeyinde gezdirip dövüşürken

kullandığım zihinsel konuma odaklandım. Öne atıldı. Çevre-
liği karşısında alallayarak geriye doğru sıçradım.

Cahil kılıcı tek eline alırken kendimi savunmaya çekilmiş
halde buldum. Kılıç becerisi olduğuna şüphe olmasa da çok
da tecrübeli değildi. Kocaman kılıcı savunmasıyla yana kaçıp
ona yaklaştım ve sopamı kılıcın geniş yüzüne indirdim. Bir
kez daha silahını savurunca bu kez sopayı eline vurdum. Bana
doğru hamle yaptığında dik tuttuğum sopamla ucuna vurdu-
ğum kılıcın yorunu aşağı doğru çeviriyordum. Karşı saldırı-
larım onu silahsız bırakmasa da sürekli hareket ettiğinden
Cahil'i beni takip etmek zorunda bırakıyordum.

Kılıcı iki elle tuttuğunda yorulmaya başladığını anladım.
Taktiksel bir hata yapması an meselesaydı.

Çok geçmeden kılıcı fazlaca geniş bir açıyla savurdu. Eği-
lererek yanına vardım ve sopamla kaburgasını dürttüm. "Ne de-
mek istediğini anlatabıldım mı acaba?" diye sorarak bir sonra-
kı saldırısını savuşturdum.

Cahil durdu. "Vakit geç oldu. Bu işi sonra bitirmemiz gere-
kecek," dedi. Kılıcını kınına sokup çadırına gitti.

Talim sona ermişti. Malzemelerini kaldıran adamlar sessizdi.
Kamp ateşinin yanına çokup Cahil'in yatışmasını bekle-
dim. Yüzbaşı Marrok yanıma oturdu.

"Ne demek istediğini anlatabıldın," dedi.

Omuz silktim. "Daha hafif bir kılıcı olsa Cahil kazanırdı."

Birlikte sessizce alevlere baktık.

Marrok'a "Neden o kılıcı taşıyor?" diye sordum.

"O kılıç krala ait. Cahil'le birlikte kılıcı da güneye kaçır-
mayı başardık."

Marrok'u suzdum. Görmüş geçirmiş bir adamın yıpranmış
yüzü vardı. Onda Güneşten yanmış cildinin doğal renginin
bronz olmadığını fark ettim. "Sen kuzeylisin."

Başını sallayıp adamlarını gösterdi "Hepimiz kuzeyliyiz."

Adamları inceledim. Kimi koyu, kimi açık tenliydi. O an aklıma iktidar değişiminden önce Ixia ve Sitia arasındaki sınırın bir çizgiden ibaret olduğu, iki ülke halkının özgürce kaynaşabildiği geldi.

Marrok kaldığı yerden devam etti: "Biz suikastla öldürülecek kadar önemli bulunmayan ve komutana sadakat yemini etmek istemeyen askerleriz. Goel, Trayton, Bronse ve ben kralın muhaliflerindandık." Marrok ateşin içine bir dal parçası soktu. Gece göğüne kıvılcımlar yükseldi. "Kralı kurtarmasak da yegenini kurtardık. Onu yetiştirip bildiğimiz her şeyi öğrettük. Ve..." Ayaga kalktı. "Niyetimiz ona bir krallık vermek." Marrok adamlarına bağırarak emirler verdi ve döşegine gitti.

Uzerime yorgunluk çöktü. Gözkapaklarım ağırlaşıırken karanlık çadırın köşesine gittim.

Tam uykuya dalacağım sırada çadır aydınlandı. Yanımda birinin varlığını hissettim. Gözlerimi açtığımda tepemde Cahil'in karaltısını fark ettim. Öfke saçıyordu.

Yavaşça ayaga kalkıp Cahil'den uzaklaştım.

Öfke içinde "Beni adamlarımın önünde küçük düşürdün," dedi.

"Bir sopayla kılıca karşı nasıl savunma yapılacağını göstermemi sen istedin. Sadece senin istediğini yaptım."

"Adil bir dövüş değildi."

"Ne?"

"Leif senin dövüş sırasında büyü kullandığını söyledi. Beni yordugunu da."

Öfkemi dizginleyip Cahil'in gözlerinin içine baktım. "Öyle bir şey yapmadım ben."

"O zaman neden oldu bu?"

"Dövüşü neden kaybettiğini gerçekten bilmek istiyor musun?" diye sordum.

"Gerçekten bir yanıtın var mı?" diye karşılık verdim.

"Arından inip adamlarınla birlikte koşmalısın. Uzun bir dövüşe yetecek takatın yok. Bir de daha hafif bir kılıç bul kendine."

"Fakat o amcamın kılıcıydı."

"Sen amcan değilsin."

Cahil "Fakat ben kralım ve bu da kralın kılıcı," dedi. Alın
cızığı cızığı oldu. Şaşırmış gibiydi.

"O zaman onu taç giyme töreninde kullan" dedim. "Savaşta
kullanırsan cenazende cesedinin üzerine koyarlar o kılıcı."

"Taç giyeceğime inanıyor musun?"

"Konumuz bu değil."

"Konumuz neymiş?"

"Seni sopamla yenecektim. O kılıç sana göre fazla ağır."

"Adamlarımla dövüştüğümde hep kazanıyorum."

İç çektim. Adamlarının onu yenecek halleri yoktu ya? Başka
bir taktik denedim. "Hiç muharebe gördün mü?"

"Henüz hayır. Şu an eğitimdeyiz. Hem bir kral muharebede
canını tehlikeye atmaz. Ana kampta kalıp savaş yönetirim ben."

Söylediği kulagıma pek doğru gelmese de savaş taktikleriyle
ilgili hiçbir deneyimim yoktu. Ona itiraz etmek yerine "Bir düşün
Cahil. Seni adamların yetiştirmiş. İstedikleri tahtı geri almak. Fa-
kat bunu senin için mi kendileri için mi istiyorlar? Güneyde sür-
günde olmak kralın muhafızlığını yapmak kadar cazip değil."

Cahil bana küçümseme dolu bir gülüşle karşılık verdi. Başı-
nı iki sallayarak "Hiçbir şey bulmuyorsun," dedi. "Bunlar neden
umurunda olsun ki? Sen bir casussun. Sadece kafanı karıştır-
maya çalışıyorsun." Karyolasına döndü.

Cahil haklıydı. Umurumda değildi. Hisara ulaşip masumi-
yetimi ispat eder etmez bir daha yüzünü bile görmeyecektim.
Leif ise şimdiden başıma yeterince dert açmıştı.

Çadıra bakındım. Kardeşimin karyolası boştu.

"Leif nerede?" diye sordum.

"Gitti."

"Nereye?"

"Onu hisardakileri gelişimizden haberdar etmesi için önden
gönderdim. Neden sordun?"

"Atlevi bir konu." Sözler ağzımdan çıkıvermişti.

Cahil gözlerindeki cınal pırıltıyı fark etmiş olmalıydı. "Ona
zarar veremezsin."

"Ya, öyle bir veririm ki. Başıma çok dert açtı."

"O benim korumam altında."

"Kuzeye karşı yürüttüğün seferberliğin bir neleri olmanın
sağladığı bir avantaj da bu mu?"

"Hayır. Seni ve Leif'i tutsak aldığımızda seni zapt etmede
bizimle işbirliği yapması karşılığında kendisine zarar gelmeye-
ceği sözünü verdim."

Şaşkın şaşkın Cahil'e baktım. Onu doğru mu işitmiştim.
"Fakat beni o ele verdi."

"Hayır, seni o ele vermedi."

"Neden bunu bana daha önce söylemedin?"

"Öz kardeşinin sana ihanet ettiği düşüncesinin seni yıldıra-
cığını düşündüm. Fakat anlaşılan üzerinde tam tersi bir etkisi
olmuş."

Leif'le aramızda adamakıllı bir ilişki olsa Cahil'in planı işe
yarayabilirdi. Elimi yüzüme götürüp gerçeği öğrenmenin Leif'e
dair fikirlerimi değiştirip değiştirmediğini tarttım.

Karyolasının kenarında oturan Cahil sessizce yüzümü süzdü.

"Beni Leif ele vermediyse, kim yaptı bunu?"

Cahil gülümsedi. "İstihbarat kaynaklarımı deşifre edemem."

Leif birçok Zaltanayı casus olduğuma ikna etmeyi başardığın-
dan klanın tüm üyeleri şüpheliydi. Ayrıca, yolculuk güzergahımız
pekala İliais Pazarı'ndaki birinin kulagına girmiş olabilirdi.

Şu an bunları dert edecek halim olmasa da birinin beni tu-
zağa düşürdüğünü unutmuyacaktım. "Leif'i hisara gönderdiğini
söyledin," dedim. "Yakında oraya varır mıyız?"

Cahil "Yarın öğleden sonra orada oluruz. Leif'ten hemen
hemen bir saat kadar sonra. Bizi doğru kişilerin karşılayaca-

ğindan emin olmak istedim," dedi. "Yarın büyük gün Yelena, Uykunu iyi al. bence." Feneri söndürdü.

Pelerinimin üzerine uzanıp kaleyi ve hisarı düşündüm. Yarın Irys orada olacak mıydı? Bundan şüpheliydim. Farkındalığımı uzaklara yansıtarak Irys'i arasam da karşıma sadece vahşi hayvanlar çıktı. Irys Büyücüler Hisarında olmazsa Birinci Büyücü zihnimin katmanlarını bir bir kaldırır mıydı? Endişeden midem ekşidi. Bir bilinmezlikle yüzleşmektense Goel'in eline düşmek yegdi. Her şeye rağmen uyuyabildim.

Zihnimde Reyad'la ilgili karanlık rüyalar vardı.

Reyad'ın hayaleti kahkahalar atıp, bana sataşarak "Hep aynı hikâye Yelena," diyordu. "Seçeneğin yok. Dostların yok. Fakat bir bıçağın var. Yine."

Rüyalarımda Reyad'ın kana bulanmış yatak örtülerine sarınmış görünüşü bir görünüp bir kayboluyordu. Boynundaki ölümcül yara kendimi ve diğer kaçırılmış çocukları işkenceden ve düşüneyemeyen birer köle olmaktan kurtarma arzumun eseriymi.

"Kendini kurtarmak için bir başkasının da boğazını kesecek mısın?" diye sordu. "Ya kendi boğazını kessen nasıl olur?"

Kulagımda hıçkırıklarla uyandığımda yüzümün ıslak olduğunu fark ettim. Gözyaşlarımı silerek şüphelerimin içimi kemirmesine göz yummama kararı aldım. Reyad'ın hayaleti rüyalarımın musallat olabiliyordu, yine de hayatıma musallat olmasına izin vermeyecektim.

Safak tatlı kreplerin kokusuyla söktü. Ateşin etrafında kahvaltıya oturmuş olan adamlara katıldım. Yemekten sonra, Cahıl'ın adamları kampı topladılar. Neşeli şakaları dostça olsa da bir elin omzuma dokunmasıyla ırkıldım.

Daha yerimden kıpırdamadan el omzumun daha da sıkarak canımı acıttı. Başımı çevirdim. Goel arkamda dikiliyordu.

Parmaklarını derime daha da batırarak kulagıma fısıldadı.

"Kale yolunda canını yakmamaya söz vermiştim. Oraya varınca elime düşeceksin."

Dirseğimi Goel'in karnına indirdim. Homurtular çıkardı. Öne doğru bir adım atıp arkama dönerken kolumu çekerek elini omzumdan attım. Yüzüne bakarak "Neden beni uyarıyorsun?" diye sordum.

Derin bir nefes alıp sırtıttı. "Bekleyişin avımı daha da heyecanlı kılacak."

"Bu kadar sohbet yeter Goel. Bu işi hemen burada bitirelim."

"Hayır. Oyunu uzatmak istiyorum. Bilsen sen elime geçince seninle ne oyunlar oynayacağız tatlım."

Bedenim ürpertici bir tiksinti içinde sarsıldı. Tüylerim diken diken oldu. Güneyin sıcaklığında üşüyebileceğim hiç aklıma gelmezdi.

Yüzbaşı Marrok "Goel çadırı indir," emrini verdi.

"Emredersiniz efendim." Goel uzaklaşırken yüzünde bir sırıtış ve gözlerinde kararlılıkla dönüp bana baktı.

Yavaşça nefes verdim. Bu işin sonu iyi bitmeyecekti.

Adamlar kampı toplamayı bitirince Cahıl atına bindi ve ormana doğru yola koyuldu. Saatler sonra patika bir tepeye yönelirken, ağaçlar seyrelmeye başladı. Yokuşun en tepesinde uzun bir toprak yolun ikiye bolduğu geniş bir vadiye ulaştık. Yolun sol yanında tarlalar geometrik şekiller oluşturmıştı. Sağ yanımız uçsuz bucaksız bir düzlükten ibaretti. Canlı renklerle bezeli vadinin öte yanında bir başka tepe vardı. Tepenin zirvesinde yükselen beyaz şatoyu seçebiliyordum.

Marrok'a "Kale orası mı?" diye sordum.

Başını salladı. "Yarım gün daha yürümemiz gerekiyor." Gri gözleri bir eşya arıyormuş gibi sağa kaydı.

Gözlerimi onun baktığı yere çevirdim ve uzun çimenlerin melerinde dans edişini izledim. "Burası Davuan Platosu mu?"

Marrok "Hayır, orası daha güneydoğuda kalıyor," dedi. "Burası Avıbian Ovası'nın kenarı. Ova çok geniştir. Bir ucundan diğerine geçmek on gün alır."

"Kuzenim kaleye giderken bir ovadan geçileceğinden bahsetmişti ama biz etrafından dolamıyoruz."

"Avıbian'dan geçmek yolu kısadır. Zaltanalar oradan geçer ama geri kalan herkes ovayı yuvaları olarak gören Sandseed Klanıyla temasa geçmekten sakınır. Ormandan geçmek yolu uzatsa da güvenlidir."

Başka sorular sormak istesem de grup havzaya inerken Cahil adımlarını hızlandırdı. Ya kaleye bir an önce varmak istiyordum ya da ovayı geride bırakmanın derdindeydi.

Yolda tarlalarda çalışan ırgatlarla ve içleri mallarla dolu at arabaları süren bir tacır kervanıyla karşılaştık. Bunlar haricinde, ovada uzun çimenlerden başka hiçbir şey kıpırdanmıyordu.

Yanına yaklaştıkça devasa kalenin ebatları ortaya çıktı. Yolculuğa sadece bir kez, at ve insanların su ihtiyaçlarını karşılamak için ara verildi.

Yüksek dış kapılara ulaştığımızda kale duvarının devasa boyutlarına hayran kaldım. Beyaz mermer duvarların üzerinde çizgi çizgi yeşil damarlar vardı. Elimi üzerlerinde gezdirdiğimde duvarların müthiş ısıya rağmen düz ve serin olduğunu gördüm. Ormanın sıcaklığı yakıcı güneşe doğrudan maruz kalmanın yanında hiç kalıyordu.

Kalenin açık kapılarında nöbet tutan iki muhafız Cahil'e yaklaştı. Kısa bir konuşmanın ardından Cahil bizi avluya götürdü. Parlak güneş ışığı karşısında gözlerimi kıstım. Karşımdaki görkemli görüntüyü idrak etmem biraz zaman aldı. Kalenin dış duvarları içinde koca bir kasaba vardı. Tüm yapılar üzerlerinde kalenin dış duvarlarındakıyla aynı yeşil damarlar olan, beyaz mermerlerle inşa edilmişti.

Kaleyi komutanın bina'daki şatosu gibi tek, büyük bir bina olarak hayal etmiştim. Fakat karşımdaki hayal gücümü aşan bir manzaraydı. Marrok "Etkilendin mi?" diye sordu.

Ağzımı kapatıp başımı salladım. Grubumuz sokaklarda yürümeye başlarken mekanın terk edilmiş olduğunu fark ettim. Marrok'a "Herkes nerede?" diye sordum.

"Sıcak mevsimde kale hayalet bir kasaba olur. Konsey işlerine ara verir, hıyardakiler tatile çıkar ve geride sadece ekamlara göz kulak olmak için az sayıda personel kalır. Fırsatı olan herkes daha serin iklimli yerlere kaçar, burada kalanlar ise güneşten kaçınmak için öğle vakti dışarı çıkmaz."

Onları suçlayamazdım. Kafa derimi alev almış gibiydi. "Daha ne kadar bekleyecekler?" diye sordum.

Marrok "Bir saat daha," diye yanıt verdi. "Şu dört kuleyi görüyor musun?" Parmagıyla doğuya işaret etti. "Orası Büyücüler Hıyarı."

Kulelerin yüksekliğine bakarken o yüksek odalarda kimlerin kaldığını merak ettim.

Boş sokaklarda yorgun, argın ilerledik. Ayaklarımızın altındaki yolun yüzeyi bir sıkıştırılmış toprak, bir kaldırım taşı oluyordu. Gölgelek yerlere uzanmış kediler, köpekler ve birkaç tavuk gördüm. Çok katlı, geniş, kare şeklinde bir yapıya yaklaştığımızda Marrok "Şurası Sıta hükümetinin dairelerinin olduğu, toplantılar düzenlenen konsey binası," dedi.

Binanın önünde büyük bir girişe uzanan kendi genişliğine denk basamaklar vardı. Yeşim taşı renginde sütunlar giriş destekliyordu. Bir grup adam binanın gölgesi altında toplanmıştı. Üzerlerinden keskin bir idrar kokusu yayılıyordu. Saçları kirden keçeleşmiş, yırtık pırtık kıyafetleri pusluk içindeydi.

Adamlardan biri kurumdan kararmış elini uzattı. "Şu fakire bir sıkke efendim!"

Cahil'in adamları onları görmezden gelip yürümeye devam etti. Fakat grup kararlı bir şekilde peşimize takıldı.

"Kim bun?" Marrok hızlandığından sorum yarıda kaldı. Ona yetişmeye uğraşırken ufak telek bir oğlan koluma yapıştı. Kahverengi gözlerinin çevresi yaralarla kaplıydı ve yanakları kıı içindeydi.

Oğlan "Güzel hanım, lütfen. Açım," dedi. "Bir bakır para verir misin?"

Başımı çevirip Marrok'a baksam da çoktan uzaklaşmıştı. Oğlanın neden paraya ihtiyacı olduğunu anlamasam da o gözleri reddedemedim. Elimi çantama sokup Esau'nun bana verdiği Situa sikkelerini çıkardım ve hepsini çocuğun avucuna bıraktım.

Eğilip onun hızasına gelerek "Bunları arkadaşlarınla paylaş. Bir de yıkan. Oldu mu?"

Çocuğun yüzünde neşeli bir ifade belirdi. "Teşek."

Sözünü bitirmeden keskin bir koku eşliğinde diğerleri etrafımızı çevirdi. Kollarımı tutuyor, giysilerimi çekiyor ve sırt çantama yapışıyorlardı. Oğlanın sikkeleri cebine atıp diğerlerinin bacakları arasından geçerek arbededen sıyrıldığını gördüm. Onca su yüzü görmemiş bedenden yayılan herbaı koku öğürmemi neden oldu.

"Güzel hanım, güzel hanım," sözleri kulaklarımı doldurdu. Ta ki sesler kaldırım taşlarında çınlayan toynakların takırtısıyla kesilene dek.

Cahil "Uzaklaşın ondan," diye bağırdı. Kılıcını savurdu. "Gidin. Yoksa sizi ikiye biçerim."

Kalabalık dağılıverdi.

Cahil "İyi misin?" diye sordu.

"Evet." Saçımı düzelterip düşen çantamı sırtıma attım. "Bu da neyin nesiydi?"

"Dilenciler. Pis sokak sıçanları." Tiksini dolu bir halsiz yüzünü karardı. "Suç sende. Onlara para vermesen sana bulamazlardı."

"Dilenciler mi?"

Cahil şaşkınlığıma anlam verememiş gibiydi. "Dilenci ne demek biliyordursundur herhalde?" Ben yanı vermeyince lalini sürdürdü. "Çalışmazlar. Sokaklarda yaşarlar. Para ve yiyecek için başkalarına yalvarırlar." Hayal kırıklığı içinde "İxıa da mutlaka görmüşsündür," dedi.

"Hayır. İxıa'da herkesin bir ışı vardır. Temel ihtiyaç maddeleri komutanın ordusu tarafından herkese temin edilir."

"Bunların parasını nasıl karşılıyor?"

Ben yanı veremeden Cahil'in omuzları düştü. "Amcamın parasıyla tabii. Muhtemelen hazineyi kurutmuştur."

Yanıtımı kendime sakladım. Bana göre hazinedeki değerli taşların lükse harcanmasındansa insanlara yardım etmek için kullanılması yegdi.

"Haydi," Cahil ayaklarını uzengiden çekip eğilerek elini bana uzattı. "Diğerlerine yetişmemiz gerek."

"At üzerinde mi?" diye sordum.

"Kuzeyde at olmadığını da söyleme bana."

"Benim yoktu," deyip ayaklarını uzengiyeye koydum ve Cahil'in kolunu tuttum. Beni eyerin üzerine çekti. Kollarımı nereye koyacağımı bilemeden arkasına oturdum.

Cahil hafifçe döndü. "Kimin vardı peki?"

"Komutanın, generallerin ve yüksek rütbeli subayların."

Cahil "Yani suvarilerin mi?" diye sordu.

Niyeti ağzımdan laf almaktı. İç çekmemek için kendimi zor tuttum. "Gördüğümü değil bildiğimi söylüyorum." Doğruyu söylesem de artık bana inanıp inanmadığı umurunda değildi.

Cahil başını çevirip yüzümü süzdü. Kımcı bir sıcak dalgası sarıdı; birdenbire kendimi ona çok yakın hissettim. Gözleri yüzeyine

güneş ışığı yansıyan su gibi yeşile kaçan mavimsi bir ısıltı yayıyor-
du. Aklima öyle sıcak bir yerde neden sakal bıraktığı sorusu geldi.
Cahil'i sakalsız hayal ettim. Sakalını kesse gençleşir, pürüzsüz,
bronzlaşmış teni ve şahını andıran burnu ortaya çıkardı.

Önüne dönünce başımı iki yana salladım. Onu daha fazla
tanımak istemiyordum.

"Sıkı tutun," dedi. Ardından dilini şaklattı.

At hareketlendi. Eyerin üzerinde hoplarken Cahil'i belinden
kavradım. Zemin gözüme çok uzak ve sert göründü. İkimiz
adamlarına yettiğimizde dengede durmakta zorlanıyordum.
Yanlarından geçtiğimizde atı durdurup beni indireceğini düşü-
nerek rahatladım. Fakat adamlar arkamızda, yola devam ettiler.

Kalenin yollarında ilerlerken altımdaki ata odaklandım ve
Cahil'den gördüğüm kadarıyla bedenime atın hareketine uy-
gun bir ritim vermeye çalıştım. Cahil eyerin üzerinde öne eği-
lirken benim bacaklarımı deriye çarpıp duruyordu. Atın hare-
ketine odaklandım ve aniden kendimi onun gözlerinden bakar
halde buldum.

Bir köpük balonunun içindeymişim gibi yolu geniş bir açıy-
la görüyordum. İleriye, her iki yanı, hatta neredeyse arkamı ta-
mamen görebiliyordum. At sıcaklamış ve yorulmuştu; bir de
neden sırtında iki kişi olduğunu merak ediyordu. Çoğu zaman
Naneşekeri Adam'dan başka üzerine binen olmazdı. Bazen
Saman Oğlan eve döndüklerinde egzersiz yaptırmak için bin-
iyordu ona. İçinde saman balyaları ve bir kova su olan serin ve
sessiz ahırının özlemine çekiyordu.

Zihnimde atla konuştum. Su yakın. En azından öyle umu-
yordum. Ata adını sordum.

Topaz.

İletişim kurabildiğimize şaşırmıştım. Diğer hayvanlarla
kurduğum temas gözlerinden görebilmekten ve neye ihtiyac-

duyduklarını sezmekten ibaret olmuştu. Daha önce bir hay-
vanla gerçek anlamda iletişim kurduğum olmamıştı.

Sırtım ağrımaya başladı. Düşüncelerimle ata yeniden ses-
lendim. Daha sarsıntısız gitsen? Topaz koşu şeklini değiştirdi.
Cahil şaşkınlık içinde homurdanırken ben rahat bir nefes al-
dım. Karla kaplı bir tepede kızakla kayar gibiydim.

Atın bu yeni, hızlı koşu temposuyla adamlar daha da ge-
rimizde kaldı. Cahil, Topaz'ı yavaşlatmaya çalışsa da at suya
ulaşmaya kararlıydı.

Yüksek bir kulenin dibine varıp gölgesinde durduk. Cahil,
Topaz'ın üzerinden inip atın ayaklarını inceledi ve "Daha önce
bunu yaptığını görmemiştim," dedi.

"Neyi yaptığını?"

"Bu atın üç temposu vardır."

"Yanı?"

"Yanı tırıs, eşkin ve dörtnele gider."

"Yanı?"

"Yanı bu at bu şekilde koşmazdı. Bazı atlar beş farklı tempo-
da yürüyüp koşabilir. Fakat deminki koşu temposunun adının
ne olduğundan bile emin değilim."

"Sarsıntısız ve hızlıydı. Hoşuma gitti," dedim. Cahil şüpheli-
le bana baktı.

"Nasıl ineceğim?" diye sordum.

"Sol ayaklarını uzengiye koy. Sağ bacağın arkaya doğru atıp
hayvanın sol yanına geçir ve aşağı atla."

Yere atladığımda sağa sola yalpaladım. Topaz başını çevirip
bana baktı. Su istiyordu. Topaz'ın eyerindeki mataralardan bi-
rini alıp içmesi için kapagını açtım. Cahil gözlerini kısarak bir
bana bir ata baktı.

Cahil'in dikkatini dağıtmak için "Büyücüler Hısnı burası
mı?" diye sordum.

"Evet. Giriş şu köseyi geçince Adamların gelince husara gireceğiz."

Cahil'in adamlarının bize yerleşmeleri çok da vakit almadı. Dilimli kemerlerin devasa mermer kapılarla çevrildiği hisarın girişine yuruduk. Pembe sütunlar iki kat uzunluğundaki kemerleri destekliyordu. Kapılar açıldı ve biz içeri girerken muhafızlar hiç ses etmediler.

İçerde bir avlu, onun gerisinde de bir dizi bina vardı. Şehir içinde bir şehir. Ebatlar ve renklere inanamıyordum. Yapılar iç içe geçmiş çok tenkli mermerlerden oluşuyordu. Köşelerde ve çatılarda çeşitli hayvanların heykelleri yer alıyordu. Bahçeler ve çimenlikler vardı. Kalenin duvarlarının göz alıcı beyazından sonra karşıdaki yeşillik gözlerimi rahatlatmıştı.

Hisarın kalın dış duvarı tüm alanı içine alan bir dikdörtgen oluşturunuyordu. Dört köşede de birer kule vardı.

Girişin tam karşısında, yapıların en genişine uzanan basamaklarda iki figür oturuyordu. Ağırıklı olarak sarı binanın üzerinde şeftali rengi küçük mermer blokları benekler oluşturunuyordu. Binanın daha yakınına vardığımızda oturan iki kişinin Leif ve uzun boylu bir kadın olduğunu gördüm. Kadının üzerinde ayak bileklerine dek uzanan, kolsuz, gece mavisi bir elbise vardı. Ayakları çıplaktı ve ak saçları kısacaktı. Güneşi neredeyse siyah bedeninde yutuluyordu.

Basamakların dibine vardığımızda Cahil atın dizginlerini Marrok'a verdi. "Onu ahıra götürüp eyerini çıkar."

Marrok "Emredersiniz efendim," deyip yola koyulmak için arkasını döndü.

Arkasından "Marrok," diye seslendim. "Topaz'a sütlu yulaf ezmesi de veriver."

Başını sallayıp gitti. Cahil kolumu sıkı. "Sütlu yulaf ezmesini de nereden biliyorsun?"

Hemen bir şeyler uydurdum. "Cahil, bir haltadan uzun bir süredir sizinle seyahat ediyordum, atı beslemelerine yardımcı olmuştum." Bu bir açıdan doğru olsa da Cahil'e atının benden sütlu yulaf ezmesi istediğini söylememin iyi bir fikir olmayacağını düşündüm. Atının kendisine Nanesekeri Adam ismini takıldığını öğrenmek isteyeceğinden de şüpheliydim.

"Yalan söylüyorsun. Sütlu yulaf ezmesi baş sevisin hazırladığı özel bir yiyecektir. Onu da sadece ahlara veru, başka kimseye değil."

Yanıt vermek için ağzımı açacak olduğumda cırlak bir ses araya girdi. "Cahil, bir sorun mu var?"

Birlikte kadına baktık. Leif'le birlikte basamaklardan aşağı inerek bize doğru geliyordu.

Cahil "Hayır, hiçbir sorun yok," yanıtını verdi.

Kadın "Bu o mu?" diye sordu.

Cahil "Evet. Birinci Büyücü," dedi.

Kadın "Onun Ixia'ya sadık olduğundan emin misin?" diye sordu.

Cahil "Evet. Ixia üniforması giyiyor ve üzerinde Ixia sikkeleri taşıyor," diye yanıt verdi.

Leif "Ixia'ya olan sadakatının kokusu bozuk çorba kokusu gibi yayılıyor," dedi.

Kadın bana yaklaştı. Kehribar rengi gözlerimin içine baktım. Gözleri kar kedisine gözlerine benziyor, bir kar kedisine kadar yitici bakıyordu. Gözleri büyüyerek beni sararken çevremdekiler yok oldu ve zemin dalgalanan kehribar rengi bir sıvaya dönüştü. Batmaya başladım. Bir şey ayak bileklerime dolansp beni aşağı çekti. Griysilerim, sonra da çıldım ve kaslarım sıtıldı. Geride sadece ruhum kalana dek kemiklerim eridi.

Ruhumu zayıf noktalar arayan, keskin bir şey yokladı. Davetsiz varlığı kendimden uzaklaştırıp zihnimde bir savunma duvarı inşa ettim. Bu büyücü bana erişemeyecekti.

Tuğlalar şekillenip üst üste dizilse de kenarları dokultuyordu. Birinci Büyücü'den hızlı hareket etmeye çalışırken duvarda durmadan delikler açılıyordu. Tüm gücümü duvara aktardım. Delikleri yamadım. Birinci duvarın arkasına ikincisini ekledim. Fakat tuğlalar ayrılıp yıkıldı.

Lanet olsun! Olamaz! Bir süre çabalaşam da yenilmem artık an meselesiydi. En ruhayetinde duvarın dağılmasına izin verdim. Fakat içimi aniden dolduran bir enerjiyle yeşil damarlı mermerden bir perde oluşturarak Birinci Büyücü'yu engelledim.

Kendimi pürüzsüz taşla yaslayarak tüm gücümle direndim. Zihnim bukin düşmüştü. Büyük bir umutsuzluk içinde kalan son gücümü kullanarak yardım istedim. Mermer Valek'in heykeline dönüştü. Endişe içinde bana bakıyordu.

"Yardım et," dedim.

Güçlü kollarını bana dolayıp beni göğsüne yaklaştırdı. "Ne istersen söyle, aşkım."

Elimde hiçbir şey kalmamıştı, karanlık çökerken ona sınıksız tutundum.

Dar bir odada uyandım. Başım zonkduyordu. Tavana bakiğimde bir yataktaki yattığımı fark ettim. Yatak üzerinde açık bir pencere olan bir duvara yaslanmıştı. Yatığım yerde belimi doğrultmak istediğimde kaskatı bacaklarım bana isyan etti. Biri derimi soymuş gibi kendimi çıplak ve tecavüze uğramış gibi hissediyordum. Boğazım susuzluktan yanıyordu. Bir komodinin üzerinde bir su sürahesi, sürahesinin yanında da boş bir bardak duruyordu. Bardağı sonuna kadar doldurup serin sıvıyı üç yudumda içiverdim. Kendimi biraz daha iyi hissederek odayı inceledim. Karşı duvarda bir dolap, dolabın sağında bir boy aynası, solunda da bir kapı vardı.

Cahil kapı aralığında belirdi. "Sesimi duyduğumu sandım." "Ne oldu?" diye sordum.

Cahil "Birinci Büyücü zihnini okutmaya çalıştı," dedi. Utanmış gibiydi. "Direncin canını son derece sıkı da senin bir casus olmadığını söyledi."

"Şahane." Sesimde alaycılık vardı. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Buraya nasıl geldim?"

Cahil'in yanaklarına kırmızı benekler yayıldı. "Seni ben taşıdım."

Kollarımı bedenime sardım. Onun bana dokunmuş olması tüylerimi ürpertti. "Neden burada bekledin?"

"İyi olduğundan emin olmak istedim."

"Şimdi de benim için endişeleniyor musun? Buna inanmakta zorlanıyorum." Ağrıyan bacaklarımın üzerinde dikildim. Bacaklarım kilometrelerce koşmuşum gibi yorgundu ve belim ağrıyordu. "Neredeyim ben?"

"Öğrenci kokuşunun çirak kanadında. Burası sana tahsis edildi."

Cahil bir haşka odaya yöneldi. Peşinden gıttım, geniş bir çalışma masası, bir kanepesi, etrafı sandalyelerle çevrili bir yemek masası ve mermer bir şöminesi olan küçük bir oturma odasına girdik. Çantam ve sopam masanın üzerinde duruyordu.

Bir kapı daha vardı. Odanın diğer ucuna gidip kapıyı açtım. Eşiğin ötesinde içinde ağaçlar ve heykeller olan bir bahçe avlusu vardı. Ağaçların ve heykellerin arasından batan güneşi seçebiliyordum. Odadan bahçeye geçip etrafıma bakındım. Bana tahsis edilen oda tek katlı bir binanın en ucundaydı. Görünürde kimseler yoktu.

Cahil dışarı çıkıp yanıma geldi. "Öğrenciler soğuyan mevsimin başında döncekler." Parmağıyla bir patukaya işaret etti. "Bu yol yemek salonuna ve sınıflara gider. Seni gezdirmemi ister mısın?"

"Hayır," deyip oturma odasına döndüm. Kapı aralığında arkama dönerek "Senin ve kurşun askerlerinin benden uzak durmanızı istiyorum," dedim. "Artık casus olmadığımı bildiğine göre yanıma yaklaşma." Cahil'i dışarıda bırakıp kapıyı kilitledim. Ne olur ne olmaz diye de kapı tokmağının altına bir sandalye sıkıştırdım.

Yatağın üzerinde kıvrıldım. Eve dönme arzusundan içim eziliyordu. Valek'in olduğu evime dönmek. Onun gücüne ve sevgisine dönmek. Onunla yaşadığım o kısacık temas bile özlemimi katbekat artırmıştı. Yokluğu geride içimi yakan bir boşluk bırakmıştı.

Situa'dan ayrılmak istiyordum. Buyum içimde patlamayacağı kadar kontrol edebiliyordum. Burada, bu korkunç insanlarla yan yana olmam gerekmiyordu. Tek yapmam gereken kuzeye yol alıp Ixia sınırına ulaşmaktı. Kafamda yolculuğumu planlayıp yanıma almam gerekenlerin bir listesini yaptım. Hatta kaçışım için Topaz'i çalmak bile aklıma geldi. Oda kararınca uykuya daldım.

Güneş beni uyandırdığında yattığım yerde yan dönerek kimsenin haberi olmadan hisardan kaçma olasılığını gözden geçirdim ve hisarın planı hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark ettim. Bölgede bir keşil yapabilirdim fakat kimseyi görmeyi, kimsenin de beni görmesini istemiyordum. Ben de bütün gün yatağımda yatıp o gece yeniden uyudum.

Bir gün daha geçti. Biri kapı tokmağını çevirip bana seslendi. Kapının arkasında kim varsa ona çekip gitmesini söyledim. Dedigimi yapması beni memnun etti.

Sonunda bir tor bilinçsizlik hali içinde yatar oldum. Zihnim havada süzülüyor, bahçedeki çeşitli hayvanlara ulaşıyordu. En küçük bir temas bile beni tedirgin ederken kendime huzurlu bir köşe arıyordum.

Sonra Topaz'i buldum. Naneşekeri Adam onu ziyarete gelmiş olsa da atın akli Lavanta Hanım'ın nerede olduğundaydı. Topaz'in zihninde kendi resmimi gördüm. Lavanta Hanım bana verdiği isim olmalıydı. Topaz'in bana bu ismi yakıştırmasını gülünç buldum. Cahil'le yolculuk ederken banyo yapmaya çok az vakit bulabilmiş olsam da yalnız kaldığım nadir zamanlarda kendime çekidüzen verip birkaç damla lavanta parfümü sürüyordum.

Topaz'in düşüncelerini duydum: Sarsıntısız ve hızlı gı.

Ona beni uzaklara, kuzeye götürüp götüremeyeceğini sordum.

Naneşekeri Adam olmadan olmaz. İkiniz birlikte olursanız sarsıntısız ve hızlı olurum. Güçlüyüm ben.

Çok güçlüsün. Belki de senin yanında kalırım.

Irys'in sesi zihnimde yankılandı. Hayır, kalmayacaksın, Yelena. Yeterince surat astın. Kalmayacaksın Yelena. Yeterince surat astın. Temas bana açık bir yaraya bolca sürülmüş, serin bir merhem gibi geldi.

Surat atığım yoldu

O zaman ne yaptığını düşünüyorsun? Irys'in sorusu öfke doluydu

Kendimi koruyorum

Guldu Neden koruyorsun? Roze zihnime güçbela girdi.

Roze mi?

Roze Featherstone, Birinci Büyücü. O zamandan beri sınırı tepesinde. Sen neler atlattın Yelena. Asıl sorun ne?

Arkamı kollayacak kimse olmadığından kendimi çaresiz ve yalnız hissediyordum. Fakat bu düşünceyi Irys'le paylaşmak istemediğimden zihnimin derinlerine attım. Soruyu duymazlıktan geldim. Akıl hocamın döndüğünün bilincinde, kendimi topladım. Hissarda güvenebileceğim tek kişi oydu.

Irys açık bir emir verdi. Sana yemek getiriyorum. Beni içeri alacak ve bu şeyler yiyeceksin.

Yiyecek mi? Topaz derin derin düşündü. Elma mı? Naneşekeri mi?

Gülümsedim. Sahret.

Midem guruldadı. Yatağın kenarına geçerken başım döndü. Günlerin hesabını şaşırmış haldeydim ve açlıktan bitkin düşmüştüm.

Irys söz verdiği gibi, elinde meyveler ve soğuk etlerle dolu bir tepsiyle geldi. Ayrıca bir surahı ananas suyu ve kek getirmişti. Yemeğini yerken, bana May'ın evine yaptığı yolculuğu anlattı. May kaçırılmış kızların içinde koparıldığı ailesine ulaşanların sonuncusuydu.

Irys "Kendisine benzeyen beş kız kardeşi var," deyip başını iki yana salladı.

May'ın evine döndüğü anı düşleyerek gülümsedim. Altı kız mutluluk içinde cıvıklıyor, gülüp ağlayarak hep bir ağızdan konuşuyorlardı.

"Babalari endişelenip tüm kızların büyüye yatkınlığını sınımamı istedi. May'de bir miktar büyü gücü var ama onu okula almadan bir yıl daha beklemek istiyorum. Diğer kızlar ise henüz çok genç." Irys iki lincana meyve suyu doldurdu. "Yardım çağırını hissedince ziyaretimi erken kesmek zorunda kaldım."

"Roze zihnime girerken mi?"

"Evet. Sana yardımcı olamayacak kadar uzak olsam da anlaşılan sen başının çaresine bakmışsın."

"Valek bana yardım etti," dedim.

"Bu imkânsız. Ben bile sana ulaşamadım. Valek bir büyücü değil."

Bana inanmaya gönülmeyanı Irys başını iki yana salladı.

Irys'in benî kuzeyde nasıl bulmuş olduğunu düşündüm.

"Ben Ixia'dayken gücümü hissetmişim," dedim. "Valek'le aramızdaki mesafe de aynıydı."

Başını yine iki yana salladı. "Valek büyüye dirençli olduğundan onun görüntüsünü Roze'a karşı bir kalkan olarak kullandığını düşünüyorum. Geçen yıl seni hissettiğimde güçlerimin üzerinde hiç kontrolün yoktu. Kontrolsüz büyü parlamaları güç kaynağında dalgalanmalara neden olur. Dünyanın her yerindeki büyücüler bu dalgalanmaları hissedebilir fakat sadece usta büyücüler dalgalanmaların hangi yönde kaldığını kestirebilirler."

Bu sözleri benî endişelendirdi. "Yine de yardım çağırını May'ın evindeyken hissettin. O sırada sana o mesaleden ulaşacak kadar kontrol edemiyor muydum gücümü?" Büyünün dizginlenememesi büyücüyü ölüme götürdüğü gibi tüm büyücülerin kullandığı güç kaynağına da zarar veriyordu.

Şaşırmış görünüyordu. "Hayır." Kaşlarını çatıp düşünceli bir edayla duvara baktı. "Yelena, senden ayrıldığımdan benî büyüyle neler yaptın?"

Ona pusudarı, kucaktan ve Cahil'le yaptığım ateşkesten bahsettim

Irys "Demek Cahil'in tüm adamlarını derin bir uyku haline sokan sendin?" diye sordu

"Eh, sadece on iki kişiydiler. Yanlış bir şey mi yaptım? Etik Yasası'na aykırı mı davrandım?" Buyu hakkında bilmediğim öyle çok şey vardı ki.

Irys alaycı bir gülüşün ardından zihniyi okudu. Bir de anlaşıp buradan kaçmak istemişsin.

Yüksek sesle "Burada Cahil ve Leif'le kalmaktan iyidir."

"Şu ıkısı yok mu?" Irys bir kez daha kaşlarını çatı. "Usta buyuculer ıkısı ile de tartıştı. Roze senin hakkında yanlış bilgiler verdikleri için ıkısına çok kızgın. Cahil sıcak mevsimin ortasında bir konsey oturumu gerçekleştirilmesini teklif etme kıştalığında bile bulundu. Soguyan mevsime kadar beklemesi gerekecek. Tekhili gündeme alınabilir de alınmayabilir de." Endişesiz görünen Irys omuz silkti

"Sıtialılar Cahil uğruna savaşa gider mi?" diye sordum

"Kuzeyle alıp veremediğimiz yok ama onları sevmiyoruz da. Konsey Cahil'in olgunlaşmasını bekledi. Eğer karizması ve liderlik becerileri istenilen düzeye gelirse konsey onun Ixia'yı geri alma planlarına destek verebilir"

Ardından "Ticaret anlaşması on beş yıldır Ixia'yla tek resmî temasımız oldu," diye ekledi. "Bu güzel bir başlangıç. Hep Komutan Ambrose'un kuzeydeki yönetimi ele geçirdiği gibi Sıtia'yı da alacağından endişe ettik. Fakat komutan halinden memnun gözüküyor"

"Sıtia ordusu kuzeye üstünlük sağlayabilir mi?"

"Sence?"

"Sıtia zor bir döneme girer. Komutanın adamları sadık, adanmış ve iyi eğitilmiş. Onlara karşı galip gelmek için ya çok

büyük bir orduyla saldırmak ya da onların taktiklerinden oluşan taktikler uygulamak gerekir"

Irys başını salladı. "Ixia'ya karşı düzenlenecek bir sefer, belki de büyük bir dikkatle planlanması gerekiyor. Konseyin beklemesinin nedeni de bu. Fakat şu an benim derdim bunlar değil. Öncelikle sana buyu öğretmek ve kendine has özelliğini ortaya çıkarmak. Düşündüğümde güçsüz Yelena. On iki adamı uykuya daldirmek öyle kolay bir iş değildir. Bir atla sohbet etmek de öyle." Irys öne düşen saçlarını geriye atarak başının üzerine yapıştırdı. "Size kulak vermemiş olsam dedigine inanmazdım."

Irys ayağa kalkıp tabak çanağı tepsinin üzerine yığmaya başladı. "Cahil'in adamlarına yaptığın normal koşullarda Etik Yasası'nın ihlali olarak görülürdü. Fakat kendini savunma amacıyla hareket ettiğinden kabul edilebilir bir durum" Kısa bir an duraksadı. "Roze'un sana yaptığı etik yasalarımızın açık bir ihlali olsa da senin bir casus olduğunu düşünüyordum. Casuslar söz konusu olduğunda yasalar hoşgörüsüzdür. Tüm Sıtialılar casusluğa aynı hoşgörüsüzlükle yaklaşır. Komutan monarşye sızıp suikastlar düzenleyerek başa geçtiğinden bir casus açığa çıktığında Sıtia, komutanın yeni bir darbe düzenlemek için bilgi topladığını düşünerek endişeye kapılır"

Kirli tabaklarla dolu tepsiyi eline alan Irys "Yarın sana hisarın gezdirip eğitimine başlayacağım. Dolapta mum ve çıkmak taşı var, çok soğuk günler için de binanın gerisinde yakacak odun var. Sana çıraklar katında bir yer ayarlamamın nedeni birinci sınıfların koğuşu için yaşının fazla büyük olması. Okul başladığında çırak sınıfına katılmaya hazır olacağını düşünüyorum."

"Çırak sınıfı da ne?"

"Hisarın beş yıllık bir eğitim programı vardır. Öğrenciler ergenlikten olgunluğa geçtikten yaklaşık bir yıl sonra progra-

ma dahil olurlar. Genellikle, yaklaşık on dört yaşında büyü-
n yönetebilecekleri bir noktaya gelirler. Hisardaki her eğitim
yılına bir ismi vardır. Birinci yıl, acemilik yılı, kudemisiz yıl,
kodemisli yıl ve çiraklık düzeyinde olacaksınız
ancak tarih ve devletle ilgili bilgiler de alacağınızdan eğitimin
farklı olacak. İrys başını iki yana salladı. "Dersler başlamadan
önce duruma bir bakacağım. Muhtemelen ders konuna göre
farklı yıllardan öğrencilerle birlikte okuyacaksınız. Fakat şu an
bunu deri etme. Neden çantandakileri boşaltıp evindeymiş gibi
rahat davranmıyorsun?"

Sözleri bana çantamda ona verecek bir şey olduğunu hatırlat-
tı. Tam odadan çıkacakken "İrys, bekle biraz," dedim. Elimi
çantama soktum. Neyse ki şişeler kaleye yaptığım yolculukta
zarar görmemişti. İrys'e Elma Dudu parfümünü verdim ve ken-
di lavanta şişemi masaya bıraktım.

İrys bana teşekkür edip odadan çıktı. Gişmesiyle bana oda
boşalmış gibi geldi. Sırt çantamdan her şeyi çıkartıp eski uni-
formamı dolaba astım ve masayı Valek için satın aldığım val-
mür heykeliyle süsledim. Yine de oda hâlâ çıplak görünüyordu.
İrys'ten İxia paramı Sittia parasına çevirmesini isteyecektim.
Belki de odayı güzelleştirecek bir şeyler satın alabilirdim.

Esau'nun kılavuzunu çantamın en dibinde buldum. Bir
mum alıp yatak odasına gittim ve gözkapaklarımı ağırlaşana
dek kitabı okudum. Esau'nun kapsamlı notlarına bakılırsa or-
mandaki her bitkinin ve ağacın bir varoluş nedeni vardı. İçim-
den kılavuzunun bir sayfasında da benim resmim olsa, altında
da Esau'nun düzgün el yazısıyla varoluş nedenim yazsa ne de
iyi olacağını geçirdim.

Sabah, İrys bana tahsis edilen daireye girince yüzünü buruş-
turdu. "Belki de öncelikle sana hamamın yerini göstersem iyi

olacak. Giysilerini çamaşırvhaneye yollar, yenilerini alırsın."

"Goldum. Çok mu kötü?"

"Evet."

İrys'le dört yanda mavi sütunların olduğu bir başka mermer
binaya gittik. Hamamın kadınlar ve erkekler için ayrı havuz-
ları vardı. Yolu tozu toprağı üzerinden atmamla çıldım
rahatlardı. Çamaşırvhaneci kadın yırıklar içindeki kirlü giysie-
rimi aldı. Fındık'ın verdiği giysinin, beyaz gömleğimin ve si-
yah pantolonumun sokuklerinin dikilmesi gerekiyordu.

Açık yeşil, pamuklu bir tunik ve haki bir pantolon ödünç
aldım. İrys bana hisarda derslerde ve gündelik etkinlikler için
uniforma şartı koşulmadığını fakat belirli resmi merasimlerde
çarak cüppesi giymek gerektiğini söyledi.

Saçımı tarayıp örmemin ardından kahvaltı için yemek sa-
lonuna gittik. Hisarda çevreme bakındığımda iç planında bel-
li bir şablon olduğunu fark ettim. Patikalar ve bahçeler çeşitli
ebatlarda ve şekillerde mermer binaların çevresinden dolaşı-
yordu. Barakalar ve öğrenci konutları ana yerleşkenin etrafını
çeviriyordu. Ahırlar, çamaşırvhane ve köpek evleri hisarın arka
duvarına diziliydi. Atlar oval talim alanının yanındaki çitlerle
çevrili geniş bir otlakta otluyordu.

İrys'e dört kuleyi sordum.

"Onlarda usta büyücüler kalır." Kuzeybatı köşesindeki ku-
leye işaret etti. "Oradaki benim. Kuzeydoğu köşesindeki, ahıra
yakın kule Üçüncü Büyücü Zitora Cowari'nin. Güneybatıdaki
Roze Featherstone'un ve güneydoğudaki İkinci Büyücü Bain
Bloodgood'un."

"Ya dörtten fazla usta olursa ne olacak?"

"Büyücüler Hisarı'nın tarihi boyunca asla dörtten fazla usta
büyücü olmamıştır. Daha az sayıda usta olduğu dönemler ol-
muş olsa da asla daha fazlası olmamıştır. Hem en kötü sorunu-

muз bu olsun. Kuleler öyle geniş ki birden fazla kişiye rahatça yeter." Gülümsedi.

Yemek salonunda üç kişi oturuyordu. Uzun salon boyunca dizi dizi boş masalar vardı.

Irys "Dersler başlayınca bu masalar öğrenciler, öğretmenler ve hayircilerle dolacak. Herkes yemeğini burada yer," dedi.

Beni kahvaltı yapan iki adam ve bir kadınla tanıştırdı. Mola veren bahçıvanlar olan bu üç kişi bahçe peyzaj düzenlemesinden sorumlu büyük ekibin küçük bir parçasıydılar.

Yemegimizi yedik. Cebime Topaz için bir elma attım ve Irys beni kaldığı yere götürdü. Bana milyonlarca gibi gelen basamakları tırmanıp on kat çıktıktan sonra zirveye ulaştık. Daire şeklinde odanın pencereleri zeminden tavana uzanıyordu. Uzun ve dantel perdeler sıcak esintide sısıyordu. Renkli minderler ve mavi, mor, gümüş rengi kanepeler aydınlık alanı süslüyordu. Kütüphanelerle çevrili mekanda taze limon kokusu vardı.

Irys "Meditasyon odam," dedi. "Güç çekmek ve yeni bilgiler öğrenmek için ideal bir ortam."

Etrafa dolanıp dışarıya göz attım. Kuzeydoğuya bakan pencerelerden baktım. Kulesinden hisar muhteşem görünüyordu. Baktığım yerden üzerlerinde çiçekbozğu izleri andıran yeşil tepeleri görebiliyordum.

Irys nereye baktığımı görünce "Orası Featherstone Klanı'na ait toprakların bir bölümü," dedi. Odanın ortasına işaret etti. "Otur. Haydi başlayalım." Irys mor bir mindere oturup bağdaş kurdu.

Ben de karşısına geçip mavi bir yastığa tündedim. "Fakat sopam."

"Sopana ihtiyacın olmayacak. Sana fiziksel temasa ihtiyac duymadan nasıl güç çekeceğini öğreteceğim. Güç kaynağı

dünyayı bir battaniye gibi örter. Senin bu kumaştan bir ipliği sökme ve bu ipliği hederine çekip kullanma hederin var. Fakat çok fazla iplik sökülmezse kumaş katlanarak bu bölgede toplanır. Sonuç olarak da kaynak çarpılır ve bazı bölgeler boşaltırken diğerlerinde fazlaca güç birikir. Battaniyenin bazı yerlerinde delikler, hiç güç içermeyen alanlar olduğu rivayet edile de benim bunlara rastladığımı olmadı hiç."

Gücünün bir balon gibi genişlediğini hissettim. Elini kaldırıp "Venetaden," dedi.

Güç bana çarptı. Kaslarım donup kaskatı kesildi. Artan bir panikle gözlerimi ona diktim.

"Güçü geri al," dedi.

Aklıma tuğla duvarım gelse de duvarın onun gücünün dengi olmadığının farkındaydım. Bir kez daha mermer perdemü çekip güç akışının önünü kestim. Kaslarım gevşedi.

"Çok iyi," dedi. "Bir güç ipliğini alıp ona top şekli verdim. Ardından, bir sözcük ve jest eşliğinde onu sana yönelttim. Öğrencilere eğitim hedeflerine uygun olarak sözcükler ve jestler öğretiriz ama aslen istediğin her şeyi kullanabilirsin. Bu sadece gücü odaklamana yardım eder. Bir süre sonra büyü yaparken sözcükler kullanmaya ihtiyacın kalmayacak. Büyü içgüdüsel bir tepkiye dönüşecek. Şimdi, sıra sende."

"Fakat bir güç ipliği nasıl çekilir bilmiyorum. Benim yaptığım sopanın ahşabıyla temasına odaklanmaktan ibaret. Sonrasında bir şekilde zihnim kalamdan ayrılıyor ve onu diğer zihinlere yansıtıyorum. Bu yaptığım neden işe yarıyordu?"

"Düşünce okumak iki zihni birleştirip aralarında bir bağlantı kuran bir başka güç ipliğidir. Bağlantı bir kez kurulunca orada kalır ve sonraki bağlantılar kolayca gerçekleştirilebilir. Örneğin aramızdaki ve seninle Topaz arasındaki bağı düşün."

"Ve Valek'le," diye ekledim.

"Evet, Valek'le de. Fakat onun büyüye karşı bağısıklığı olduğundan aranızdaki bağın bilinçaltı düzeyinde gerçekleştiğini düşünüyorum. Hiç onun düşüncelerini okuduğun oldu mu?"

"Hayır. Fakat buna kalkışmadım da. Nasılsa ne hissettiğini hep biliyordum."

"Bir hayatta kalma içgüdüsü. Valek'in Ixia'daki konumu ve her gün senin yaşayacağına mı yoksa öleceğine mi karar verdiği düşünüldüğünde bu durum kulağa mantıklı geliyor."

Ixia'da başıma açılan dertleri anımsayarak "O hayatta kalma içgüdüsü birkaç kez beni kurtardı," dedim. "Köşeye sıkıştığım anlarda birdenbire sanki bir başkası bedenimin kontrolünü ele geçiriyor ve imkansız şeyler gerçekleşiyordu."

"Evet. Fakat şu an gücün üzerinde kontrolün olduğundan o şeyleri bilinçli olarak gerçekleştirebilirsin."

"Bundan çok da emin değilim."

Irys elini havaya kaldırdı. "Bu kadarı yeter. Şimdi odaklan. Gücün hisset. Onu kendine çekip tut."

Derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım. Kendimi az çok aptal gibi hissederek halde, etrafımı çevreleyen havaya odaklanarak güç baltanışmasını algılamaya çalıştım. Bir süre hiçbir şey olmadı. Ardından, havanın yoğunlaştığını ve derimin üzerinde baskı yaptığını hissettim. Büyüden çevremde daha da birkimesini istedim. Basınç şiddetlendiğinde gözlerimi açtım. Irys beni izliyordu.

"Güçün bana yönelttiğinde gücün ne yapmasını istediğini düşün. Bir söz veya jest bunu yapmana yardımcı olur ve bir dahaki sefere bir kısa yol olarak kullanılabilir."

Güçün iterek "Geriye," dedim.

Bir an için hiçbir şey olmadı. Sonra gözleri şaşkınlık içinde açılan Irys geriye devrildi.

Yanına koştum. "Üzgünüm."

Yattığı yerden bana baktı. "Bu tuhaftı."
"Nasıl tuhaftı?"

"Beni doğrudan devirmek yerine büyü zihnime akın edip bana düşme emri verdi." Irys tekrar minderin üzerine oturdu.
"Bir kez daha dene. Fakat bu kez gücünü fiziksel bir nesne, mesela bir duvar olarak düşün ve bana yönlendir."

Talimatlarına uysam da sonuç aynıydı.

"Alışagelmedik bir yöntem ama işe yarıyor." Irys topuzundan çıkan bir tutam saçı kulağının arkasına kısırdı. "Biraz da savunma üzerine çalışalım. Gücümü sana etki etmeden savuşturmanı istiyorum."

Hızlı bir hareketle bana doğru bir enerji topu attı. "Teatotle."

Geriye doğru sıçrayıp ellerimi havaya kaldırsam da bu hareketim yeterli gelmedi. Başım dönüyordu. Daha savunmamı kurma fırsatı bulamadan etrafımda türlü renkler uçtu. Sırt üstü yıkılıp kulenin eğimli tavanına baktım. Çatı kırışlarındaki yuvasında bir baykuş uyuyordu.

Irys "Gardını hep hazır tutmalısın," dedi. "Gafil avlanmak istemezsin. Yine de..." Irys gömleğini düzeltti. "Roze'nün zihninin derinlerine inmesini engelledin."

Bu konuya hiç girmek istemediğimden "Teatotle ne demek?" diye sordum.

Irys "Anlamsız bir sözcük," dedi. "Uydurdum. Neye yetiendiğimi anlayıp kendini hazırlamam için. Bu sözcükleri saldırı ve savunma hamlelerinde kullanıyorum. Fakat ateş ve ışık gibi algısal şeyler söz konusu olduğunda gerçek sözcükler kullanırım."

"Ateş oluşturabilir miyim?"

Irys "Yeterince güçlüysen, evet," dedi. "Fakat bu yorucu bir iştir. Büyü kullanmak bedeni tüketen bir eylemdir. Bazı büyüler ise diğerlerinden daha yorucudur. Görünen o ki zorlanma-

dan diğer zihinlerle bağ kurabiliyorsun. Belki de senin özelliğin budur."

"Özellikle ne kastediyorsun?"

"Bazı büyücüler sadece belirli şeyleri yapabilirler. Fiziksel yaraları tedavi edebilen büyücülerimiz olduğu gibi zihinsel travmaları iyileştiren büyücülerimiz de var. Bazıları heykeller gibi büyük nesneleri hareket ettirebilirken bazıları da çok az çaba sarf ederek ateş yakabilirler." Irys minderindeki pusküllerle oynadı. "Bazen birkaç şeyi bir arada yapabilen veya Leif gibi bir kişinin ruhunu hissedebilen, melez becerileri olan kişiler de çıkabilir. Senin sadece insanların zihnini okumakla kalmayıp bireylerin veya hayvanların eylemlerini etkileyebileceğini de gördük. Bu nadir rastlanan bir yetenektir. Yani iki becerinin bir arada olması."

"Sınır iki midir?" diye sordum.

"Hayır. Usta büyücülerin elinden her şey gelir."

"Peki neden Roze birinci büyücü de sen dördüncüsün?"

Irys bana yorgun bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Roze henden daha güçlü. İkimiz de ateş yakabiliyoruz. Ben sadece bir kamp ateşi yakabilirken o iki katlı bir bina boyunca alevler yaratabiliyor."

Söyledikleri üzerine şöyle bir düşündüm. "Sadece bir yeteneği olan bir büyücü eğitimi tamamlayınca ne yapar?"

"Büyücüler mevcut ihtiyaçlar doğrultusunda farklı kasabalara ve şehirlere gönderiyoruz. Her kasabada mutlaka bir şifacı bulundurmaya çalışıyoruz. Diğer büyücüler ise birden çok kasabada görev alıyor, projelere katkı sağlamak için bir yerden diğerine seyahat ediyorlar."

Yapabileceğim faydalı bir işin olup olmadığını merak ederek "Ben ne yapardım?" diye sordum. Öte yandan, Sitia'da faydalı bir işte çalışmak isteyip istemediğinden emin değildim.

Irys güldü. "Bunu söylemek için henüz erken. Şimdilik güç toplama alıştırmaları yapman ve topladığın gücü kullanman gerek. Bir de savunman üzerinde çalış."

"Bitkin düşmeden duvarımı ayakta tutabilir miyim?"

"Ben bu kule odasına benzeyen savunma duvarını hayal ederim. Duvarı kesintisiz ve sağlam bir şekilde inşa eder, ardından içinden dışarıyı görmek için yarı-saydam hale getiririm. Sonrasında ise duvarı aklıma getirmem. Fakat üzerime büyü yönlendirildiğinde bariyerim katılaşır ve daha bılincim tam olarak durumun farkına bile varmadan saldırıyı savuşturur."

Irys'in talimatlarına uygun şekilde, zihnimde görünmez bir duvar yarattım. Irys'in sabahtan beri habersiz saldırılarıyla sınıdığı duvar sağlam kaldı. Kalan süre boyunca büyü gücü toplama alıştırmaları yaptım. Fakat ne kadar uğraşırsam uğraşayım büyüümün sadece iki şeye etkisi oluyordu. Irys'e ve çatı kırışında uyuyan baykuşa.

Irys'in sabrına hayran kalmıştım ve Sitia'ya geldiğimden beri ilk kez güçlerimi ustalikle kullanmanın mümkün olabileceğini ümit etmeye başladım.

Ogle yemeği yaklaşırken Irys bana "Bu iyi bir başlangıçtı," dedi. "Gidip yemek ye ve öğleden sonra dinlen. Sabahları çalışacağımız için geceleri yalnız başına alıştırmayı yapıp ders çalışabilirsin. Fakat bu gece baş seyisi görmem ve bir at seçmem gerekiyor."

Doğru mu duymuştum? "Bir at mı?"

"Evet. Tüm büyücülerin atları vardır. Bazen hızla gitmem gereken yerler olacak. Ixia'daki görevim boyunca atım İpek'i burada bırakmıştım. Yardım çağrısını duyunca May'in habasından bir at ödünç almam gerekti. Buraya nasıl bu kadar çabuk gelebildiğimi sanıyorsun ki?"

Bunun üzerine düşünmemiştim bile. O ara kendi perişan

halimle öyle meşguldum ki Irys'in tarif ettiği yemek salonunu buldum. Öğle yemeğini yedikten sonra daireme gidip kendimi yatağa attım ve hemen uykuya daldım.

Akşam yemeginden sonra baş seyisi aradım. Onu atlara ayırmış bir dizi bolmenin en sonunda, deri bir eyeri temizlerken buldum. Tıknaç bir adam olan baş seyisin dağınık, kahverengi saçları bir atın yelesi gibi omuzlarından aşağı dokuluyordu. Bana kızgın bir akış batınca gülümsememi yüzümden sıldım.

"Ne istiyorsun? Meşgul olduğumu görmüyor musun?" diye sordu.

"Adım Yelena. Beni Irys gönderdi."

Kendi kendine "Ha, tabii ya, şu yeni öğrenci. Dördüncü Büyücü'nün sana eğitim vermek için neden herkesin dönmesini beklemediğini anlamıyorum," diye mırıldanıp eyeri elinden bıraktı. "Şu taraftan."

O önde ben arkada ahırın önünde ilerledik. Topaz başını bolmesinden çıkardı.

İri, kahverengi gözleri ümitle bakıyordu. Zihnimin içinden bana seslendi. *Elma?*

Irys haklıydı. Bilinçli bir çaba sarf etmeden Topaz'la bir kez daha iletişim kurmuştum. Yoksa o mu benimle iletişim kurmuştu? Bunu sormam gerekiyordu. Cebimdeki elmayı Topaz'a uzattım.

Baş seyis arkasına döndü. Keyif içinde gülererek "Ömür boyu sana sadık kalacak bir dost edindin," dedi. "O at yemeğe bayılır. Yemek yemekten o kadar keyif alan başka bir at gördüğüm olmadı. Bir naneşekeri karşılığında ona her numarayı yaptırabilirsin."

Samanlığın yanından geçip otlağa çıktık. Baş seyis tahta çue yaslandı. Otlakta altı at otluyordu.

"Bir tanesini seç. Hangisi olduğu çok da fark etmez, hepsi iyidir. Ben gidip eğitmenini bulacağım."

Baş seyis yanımdan ayrılmaya hazırlanırken ona "Sen eğitim vermiyor musun?" diye sordum.

Kızgın bir sesle "Ben hariç herkesin buradan ayrıldığı sıcak mevsimde ders vermem," dedi. "Ahır temizleyip kemerleri tamir etmek zaten yeterince vaktimi alıyor. Ben beklemesini soylesem de Dördüncü Büyücü atını hemen hazır etmemi istedi. Neyse ki eğitmenlerimden biri erken döndü." Ahıra doğru giderken yine kendi kendine mırıldandı.

Otlaktaki atları inceledim. Üçü Topaz gibi koyu kahverengi, ikisi siyah; biri ise dizlerinin aşağısı hariç, bakır rengiydi. Atlar hakkında hiçbir şey bilmediğimden seçimimi renk belirleyecekti. Rengi bakır ve beyaz karışımı olan at bana doğru baktı.

Topaz benimle bir daha konuşmaya başladı. Onu severim. *Lavinia Hanım için sarsıntısız ve hızlı koşar.*

Onu yanıma nasıl çağıracağım?

Naneşekeriyle Topaz, bolmesinin yakınlarına asılı olan deri çuvala tutkuyla baktı. Baş seyis ortada yoktu. Ahıra geri döndüm. İki tane naneşekeri alıp birini topaza verdikten sonra diğeriyle otlağa gittim.

Kiki'ye naneşekeri göster.

Şekeri uzattım. Kiki diğer atlara şöyle bir baktıktan sonra bana doğru yöneldi. Yaklaşığında yüzünün beyaz ve sol gözünün çevresinde kahverengi bir benek olduğunu fark ettim. Gözlerinde bana tuhaf gelen bir şey vardı. Avucumdaki naneşekeri yiyene kadar bunun ne olduğunu fark etmedim. Gözleri maviydi. Daha önce böyle bir şey görmemiş olsam da gözlerinin farklı rengi çok da bir şey ifade etmiyordu. Ne de olsa atlar hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Topaz bana tavsiyede bulundu. *Kulaklarının arkasını kaşı.*

Kısrakın bakır rengi kulakları öne yarıktı. Parmak uçlarını da yükselip kulaklarının arkasını kaşıdım. Kiki başını eğip göğsüne yasladı.

Yüksek sesle "Ne düşünüyorsun kızım?" diye sordum. Onu Topaz'ı ısıttığım gibi ısıtemiyordum. Kulaklarını kaşıırken bir güç ıplığı çekip zihnimi ona yansıttım. Benimle gelecek misin?

Kiki burnunu hafifçe bana sürttü. Evet.

Topaz'ın memnuniyetini hissettim. Birlikte sarsıntısız ve hızlı gideriz.

Baş seyis'in sesini arkamda ısıterek ırkıldım.

"Bir at buldun mu bakalım?" diye sordu.

Ona bakmadan başımı salladım.

"Bu at ovadan geldi," dedi. "İyi seçim."

Tanıdık bir ses. "Başka bir at seçmesi gerekecek," dedi.

Arkama dondum. Endişe hissi mideme bir taş gibi oturdu. Cahil baş seyis'in yanında dikiliyordu.

"Peki neden dediğini yapacaktım?"

Sırtı. "Çünkü eğitmenin benim."

11

"Hayır," dedim. "Eğitmenim olmayacaksınız."

Baş seyis "Seçeneğin yok," dedi. Şaşkınlık içinde önce Cahil'e sonra bana baktı. "Başka eğitmen yok ve Dördüncü Büyücü hemen derslere başlamayı istiyor."

Baş seyise "Ya ahır temizlemeye ve atları beslemeye yardım edersem? O zaman bana ders verecek vaktin olur mu?" diye sordum.

"Küçük hanım, zaten yapacak yeterince işin var. Kendi atının temizliğini ve bakımını üstlenmenin yanında derslerine de çalışacaksın. Cahil altı yaşından beri tam bir ahır faresi olmuştur. Ben hariç, onun kadar." Sırıltıp sözünün gertsini getirdi. "Atlardan anlayan başka kimse yok."

Ellerimi belime koydum. "İyi. Atları insanlardan daha iyi tanlıyorsa, sorun yok."

Cahil ezilip büzüldü. Hali beni memnun etti.

"Fakat bu atı alırım," dedim.

Cahil "O bir parlak göz," dedi.

"Bir ne?"

"Mavi gözleri var. Kötü şans getirir. Ayrıca Sandseed Klanı

buymuş onu. O klanın atlarını eğitmek çok zordur."

Kiki, Cahil'e doğru homurdandı. Gıcık oğlan.

Baş şeyis "Aptalca bir banı inanç ve haksız bir şöhrət. Cahil, senden daha iyi bir yorum beklerdim." dedi. "Bu son derece iyi bir at. Yelena'yla aranızda her ne mesele varsa kendiniz çözeceksiniz. Bebek bakıcılığı yapacak vaktim yok." Bu sözünün ardından bir kez daha mırıldanarak uzaklaştı.

Kiki naneşekeri bulmak umidiyle kolumu sırtına kadar Cahil'le ofke içinde bakıştık.

Boş elimi ona uzatıp "Uzgunüm kızım, başka yok," dedim. Kiki başını indirip otlamaya devam etti.

Cahil'in gözleri üzerimdeydi. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuştursam da ikimiz arasında yeterli bir engel oluşturuyor gibiydiler. Kalın, mermer duvarları tercih ederdim. Cahil seyahat kıyafetlerini çıkarıp düz, beyaz bir gömlek ve dar bir biniçi pantolonu giymiş olsa da siyah biniçi çizmeleri hâlâ ayağındaydı.

"Atla ilgili kararının sonuçlarına katlanman gerekecek. Fakat sana her bir şey öğretmeye çalıştığımda benimle kavga edersen şimdiden söyle de vaktimi boşa harcamayayım."

"İrys öğrenmemi istiyor, ben de öğrenmem gereken her şeyi öğreneceğim."

Cahil memnun görünüyordu. "Güzel. İlk ders yarın." Otların çitine tırmandı. "Ata binmeyi öğrenmeden önce atın hakkında fiziksel ve duygusal her şeyi bilmen gerek."

Cahil, Kiki'ye doğru dilini şaklattı. Kiki ona aldırmayınca atın yanına gitti. Cahil tam yanına vardığında, Kiki dönüp kuyruyla onu yere devirdi.

Gülmek için dudakımı ısırđım. Ne zaman Kiki'nin yanına varmaya çalışsa at ya uzagina kaçıyor ya da ona çarpıyordu.

Hayal kırıklığı içinde suratı kıpkırmızı olan Cahil nihayet

"Başlarım böyle işe. Kementi getireceğim," dedi.

Ona "Kötü şans getirdiğini söyleyip duygularını incittin," dedim. "Özür dilersem sana itaat edecek."

Cahil "Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Biliyorum işte."

"Atın nasıl ineceğini bile bilmiyordun. O kadar da aptal değildim," yanıtını verdi.

Cahil çite tırmanmaya başlayınca "Topaz'ın sırtı yulal ezmesi istediğini nasıl bildiysem bunu da öyle biliyorum," dedim.

Cahil durup bekledi.

İç çektim. "Topaz bana şeker istediğini söyledi. Kazara çitniyle bağlantı kurdum ve sırtım ağrıdığı için ondan daha salıntısız koşmasını istedim. Kiki'yle aramda da aynı oldu."

Cahil sakalını çekti. "Birinci Büyücü sende güçü boyu becerileri olduğunu söyledi. Benim de bunu çok daha önceden anlamam gerekirdi ama şu casusluk konusuna fazlaca takılmıştım." İlk kez fark ediyormuş gibi bana baktı.

Bu saniye için Cahil'in mavı gözlerinden ince hesaplara daldığını okudugumu sandım. Fakat o ifadenin kaybolmasıyla gerçekten bir şeyler sezip sezmediğimden şüpheye düştüm.

"Adı Kiki mi?" diye sordu.

Başımı salladım. Cahil, Kiki'ye dönüp özür diledi. Ofkeye kapıldım. Başıma açtığı onca deritten sonra asıl benden özür dilemesi gerekirdi. Casusluk konusuymuş, hadı oradan!

Zihnimde Kiki'yi ısıttım. Gıcık oğlanı ıtekeleyeyim mi?

Hayır. Nazık ol. Bana sana nasıl bakacağımı öğretecek.

Cahil bana Kiki'yle ikisinin yanına gelmemi işaret etti. Çite tırmanıp öte yana geçtim. Kiki yerinden kıpırdamazken, Cahil parmağıyla atın bedeninin farklı bölgelerini göstererek bu bölgelerle ilgili bilgiler verdi. Anlatmaya Kiki'nin gemunden başladı ve arka toynagının kaldırıp altını gösterene dek devam etti.

"Yarın aynı saatte," sözleriyle dersi noktaladı. "Benimle ahırda buluş. Atın bakımı konusunu ele alacağız."

Ağıla doğru gidecek olduğunda onu durdurdum. Eğitimin olduğumu öğrendiğimde duyduğum hiddet geçtiğinden şimdi aklımda neden orada olduğu sorusu vardı. "Neden bana ders veriyorsun? İxia tahtı için düzenlediğin seferberliğinin tüm vaktini aldığını zannediyordum."

Kalkıştığı macera hakkındaki hislerimi gayet iyi bilen Cahil beni süzüp yüzümde alaycılık emareleri aradı.

"Sıra Konseyi'nin tam desteğini almadan elimden çok da bir şey gelmez," dedi. "Ayrıca, masraflarımı ödemem için paraya ihtiyacımı var. Adamlarımın çoğu hisarda muhafızlık veya bahçıvanlık yapıyor, nerede bir açık varsa oraya koşuyor." Ellerini pantolonuna silip otlaftaki atlara baktı. "Hisar sıcak mevsimde tatile girdiğinde destek toplamak için canla başla çalışırım. Bu mevsim nihayet konseyin desteğini alacağımı düşünmüştüm." Cahil bana baktı. "Fakat olaylar beklediğim gibi gelişmedi. Böylece işimin başına, konseye beni gündeme alman için yalvarmaya döndüm." Kaşlarını çatıp başını iki yana salladı. "O zaman yarın görüşüyor muyuz?"

"Yarın." Ahıra doğru yürüyen Cahil'in ardından baktım. Bir İxia casusunu yakalarsa konseyi etkileyeceğine güvenmişti. Bundan sonra neye kalkışacağını merak ediyordum.

Kiki'nin kolumu dürtmesiyle bir kez daha kulaklarının arkasını kaşıdım ve daireme döndüm. Kâğıt bulmak için etrafa bakındım. Masama oturup basit bir at eskizi çizdim. Atın hatırlayabildiğim kısımlarını resmin üzerinde işaretledim. Kiki ve Topaz kalan konularda bana yardımcı oldular.

İki atla kurdugum bağ tuhaf ama teskin ediciydi. Farklı işlerle uğraşıp, kendi düşüncelerimize dalmış olsak da sanki uçumuz de aynı odadaydık. Fakat bırımız diğerine doğru-

dan "seslendiğinde" uçumuz de söylenenleri "duyuyorduk." Kiki'nin düşüncelerinin zihnimi doldurması için aklımdan onu geçirmem yeterli geliyordu. İrys için de aynı durum söz konusuydu. Güç çekip bu gücü İrys'e yansıtmama gerek kalmıyordu. Aklıma onu getirmem kafi geliyordu.

Sonraki hafta, günlerim belli bir düzene girdi. Sabahları İrysten büyük dersleri alıyor, öğleden sonraları tekerleme yapıyor, ders çalışıyor ve savunma tekniklerimi geliştirdim. Akşamlarım Cahil ve Kiki'yle geçiyordu. Yerleşkede gezinirken Goel peşimde mi diye gözümü dört açıyordum. Tehdidü hâlâ aklımdaydı.

Buyu eğitimimin henüz başlarında İrys bende başka beceriler de olup olmadığını sınınamaya koyulmuştu.

Bir sabah bana "Bakalım ateş yakabiliyor musun?" dedi. "Bu kez gücü çektiğinde bu mumu yakmaya odaklanmanı istiyorum." Önume bir şamdan koydu.

Yattığım yerde doğrulup "Nasıl?" diye sordum. İrys'in kulesinde yastıkların üzerine uzanmış Kiki'yi düşünüyordum. Bir hafta geçmiş hâlâ ona binmemiştim. O ana dek Cahil dersleri bakım ve besleme konularıyla geçirmişti. Ne sinir bir adamdı şu Cahil.

"Tek bir alev düşün ve büyüü yönlendir." İrys nasıl yapacağımı gösterdi. "Ateş," dedi. Ucu alev alan mum yandı. İrys mumu söndürüp "Sıra sende," dedi.

Mumun fitiline odaklanıp zihnimde bir alev görüntüsü canlandırdım. Büyüyü muma doğru yöneltip mumdan yanmasını istedim. Hiçbir şey olmadı.

İrys'in boğuk bir ses çıkarmasıyla mum yandı. "Büyüü muma mı yönelttin?"

"Evet. Neden?"

İrys öfke içinde "Az önce bana senin için mumi yakmamı emrini verdin," dedi. "Ben de bunu yaptım."

"Bu kötü bir şey mi?"

"Hayır. Umarım sıradan yöntemlerle nasıl ateş yakılacağını biliyordun. Zira şu ana dek ateş yakmanın büyü becerilerinden biri olmadığı belli oluyor. Başka bir şey deneyelim."

Fiziksel bir nesneyi yerinden oynatmaya çalışsam da başarılı olamadım. Tabii hemen sonra bu işi İrys'e yaptırmış olmam büyü becerisi ve başarı sayılmazsa.

İrys zihinsel savunmasını harekete geçirip üzerindeki et-kimi bloke etti. "Bir daha dene. Bu kez kontrolünü muhafaza etmeye odaklan."

Ben güç çekerken İrys üzerime bir yastık fırlattı. Yastık karnıma isabet etti. "Hey!"

"Büyünle yastığın yönünü değiştirmen gerekiyordu. Bir daha dene."

Ders bitüğünde İrys'in bir yastık seçtiğine memnundum. Aksi takdirde her yanıma yara bere içinde kalırdı.

Vazgeçmeye niyeti olmayan İrys "Bence kontrolün üzerinde çalışman gerek," dedi. "Biraz dinlen. Yarın daha başarılı olacaksın."

Gıtmenden önce günlerdir zihnimi kurcalayan bir şey sordum. "İrys, kalenin diğer kısımlarını görebilir miyim? Bir de eşya ve giysi almak için İxia sikkelerini Sıta parasına çevirmem gerek. Buralarda pazaryeri var mı?"

"Evet ama pazar sıcak mevsimde haftada bir kez kurulur." Durup düşündü. "Pazarın kurulduğu günlerde sana izin vereceğim. Ders yapmayacağız. Kaleyi keşfe çıkabilir veya başka ne istiyorsan yapabilirsin. Bu arada paranı İxia parasına çevirtirim ben."

İrys paramı idareli harcamam konusunda bana nutuk atma fırsatını kaçıramazdı. "Hisardayken harcamaların karşılanı-

fakat mezun olduktan sonra harcamaların sana attır. Elbette ki büyüculuğun karşısında para kazanacaksın. Fakat paranı başkalarına dağıtma." Azarını yumuşatmak için gülümsedi. "Dilencileri yüreklendirmek istemeyiz."

Gözümün önüne kır içindeki oğlanın görüntüsü geldi. "Neden paraları yok?" diye sordum.

"Bazıları tembel oluyor ve çalışmaktansa dilenmeyi tercih ediyor. Bazıları fiziksel veya zihinsel sorunlar yüzünden çalışmıyor. Şifacıların elinden gelenler sınırlı. Bazıları ise kumar oynuyor veya ellerine para geçer geçmez harcıyor."

"Peki ya çocuklar?"

"Evden kaçanlar, yetimler veya evsizlerin çocukları. Onlar için yılın en kötü dönemi sıcak mevsimdir. Okul açıp kale yeniden insanlarla dolduğunda yiyecek ve barınak bulabilecekleri yerler olacak." İrys omzuma dokundu. "Onları deri etme Yelena."

Odama giderken İrys'in söylediklerini düşündüm.

O akşam Cahil ahırda bana Kiki'ye nasıl eyer ve yular taktığını gösterirken "Neyin var senin? Bütün gece beni izleyip durdun?" diye sordu.

Kiki de aynı fikirdeydi. Lavanta Hanım üzgün.

Derin bir nefes alıp özür dilemeye hazırlansam da bunun yerine ağzımdan bir dizi davetsiz söz çıkıverdi. "İxia'yı kral olmak için istiyorsun. Böylelikle vergi toplayabilecek, tahtta oturabilecek ve halk amcanın yönetimi altında olduğu gibi çile çekerken mücevherlerle kaplı bir taç giyebileceksin. Böylelikle Goel gibi adamların sen ipek giysilerinin parasını çıkarasın diye ödedikleri vergilere para yetiştiremeyen ebeveynlerin çocuklarını öldürebilecek. Ya da ebeveynleri öldürerek çocuklarını evsiz birer dilenciye çevirecekler." Öfke patlamam başladığı kadar çabuk sonlandı.

Cahil şaşkınlık içinde bana baksa da kendisini çabuk toparladı. "Benim istediğim bu değil," dedi. "İxia halkına yardım etmek istiyorum. Böylece zorla uniforma giymektense istedikleri giysileri giyme özgürlükleri olacak. Böylece bölgelerinin generalinden izin almadan kiminle istiyorlarsa evlenebilecekler. İstedikleri yerde, hatta Sıta'da bile oturabilecekler. Tacı istiyorum çünkü İxia'yı askeri diktatörlükten kurtarmak istiyorum."

Öne sürdüğü sebepler kulaga yüzeysel geliyordu. Hükümdarları Cahil'ken halk daha özgür olabilir miydi? Gerçek sebebin verdiği yanıtta olduğuna inanmıyordum. "İxia halkının senin gelip kendilerini özgürleştirmeni istediğini nereden çıkarıyorsun? Hiçbir hükümet mukemmel değildir. Aklına İxia'lıların komutanın hükümdarlığı altında hayatlarından memnun olabileceği hiç geldi mi?" diye sordum.

Cahil "Sen kuzeydeki hayatından memnun muydun?" diye sordu. Yanıtımı beklerken gerginlikten bedeni kaskatı kesilmişti.

"Benim alışagelmedik bir durumum vardı."

"Nasıl?"

"Seni ilgilendirmez."

Cahil üstünlük taşıyan bir sesle "Dur tahmin edeyim," dedi.

Kendimi ona yumruk atmaktan alıkoymak için kollarımı kavuşturdum.

"Büyük yeteneği olan, kaçınılmış bir güneylisin, değil mi? Bu alışagelmedik bir durum. İyi de kendini Dördüncü Büyücü'nün kurtarmak zorunda kaldığı ilk kişi mi sanıyorsun? Kuzeylilerden de büyük yeteneğiyle doğanlar olur. Amcam bir usta büyücüydü. Komutanın büyük gücü olanlara neler yaptığını biliyorsun."

Valek'in sözleri zihnimde yankılandı. İxia Bölgesi'nde, büyük gücü olduğu ortaya çıkan herkes öldürülürdü. Fakat İxia'da büyücüler öldürülse de halkın geri kalanının her ihtiyacı karşılanıyordu.

"O kadar da farklı değiliz Yelena. Sen Sıta'da doğup İxia'da büyüdün. Ben ise Sıta'da büyüyen bir İxia'liyim. Sen evime döndün. Ben de kendi evimi bulmaya çalışıyorum."

Yanıt vermek için ağzımı açsam da zihnimde İrys'in sesini duyup çenemi kapadım. Yelena, hemen revire gel. İyi misin?

Ben iyiyim. Gel hadi.

Revir nerede?

Cahil'e söyle, seni götürsün. Sonra büyü enerjisi geri çekildi.

Cahil'e İrys'in isteğini ilettim. Hiç tereddüt etmeden Kiki'nin eyerini ve yularını çıkardı. Eyeri ve yuları malzeme odasına asıp hırsarın ortasına yöneldik. Ona yetişmek için koşmam gerekti.

Omuzunun üzerinden "Meselem ne olduğumu söyledi mi?"

"Hayır."

Tek katlı bir binaya girdik. Mermer duvarlar buzı anımsatan, teskin edici, soluk mavimsi bir renkteydi. Beyaz üniformalı, genç bir adam lobide dolaşp fenerleri yakıyordu. Güneş ışınları göğü terk etmeye başlamıştı.

Genç adama "İrys nerede?" diye sordum.

Şaşırmış bir hali vardı.

Cahil "Dördüncü Büyücü," diye düzeltti.

Genç adam "Şifacı Hayes'in yanında," dedi. Nereye gideceğimizi bilmediğimizi fark edince uzun bir koridoru gösterdi. "Koridorda soldan beşinci kapı."

İkimiz boş koridorda ilerlerken Cahil bana "Çok az insan ona İrys diye hitap eder," açıklamasını yaptı.

Beşinci kapının önünde durduk. Kapı kapalıydı.

Daha ben kapıyı çalamadan İrys "Garin," dedi.

Kapıyı açtım. İrys beyazlar içinde bir adamın yanında dikiliyordu. Muhtemelen bu adam Şifacı Hayes'di. Odanın orta-

sındaki bir yatakta, üzerine örtü serilmiş bir figür uzanıyordu. Figürün yüzü bandajlarla örtülüydu.

Korkmuş görünen Leif odanın köşesindeki bir sandalyeye çöktü. Beni görünce "Onun burada ne işi var?" diye sordu.

Irys "Onu ben çağırdım. Yardımı dokunabilir," diye yanıtlı verdi.

Irys'e "Neler oluyor?" diye sordum.

Irys "Tula, Booruby'de ölmek üzereyken bulundu. Zihni yerinde değil ve ona ulaşamıyoruz," dedi. "Ona bunu kimin yaptığını bulmamız gerek."

Leif "Onu hissedemiyordum," dedi. "Diğer usta büyücüler de ona ulaşamıyorlar. O gücü Dördüncü Büyücü Vaktini boşa harcıyorsun."

Cahil "Ne oldu?" diye sordu.

Şifacı "Dövülmüş, işkence görmüş ve tecavuze uğramış," dedi. "Aklına gelebilecek en korkunç şeylerin hepsine maruz kalmış muhtemelen."

Irys "Yine de şanslıymış," dedi.

Cahil "Şans bunun neresinde?" diye sordu. Ofkesi aniden gerilen omuzlarından ve yüksek sesinden seziliyordu.

Irys "Hayatta kalmış," dedi. "Diğerlerinin hiçbirisi o kadar şanslı değildi."

"Kaç kişi aynısını yaşadı?" diye sordum. Aslında içimin yanacağını bildiğimden sayılarını öğrenmek istemesem de dilimin ucuna gelen sözcükleri tutamamıştım.

"Tula on birinci kurban. Aynı şekilde hırpalanmış olan diğerleri ölü bulunmuşlardı," Irys'in yüzüne bir tiksinti yayıldı.

"Nasil yardımcı olabilirim?" diye sordum.

Irys "Zihinsel tedavi benim en etkili gücüm olsa da komutanı ben geri getiremezken sen getirebildin," dedi.

Cahil "Ne?" diye bağırды. "Komutanı yardım mı ettin sen?"

Ofkesi bana odaklandı. Onu umursamadım.

Irys'e "Fakat komutanı tanıyordum. Nereye göz atmam gerektiğini biliyordum," dedim. "Sana yardım edebileceğimden emin değilim."

"Yine de bir dene. Cesetler Sıra'nın farklı kasahalarında bulundu. Cinayetlerin işlenmesi için bir neden belirleyemediğimiz gibi elimizde şüpheli de yok. Bu canavarı yakalamalıyız." Irys saçını çekti. "Ne yazık ki bir büyücü olduğunda bu tür durumlarla karşı karşıya geleceksin. Bunu bir eğitim fırsatı olarak düşün."

Yatağa yanaştım. Şifacıya "Tula'nın elini tutabilir miyim?" diye sordum.

Başını sallayıp yatak örtüsünü çekerek kızın bedenini ortaya çıkardı. Kızın kanla kaplı bandajların arasında seçilen cildi çıgı etti andırıyordu. Cahil küfretti. Leif'e baktım; yüzü hala duvara dönüktü.

Kızın içlerine kıymıklar girmiş olan parmakları kırık olmalıydı. Nazıkçe elini tutup parmak uçlarını avucunda gezdirdim. Bir güç ıplığı çekerek gözlerimi kapattım ve enerjimi kıza yansıttım.

Zihni terk edilmiş gibiydi. Boşluğu kaçtığı ve asla dönmeyeceği hissi dolduruyordu. Zihninde gri, elle tutulamaz hayaletler uçuşuyordu. Yakından incelediğimde her bir hayaletin Tula'nın belli bir korkusunu temsil ettiğini fark ettim. Hayaletlerin yüzleri acıdan, dehşetten ve endişeden çarpılmıştı. Ham hisler cildimden içeri nüfuz etmeye başladı. Hayaletleri kendimden uzaklaştırıp muhtemelen korkularının kendisine erişemeyeceği bir yerlerde gizlenen asıl Tula'yı aramaya koyuldum.

Kollarımda uzun otlar derimi gıcıkliyormuş gibi bir his duyurdum. Havaya çiy kaplı bir çayırın topraklı kokusu yayılsa da kokunun kaynağını belirleyemedim. Enerjimi tükenene kadar

aramayı sürdürsem de nihayetinde bağı tutamaz hale geldim.

Sonunda gözlerimi açtım. Kızın eli hala elimde, zeminde oturuyordum. "Uzgunum. Onu bulamıyorum," dedim.

Leif "Size bunun vakit kaybı olduğunu söylemiştim," dedi. Oturduğu köşede doğruldu. "Bir kuzeyliden ne umdunuz ki?"

Leif öfkeyle odadan çıkarken, ardından "Senin gibi kolayca pes etmeyeceğimi umabilirsin," diye seslendim.

Kaşlarını çatarak uzaklaşan Leif'e baktım. Tula'yı uyandırmanın bir başka yolu olmalıydı.

Şifacı kızın elini elimden alıp tekrar örtünü altına koydu. Irys'le ikisi kızın durumunu tartışırken zeminden kalkmadım. Tula'nın bedeninin iyileşeceğini ama muhtemelen bilincinin asla açılmayacağını düşünüyorlardı. Anlaşılan Tula da Reyad ve Mogkan'ın Ixia'da güçlerini sömürerek boş, ruhsuz bedenlere çevirdikleri çocuklar gibi geri kalan yaşamını bilinçsiz bir halde sürdürecekti. İki korkunç adamın nasıl benim de irademı kırmaya çalıştıklarını atımsayarak ürperdim.

Zihnimi yeniden Tula'nın sorunlarına odakladım. Komutanı nasıl bulabilmişim? Ambrose en büyük başarısını kazandığı ana çekilmişti. Kendini en mutlu hissettiği, her şeyin kontrolünde olduğunu düşündüğü o ana.

Konuşmalarını böldüm. "Irys, Tula hakkında bildiğin her şeyi anlat bana."

Bir süre durup düşündü. Dudaklarında sorulmayı bekleyen sorular olduğunu fark edebiliyordum.

Zihnimle ona seslendim: Bana güven.

Irys "Çok da bir şey bildiğim yok. Ailesi Booruby'nin dışında kar eden bir cam fabrikası işletiyor," dedi. "Şu aralar en yoğun sezonları olduğundan ocakları durmadan çalışıyor. Tula'ya geleceğin ocagın ateşinin sönmemesini sağlamak vazifesi verilmiş. Babası ertesi sabah ocaga geldiğinde kömürlerin sogudugunu ve

Tula'nın orada olmadığını görmüş. Günlerce onu aramışlar. Nihayet on iki gün sonra bir çiftçinin tarlasında ağır yaralı halde bulunmuş. Booruby'deki şifacılarımız yaralarına müdahale etmiş. Fakat zihnine erişemediklerini görünce Tula'yı acilen bana getirdiler." Irys'in hayal kırıklığı yüzüne yansyordu.

"Tula'nın hiç kardeşi var mı?" diye sordum.

"Hem de çok. Neden sordun?"

Derin derin düşündüm. "Peki ya kendi yaşlarında bir kardeşi?"

"Sanırım kendisinden küçük bir kız kardeşi var?"

"Kaç yaş küçük?"

"Çok değil. Muhtemelen bir buçuk kadar."

"Kız kardeşini buraya getirebilir miyiz?"

"Neden?"

"Onun yardımıyla Tula'yı geri getirebilirim."

"Ona mesaj gönderirim." Irys şifacıya döndü. "Hayes, Tula'nın durumunda bir değişiklik olursa beni haberdar et."

Hayes başını sallayıp kapıya yöneldi.

Cahil'le onu takip ettik. Cahil revirden çıkıp alacakaranlığa adım atarken tek kelime etmedi. Güneş neredeyse tamamen kaybolmuş, hava serinlemişti ve yüzümü hafif bir esinti okşuyordu. Temiz havayı içime çekip kızın korkusunun acı kokusunu seyreltmeye çalıştım.

Cahil bana bakıp "Ne kadar gözü pek bir davranıştı," dedi. "Bir usta büyücü başarısız olmuşken kıza ulaşabileceğini düşünmen." Cahil uzun adımlarla uzaklaştı.

Ardından "Ne kadar aptalca olurdu..." diye seslendim. "Tum olası çözümler denenmeden pes etmek."

Cahil sözlerimi duymamış gibi yürümeye devam etti. İyiydi ya. Böylelikle bana haksız olduğunu ispatlamak için yeni bir fırsat vermişti.

Tula'nın çektiği korkunç çilelere dair rüyalar o gece zihnimi meşgul edip durdu. Kızın defalarca savaştığım iblisleri nihayet birleşerek kendi iblisimin alaycı yüzüne dönüştü. Reyad'ın elinde göndüğümü işkencelere ve uğradığımı tecavüzlere dair canlı hatıralar uykumu böldü. Çığlık atarak uyandım. Kalbim göğsümün içinde küt küt atıyordu. Geceliğimi ter içindeydi.

Gerçekliğe odaklanarak yüzümü sildim. Tula'ya yardım etmemin bir yolu olmalıydı. Uykum iyice açılmıştı, giyinip revire gittim.

Tula'ya ayrılan odada Sıfırcı Hayes yarı uyanık halde sandalyesinde oturuyordu. Yatağa yaklaşmamla doğruldu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Hayır. Sadece "Kafamda tatminkâr bir açıklama arayıp".... onunla biraz vakit geçirmek istedim," diye ekledim.

Esnedi. "Zararı olmaz, hem böylece ben de biraz dinlenirim. Koridorun sonundaki büromda olacağım. Durumunda herhangi bir değişiklik olursa beni uyandır."

Hayes'in sandalyesine geçip Tula'nın elini tuttum. Bağlantımızı tekrar kurup bir kez daha boş zihmine girdim. Korkula-

rına ait hayaletler bir belirip bir kayboluyorlardı. Onlara bakıp zayıf noktalarını aradım. Geri döndüğünde, Tula'nın o hayaletlerle bir bir bas etmesi gerekecekti ve niyetim mücadelesinde ona destek olmaktı.

İrys ertesi sabah beni uyandırdı. Kendime geldiğimde başımın Tula'nın yatağının kenarına yaslı olduğunu fark ettim.

"Butun gece burada mıydın?" diye sordu.

"Yö, sadece yarısında." Gözlerimi ovuşturarak gülümsedim. "Uyuyamadım."

"Seni gayet iyi anlıyorum." İrys, Tula'nın yatağının üzerindeki orutları düzeltti. "Burada hiçbir şey yapmadan oturmak ağrıma gidiyor. Tula'nın kız kardeşini kendim getireceğim. İkinci Büyücü Bain Bloodgood ben gittiğimde eğitimini sürdürmeyi kabul etti. Genellikle tarih derslerine girer, derslerinde iyi ve kötü şöreteli büyücüleri anlatmaya bayılır." İrys gülümsedi. "Sana okuyacağın bir sürü kitap verip, sonra seni onlardan sınava çekecek. Bu yüzden verdiği ödevleri mutlaka yap."

Hayes odaya girdi. "Bir gelişme var mı?"

Başımı iki yana salladım.

Hayes Tula'nın bandajlarını değiştirirken İrys'le odadan çıktık.

İrys "Bu sabah yola çıkıyorum," dedi. "Gitmeden önce seni Bain'le tanıştıracam."

O önde, ben arkada revirden çıktık. Hisarın girişindeki geniş, seftali rengi ve sarı karışımı mermer bloklardan yapılmış binaya yöneldik.

Yapıda hisarın idari personeline ait bürolar, farklı ebatlarda konferans ve toplantı salonları ve usta büyücülere ait birer büro vardı. İrys'e göre, ustalar yabancılarla ve yetkililerle kulelerinde değil de bu bürolarda buluşmayı tercih ediyorlardı.

İrys'in peşi sıra küçük bir toplantı odasına girdim. Dört kişi

bir konferans masasının üzerine serili bir haritanın üzerine çökmüştü. Duvarlarda başka haritalar ve çizelgeler vardı.

Bu dört kişiden ikisi Roze Featherstone ve Leif'li. Roze'un üzerinde bir başka uzun ve mavi elbise vardı. Leif'i kolları her zamanki gibi çatıktı. Yanlarında lacivert bir çüppe giyen yağlı bir adam ve saçları örülü, genç bir kadın vardı.

Irys beni adamla tanıştırdı. Adamın tuhaf acılarla uzamış, kıvrık ve ak saçları vardı.

"Bain, bir hafta kadar öğrencin olacak olan Yelena."

"Kuzeyden kurtardığın kız mı?" Bain elimi sıkı. "Ne de tuhaf bir görevli o."

Başarısız bir görev. Roze'un soğuk düşünceleri zihnimde bir bıçak gibi saplandı. Yelena kurtarılmamalı, öldürülmeliydi. Yaş büyü öğrenemeyecek kadar ilet.

Yelena'yla aramızda bir bağlantı var. Düşüncelerini duyabiliyor. Irys'in ofkesi birtızı.

Roze kehrıbar rengi gözlerini bana dikti. *Umurunda değil.*

Hiç bozuntuya vermeden bakışlarına aynı şekilde karşılık verdim. *Hata sende.*

Irys aramıza geçip göz temasımızı engelledi. Genç kadını gösterip "Bu da Üçüncü Büyücü Zitora Cowan," dedi.

Zitora'nın kızılımsı kahverengi örgüleri beline kadar iniyordu. Elimi sıkımak yerine bana sarıldı.

Zitora "Hoş geldin Yelena," dedi. "Irys, Tula'ya saldıranın kim olduğunu bulmamıza yardım edebileceğini söylüyor."

"Bir deneyeceğim," dedim.

"Tula benim klanımdan. Bu yüzden ona yardım için yapacağın her şeye minnettar kalırım." Zitora'nın soluk sarı gözlerinde gozyaşı pırıltıları belirdi. Arkasına döndü.

Bain odanın içindekileri göstererek "Gördüğün gibi katilin yöntemlerini ve araçlarını çıkarmaya çalışıyoruz. Oldukça kur-

naz ve gözü açık biri. Ne yazık ki bildiklerimiz bununla sınırlı. Yeni bir çift göz kaçırdıklarımızı fark edebilir." Bain masanın üzerindeki haritaya işaret etti.

Leif "O burada olmamalı," dedi. "Konuyla ilgili hiçbir şey bilmiyor."

Irys'in beni savunmasına fırsat vermeden "Hakkısın Leif," dedim. "Daha önce böyle bir şeyle uğraştığım hiç olmamıştı. Çünkü bu tür bir dehşet Ixia'da uzun ömürlü olamaz."

Leif sözcükleri tükürürmüşçesine "Neden kıymetli komutanına ve mükemmel Ixia'na dönüp sorunlarımızdan uzak durmuyorsun?" dedi.

Karşılık vermek için neles alsam da Irys elini koluma koyup beni uyardı.

"Yelena, Leif, bu kadarı yeter. Vaktimizi boşa harcıyorsunuz. Bu katili bulmamız şartı."

Ağzımın payını alıp masadaki haritaya baktım. Sıtla toprakları on bir bölgeye ayrılmıştı. Her bölgede bir klan yaşıyordu. Şehir ve kasabalarının yerlerinin yanı sıra diğer kızların bulundukları yerler işaretlenmişti. Bazı kasabalardan ılık kurban çıkmıştı. Belirli bir şablon gözüme çarpmadı.

Bain "Tek tutarlılık kurbanlarda," dedi. "Hepsi de bekler, on beş ile on altı yaş arası kızlar. Hepsi de yaklaşık olarak on iki ile on dört gün arası ortadan kayboldu. Hepsi de gece kaçırılmış. Bazıları kardeşleriyle paylaştıkları yatak odalarından götürülmüş. Ayrıca hiç görgü tanığı yok. Bir kişi bile."

İçimde uyanan ilk his ışın içinde büyü olduğuydu. Fakat dört usta büyücünün önünde bunu dillendirmek istemedim.

Irys "Katilin başıboş bir büyücü olabileceği olasılığını düşündük," dedi. "Okulumuzdan mezun olan büyücülerin cinayetler sırasında olay yerinde olmadıklarını teyit etmiş olsak da tek numaralı büyücüler sorguya çekemedik."

"Tek numaralı mı?" diye sordum

Irys "Mum yakmak gibi tek bir şeyi yapacak kadar büyü yetenekleri olup büyüyü başka hiçbir şey için kullanamayan kişiler vardır," diye açıkladı. "Tek numaralılar hisara gelmezler ama genelde yeteneklerini yararlı işler için kullanırlar. Fakat bazıları becerilerini suç işlemek için kullanır. Bunlar çoğu zaman küçük suçlar olur. Katilin tek numarasının görünmez olmak veya ses çıkarmadan yürümek olması mümkün. Kızları kaçıtırken kendisine avantaj sağlayan bir şey."

Irys'in yüzü sertleşerek kararlı bir ifade aldı. Midede bir bulantıya yol açan bir ifadeydi bu. İxia'ya beni öldürmeye geldiğinde de yüzünde bu ifade vardı.

Irys kararlı bir sesle "Sadece şimdilik..." dedi.

Bain "Hala başıboş büyücülerden biri olma ihtimali çürütülmüş değil" dedi. "Tarih onlarla dolu. Buna yakın tarih de dahil." Başını bana doğru salladı. "Bir gün bana Kangom'un İxia'da yaptığı kötülükleri ve sonunun nasıl geldiğini anlatmalısın. Yaptığı çılgınlığı tarih kitaplarına katmak istiyorum."

Başta alallasam da hemen sonra Kangom'un İxia'ya kaçtığında ismini Mogkan'a çevirdiğini anımsadım.

Bain hana "Kitaplardan bahsediyorken, senin için buromda bazı kitaplarını var," dedi. Roze'a döndü. "Buradaki işimiz bitti mi?"

Roze başını hafifçe öne salladı.

Diğer büyücüler ayrılmaya hazırlanırken Zitora masada kalıp Sitia haritasının üzerine parmağını koydu.

"Irys?" diye seslendi. "Tula'nın bulunduğu yeri işaretledin mi?"

"Hayır." Irys bir tüy kalem alıp içi kırmızı mürekkep dolu bir şişeye batırdı. "Bu hengamede unutulmuşum."

Haritaya bir işaret koyup geriye çekildi.

"On güne kadar döneceğim. Lütfen bir şeyler olursa bana

haber ulaştırın. Yelena, büyü kontrolün üzerinde çalışmayı sürdür."

"Emredersiniz efendim," dedim.

Irys gülmeyip odadan çıktı. Booruby'yle kalenin arasını kestirmek için haritaya baktım. Kırmızı mürekkep henüz kurumamıştı. Tula'nın kasabası Avıbian Ovası'nın batı kenarında kalıyordu. Yüzbaşı Marrok ovanın çok geniş olduğunu söylediğinde muhalefe ettiğini düşünmüştüm. Fakat haritada ovanın Sitia'nın doğusunu boydan boyu kapladığı görülmüyordu.

Gözüm kırmızı işaretlere takıldığında bir ses çıkmış olmalıydım ki Zitora kolumu tuttu.

"Ne var?" diye sordu.

"Bir şablon. Görüyor musunuz?" Haritayı gösterdim. "Tom işaretler Avıbian Ovası'nın sınırına yakın."

Diğerleri masaya döndü.

Bain kendi kendine başını sallayarak "Yeni bir çift göz."

Roze "Haritadaki son değişiklikte birlikte şu an bariz bir şekilde görüyorsunuz," dedi. Ofke sesini sertleştirmişti.

"Kızlar kaybolduğunda ovada arama yapıldı mı?" diye sordum.

Zitora "Ovaya kimse girmez," dedi. "Sandseed Klanı ziyaretçilerden hoşlanmaz ve tuhaf büyüleri zihinleri karıştırabilir. En iyisi çevrelerinden dolaşmaktır."

Roze "Sadece Zaltanaları sıcak bir şekilde karşılar," dedi. "Belki de Yelena ve Leif oraya gidip orada ters giden bir şeyler olup olmadığını öğrenebilirler."

Bain "Aceleye gerek yok," dedi. "Irys, Tula'nın kız kardeşini alıp gelene kadar beklememiz daha iyi olur. Tula uyanıp kendisine saldırıyı teşhis ederse avantajlı konuma geçeriz."

Leif "Ya o esnada bir başka kız kaçırılırsa?" diye sordu. Suatı daha da asılmıştı. Moralini bozan ya bir kızın daha öldü-

rulme ihtimali ya da benimle bir kez daha yolculuk etme düşüncesiydi.

Bain "O zaman bizi nasıl karşılarılarsa karşılasınlar oraya silahlı arama ekipleri göndeririz," dedi.

"Fakat iş isten geçmiş olabilir," dedim.

"Biraz vakitimiz var" Zitora'nın eli orgülerinden birine gitti. "Fark ettiğimiz şablonlardan biri de bu. Kurbanları iki hafta elinde tutuyor, dört hafta sonra da yeni bir kurban arıyor."

Yeni bir kurban düşüncesi içimi korkuyla doldurdu ve zihnimde korkunç bir senaryo oluştu. "Ya hisara gelip başladığı işi bitirmeye niyetlenirse? Tula tehlikede olabilir!"

"Gelsin bakalım." Roze'un sesinde soğuk bir kararlılık vardı. "Ben onun icabına bakarım."

"Önce onu tutuklamamız gerekir." Bain kemikli parmağıyla masayı tıklattı. "Tula'nın odasına muhafızlar koymalıyız."

Zitora "Fakat sıcak mevsimde olduğumuzdan personel eksiklerimiz var," dedi.

Roze "Cahil'e adamlarından birkaçını görevlendirmesini söyleyeceğim," dedi. "Bana borçlu."

Bain "O adamları hemen getir Roze," dedi. "Kaybedecek vakit yok. Gel, Yelena. Yapacak işlerimiz var."

Bain beni odadan çıkarıp koridora soktu.

"İyi gözlemler yaptın genç bayan. Irys'in neden seni öldürmeyi tercih etmediğini anlıyorum."

"Irys'in tercihini olumden yana yaptığı oldu mu hiç?" diye sordum. Aklıma Cahil'in Irys'in Ixia'dan kurtardığı ilk kişi olmadığını söylediği gelmişti.

"Bazen kaçınılmaz oluyor. Ne kadar sevilimsiz bir seçim olsa da Irys görevinin hakkını veriyor. Acı ve korku hissetmeden bir kalbi durdurmakta üzerine yoktur. Roze'da da aynı beceri var ama o epey haşındır. Suçlular konusunda uzmandır. Leif ona

o uzücü adlı olayları çözmede yardımcı olur. Hisarda okurken ustalar Leif'in alışılagelmedik gücünden en iyi bu şekilde faydalanılabileceğine karar verdiler. Zitora ise birini inciteceğine olmeyi yegler. Onun kadar iyi bir insan görmedim ben."

Bain durup bir kapının kilidini açtı. Kapıyı açıp beni boroşuna buyur etti. Odaya girince beni bir renk cımbısu, karman çorman garip aletler ve raflar dolusu kitap karşıladı.

"Ya siz elendim?" diye sordum. "Sizin bu büyücüler grubundaki yeriniz nedir?"

"Öğretirim. Rehberlik ederim. Dinlerim." Bir grup kitabı üstüne yığıldı. "Sorulara yanıt veririm. Genç büyücülere görevler veririm. Maceralı geçmişime dair öyküler anlatırım." Bain gülmüştü. "Etrafımdakiler öykülerimi dinlemek isteseler de istemeseler de. Şimdi, şu birkaç kitapla başlayacağız."

Kitap yığınına elime tutuşturdu. Yedi kitap saydım. Birkaç tane mi? Belli ki benim "birkaç" tanımım onunkinden farklıydı. Hiç olmazsa kitaplar inceydi.

"Yarın pazar kurulacak. Ders çalışmak için fazladan bir gün." Bain'in sesinden huşu sezdim. Anlaşılan ona göre kitaplarla haşır neşir olunacak fazladan bir günün bir kese altından farkı yoktu. "Her kitabın ilk üç bölümünü oku. Yarından sonra üzerlerine tartışacağız. Kahvaltıdan sonra kuleme gel."

Bir masanın etrafında gezinip bir şeyler aradı. Kalın bir kitabın altından deri bir kese çıkardı. "Irys'ten sana."

Kese, ağzını açtığımda şıkırdadı. Irys, Ixia sikkelerini Situa sikkeleriyle değiş tokuş etmişti.

"Pazar nerede?" diye sordum.

Bain masasını karıştırıp bir kâğıt çıkardı. Kâğıtta kalenin haritası vardı.

"Bunu kullan." Kalenin merkezinin yakınlarındaki Pazar meydanını gösterdi.

"Bu hende kalabilir mi?"

"Senin zaten Şimdi, git Oku" Cocuğunu oyun oynamaya gönderen bir babanın hoşgörüsüyle beni dışarı kıışkısladı

Daireme doğru giderken kitapların isimlerini okudum. Bu, *Yunus Kaynağı, Büyulu Mutasyonlar, Sılla Büyü Tarihi, Tarih Boyunca Usta Büyücüler, Güç Kaynağının Yanlış Kullanımı, Büyücüler Etik Yasası ve Windri Bak Greentree Bir Biyografi.*

Kitapların çok ilginç isimleri olduğunu teslim etmeliydim. Böylece daireme varır varmaz okumaya başladım. İkinci göz açıp kapayana dek geçti. Midem durmadan guruldamaya başlamasa durup yiyecek arayacağımı yoktu

Akşam yemeginden sonra ahıra gittim. Yanlarına varmamla Topaz ve Kiki başlarını bölmelerinden çıkardılar.

Elma? İki at da beklenti içindeydi

Hiç boş elle geldiğim oldu mu?

Yanıt Topaz'dan geldi. Hayır, Lavania Hanım iyi biri

Topaz ve Kiki'ye elmalarını yedirdim. Elimdeki elma suyunu ve at salyalarını sildikten sonra Cahil'in geciktüğünü fark ettim. Onu beklememeye karar verip malzeme odasından Kiki'nin yularını ve eyerini aldım

Alıştırma mı? Sesinden Kiki'nin sonu gelmez derslerden en az benim kadar sıkıldığı anlaşılıyordu.

Bir yürüyüşe ne dersin?

Hızlı mı?

Hayır. Yavaş ve sakın olsun ki düşmeyeyim.

Kiki'nin yularını ve eyerini zorlanmadan taktığımda ne kadar çok şey öğrenmiş olduğuma şaşırdım.

Ben atın sırtına çıkamadan Cahil geldi. Yüzü kıpkırmızıydı ve sakalı terden keçeleşmişti. Sanki ahıra koşarak gelmişti. Acaba ne kadar uzaktan koşmuştu? Bu soru aklıma Cahil'in hısrarın neresinde yaşadığı sorusunu getirdi. Yaşadığı yer de ço-

culuğuna dair soruları Büyücüler Hısrarında ailesiz büyümek nasıl bir şeydi acaba?

Merak ettiklerimden habersiz olan Cahil, Kiki'nin yularını ve eyerini dikkatle inceledi. Muhtemelen hata arıyordu. Ters duran bir uzengi dışında hiçbir şey bulamayınca memnuniyet içinde gülmüsedim.

Cahil "Peki, madem eyerledin, neden binmeyi denemiyorsun?" dedi ve bana bir ata her zaman sol tarafından binmem gerektiğini hatırlattı

Sol ayakımı uzengiye koyup eyeri kavradım. Cahil yardım etmek için beni itmeye yeltenince bir bakış atıp onu durdurdum. Kiki'nin boyu ayakta bir metre altmış santimdi. Bir at için epey uzun da olsa ona kimsenin yardımı olmadan binmek istiyordum. Sağ ayakla bedenimi yukarı itip bacağımı eyerin üzerinden geçirdim.

Yerleşince, başımı aşağı eğip bana huzursuzluk verdiğini fark ettiğim bir yükseklikten Cahil'e baktım. Bulunduğum yerden, Cahil'in ayasının altındaki zeminde şimdi kadifemsi otlardan çok sert ve katı toprağı görüyordum.

Cahil düzgünlerle ilgili bilgiler verip nasıl düzgün tutulacaklarını ve eyerde nasıl oturmam gerektiğini anlattı. "Düşecek gibi olursan eyere değil, atın yelesine tutun."

"Neden?"

"Parmagını kısıtırabilirsin. Merak etme. Yelesinden tutunca atın camı yanmaz."

Cahil dersini atı yönlendirmenin doğru yöntemlerini ve durkalk komutlarının en iyi nasıl verileceğini anlatarak sürdürdü. Ayrıca yarım düzine kez daha düşecek gibi olursam Kiki'nin yelesine tutunmamı öğütledi. Nihayet ona kulak asmayı kesip yeni bakış açımıyla otları inceledim. Herdeki çitlerden birinin yanında duran bir aygırın postundan güneşin yansımaları

hayranlıkla izledim. Ta ki Kiki, Cahil'in ses tonundaki değişimi kulaklarını öne eğerek tepki verene dek
 "Cahil " dinliyor musun sen?" diye sordu
 "Ne?"

"Yelena, bu konu önemli. Bunları nasıl yapacağını bilmezsen "

Sözünü kesip "Cahil " dedim. "Komutlara ihtiyacım yok. Tek yapmam gereken ne istiyorsam Kiki'ye söylemek."

Bana başka bir dilde konuşuyormuşum gibi baktı.

"İzle." Dızginleri, Cahil'in tarif ettiği gibi önümde tuttum. Kiki'nin sol kulağı arkaya yatarken, sağ kulağı öne eğildi. Beni tam olarak görmek için başını hafifçe sola çevirdi.

Zihnimde ona seslendim. *Otlakta yürüsek? Çıtın yakınlarında.*

Kiki hareketlendi. Adımları beni bir sağa bir sola sallıyordu. Ben manzaranın keyfini çıkarırken yolu bulma işini ona bıraktım.

İkımız otlakta daireler çizerken Cahil'in "Topuklar aşağıya! Sırt dik!" diye bağırıldığını duydum.

Sonunda onun bizi göremeyeceği kadar uzaklaştık.

Kiki bana seslendi. *Hızlı mı?*

Henüz değil.

Çıtın dışından gelen bir güneş ışığı hüzmeleri ve hızla hareket eden bir karaltı gözume takıldı. Kiki ürküp anı bir hareketle sağa dönünce sola doğru savruldu.

Kötü koku. Kötü şey.

İçgüdüsel bir hareketle Kiki'nin yelesine tutunup düşmekten kurtuldum. Onu ürküten kısa bir an için seçtim. *Dur. Bir adam.*

Kiki kıpırdamadan dursa da korkudan bacakları titriyordu. *Kötü adam. Parlak şey.*

Eyerin üzerinde doğruldum. *Kötü adam. Koş.*

Kiki koşmaya başladı.

Yelesine tutunup eyerde kalmaya gayret ettim. Birkaç uzun adımdan sonra başımı çevirmemle Goel'in günışığında parılayan kılıcını gördüm.

Cahil otlakta hızla ilerlediğimizi görünce kollarını açıp bağırdı. "Ho! Ho!"

Kiki dörtmala Cahil'in üzerine gıdıyordu. Zihni hayatta kalmaya fazlasıyla odaklandığından onu teskin edecek düşüncelerime yanıt vermesi için Goel'in kokusunun kaybolmasını beklemem gerekti.

Adam gitti. Sorun yok. Zihnimde Kiki'ye bunları söyleyip boynunu okşadım ve aynı sözleri bir de kulağına fısıldadım. Sakinleşti ve Cahil'in birkaç santim ötesinde durdu.

"Hiç olmazsa attan düşmedin." Cahil, Kiki'nin dızginlerini tuttu. "Ne oldu?"

Eylerden aşağı atlayıp Cahil'i süzdüm. Sağırmsı görünmüyordu. Hatta biraz neşelenmiş gibiydi.

"Ne olduğunu sanıyorsun?" diye çıkışım.

"Bir şey Kiki'yi ürküttü. Sana atların ürkek hayvanlar ol-

duklarını söylemişim ama sen daha hazır olmadan ona bin-
mesen olmazdı tabii."

Cahil'in gözlerindeki bir şey beni şüphelendirdi. "Goel'i
bana pusu kurması için mi gönderdin?" diye sordum.

"Goel mi?" Cahil şaşkın görünüyordu. "Hayır, ben..."

"Bunu sen tezgahladın. Kiki'nin panığe kapılmasını istedin."

Cahil kaşlarını çatı. "Bir şeyi öğrenmeni istedim. Atlar av
olma korkusu içindedir. En küçük bir sese, kokuya veya hare-
kete içgüdüsel tepkiler verirler. Hem düşseydin düşüşün o ka-
dar da kötü olmadığını görecektin. O zaman attan düşmekten
veya gerektiğinde atlamaktan korkmamayı öğrenecektin."

"Zaten attan bir kez düşmüş olduğumu hatırlamaman ne de
hoş. Aslında bir attan aşağı itilmişim. Hem de senin atından.
Oyle kolay unutulacak bir hatıra değil."

Cahil hiç olmazsa pışman görünüme inceliğini gösterdi.

"Demek Goel'i bana ders vermek için gönderdin?" diye sor-
dum. "Buna inanmıyorum, Cahil. Goel silahlıydı."

Cahil'in yüzüne öfke yayıldı. "Bana yardım etmesi için
Erant'a gitmişim. Goel'in Tula'nın başında nöbet tutuyor ol-
ması gerekirdi. Onun icabına bakarım ben."

"Zahmet etme. Goel'le kendim ilgilenirim. Hiç olmazsa o
beni planlarından önceden haberdar etme nezaketini gösterdi.
Bazı kişilerin aksine."

Cahil'e öfkeli bir bakış atıp dizginleri elinden kapı ve
hızlı adımlarla Kiki'yi ahıra götürdüm. Derslerime silah getir-
memem bir hataydı. Yanımda Cahil varken Goel'in bana sal-
dırmaya çalışmayacağı fikrine kapılmakla aptallık etmişim.
Dersimi almıştım. Her ne kadar ders istediği gibi gelişmemiş
de olsa Cahil kendiyle övünebilirdi.

Ertesi sabah, pazarı bulmak için yola çıktım. Kalenin sokak-

larında, yanımdan geçen insanları temkinli gözlerle süzüyor-
dum. Hepsi de ortadaki meydana gidiyordu. Pazarın çevresini
dolduran insanların sayısına şaşırmıştım. Tereddüde kapıldım.
Kalabalığın arasına karışmak istemesem de alışveriş yapmam
gerekliyordu.

Hisarda çalışan birkaç işçiyi görünce onlardan birinden
bana yardımcı olmasını istemeyi düşündüm. Tam o sırada biri
kolumu çekti. Arkama dönerken elim sırt çantamdaki do-
vuş sopama gitti. Karşımda duran oğlan ırkıldı. Kaledeki ilk
günümde Sni'a sikkelerini verdiğim dilenciydi bu.

"Uzgunum. Beni şaşırttın," dedim.

Oğlan rahatladı. "Güzel hanım, bir bakır para verir misin?"
İrys'in dilenciler hakkında söylediklerini anımsadım. Akı-
ma bir fikir geldi. "Sen bana, beni sana yardım etsek nasıl olur?"

Gözlerinde ihtiyatlı bir ifade belirdi. Sanki o an on yıl büyü-
müştü. Yüreğim cız etti. İçimden kesemdeki tüm parayı avucu-
na boşaltmak geldi. Bunun yerine ona "Burada yemyim. Kağıt
ve mürekkep almam gerek. Bildiğin iyi bir tacir var mı?" diye
sordum.

Teklifimi anlamış gibiydi. Gözlerinde bir pırıltıyla "Burada-
ki en iyi kırtasiye Maribella'ninkidir," dedi. "Sana yerini göste-
reyim."

"Dur. Adın ne?"

Duraksayıp gözlerini yere çevirdi. "Fisk," diye mırıldandı.

Bir dizimin üzerine çöktüm. Gözlerinin içine bakıp elimi
uzattım. "Memnun oldum Fisk. Ben de Yelena."

Her iki eliyle elimi tuttu. Şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. Do-
kuz yaşında olması gerektiğini düşündüm. Fisk başını iki yana
sallayıp kendisini topladı. Ardından beni meydanın kenarında
duran genç bir kızın masasına götürdü. Kızdan kağıt, kalem ve
mürekkep satın aldım ve Fisk'e yardımlarının karşılığı olarak

bakır bir Sıta sikkesi verdim. Sabahı oğlene dönerken Fisk beni başka malzemeler alınam için başka tezgâhlara götürdü ve çok geçmeden paketlerimi taşımaları için başka çocuklar "tuttum."

Alışverişim bitince maiyetimdekilere şöyle bir baktım. Kır içindeki altı çocuk sıcağa ve yakıcı güneşe rağmen bana bakıp gülümsüyordu. İçlerinden birinin Fisk'in küçük kardeşi olabileceğini düşünüyordum; ikisinde de aynı kahverengi gözler vardı. Diğer iki çocuk kuzenleri olabilirdi. Yağlı saç tutamları iki kızın gözlerini epey gizlediğinden Fisk'le akraba olup olmadıklarını anlamak imkânsızdı.

Hısra dönmeyi hiç de istemediğimi fark ettim.

Hislerimi sezmiş olacak ki Fisk "Güzel Yelena, sana kaleyi gezdirmemi ister misin?"

Başımı salladım. Öğle sıcağı pazardakileri kaçırmış olsa da çocukların peşi sıra terk edilmiş sokaklarda yürürken içimi bir huzursuzluk sardı. Ya beni bir tuzaga sürüklüyorlarsa ne olacaktı? Elim sustalımın kabzasını aradı. Konsantre olup büyü gücü çekerek farkındalığımı ileri yansıttım.

Zihnim dört yanımdaki canlılarla temas etti. Kale sakinlerinin çoğu kapalı mekanlarda oturuyordu. Düşünceleri güneş batana dek serin bir yer veya sakin bir uğraş bulmaya odaklanmıştı. Herhangi bir tehdit, pusu yoktu.

Çeşmeyi görmenden önce suyun sesini ısıttım. Çocuklar sevinç çığlıkları içinde paketlerimi yere bırakıp çeşmeye koştular. Fakat tut rehberliği görevini ciddiye alan Fisk yanımdan ayrılmadı.

"Bu Birlik Çeşmesi'dir," dedi.

Yüzeyinde eşit aralıklı, geniş delikler olan; büyük; taş bir kürenin çevresinde çember şeklinde dizili fiskiyeler vardı. Kürenin içinde yine delikleri olan, ikinci bir küre olduğunu gördüm. Yemyeşil çeşmenin taşı üzerinde kalenin duvarlarındaki gibi ince çizgiler olmasa da taşın içinde başka bir şeyler olduğu seziliyordu.

Fisk'e "Mermer mi bu?" diye sordum.

"Zümrüt Dağları'ndan çıkarılmış yeşim. Bugüne dek bulunmuş en büyük saf yeşim parçası bu. Buraya getirilmesi bir yıl almış; yeşim çok sert olduğundan elmas uçlu kesicilerle yontulması beş yıldan uzun sürmüştü. Hepsini o tek taşın içine oyulmuş toplam on bir küre var."

Muhteşem. Diğer küreleri görmek için çeşmeye yaklaştım. Çeşmenin etrafına püsküren damlacıkların sıcak cildimi serinletmesi hoş bir histi.

"Neden on bir?" diye sordum.

Fisk yanıma geldi. "Her klan için bir küre. Bir de her klan için bir fiskiye. Su hayatı temsil eder," dedi. "Dış çemberdeki oymaları görüyor musun?"

Çeşmenin üzerindeki girift çizgileri görebilmek için islanmayı göze aldım.

"Efsanevi yaratıklar. Her biri bir usta büyücüyü temsil eder. Ying Lung, Birinci Büyücü'ye karşılık gelen bir gök ejderi. Fei Lian, İkinci Büyücü'yu temsil eden bir rüzgâr leoparı. Kioh Twan, Üçüncü Büyücü'yu temsil eden tek boynuzlu at. Son olarak, Pyong, Dördüncü Büyücü'nün şahını."

Sıta heyetiyle Ixia'ya geldiğinde Iry'sin yüzünde bir şahın maskesi olduğunu anımsayarak "Neden bu yaratıklar?" diye sordum.

"Büyücüler ustalık seviyesine ulaştıklarında bir dizi sınavı göğüs gererler." Fisk bir okul kitabından alıntı yaparmış gibi konuşuyordu. "O dönemde ölümler diyarına gidip rehberleriyle buluşurlar. Bu yaratıklar onlara ölümler diyarında yol göstermekle kalmaz, hayatları boyunca onlara kılavuzluk ederler."

"Buna inanıyor musun?" Duyduklarım bana bir peri masalı gibi gelmişti. Komutanın Ixia'nın yönetimine geçmesiyle halk batıl ve dini inançlardan vazgeçirilmişti. Hala bu tür şeylere inanmayı

sürdürenler seslerini çıkarmadan, gizli gizli ibadet ediyordu.

Fisk omuz silkti. "Sınavlar sırasında buyuculere bir şeyler olduğunu biliyorum. Çünkü babam görmüş bunu. Eskiden hırsarda çalışırdı."

Fisk'in yüzüne kanı bir ifade oturduğundan daha fazla soru sormadım. Yine de yaratıkları merak ediyordum. Irys, Ixia'da şahin terbiyecisi kılığına girmişti. Ixia'lıların arasına karışmak için uygun bir uniforma seçmişti. Belki komutanın şahinlerine bakmış bile olabilirdi.

Fisk "Çeşmeden su içmek iyi şans getirir," dedi. Sonra suyun içinde oynayan ve püsküren suları yakalamak için ağızlarını açan arkadaşlarının yanına koştu.

Kısa bir tereddüdün ardından, onlara katıldım. Tazelik veren suyun içinde bir hayat iksirindeki gibi mineraller vardı. Sudan kana kana içtim. Biraz şans hiç de fena olmazdı.

Çocuklar oyunlarını bitirince Fisk beni bir başka çeşmeye götürdü. Bu seferki nadir bulunan beyaz yeşimden yontulmuştu. Geniş bir su fışkıyesinin etrafında donakalmış on beş at vardı.

Fisk hiç şikayet etmese de sıcakın onu nihayet bıtkın düşürdüğünü görebiliyordum. Yine de pazardan aldıklarını hisara tek başına götürebileceğini söylediğinde tüm çocuklar itiraz edip söz verdikleri gibi paketleri taşıyacaklarını söylediler.

Dönüş yolunda, Topaz'ın endişesini hissetmemin hemen ardından köseyi dönen Cahil'i gördüm. Cahil bize doğru gelip Topaz'ı önümüzde durdururken çocuklardan oluşan geçit alayımız yolun kenarına geçti.

Cahil "Yelena, nerelerdeydin?" diye sordu. Ona ofkeli gözlerle karşılık verdim. "Alışveriş yapıyordum. Neden? Benim için bir başka sürprizli sınavın mı var yoksa?" Sorumu duymazlıktan gelip gözlerini refakatçilerine dikti. Çocuklar sanki ufalıp kaybolmak istemişçesine duvara iyice yaslandılar.

"Pazar saatleridir kapalı. Ne yapıyordun?"

"Seni ilgilendirmez."

Gözleri hana çevrildi. "Hayır, ilgilendirir. İlk kez kalede yalnız başına geziyorsun. Soyulabilirsin. Kaybolabilirsin. Sen dönmeyince aklıma en kötü olasılıklar geldi."

"Başımın çaresine bakabilirim." Fisk'e baktım. "Yolu göster," dedim.

Fisk başını sallayıp sokaga adımını attı. Diğer çocuklarla birlikte onu izledim.

Cahil homurdanarak atından indi. Topaz'ın dizginlerini tutup yanından yürüdü. Fakat sessiz kalamadı.

"Refakatçi seçimin başını derde sokacak," dedi. "Ne zaman kaleye insan parazitler gibi başına uşuşecek iligini kurutacaklar." Yüzünde tiksinti vardı.

"Bu da başka bir ders mi?" diye sorarken alaycılığımla gizlemiştim.

"Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum." Sesi ofkeden gergin çıkıyordu.

"İstersen olma. Derslerinden ötesine karışma, Cahil. Korumalarla ilgili değilse yardımına ihtiyacım yok."

Cahil uzun bir nefes verdi. Göz ucuyla baktığımda ofkesini bastırmaya çalıştığını gördüm. İlerleme kaydediyordu.

"Bana hâlâ kızgınsın," dedi.

"Neden sana kızgın olayım ki?"

"Caus olmadığına inanmadığım için."

Ben hiçbir şey söylemeyince konuşmaya devam etti. "Birinci Büyücü'yle yaşadıkların eminim leci bir deneyimdi."

"Feci, ha!" Sokagın ortasında durup Cahil'in üzerime yürüdüm. "Sen ne bileceksin? Aynı şeyi sana yaptı mı?"

"Hayır."

"O zaman neden bahsettiğini bilmiyorsun. Çaresiz halde,

çirliçiplak soyulduğunu hayal et. Düşüncelerin ve hislerin acı-
masızca, mahremiyet gözetmeksizin irdeleniyor."

Gözleri şaşkınlık içinde açıldı. "Fakat senin direndiğini,
seni tamamen okuyamadığını söylemişti."

Roze'un daha da derinlere inmesi düşüncesi beni ürpertti.
Yaşadığım deneyimin ardından, Roze'un gerçekleştirdiği sor-
gunun Cahil'in iddia ettiği gibi bazı insanlarda neden zihinsel
hasar bıraktığını anlamıştım.

"Tecavüze uğramaktan beter Cahil. Bunu biliyorum. Her
ihsinin acısını da yaşadım ben."

Şaşırmıştı. "Sebep bu mu?"

"Ne sormak istiyorsan, durma, sor." Tüm sorularına yanı-
verecektim. Zira rahatsız edici sorularının cevaplarını almazsa
kendisini daha iyi hissedeceğini biliyordum.

"Bu yüzden mi ilk üç gün odandan çıkmadın?"

Başımı salladım. "Irys bana surat ettiğini söyledi. Fakat
bana bırılerinin beni görmesi düşüncesine bile tahammül ede-
mez haldeydim." Topaz başını omzuma koydu. Cahil'e olan öf-
kem atın düşüncelerinin zihnime ulaşmasını engellemiştir. Zihni-
mi Topaz'a açtım.

Lavanta Hanım güvende. Topaz'ın memnuniyeti zihnime dol-
du. *Elma?*

Gülümsedim. *Sonra.*

Cahil bizi yüzünde tuhaf bir ifadeyle izledi. "Sadece aılara
gülümsüyorsun."

Beni kışkırdığını mı yoksa halime mi üzüldüğünü çıkara-
madım.

Cahil "Roze'un... benim... sana yaptığım şey. Bu yüzden mi
herkesten en az bir kol mesafesi uzakta duruyorsun?" diye sordu.

"Tam olarak o yüzden değil. Ayrıca herkesten de uzak dur-
muyorum."

"Başka kime gülümsüyorsun?"

"Irys'e."

Bu yanıtı bekliyormuş gibi başını salladı. "Başka?"

Parmaklarım gömleğimin altında duran kelebek şeklinde-
ki kolye ucunun oluşturduğu yumruya gitti. Valek benden bir
gülümsemeden fazlasını alabilirdi. Fakat bunu dile getirmeyip
"Küzeydeki dostlarıma," dedim.

"Sana dövüşmeyi öğretenler mi?"

"Evet."

"Ya sana şu kolyeyi veren kişi?"

Elimi hızla çektim. "Kolyemi nereden biliyorsun?" diye sor-
dum.

"Bilincini kaybettiğinde boynundan sarkmıştı."

Roze'un sorgusundan sonra Cahil'in beni odama taşıdığını
anımsayıp kaşlarını çatmıştı.

"Sanırım sana bunu hatırlatmamalıydim," dedi. "Fakat kol-
yenin bir hediye olduğu konusunda haklıydım, değil mi?"

"Bu seni hiç ilgilendirmez Cahil. İki arkadaşımız gibi day-
ranıyorsun. Değiliz."

Çocuklar bir kavşakta bekliyordu. Onlara doğru hareket-
lendim.

Cahil bana yetişti. Sessizce yanımda yürüdü. Hısara var-
dığımızda paketlerimi çocuklardan alıp hepsine ikiye baktı
sikke verdim.

Fiske'e gülümsedim. Ardından yanımdayken gülümseme-
ten rahatsız olduğum Cahil'e baktım.

Fiske'e "Bir dahaki pazarda görüşürüz," dedim. "Bir de ar-
kadaşlarına söyle, kirli gelmezlerse onlara fazladan birer baktır
para vereceğim."

Fiske bana el salladı. Çocukların uzaklaşmalarını izledim.
Muhtemelen kaledeki tüm arka sokakları ve gizli saklı yolları

nı biliyorlardı. Bir gün bunun laydasını görebilirdim. Fisk'len beni oralara götürmesini istemem gerekecekti.

Kalede büyümüş biri olarak Cahil'in bildiği kestirme yollar olabiliirdi. Fakat ona bu konuda hiçbir şey sormayacaktım. Özellikle de yüzü öyle asıkken.

"Yine ne var?" diye sordum.

İç geçirdi. "Neden her şeyi bu kadar zorlaştırmak zorundasın?"

"Sen başlattın. Hatırladın mı? Ben değil, sen."

Başını iki yana salladı. "Neden yeni bir başlangıç yapıyoruz? Başından beri aramız açık oldu. Şu nadir gülümsemelerinden birini hak etmek için ne yapabilirim?"

"Neden sana gülümsememi istiyorsun? Dost olacağımızı ve sana İxa'nın tüm askeri sırlarını vereceğimi düşünüyorsan boşa zahmet etme."

"Hayır. İstedğim bu değil. Aramızda farklı bir ilişki olsun istiyorum."

"Nasıl farklı?"

Cahil doğru sözcükleri arıyormuş gibi etrafına bakındı. "Daha ıyı, daha dostane bir ilişki. Tartışmalar yerine sohbet ettiğimiz bir ilişki."

"Bana yaşattığın onca şeyden sonra mı?"

"Üzgünüm Yelena." Sözcükler ağzından gırtlakımı acıtmış gibi çıkmıştı. "Casus olmadığını söylediğinde sana inanmadığım için üzgünüm. Birinci Büyücü'den..." Yutkundu. "Ondan zihnine tecavüz etmesini istediğim için de."

Gözlerimi ondan kaçırdım. "Bu oztun haftalar öncesinde dilenmesi gerekiyordu. Bu da nereden çıktı şimdi?"

İç çekti. "Yeni Başlangıçlar ziyafeti için planlar yapılıyor."

Cahil'in sesindeki bir şey beni bakışlarımı ona çevirmeye itti. Topaz'ın dizginlerini bir eline doluyor bir çözüyordu.

"Soğuma mevsimini ve yeni okul yılını kutlamak için düzenlenen bir ziyafet. Herkes için bir araya gelmek ve yeni başlangıçlar yapmak için bir fırsat." Cahil'in mavi gözleri benimle aradı. "Onca yıldır ziyafete birlikte gümek isteyeceğim biri olmamıştı. Aslen yanımda olmasını isteyeceğim kimse olmamıştı. Fakat bu sabah aşçıların ziyafet menüsünü tartışıklarını ısıttığımda gözümün önüne sen geldin. Benimle ziyafete gider misin, Yelena?"

Cahil'in sözleri fiziki bir darbe gibi bana çarptı. Bir adım geri kaçtım.

Tepkim karşısında yüzü hüzünlü bir ifade aldı. "Sanırım bu hayır demek oluyor. Zaten bütün gece kavga ederdik herhalde." Dönüp gidecek oldu.

Ona yetişip "Cahil bekle," dedim. "Beni şaşırttın." Aslında şaşkınlık sözü hafif kalıyordu.

O ana dek Cahil'in benden istediği tek şeyin Ixia hakkında bilgi olduğunu düşünmüştüm. Daveti pekâlâ bir tezgâh olabırdı. Yine de ilk kez gözlerinde yumuşak bir ifade görmüştüm. Elim koluna attım. Durdu.

"Yeni Başlangıçlar zıyaletine herkes davetli mi?" diye sordum.

"Evet. Yeni öğrencilerin öğretmenleriyle tanışmalarını sağlıyor. Ayrıca insanların birbirlerini daha iyi tanıma fırsatı oluyor. Zıyalet gideceğim çünkü kıdemli yılda ve çıraklık yılında okuyacak olan öğrencilere atıcılık dersleri vereceğim."

"Demek ben ilk öğrencin değilim."

"Hayır fakat ilk dikkatli öğrencim sensin." Yüzünde kederli bir gülümseme belirdi.

Ona gülümseyerek karşılık verdim. Gözleri ışıldadı. "Peki Cahil, Yeni Başlangıçlar zıyaletinin ruhuna ayak uydurup yeni bir başlangıç yapalım. Arkadaşlığımızın ilk adımı olarak sana zıyalette eşlik edeceğim." Zaten sınıf arkadaşlarımla yalnız başıma tanışma fikri gözümü korkutuyordu.

"Arkadaşlık mı?"

"Verebileceğim sadece bu."

"Sana şu kelebek kolyesini veren kişi yüzünden mi?"

"Evet."

"Peki ya sen ona kolyenin karşılığında ne verdin?"

İçimden bunun onu hiç de ilgilendirmediğini söyleyip konuyu kapatmak gelse de öfkemi dizginledim. Arkadaş olacak sak gerçeği bilmeliydi. "Kalbimi." Kalbime vücudumu, güvenimi ve ruhumu da ekleyebilirdim ama yapmadım.

Bir süre bana baktı. "Sanırım arkadaşlıkla yetinmek zorunda kalacağım." Sırtıttı. "Bu artık bana eskisi kadar güçlük çıkaramayacağın anlamına mı geliyor?"

"Buna çok da güvenme."

Goldü ve paketlerimi daireme taşımama yardım etti. Gece-nin geri kalanını Bain'in okumamı söylediği bölümleri okuyarak ve Cahil'in hayatımdaki yeni "arkadaş" rolü üzerine düşünmekle geçirdim.

Bain Bloodgood'la geçirdiğim büyüleyici sabahların keyfini çıkarıyordum. Sitia tarihi yüzyıllar öncesine uzanıyordu. Bir usta büyücü olan Windri Greentree on bir klanı birleştirene ve Atalar Konseyi'ni kurana dek klanlar kendi aralarında savaşmıştı. Sitia tarihini tam olarak öğrenmem için ne kadar çok çalışmam gerektiğini fark ettiğimde gözüm korkmuş, Bain ise epey keyiflenmişti. Sırlı yaratıklar, iblisler ve elsanelerle dolu Sitia mitolojisini öğrenmek bile yıllarımı alacaktı.

Bain bana okulun yapısından da bahsetti. "Her öğrencinin bir akıl hocası olur. Akıl hocası öğrencinin öğrenimini denetler. Öğretir. Kılavuzluk eder. Öğrenciyi belli konularda daha deneyimli olan büyücülerin derslerine sokar."

"Sınıflarda kaç öğrenci oluyor?"

Bain eliyle içinde bizden başka kimsenin olmadığı odayı gösterdi. Kulesinin dibindeki açık, daire şeklinde bir odada oturuyorduk. Duvarlarda düzgünce yerleştirilmiş dizi dizi kitaplar, Bain'in mürekkep lekeli çalışma masalarında yazı projeleri vardı. Üsturlabının metal halkaları sabah güneşinde parlıyordu.

Geniş masasının kenarına tunedim. Masanın üzerinde dağınık küçük yazı aletleri ve kâğıt yığınları vardı. Tek sus eşya beyaz bir deniz kabuguydu. Üzerinde ışığı yutan mosmor bir çüppe olan Bain karşımda oturuyordu. Geniş çüppe koleksiyonu beni şaşırtmıştı. Resmi çüppelerini her gün giyen tek büyücü oydu.

"Biz bir sınıftız," dedi. "Bir sınıfta en fazla dört öğrenci olabilir. Bu okulda bir sürü ders dinleyen öğrenci görmeyeceksin. Biz uygulamalı ve küçük gruplarla eğitim veriyoruz."

"Her akıl hocasının kaç öğrencisi oluyor?"

"Deneyimli öğretmenlerin en fazla dört öğrencisi olur. Yeni büyücülere ise sadece bir öğrenci verilir."

"Ya usta büyücüler kaç öğrenciye ders verir?" Irys'i birleyle paylaşacağım günün gelmesinden korkuyordum.

"Ha..." Duraksadı. Bain'in doğru sözcükleri seçmede zorlandığını ilk kez görüyordum. "Ustalar öğrencilere akıl hocalığı yapmazlar. Bize konsey toplantılarında ihtiyaç olur. Sitta'ya yardım ederiz. Ümit vaat eden öğrencileri okula kaydettiririz. Fakat arada sırada ilgimizi cezp eden bir öğrencinin çıktığı olur."

Bana aklındakilerin ne kadarını söyleyeceğini tartıyormuş gibi baktı. "Konsey toplantıları beni bıktırdı. Ben de tüm enerjimi öğretmenliğe yönelttim. Bu yıl iki öğrencim var. Roze. Birinci Büyücü görevine geçtiğinden sadece bir öğrenci seçti. Zitor'a'nın öğrencisi yok. Aşıma sürecinde. Daha usta olalı bir yıl oldu."

"Ya Irys?"

"Sen onun ilk öğrencisisin."

Şaşkınlık içinde "Tek öğrencisi ben miyim?" diye sordum. Başını salladı.

"Roze'un bir öğrenci seçtiğini söylemiştin. Kim o?"

"Kardeşin Leif."

Hafta ilerledikçe okula dönen öğrencilerin hısrı yakında ıstgal edeceğine dair belirtiler arttı. Hizmetçiler odaları ve yatakhaneleri havalandırıyorlardı. Ziyafete hazırlanan mutfakta hummalı bir çalışma vardı. Kalenin sakinlerinin dönmesiyle sokaklar bile hareketlenmişti. Akşamları kahkahalar ve müzik soğumaya başlayan havayı dolduruyordu.

Irys'in Tula'nın kız kardeşini getirmesini beklerken sabahları ve öğleden sonralarını Bain'le ders çalışarak, akşamlarını da Cahıl ve Kiki'yle geçiriyordum. At binışım iyileşmişti. Kiki'yi artık tırısa kaldırabiliyordum. Fakat kemiklerimi sarısan bu yürüyüş temposu yüzünden günün sonunda her yanımda kaskatı kesiliyor ve ağrıyordu.

Her gece Tula'nın yanında oturuyor, zihniyle bağlantı kurarak kendimce ona destek veriyordum. Zihni boş olsa da hırpalanmış bedeni hızla iyileşiyordu.

Bir gece Hayes bana "İyileştirme gücün var mı?" diye sordu. "Kaydettiği fiziksel gelişme inanılmaz. İki şifacı el ele vermiş gibi."

Sorusunu şöyle bir düşündüm "Bilmiem Hiç denemedim."
"Belki de farkına varmadan iyileşmesine yardım etmişsin.
dır Bunun doğru olup olmadığını öğrenmek ister misin?"

"Onun canını yakmak istemem," dedim

"Bunu yapmana göz yummam" Hayes, Tula'nın sol elini tutup gülümsedi. Sağ elindeki kırıklar için konmuş olan tahtalar alınmış olsa da sol el parmakları hâlâ şiş ve morluk içindeydi. "Bende ancak günde birkaç kemığı iyileştirecek kadar enerji var. Genellikle bedeni kendi kendine iyileşmeye bırakırız. Fakat ciddi sakatlıklar söz konusu olduğunda süreci hızlandırıyoruz."

"Nasıl?"

"Kendime güç çekiyorum. Sonra sakatlığa odaklanıyorum. Hastanın derisi ve kasları gözümün önünden kayboluyor ve kemikler ortaya çıkıyor. Gücü kemığı iyileşmeye teşvik etmede kullanıyorum. Diğer yaralanmalar için de aynısı geçerli. Gözlerim sadece yarayı görüyor. Bu gerçekten harika"

Hayes'in parlayan gözleri Tula'ya çevrilince söndü. "Ne yazık ki bazı yaralanmalar iyileştirilemiyor; zihin de öyle karmaşık ki verilecek en küçük hasar çoğu zaman kalıcı oluyor. Az sayıda zihin şifacımız var. Aralarında en güçlüsü Dördüncü Büyücü ama onun da elinden gelen sınırlı."

Hayes, Tula'ya odaklanırken bedenimi saran havanın yoğunlaşıp titrestiğini hissettim. Nefes almak bile güçleşmişti. Sonra Hayes gözlerini yumdu. Hiç düşünmeden zihnimi onun zihnine bağladım. Hayes'in gözlerinden Tula'nın elini görüyordum. Kızın derisi yarı saydam oldu ve kemiklerine bağlı, hurpalanmış lifli kaslar ortaya çıktı. Hayes'in ellerimi çevreleyen örümcek ağı gibi ince güç ıplıklarını görüyordum. Hayes bu ıplıkları Tula'nın kemigindeki kırığın etrafına doluyordu. Kırık kayboldu ve ardından kas iyileşti.

Hayes'le aramdaki zihinsel bağı kesip Tula'ya baktım. Düzleşmiş işaret parmağındaki morluklar silinip gitmişti. Hayes'in altı tır içinde parlıyor, az önce verdiği çaba yüzünden soluk suluga nefes alıyordu.

"Şimdi sen dene," dedi

Tula'nın elini Hayes'in elinden aldım. Orta parmağını tutup basparmağımla hafifçe ovaladım. Güç çekerken kemığın görüntüsünü ortaya çıkardım. Hayes'ten bir nida yükseldi. Duraksadım.

"Devam et," dedi

Güç battaniesinden çektiğim ıplıklar halat kalınlığındaydı. Kemige sardığım ıplıklar kemığı bir iletici gibi çevreliyordu. Parmağının ikiye bölüneceği endişesiyle geri çekildim.

Tula'nın elini yatağa geri bırakıp Hayes'e baktım. "Üzgünüm. Buyumu henüz tam olarak kontrol edemiyorum."

Hayes, Tula'nın eline baktı. "Bak."

Her iki parmak da iyileşmişti.

Hayes "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Genellikle buyu kullanmak beni yorgun düşürürdü. Fakat bu kez fazla buyu kullanmamış olmalıydım. Yoksa kullanmış mıydım? "Az öncekinden pek de farklı değil."

"Benim üç iyileştirmeden sonra uykuya çekilmem gerekiyor." Hayes başını iki yana salladı. Siyah saçları gözlerinin üzerine düşmüştü. Perçemini aceleyle geri attı. "Az önce hiç çaba sarf etmeden bir kemığı iyileştirdin. Kader bizden yana olsun!" Sesi husudan ve korkudan hırıltılı çıkıyordu. "Gücünü tam olarak kontrol edebildiğinde ölüler bile diriltimen mümkün."

Kaşlarım içimi saran korkudan titriyordu. Hayes'e "Hayır" dedim. "Yanılıyor olmalısın. Kimse ölülerini canlandıramaz."

Hayes düşünceli bir edayla yorgun gözlerini ovuşturdu.

"Belki de düşüncesizce konuştum," diyerek beni onayladı. "Tarih boyunca sadece bir kişi ölülerini canlandırabildi." Bedeni ürperti içinde titredi. "Ve sonuçlar korkunçtu."

İçimden ona soru sormak gelse de yapması gereken işler olduğunu söyleyen Hayes kapıya yönelmişti bile.

Kendimi tuhaf ve tedirgin hissederek Tula'nın hareketsiz bedenine baktım. Battaniyesi ve derisinin altındaki yaralarını tek tek görüyordum. Anlaşılan bir kez harekete geçirdiğim bu yeni beceriyi bir türlü durduramıyordum. Kırıklar, burkulmalar, çürükler, hepsi de ısrarcı, kırmızı bir ışıkla parlıyordu. Işığı inceledikçe zihnimi daha da içine çekiyordu. Tula'nın fiziksel acısının içime işlediğini hissettim. Anı bir acıyla yere yıkıldım.

Yerde top şekli alıp gözlerimi kapattım. Bir yanım acının hayali olduğunu bilse de panik içinde ıstırapı uzaklaştırmaya çalıştım. Kaynaktan güç çektim. Büyü içimi kapladı. Biriken güç bir ateş gibi cildimde çıtırdadı. Gücü serbest bıraktım.

İçimi rahatlama hissi kaplarken çılgıncım odada çınladı ve acım hafıfladı. Bedenimdeki tüm enerji çekildiğinden bir süre soluk soluğa yerde yatıım.

"Yelena, iyi misin?"

Gözlerimi açtım. Hayes yüzünde endişeli bir ifadeyle tepemde dikiliyordu. Başımı salladım. "Ya Tula?"

Hayes yanımdan çekildi. "İyi."

Yanıgım yerde belimi doğrulttum. Bir an oda dönse de odaklanmaya uğraştım.

Hayes "Ne oldu?" diye sordu.

Kontrolümü kaybettiğimi ve bilinçsizce acıya tepki verirken daha önceleri olduğu gibi hayatta kalma içgüdülerimin harekete geçtiğini söylemek istedim. Fakat bunu yapmak içimden gelmedi. Kontrolümü kaybettiğimi kabul edersem tehlikeli sonuçlarla yüzleşebilirdim. Kontrolsüz büyücüler güç kaynağına zarar verdiğinden usta büyücüler beni öldürmek zorunda kalabilirlerdi. Bu yüzden dudaklarımı sıkıca kenetleyip karman çorman düşüncelerimi düzene sokmaya çalıştım.

Ben konuşmadan Hayes söze girdi. "Tula'nın diğer iki parmağını da iyileştirmişsin."

Tula'nın yatağının kenarına oturup kızın sol elini havaya kaldırdı. Parmakları inceledikten sonra kızın kolunu karnının üzerine bıraktı.

Sonra kaşlarını çatıp bana doğru döndü. "Ben olmadan bunu denememeliydin. Çılgık atmana şaşmamalı. Çok güç topladığından gücü salmak zorunda kalmışsın." Hayes yüzüstü yere serilmiş bedenime işaret etti. "Bir aceminin yapacağı türde bir hata. Şimdi de bukin düştün tabii. Kontrolün üzerinde gerçekten çalışman gerekiyor."

Beni ayağa kaldırırken Hayes'in yüzündeki asık ifadenin yerine rahatlama olduğunu düşündüğüm bir ifade aldı. "İyi-

leştirme becerin var ama kılavuzluğa ihtiyacın var. Başta seni bir ruh-bulan zannetmekle hata etmişim." Hayes güldü. "Bir dahaki sefere beni bekle, olmaz mı?"

Konuşup konuşamayacağımdan emin olamadığımdan başımı salladım.

Hayes beni kapıya götürdü. "Biraz dinlen. Muhtemelen bir kaç gün yerinden kalkamayacaksın."

Ayaklarımı sürüyerek çıkraklar kanadına giderken olanları gözlerimin önünden geçirdim. Yatağıma yıkıldığımda kendimi Hayes'in açıklamasının doğruluğuna neredeyse inanacak halde buldum. Neredeyse

Bitkinlik sonraki gün de pesimi bırakmadı. Bain'in sabahki dersi hayal meyal geçti. Öğleden sonra kitap okumak yerine uyudum ve geceleyin Kiki'ye binerken uyumamak için kendimi zorladım. Cahil'in bağırışları zaman zaman zihnimdaki sisin arasından bana ulaşıyordu.

"Yelena!"

O akşam kendisini ilk kez görüyormuş gibi ona baktım. Kırmızı ve siyah kılıyla kaplı, bir zamanlar beyaz olan gömleği kaslı bedenini sınımsız sarıyordu.

Alnında öfke kırışıklıkları vardı. Ağzı hareket ettikten sonra konuşuyor olsa gerekti. Fakat sözlerini ayırt etmem biraz zaman aldı.

"...dikkatini dağınık, bitkinsin ve kendini yaralayacaksın."

"Yaralamak mı?" diye sordum.

"Evet, yaralanacaksın. Eyerde uyuyakalınca veya attan aşağı kayınca." Cahil hayal kırıklığını bastırca da yumruklarını sıkı sıkıyından beni kendime getirmek istediğini fark ediyordum.

Kiki de aynı fikirdeydi. Lavanta Hanım yorgun. Elmayı unuttu muş.

"Yelena, evine git." Ben attan inerken Cahil sağa sola hareket etmesin diye Kiki'nin dizginlerini kavradı.

Ev mi? Bir anda aklıma komutanın şatosundaki küçük odanın görüntüsü ve Valek'in gülümseyen yüzü geldi. O an enerjisinden biraz bana verse ne iyi olurdu.

"İyi misin?"

Cahil'in açık mavi gözlerine baktım. Valek'in canlı, safir mavisi gözlerine kıyasla soluk kalıyorlardı. "Evet. Biraz yorgunum."

"Biraz mı?" Cahil kahkaha attı. "Git de uyu. Kiki'ye ben bakacağım. Yarın gece için güç toplamalısın."

"Yarın mı?"

"Yeni Başlangıçlar Ziyafeti. Unuttun mu?"

"O kadar erken düzenleneceğini sanmıyordum."

"Kendini öğrenci ve büyücü akınına hazırla. Sabah olduğunda huzurumuz ve dinginliğimizi mumla arayacağız."

Cahil, Kiki'yi ahıra götürdü. Kiki'ye ona bir dahaki sefere birden fazla elma getireceğim sözünü verip dairenin yolunu tuttum.

Fakat ziyafet gününün endişesi yatağıma girerken bile içimi kemirmeye devam etti. Yarı uyanık halde bir ziyafete uygun giysilerimin olmadığını fark ettiğimde neredeyse titreyerek uyanacaktım. Ziyafetlerde ne giyilirdi ki? Resmi çıkrak çüppemi mi giymek zorunda kalacaktım? İç çektim. Giysiler gibi konulara kafa yoramayacak kadar bitkindim. Yan döndüm. Büyümü kontrol etmek gibi daha önemli endişeler diğerlerini bir kenara attı.

O sabah yerleşkede müthiş bir hareketlilik vardı. Bain'in kulesine doğru giderken ellerinde koliler taşıyan insanların yanından geçtim.

Bain'in çalışma odasının kapısını açar açmaz ona okula gelen öğrencilerle ilgili bir soru soracak oldum. Fakat odasında iki ziyaretçisi olduğunu görüp sustum.

Bain masasının arkasından içeri girmem için işaret etti. Açık eliyle sırayla iki konuğuna işaret edip "Yelena, bunlar öğrencilerim. Dax Greenblade senin gibi bir çirak. Gelsi Moon da acemi sınıfında," dedi.

İki öğrenci beni başarıyla selamladı. Ciddi ifadeleri öylesi genç yüzlerde yersiz duruyordu. Dax'ın on sekiz yaşında, kızınca on beş olduğunu tahmin ettim.

Gelsi "Kendinizde bir öğrenci daha mı seçtiniz, Bay Bloodgood?" diye sordu. Giysisinin yeneğin ucundaki danteli dalgınca çekiyordu. Bluzunun ve uzun eteğinin üzerinde menekşe rengi ve beyaz, sarmal şeklinde desenler vardı.

Bain "Hayır, Yelena bir başka ustayla çalışıyor," dedi.

İki öğrencinin terahladığını fark edince gulmemek için kendimi tuttum. Dax bana gülümseyerek baktı.

Gelsi ise beni merak ediyor gibiydi. "Akıl hocan kim?" diye sordu.

"İrys... şey. Usta Jewelstone."

İki öğrenci Bain'in bana İrys'le ilgili anlattıklarında hissettiğim kadar büyük bir şaşkınlık içindeydi.

Gelsi "Hangi klandansın?" diye sordu.

"Zaltana."

Dax "Leif'in uzak kuzenlerinden mısın?" diye sordu. "Eğitime başlamak için yaşı'n biraz büyük. Sende hangi tuhaf güç var?"

Sesinde meraklı ve şakacı bir ton vardı. Fakat Bain "Dax, bu yakışsız bir söz oldu. Leif'in kız kardeşi o," dedi.

"Ahhhh." Dax büyük bir ilgiyle beni süzdü.

Bain "Bu sabah dersimiz var mı?" diye sordu.

Sorumlu büyücüye canlılık geldi. Dax'den gidip eşyalarını yerleştirmesini, Gelsi'den orada kalmasını istedi. Gelsi'nin kalp şeklindeki yazı kısa bir an solsa da kendisini topladı ve hakik rengi bukellerini düzeltmekle uğraşmaya başladı.

Bain yüzünde gülümsemeyle bana "Korkarım İrys yakında donup seni benden alacak," dedi. "Gelsi bu yarıyıldan büyü yoluyla diğer büyücülerle iletişime geçme konusuna odaklanacak. İrys bana bunun senin en güçlü becerin olduğunu söyledi. Dolayısıyla, öğrencime bu beceriyi öğretirken bana asistanlık yapmanı rica edecektim."

Gelsi'nin gözleri kocaman açıldı. Uzun kirpikleri kaşlarına değiyordu.

"Elimden geleni yaparım," dedim.

Bain masasındaki çekmecelerden birini karıştırıp içinden küçük, kenevirinden dokunmuş bir çuval çıkardı. Torbayı masaya koyup açtı ve içinden iki kahverengi topak çıkardı.

"İlk dersimizde Theobroma kullanacağız," dedi.

Topaklar bana İxia'da geçirdiğim günleri anımsattı. Theobroma bir insanın zihnini büyü'nün etkilerine açmak gibi meşum bir etkisi olan lezzetli tatlı Criollo'nun güneydeki adıydı. General Brazell fındıksı aroması olan tatlıyı komutanın güçlü iradesini kırmak ve onu büyücüsü Mogkan'ın gücünün kontrol altına almak için kullanmıştı.

Bain Theobroma parçalarından birini bana, diğerini Gelsi'ye verdi. Ardından bize birbirine bakan iki sandalyeye oturmamızı söyledi. İnsanın ağzında dağılan tatlıyı keyifle mudeye indirdim. Fakat bunun gerekli olmadığını düşünüyordum.

"Başta Criollo'suz bir deneme yapabilir miyiz?" diye sordum.

Sorumu zihninde tartan Bain'in gür, gri kaşları yukarı kalktı. "İlk bağlantını kurarken Criollo'ya ihtiyaç duymadığını söylüyorsun demek?"

Bağlantı kurdugum farklı insanları ve hayvanları düşün-
düm. "Su ana dek hayır."

"Peki, Yelena. O zaman senden Gelsi'yle bağlantı kurmanı
istiyorum."

Yorgun bedenimde kalan enerjiyi kullanarak bir güç ıplığı
çektim ve gücü kıza yönlterek farkındalığımı ona yansıttım.
Isıdan gelen bu tuhaf kadının zihninin kurcalanmasından
duyduğu endişeyi sezdim.

Zihninde ona seslendim. Merhuba

Şaşkınlık içinde oturduğu yerde hopladı

Gelsi zihninde sisle çevrili küçük bir koyun görüntüsünü
oluşturdu. Zümrüt Dağları'nın eteginde yaşıyoruz. Her sabah, dağ-
lardan gelen sis evimizin çevresini sarar.

Ona ağaçlarda yaşayan anne-babamın görüntüsünü aktar-
dım. Kardeşlerden "konuştuk." Atının ortanca çocuğu olan
Gelsi'nin iki ablası ve kendisinden küçük iki erkek kardeşi var-
dı. Aslesinde büyü güçleri olan tek kişi oydu.

Bain sessizce bizi izlerken araya girdi: "Şimdi bağlantıyı ko-
parın."

Takatsız halde farkındalığımı geri çektim.

"Gelsi şimdi sen Yelena'yla bağlantı kuracaksın."

Gelsi gözlerini kapattı. Onun zihnimi aradığını hissettim.
Tek yapmam gereken Gelsi'nin farkındalığını kendime çek-
mekti.

Bain beni "Ona yardımcı olma," diye uyardı.

Ben de ona yardımcı olmayıp zihnimi açık tuttum. Yine de
Gelsi bana ulaşamadı.

Bain onu "Endişe etme," diye teselli etti. "İlk bağlantı en zo-
rudur. Bu yüzden Theobroma kullanınız."

Bain'in gri gözleri beni şefkatle süzdü. "Başka bir zaman bir
daha deneyiz. Gelsi, dairesine yerleş."

Gelsi kuleden ayrılınca, Bain "Dün gece epey yorulduğum
belli. Hayes bana bir şeyler anlat. Bana neler olduğunu söyle,"
dedi.

"Ona acıdan ve iyileştirme gücünden bahsettim. 'Anlaşılan
henüz gücü tam anlamıyla kontrol edemiyorum' deyip Bain'in
beni azarlayıp azarlamayacağını görmek için bekledim. Eylem-
lerim gerçekten kontrolsüz patlamalar olsa diğer usta büyücü-
lerin bunu hissedeceğini biliyordum. Roze'un bu durumu öğ-
rendiğinde hiç tereddüt etmeden harekete geçeceğini de.

Bain "Dersini almışsın," dedi. "Sakatlıkları iyileştirmek bu-
yük bir güç gerektirir. Bugünlük bu kadar büyü yeter. Seninle
gece, zıyalette görüşürüz."

Zıyalet! Aklımdan uçup gitmişti. Yine "Zıyalette üzerime."
Sustum. Bain'e kıyaletlerle ilgili sorular sormak bana yersiz ve
aptalca gelmişti.

Bain anlayışla gülümsedi. Anlaşılan zihnimi okumuştı ki
"O konularda uzman değilimdir," dedi. "Zitora sana yardımcı
olmaktan mutluluk duyar. Bu sene yapacak fazla işi olmadığından
kendisine arkadaş bulmaktan memnun olacaktır."

"Onun konsey işleriyle meşgul olduğunu sanıyordum."

"Öyle de. Fakat beş yıl öğrencilik yaptıktan sonra yalnız
başına kalmaya alışmaya çalışıyor. Akıl hocalığı yapmaya vak-
ti olmaması arkadaş edinmeye de vakti olmayacağı anlamına
gelmez."

Bain'in kulesinden ayrılıp hisarın kuzeydoğu köşesindeki
Zitora'nın kulesinin yolunu tuttum. Yerleşkenin yürüyüş yolla-
rı civil civil ve yanımdan dört bir yöne doğru ilerleyen insan-
lar vızır vızır geçiyordu. Hisardaki sakın yürüyüşlerinin sonu
gelmiş olsa da çevremdeki canlılık bana da sırayet ediyordu.

Zitora beni Tula'nın durumunu konuşmamıza dek yüzün-
den silinmeyen ışıltılı bir gülümsemeyle karşıladı. Laf nihayet

o yılki festivallere gelince ona uygun elbisenin ne olacağını sordum

"Resmi cüppelet ancak sikiyet okul merasimlerinde giyilir," dedi. "Giyecek güzel bir şeylerin var ama değil mi?"

Başımı iki yana sallamamla anaç bir hale bürünen Zitora bana giysi aramaya koyuldu

Sevinç içinde "Kadere şükürler olsun ki bedenlerimiz aynı," dedi

Tüm itirazlarıma rağmen beni iki kat yukarıdaki yatak odasına sürükleyip kollarımı elbiseler, etekler ve dantelli bluzlarla doldurdu. Ellerimi kalçalarına koyup çizimlerini süzdü. "Bunlar uygun değil."

"Rahat ayakkabılar, ayrıca bunlarla kolay hareket ediyorum," dedim.

"O zaman bu benim için bir meydan okuma olacak. Hım. Hemen döneceğim."

Zitora bir başka odaya gitti. Külesinin üçüncü katındaki yatak odasında beklemeye koyuldum. Duvarlarda yumuşak pastelle çizilmiş tablolar asılıydı. Battal yastıklar kubbeli yatağı süslüyordu. Oda kollarını uzatıp beni kucaklayacakmış gibi bir rahatlık hissi yayıyordu.

Zitora muzaffer bir cıgılla odaya daldı. Elinde benim de begeneceğimi umduğu bir çift siyah sandalet tutuyordu.

"Kauçuk tabanlı, derisi yumuşak, topuğu da küçük. Bütün gece dans etmek için ideal." Gülüldü.

"Dans etmeyi bilmiyorum," dedim.

"Önemli yok. Doğal bir zaraletin var. Diğerlerini izleyip onlara ayak uydur." Zitora benim için ayırdığı yığının tepesini sandaletleri koydu.

"Gerçekten, tüm bunları alamam." Giysileri ona geri vermeye uğraşım. "Buraya tavsiye almaya geldim, gardırobunu

boşaltmaya değil." Planım pazara girmekti. Kalenin sakinleri döndüğünden dükkanlar gün boyu açık oluyordu.

Beni kışkırladı. "Bu kadarlık elbise mi boşaltacakmış dola-bımı?" Ben bir giysi koleksiyoncusuyum. Bir elbise dükkanının onunden bir şeyler almadan geçemem."

"En azından parasını."

"Sus." Elini havaya kaldırdı. "İşini kolaylaştıracağım. Yarın konseyin verdiği bir göreve çıkıyorum ve ne yazık ki yanıma dört asker verilecek. Irys ve Roze Sita'da tek başlarına rahatça dolaşabiliyor, tüm eğlenceli işler, gizli görevler onlara veriliyor. Benim ise yanımda muhafızların olmadığı tek bir görev aldığım yok." Hayal kırıklığı içinde iç çekti. "Ahırın yakınlarında sopanla egzersiz yaparken gördüm seni. Giysilerini karşılığında senden savunma dersleri almama ne dersin?"

"Olur. Fakat kendini savunmayı neden burada öğrenciyken öğrenmedin?"

Kaşlarını çatarak "Silah ustasından nefret ederdim," diye yanıt verdi. "Derslerini birer işkence seansına döndüren bir zorbaydı. Acı vermekten zevk alıyordu. Ne pahasına olursa olsun ondan köşe bucağ kaçtım. Ustalar büyü becerilerimin gücünü görünce derslerime ağırlık verdiler."

"Silah ustası kim?"

"Cahil'in yanındaki kuzeylilerden biri. Adı Goel." Zitora tiksinti içinde ürperdi. "Yine de o bile ustalık sına." Yüzüne bir dehşet ifadesi oturdu. Ardından anımsamak istemediği anıları silkelemek ister gibi başını iki yana salladı.

"Neyse, Roze özel öğretmenim olmayı teklif etti ama ben onun danışmanım olmasını tercih ettim." İmalı bir gülümsemeyle bana baktı.

Anlaşmaya varmamızın ardından kucagımda Zitora'nın bir yığın elbisesiyle kule basamaklarından aşağı indim. Güçlük-

le daireme doğru ilerledim. Yolda ustalık sınavını düşünüyordum. Dilenci çocuk Fisk de sınavdan bahsetmişti. Konuyu İlyse'ye sormam gerekiyordu.

Dairemin karşı tarafındaki avluyu öğrencilerin uğultusu dolduruyordu. Birkaç oğlan bir topu atıp tutuyor, diğerleri gruplar halinde çimlerde oturuyordu. Zitora'nın giysileri onu mu kapattığından kapı tokmağını elimle yoklamam gerekli.

Biri "Hey, sen!" diye bağırды.

Çevreme bakınca bir grup kızın bana işaret ettiğini gördüm.

"Birinci yıl öğrencilerinin koğuşları şu tarafta." Uzun, sarı saçlı bir kız eliyle koğuşların yönünü gösteriyordu. "Burası çiraklara özeldir."

Arkama dönüp "Sag olun ama benim dairem burada," diye seslendim.

Kapıyı güçbela açtığımda omurgamda bir urperdi hissettim. Giysileri yere atıp arkama döndüm. Bir grup öğrenci birkaç santim ötemde dikiliyordu.

Uzun saçlı kız "Buraya ait değilsin," dedi. Menekşe gözlemlerde tehditkar bir pırıktı vardı. "Yenisin. Herkesi tanıyorum ben. Yeni öğrencilerde birinci yıl koğuşlarında kalır. Burada dairem hak etmen gerekir."

Kızdan ikna edici bir büyü yaylıyordu. Pili mi pırtımı toplayıp birinci yıl öğrencilerinin yatakhanelerine gitme arzusu zihnimi dolduruyor, ağırlığı üzerime çöküyordu. Kızın verdiği büyü emri zihinsel savunmamı güçlendirerek savuşturdu.

Ofke içinde homurdandı. Diğerlerinin ona destek vermeye başlamasıyla çevremizi saran güç yoğunlaştı. Kendimi yeni bir saldırıya hazırlasam da grup güçlerini birleştiremeden bir ses onları durdurdu.

"Neler oluyor burada?"

Koyu yeşil gözlerini diğerlerine diken Dax Greenblade'in yapılı bedeni kalabalığı yarıp geçerken güç yoğun dalgalar halinde çevreye yayıldı. Güneş ışığı altında hal rengi tenli yüzo onu olduğundan yaşlı gösteriyordu.

Kız "O buraya ait değil," diye üstelendi.

Dax "Yelena Dördüncü Büyücü'nün öğrencisi," dedi. "Dördüncü Büyücü'nün bir yanlış yapışını düşünüyorsanız güdün derdinizi ona anlatın."

Gergin bir sessizliğin ardından grup avluya döndü. Dax yanımda kaldı.

"Sag ol," dedim. İlyse iç içe geçen gruptakiler aralarında konuşurken bana düşmanca bakışlar atıyorlardı. "Sanırım az önce yeni arkadaşlar edinmedim."

"Üzgünüm ki aleyhine olan üç nokta var. Bir." Dax uzun, ince işaretparmağını havaya kaldırdı. "Burada yenisin. İki. Akıl hocan Dördüncü Büyücü. Bir ustanın seçtiği her öğrenci kiskanılır. Arkadaş arıyorsan, korkarım Gelsi ve benle yetineceksin."

"Üçüncü nokta nedir?"

Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Dedikodular ve ileri geri laflar. Öğrenciler sana dair her şeyi, burada oluşunun nedenlerini soruşturacak. Ulaştıkları bilgilerin doğru olup olmadığının hiçbir önemi yoktur. Aslen dedikodular ne denli tuhalsa o kadar iyidir. Şu ana dek kulagıma gelenlere bakılırsa, içinde sana dair söylentilerin epey ağız sulandıracağına ve dedikodu kazanını iyice kaynatacağına dair bir his var."

Yüzünü inceledim. Alnında endişesini belli eden çizgiler vardı. Öte yandan, yalan söylediğini gösteren tek bir emare yoktu. "Söylentiler mi?"

"Leif'in yıllar sonra bulunan kız kardeşisin, diğer tüm öğrencilerden büyüsun ve son derece güçlüsun."

Şaşkın şaşkın ona baktım. Ben mi? Güçlü müydüm?

Ben herhangi bir yorum yapmadan Dax benimkinden bey kâğıt ötedeki bir daireye işaret etti. "Aldına esince gel. Gelsi bânı duvarının yakınlarındaki acemiler kokuşunda kalıyor."

Dax el sallayıp benimle vedalaşmasının ardından odasına gitti. Grubun düşmanca hakışları kısa bir süre Dax'ın sırtına odaklandıktan sonra yeniden bana çevrildi. Kapımı kapadım.

Harika. Daha birinci günden dışlanmışım. Fakat bunu neden umursayacaktım ki? Kalede olma amacım arkadaş edinmek değil, eğitim almaktır. Dersler başladığında dışlanmış olmamın hiçbir önemi kalmayacağını düşündüm. O zaman geldiğimde öğrenciler benle uğraşamayacak kadar meşgul olacaklardı.

Zıtoranın giysileri arasından uzun, siyah bir etek ve kırmızı-siyah renkte V yakalı bir bluz seçtim. Gömleğin iki farklı kumaşı vardı. Kırmızı ipeğin üzerinde hoş, siyah danteller.

Giysiyi denedim. Zıyalet sırasında dövüş sopamı dairemde bırakmaya karar vererek etegimin ceplerinden birinde içine sustalımı koyabileceğim küçük bir yırtık açtım. Sandaletler ayakşıma biraz büyük geldiğinden kayışlarını geçirebileceğim lazlardan birer delik açtım.

Kendime aynada bakana dek üzerimdeki giysilerin renklerinin kuzeydeyken giydiğim üniformamın Komutan Ambrose'u temsil eden renkleriyle aynı olduğunu fark etmedim. Farklı bir elbise giymeyi düşünsem de denediğim diğer tüm giysilerin içinde ilkinde olduğu kadar rahat edemedim.

Saçımın örgüsünü dağıtıp karman çorman sallanan saçlarıma baktım. Önceki yıl birbirine dolanan, düğüm olmuş tütamları kesip attığımdan saçlarım uçları kırık uzamıştı. Siyah saçım artık omuzlarıma kadar varıyordu. Güzelce kesilip yıkanması gerekiyordu.

Üzerime günlük kıyafetlerimi geçirip Topaz ve Kiki'ye söz verdiğim elmaları yedirmek üzere dairemden ayrıldım. Dışarı

çıkamla avludaki sohbet yarıda kesildi. Konuşanları görmezden gelip ahıra yöneldim. Dönüşte hamama uğrayacaktım.

Zıyalet vakti beklediğimden çabuk geldi. Bir kez daha, yatak odamdaki aynanın karşısında dikilip giysilerimi eleştirel bir gözle değerlendirdim. Yüzüme düşen başıboş bir bukleyi geri attım.

Kendi saçımı kestmeye çabaladığımı gören hamamdaki kadının görevli makasını zorla elimden aldı ve uçlarını düzelttikten sonra saç tutamlarımı sıcak metal rüplere sardı.

Topuz olmasını beklediğim saçım irt ve yumuşak buklelerle omuzlarıma düşüyordu. Gülünç görünüyordum. Saçlarımı bozup yeniden yapmadan kapım çalındı.

Kapıyı açıp "Daha buluşma saatimiz gelme." Alalladım.

Cahil'in üzerinde uzun, gece mavısı bir ipek tunik vardı. Tunüğün dik yakasının kenarını takıp eden gümüş rengi şerit boğazının aşağısına kadar inip bir V şekli oluşturuyor, dikkatleri kaslı göğsüne çekiyordu. Şerit omuzları boyunca da ilerleyip giysisinin yentlerinin dış astarını işaretliyordu. Üzeri değerli taşlarla kaplı, gümüş bir telkari kemer tuniği Cahil'in ince beline sariyordu. Rengi gömleğiyle uyumlu olan pantolonuna bakarken gözlerim cıalanmış deri çizmelerine kaydı. Krallığın ete kemige burunmuş halı gibiydi.

Cahil "Dairen yolumun üzerindeydi. Ugramamam saçma olurdu," dedi.

Kısık gözlerle arkamda parlayan fener ışığına bakınca ağızım açık halde kendisini izlediğimi göremediğini fark ettim.

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Bana biraz vakit ver." Oturma odasına döndüm. Cahil'e hır sandalyeye geçmesini işaret ettim ve yatak odasına gidip sustalımın yerinde olduğundan emin olduktan sonra etegimi

düzeltilirdim. Saçımı yapmaya vaktim olmadığından tutamları kulaklarımın arkasına kısırmakla yetindim. Bukleler demekle sırta da yaşamak beni yumuşatmıştı.

Işıktaki beni görünce Cahil'in yüzünde yayvan bir gülümseme belirdi.

Onu "Gülme," diye uyardım.

"Güzel bir kadına asla gülmem. Onunla gülmeyi ve dans etmeyi yeglerim."

"Yapmacık övgüler bana sökmez."

"Ağızından çıkan her sözçüğün arkasındayım." Cahil kolunu bana uzattı. "Gidelim mi?"

Kısa bir tereddüdün ardından koluna girdim.

"Meraklanma. Bu gece sadece senin refakatçisiyim. Seni sırtı hoş insanların ilgisinden korumayı teklif edecektim ama başının çaresine bakabildiğini gayet iyi biliyorum. Muhtemelen üzerinde silah vardır. Yanılıyor muyum?"

"Her zaman."

Dostane bir sessizlik içinde yürüdük. Çok geçmeden bizimle aynı yöne giden öğrenci grupları ve başka çiftler bize katıldı. Havada canlı bir müzik çalıyor, bız ziyafet yerine yaklaştıkça müzik sesi giderek yükseliyordu.

Yemek salonu bir balo salonuna çevrilmişti. Turuncu, kırmızı ve sarı serpantinler tavanda bir sağa bir sola dönüyor, duvarlardan sarkıyordu. İnsanların kımı yıyıp içerken, kimi de ahşap dans pistinde dans ederken kahkahalar ve konuşma sesleri müzikle rekabet ediyordu. Herkes en iyi giysilerini giymiş gibiydi. Mücevherler salonun mum ışıkları altında parlıyordu.

Salona gelişimiz fark edilmedi. Fakat Cahil beni kalabalığın arasından salonun arkasına götürdüğünde birkaç kişi şaşkın gözlerle geçişimizi izledi.

Kalabalığın içinden çıkığımızda Leif'i görüp irkildim. Onu

İly's kaleden ayrıldığından beri görmemiştik ve hisardaki eğitimini tamamlamış olduğu için diğer öğrencilerle veya derslerle ilişkisi kalmadığını düşünüyordum. Fakat yanında Roze ve Bain ile orada dikiliyordu işte. Cahil onlara doğru yöneldi.

Yanlarına yaklaştığımızda Leif'in bana doğru gülümsemeyle bayılacak gibi olsam da beni fark etmesiyle yüzü asıldı. Leif'in bana adanmış gülümsemesi için ne yapmam gerektiğini merak ettim. Sonra bu düşüncüyü kafamdan attım, onun iyi niyetini istemediğim gibi hiç şüphesiz buna ihtiyacım da yoktu. Bunu zihnimde defalarca tekrarlırsam sonunda inanmaya başlayabilirdim.

Gruba katıldığımızda Bain saçlarının şekline ilüfat ederken Roze beni görmezden geldi. Grubumuz ancak Zitoranın gelişıyla gerçek anlamda canlandı.

"Mükemmel! Kesinlikle mükemmel!" Zitora kıyafetimi yere göğe sığdıramıyordu.

Sohbet dönüp dolayıp konsey işlerine geldi ve Cahil kendisini konsey gündemine dahil etmesi için Roze'a ısrar etmeye başladı. Siyaset tartışmalarına ilgim olmadığımdan dikkatim dağıldı ve kalabalığı izlemeye başladım. Cahil'in adamlarından sadece birkaçı salondaydı. Üzerlerinde metasım uniformaları vardı ve eğlenmek için değil de görev amacıyla orada bulunuyorlarmış gibi huzursuzca kenarda dikiliyorlardı. Belki de görevdeydiler.

Bir süre dans edenleri izledim. Çiftler halinde pistte dönüyorlardı. Müziğin her sekiz vuruşunda durup ortaya dört adım yaklaşıyorlar, sonra dört adım geri gidip yeniden yuvarlak pistin çevresinde dönüyorlardı. Sonra aynı figürleri tekrar ediyorlardı. Savunma amaçlı katalarına* benzeyen dans önceden belirlenmiş bir dizi hareketten oluşuyor gibiydi.

* Katta: Karate, judo gibi sporlarda hayali bir rakibe karşı yapılan hareketler (ç.n.)

Dax ve Gelsi salona geldi. Bain'in iki öğrencisi uç usta büyü-
cüyü gergin bir resmiyet içinde selamladı. Gelsi'nin üzerinde
lener ışığında pırlılayan yeşil bir elbise vardı. Elbisenin rengi
iri gözleriyle uyum içindeydi. Dax altın düğmeli, mandarin ya-
kalı kırmızı bir gömlek giymişti. Siyah pantolonunun dış astarı
üzerinde altın rengi bir şerit uzanıyordu.

Dax bana "Hey, takım olmuşuz," dedi. Müziğin yüksek se-
sinden dolayı onu anca duyabiliyordum. "Dans etmek ister mi-
sin?"

Cahil'e baktım. Leif'le tartışıyorlardı. "Tabii."

Dax gülümseyip beni pistteki bir açıklığa götürdü. İzleme-
nin dans etmekten kolay olduğunu görsem de çok geçmeden
Dax'ın sakın kılavuzluğunda ritme ayak uydurdum.

İkimiz piste daireler çizerken Dax bana "Hatırlarsan sana
aleyhine üç nokta olduğunu söylemiştim," dedi.

Başımı salladım.

"Artık beş oldu."

Bikkınlık içinde "Gene ne çıktı?" diye sordum. Onca ışı-
m arasında birilerini çileden çıkaracak vaktim olduğuna inana-
mıyordum.

"Zıyalet Cahil'in eşliğinde geldin. Herkesin aklına iki şey
gelecek. Bir. Onun kız arkadaşı olduğun. Ve iki. Bir Ixa sem-
parızanı olduğun ki bu da kötünün kotusudur."

"Eh, yanılıyorlar o zaman. Kim çıkarıyor bunları."

Dax "Kesin olan bir şey varsa ben değil," dedi. "İşleri ben
yürütüyor olsam akşam yemeklerinde daha fazla tatlı çıkar,
daha çok zıyalet ve dans olurdu."

Bir süre konuşmadan dans ettik. Bir süre hakkımda söy-
lenenler üzerine kafa yorduktan sonra başkalarının düşünce-
leri için endişe etmeye veya bana bakış açılarını değiştirmeye
kalkışmama kararı aldım. Hisarda sadece geçici bir süre için

kalacaktım. Beni istedikleri kadar çekistirebilirlerdi. Aldığım
kararla akşamki endişeli halim kayboldu. Dax'e gülümsedim.
"Gözlerinde haylaz bir pırıltı var. Ne düşünüyorsun?"

Dax'e "Sadece beş tanecik nokta demek?" dedim. Gözlerimi
yapacak bir endişeyle kıstım. "Çok azmış. Bence şunu sekiz
veya on yapalım."

Dax'ın yüzünde sımsı bir gülümseme belirdi. "Leydim, lazla
tevazu gösteriyorsunuz. Siz on beşe, hatta yirmiye bedelsınız."

İçten bir memnuniyetle güldüm. Dax'le birkaç şarkıda daha
dans pistinde döndükten sonra grubun yanına döndük. Ca-
hil dönüşümüzü yüzümü ekşiterek karşıladı. Ağzını açmasına
veya Leif'le tartışmasına dönmeye fırsat vermeden elini tutup
onu dansçılara doğru sürükledim.

Piste Dax ve Gelsi'yi takip ederken "Bu gece işle uğraşma
zamanı değil," dedim. "Bu gece eğlence gecesi. Kavgı değil
dans edilecek."

Güldü. "Haklısın."

Cahil, Dax ve Bain'le dans ederken akşam hızla geçiyordu.
Baş seyis bile ayakların yere vurulduğu gürültülü bir dansa
beni oradan oraya savurdu. Cahil ısrat etmese durup bir şeyler
yiyeceğim bile yoktu.

Irys'in gelişinin akşamı kusursuz kılması gerekirken onun
yüzünde bitkin bir ifade vardı. Anlaşılan seyahat kırıltılarını
sade, açık mavi bir elbiseyle değiştiren Irys zıyalet katılmadan
önce gösterişli topuzunu yakutlar ve elmaslarla süslemeye epey
vakit ayırmış olmalıydı.

Ona "Her şey yolunda mı? Tula'nın kız kardeşini buldun
mu?" diye sordum.

Irys başını salladı. "Kız kardeşi Opal şu an Tula'nın yanın-
da." Bana tuhaf bir bakış attı.

"Bu gece Tula'ya yardım etmeye çalışsak mı?"

Irys başını iki vana salladı. "Bırakalım Opal kız kardeşimle biraz yalnız kalsın. Kaçırıldığından beri Tula'yı ilk görüşü bu." Irys bir kez daha aynı tuhaf ifadeyle bana baktı.

"Ne oldu? Bana söylemediğin bir şey var."

"Opal'ı Tula'nın, hem zihinsel hem de fiziksel durumu konusunda uyardım." Irys elini yanagında gezdirdi. "Fakat geldiklerimizde sanki bir mucize gerçekleşti." Irys yüzünde son derece gergin bir ifadeyle gözlerimin içine baktı.

Aklım karışmıştı. "Tula uyandı mı?" diye sordum. Irys'in söyledikleriyle vucut dili uyumuyordu.

"Hayır, ruhu hala gizleniyor ama bedeni tamamen iyileşmiş."

Irys'e "Nasıl?" diye sordum. Hayes bana bir defada ancak birkaç kemiği iyileştirebileceğini söylemişti. Belki de Tula'yı tedavi etmesi için bir başka şifacıyla el ele vermişti.

Irys "Sen söyle," dedi. "O gün ne yaptın? Hayes o günden beri endişe içinde. Senden korkmuş."

"Benden mi?"

Bain ımdadıma yetti. "Belki de siz hanımlar dışarı çıkmak istersiniz."

Etrafıma bakındım. Bir sürü insan konuşmayı bırakıp avar avar bize bakıyordu.

Irys, Bain'den "Kendimi kaybetmişim," diyerek özür diledi. "Şu an bunu tartışmanın zamanı değil."

Irys açık büfeye yöneldi. Herkes sohbetine kaldığı yerden devam etti. Fakat Irys'in benimle işi henüz bitmemişti.

Zihnimin içinde bana seslendi. *Yelena, lütfen bana Tula'yla aranda geçenleri anlat.*

Anı bir korkuyla midem allak bulak oldu. Irys büyümün kontrolünü kaybettiğim ve Tula'yı kazara iyileştirdiğim için mi yoksa Tula'nın hayatını tehlikeye atabileceğim için mi kızgındı?

Gönulsüzce ona Tula'nın odasında olan biten her şeyi anlattım.
Demek acı içindeydin ve acıyı kendinden uzaklaştırdın?
Evet. Yanlış bir şey mi yaptım?

Hayır. İmkansız bir şey yaptın. Senin onu iyileştirmeye çalıştığını
sanmıştım ki bu tehlikeli olurdu. Fakat sanki önce onun yaralarını
kendine geçirip sonra kendini iyileştirmişsin.

Katıksız bir şaşkınlık içinde ona baktım. Odanın öte yanın-
da akşam yemeği yiyordu.

Bana bunu bir daha yapıp yapamayacağımı sordu.

Bilmeyorum. Sanırım içgüdüsel bir tepkiydi.

Bunu anlamamanın tek yolu var. Irys'in iç geçirdiğini hissettim.
Sımdık bu gece iyice dinlenmeyi istiyorum. Yarın öğleden sonra benim-
le Tula'nın odasında buluş. Irys aramızdaki büyü bağını kopardı.

Yüzünden şaşkınlık okunan Cahil'in bir süredir beni izle-
mekte olduğunu fark ettim. "Sorun ne?" diye sordu. "Dördüncü
Büyücü'nün o kızı iyileştirdiğin için memnun olması gerekmez
mi? Bunun anlamı. Kılıcım adınal" Ağzı açık kalakaldı.

Ona tepkisinin nedenini soracakken müzik durdu.

Bain kalabalığa "Gece yarısı oldu," diye seslendi. "Gitme
vakti. Yarın öğrenciler için çok hareketli geçecek." Sabahtan
akşama eğitimle geçecek bir günün ona verdiği neşe yüzüne
gülücükler olarak yansiyordu.

Herkes naatkâr bir tavırla karanlığa doğru akıp yatakhane-
lerinin ve dairelerinin yolunu tuttu. Gözüm yanımdan geçen
Dax'e takıldı. Sırıarak yedi parmağını kaldırdı. Ona yine ne
yapıp insanlara dedikodu konusu olacak iki yeni şey daha ver-
diğimi soracağım anı ipe çekiyordum.

Cahil bana daireme kadar eşlik etti. Alışagelmedik bir ses-
sizlik içindeydi.

Nihayet, dayanamadım. "Neden 'kılıcım adına' dedin?" diye
sordum.

Sorumu geçiştirmeye çalışarak "Bir şey fark ettim de..." ya-
nıtını verdi.

Muglak yanıtından hoşnut kalmadığımdan "Neymiş bu?"
diye sordum.

"Sana söylersem kızarsın. Geceyi bir kavgayla noktalandır-
mak istemiyorum."

"Ya kızmayacağıma söz veririm?"

"Kızarsın."

"Yarın söylesen?"

"Bir daha kavga ettiğimizde sor."

"Ya kavga etmezsek?"

Cahil güldü. "Sen kavga etmeyeceksin de ben göreceğim ha."

Ardından belimi beni alaltatan bir hızla kavrayıp yanığıma
aceleci bir öpücük kondurdu ve yine hızla ellerini belimden
çektirdi.

Uzaklaşırken omzunun üzerinden "Yarın görüşürüz," dedi.

Sağ elimde sıkıca sustalımı tuttuğumu ancak Cahil karanlığın
içinde kaybolduktan sonra fark ettim. Fakat çakının düğmesine
basmamıştım. Güneyin beni yumuşatığını düşündüm. Önce
hükleler, şimdi de bu. Başımı iki yana sallayarak kapımı açtım.

Ertesi gün, öğleden sonra Tula'nın odası epey kalabalıktı. Orta-
da Tula'nın yatağı vardı. Leif ve Hayes yatağın sağ, Irys ve genç
bir kız solunda duruyordu. Cahil'in adamlarından biri olan,
rahatsızlığı her halinden belli muhafızı bir köşeye sıkışmıştı.

Hayes'e baktığımda benî benî soldu. Irys benî Tula'nın kız
kardeşi Opal'la tanıştırdı. Opal'in uzun, kahverengi saçları at-
kıuyruğu yapılmıştı. Kızarmış gözleri ağlamaktan şişmişti.

İzleyicilerim olmasını beklemiyordum "Irys..." dedim.
"Tula'yı geri getirmeye çalışmadan önce Opal'la görüşmek ist-
iyorum."

Leil gösteriş yapmakla ilgili bir şeyler mırıldanırken Hayes dosdoğru kapıya yöneldi

Irys "Bana ihtiyacın var mı?" diye sordu

"Hayır"

Irys odadan çıkarken "Fazla vaktimiz yok," uyarısında bulundu

Bana Tula'ya saldıran kişinin hala ortalıkta gezdiğini ve muhtemelen yeni bir kurbanın peşinde olduğunu anımsatmasına gerek yoktu. Öte yandan, aceleye getirirsem başarılı olmayacağımı iyi biliyordum.

Opal'a bana kız kardeşini anlatmasını istedim. Aksak cümlelerle bana çocukluklarına dair birkaç anılarını anlattı.

"Tula bir keresinde beni kabuslarımdan koruması için camdan kocaman bir kaplan yapmıştı." Hatırası Opal'ın yüzüne bir gülümseme getirdi. "İşe yaradı da. Ustelik kaplan öyle gerçek görünüyordu ki Tula başka cam hayvanlar da yapmaya başladı." Gözlerini kız kardeşinin hareketsiz bedeninden köşede duran muhafaza çevirdi.

Opal çekingen ve kız kardeşinin rahatsızlığından ötürü sıkıntılı görünüyordu. Bu yüzden konuyu değiştirip ona kaleye yaptığı yolculuğu sordum.

Koyu kahverengi gözleri açıldı. "Dördüncü Büyücü bizi geçen en ölü saatında uyandırdı," dedi.

Ağzından "ölü" sözcüğünün çıkmasıyla endişe içinde Tula'ya baktı.

"Yarı uyur haldeydim. Daha ne olduğunu anlamadan kendimi büyücünün atının üzerinde hısara gider halde buldum." Opal kollarını bedenine sardı. "Tula bulduğunda şifacılar onu hemen kaleye götürdüler. Anne-babamın onun peşinden gitmeden önce ocaklara göz kulak olup bize bakacak birleğini bulamaları gerekti. Şu an yoldalar." Opal'ın konuşmaları

giderek dağınık bir hal aldı. "Yanlarından geçmedik. Burada olduğumu bilmiyorlar. Bu evden uzakta bir yere ilk gidişim ve yolda sadece yemek için mola verdik. Eyerde uyudum."

Bu gözlerinin altında hala koyu halkalar olan Irys'ın bükün halini ve Opal'in neden o kadar sıkıntılı görüldüğünü açıklıyordu. Takik değişti ve Opal'a birlikte yürüme teklifinde bulundum. Kız kardeşinden ayrılmaya gönü olmasa da onu Tula'nın emin ellerde olduğuna ikna ettim.

Opal'a yerleşkeyi gezdirdim. Hava sıcaklığı rahatsızlık veremeyecek bir düzeydeydi. Ilık öğleden sonraları ve serin akşamlarıyla, sığuma mevsimi yılın en sevdiğim zamanıydı.

Nihayet kaleye yöneldik. Opal'i pazara götürdüm. Fısk beni görür görmez gülümsedi ve ikimizi bir giysi dükkanına götürdü. Opal'a yedek giysiler satın aldım. Fısk de onun tur rehberliğini yapıyordu.

Opal'in biraz rahatladığını görünce Tula'ya dair daha ayrıntılı sorular sordum. Aklında yeni hatıralar canlanırken bir büyü ipliği çekip zihnimi Opal'in zihnine bağladım ve o konuşurken anılarını onun gözünden izlemeye başladım. Ailelerinin cam fabrikasının sıcak ocagının kokusu burnuma gelirken ellerimde ırı taneli kumları hissettim.

Opal gülümseyerek "Tula'yla ablamız Mara'dan saklanırdık. Mükemmel bir saklanma yeri bulmuştuk. Mara halâ orayı bulamadı," dedi.

Opal'in zihnini ağaç dallarının arasından süzen güneş hüzmelerinin otların üzerine vurduğu bir gölgelik doldururken burnuma ıslak toprak kokusu geldi.

"İşte bu." Opal'in kolunu tuttum. "O yeri aklında tut. Oraya odaklan."

Kendisinden istediğimi yaptı. Gözlerimi kapatıp anının içine girdim. Bir sıra gür çalının gerisindeki küçük bir boşlukta

uzatırken eller kollarına sürüyordu. Taze havayı hanımeli kokusu doldurmuştu. Sabah güneşinin altında, çiy damlaları pırıltıyordu. İçgüdüsel bir şekilde bu yerin Tula'nın ruhunun saklandığı yer olduğunu hissettim.

"Gel hadi." Fiske el sallayıp veda ettikten sonra Opal'i kolundan tutup hisara götürdü. Tula'nın kapısının önünde bir muhazir dikiliyordu. Başını sallayıp bizi içeri aldı.

Opal "Dördüncü Büyücü'yu ve diğerlerini beklememiz gerekmez mi?" diye sordu.

"Buna vakit yok. Görüntüyü kaybetmek istemiyorum." Tula'nın bir elini tutup diğer elini Opal'a uzatım. "Elimi tut. Şimdi senden kendini Tula'nın yanında, saklandığınız yerde hayal etmeni istiyorum. Gözlerini kapat ve tıy konsantre ol. Bunu yapabilir misin?"

Opal soluk yüzünde gergin bir ifadeyle başını salladı.

Tula'yla teması geçtim. Korkularını temsil eden, boşluğa uçan hayaletler sanki daha da elle tutulamaz hale gelmişlerdi. Opal'la bağlantı kurarak Tula'nın zihnindeki hanımeli ve çiy kokusunu takip ettim.

Hayaletler anı bir öfkeyle somutlaşıp bana doğru uçarak önümü kestiler. Hava şeker pekmezi gibi bedenimin üzerine çöküyor, cildime yapışlıyordu. Onları ırtıp yolumu açsam da karşıma dikenli çalılar çıktı. Glyssilerim dallara takılırken dikenler derime battı.

Tula "Git buradan," diye seslendi. "Geri dönmek istemiyorum."

"Ailen seni özlüyor," dedim.

Sarmaşıklar kollarıma ve belime dolanıp beni olduğum yere mıhladı.

"Gül!"

Tula yok olunca kayboluşundan sonra ailesinin çektiği acıları Opal'in anıları aracılığıyla ona gösterdim.

Dikenli çalılar biraz seyreldi. Dalları arasından Tula'nın çocukluğunda saklandığı yerde kıvrılıp uzandığını gördüm.

Tula "Onlarla yüz yüze gelemem," dedi.

"Evet. Bazı şeyler yaptım. O adam canımı yakmasın diye."

Tula ürperdi. "Yine de canımı yakı."

Sarmaşıklar kollarıma uzanıp boynumu sardı.

"Ailen seni hala seviyor."

"Sevmeyecekler. Onlara neler yaptığımı anlatacak. Benden öğrenecekler. Onun kölesiydim ama isteklerimi yerine getirmek için yeterince çabalamadım. Hiçbir şeyi doğru düzgün yapmadım. Onun için ölemedim bile."

Öfkemi bastırdım. O canavarı boğazlama arzumu şimdilik kalamdan atmalıydım. "Tula, iğrenç olan o. Ölmesi gereken o. Ailen onun bedenine yaptıklarını biliyor. Tek istedikleri onlara dönmek."

Daha da küçük bir top şekli aldı. "Sen ne bilirsin ki? Yaşadıklarım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Git buradan."

"Fazla varsayımda bulunuyorsun." Sarmaşıkların boğazımı daha da fazla sıkmasıyla nefessiz kaldım. Zor soluk alıyordum. Kendi korkularımınla tekrar yüzleşebilir miydim? O canavarı bulmak için bunu yapacaktım. Zihnimi onunkine açıp Tula'ya Reyad'ı gösterdim. Bana işkence etmekten aldığı hazı. Bana zarar vermemesi için onu nasıl mutlu etmeye çalıştığımı. Bir de bana tecavüz etmesinin ardından boğazını nasıl kestiğimi.

Tula kollarının arasından bana baktı. Sarmaşıklar boğazımı daha az sıkıyordu. "Sana işkence edeni öldürmüşsün. Benim işkencecim ise orada bir yerde, bekliyor."

Bir deneme daha yaptım. "Demek ki bir başkasını kölesi yapabilecek. Ya sonraki kurbanı Opal olursa?"

Tula korku içinde ayaklandı. "Hayır," diye çığlık attı.

Opal'in zihnini ikimizin zihinlerine bağladım. Bir an Opal

atallamış, gözlerini şaşkınlıkla karpıştırır halde dikildi. Ardından Tula'ya koşup ona sarıldı. Birlikte ağıladılar. Sarmaşıklar çekilirken çalılar çuruyup kayboldu. Fakat bu sadece başlangıcı. Çok geçmeden otlarla kaplı alan silinip gitti ve etrafımızda Tula'nın hayaletleri uçuşmaya başladı.

Tula yenilgiyi kabul etmiş bir sesle "Sayıları çok," dedi. "Aula kurtulamayacağım onlardan."

Sırtımdaki dovuş sopamı askısından çıkarıp uç parçaya böldüm. İki parçasını Tula ve Opal'a verip "Yalnız değilsin. Birlikte dövüşeceğiz," dedim.

Hayaletler saldırdı. İnacı ve hızlıydılar. Kollarım karpun gibi ağırlaşana dek sopayı onlara doğru savurdum. Tula'nın korkularından birkaçı kaybolurken diğerleri küçüldü. Fakat bazıları dövüşükçe buyur gibiydiler.

Gücüm korkutucu bir hızla tükendi. Sopamın hayaletlerden birinin içinde sıkıştığını hissettim. Hayalet büyüyüp beni yuttu. Kamçılanmanın acısı bedenimi tırmalarken çığlık attım.

Bir ses kulağıma "Zayılsın. İtaat edeceğinizi söylersen durum," diye fısıldadı.

"Hayır." Panığın eşliğinde, yardım istemek için kollarımı kaldırdım. Güçlü bir varlık şekillenip bana enerji yayan, tek parça bir sopa uzattı. Gücümü yeniden topladım ve kaçana kadar korkuyla mücadele ettim.

Saldırıyı geri püskürtmüş olsak da Tula'nın hayaletlerinin yeni bir saldırıya hazırlandıklarını fark ettim.

"Tula bu devam eden bir savaşın ilk muharebesi. Korkularından arınman zaman ve çaba gerektirecek. Fakat ailenin çok yardımını göreceksin" dedim. "Bizimle geliyor musun?"

Dudakları ısırıp elindeki sopa parçasına baktı. Opal kendi parçasını Tula'ya vermişti. Tula her iki parçayı göğsüne yapıştırdı. "Evet. Geleceğim."

Tula'nın zihnini anılarıyla doldu. Tula ve Opal'la aramdaki haşi koparıırken başım donuyordu. Bir rahatlama hissi içinde karanlığın içine battım.

Kendime geldiğimde sırtımın sert taşa yaslı olduğunu hissettim. Üçüncü kez Tula'nın odasının zeminine yığılmışım. Bu kez yerimden kıpırlayabileceğimi sanmıyordum. Tüm enerjim tükenmişti. Bir süre sonra birinin ellerimi tuttuğunu hissettim. Parmaklarım güçlü parmakların sıcaklığıyla sarılmıştı.

Elimi tutanın kim olduğunu görmek için güçlükle gözlerimi açtım. Sonra da sıkıca kapattım. Uyuyor olmalıydım. Fakat Irys'in ısrarla bana seslendiğini duyunca bir kez daha gözlerimi açıp baktım. Yanımda oturan kardeşim ellerimi tutmuş, enerjisini benimle paylaşıyordu.

Leif'in yüzünde yorgun bir ifade vardı. "Başın büyük dente," dedi.

Sözlerinde kötücül bir yan yoktu, sadece gerçeklerin bir ifadesiydiler. Beklediğim gibi, omuzlarının gerisinde çatık kaşlarla bana bakan Irys, Roze, Hayes ve Bain'i gördüm. Leif ellerimi bıraksa da yanı başımdaki zeminde oturmaya devam etti.

Çarpılmış dudaklarından hoşnutsuzluğu belli olan Roze Leif'i "Onu ölmeye bırakmalıydın," diye payladı. "İnanılmaz aptallığıyla yurdumuzu lekeleyen büyücülerden biri eksilir."

Bain "Bu sözlerin biraz ağır kaçıyor Roze," dedi. "Aptallık kısmına katılsam da." Bana "Çocuk, neden bu işe yalnız başına kalkıştın?" diye sordu.

Cümle kuramayacak kadar takatsiz olduğumdan yaptıklarımın gerisindeki mantığı açıklayabilmek şöyle dursun, kendimi savunamıyordum bile.

Roze benim için "Kibirli ve aptal," dedi. "Tula'nın fiziksel yaralarını iyileştirdi diye her şeye muktedir bir büyücü olduğuna inanmış olsa gerek. Bu aptal muhtemelen yakında ustalık sınavına girme talebinde de bulunur." Roze tiksinti içinde burunundan soludu. "Belki de onu birinci yıl öğrencilerinin kogu-

suna gönderirsek hisleri değişir. Orada tüm yeni öğrenciler gibi hem yerleri siler hem de büyüün temellerini öğrenir."

Irys'e hakım. Roze'un cezası gözümde korkunç görünmüştü. Irys tek kelime etmedi. Halinden yaptığımı tasvip etmediği belliydi. Kendimi ondan gelecek öfkeli sözlerle hazırladım.

Fakat beklediğim gibi olmadı. Bunun yerine Opal "Tula uyandı!" diye seslendi.

Herkesin gözü Tula'ya çevrilirken rahat bir nefes alıp gözlerimi yumdum. Gözlerimi açtığımda büyücüler görmedim.

Leif "Halâ dik başlı ve umursamazsın. Kontrolünden çıkmış bir boğan ıncır gibisin," dedi. "Sanırım Ixia seni tamamen değiştirmemiş." Titreyen bacaklarının üzerinde doğruldu. Tula'nın yatağının kenarında dikilen diğerlerinin yanına gidişini izledim.

Söyledikleri kalamı karıştırmıştı. Hakkımda söyledikleri iyi mi kötü müydü? Karar veremedim. Fakat Roze'un sert sesi düşüncelerimi dağıttı. Tula'yı kendisine saldıran kişiyle ilgili bir soru yağmuruna tutsa da Tula ona yanıt vermiyordu. İrkıldım. Tula'nın Roze'un sorgusuna dayanacak hali olmadığını biliyordum. Kadere şükürler olsun ki Hayes araya girdi.

"Ona biraz zaman ver."

Roze "Zaman kalmadı," diye yanıt verdi.

İnce, hırıltılı bir ses "Bu insanlar da kim? Yelena nerede? Onu göremiyorum," dedi.

Opal "Burada," dedi. "Sana yardım ederken birkün düştü. Tull'i."

Roze "Hayes, yanına bir iki yardımcı alıp şu aptal kızı başka bir odaya bırakın," talimatını verdi. "Bugün için yeterince zarar verdi."

Hayes emri yerine getirmek için hareketlendiğinde Tula "Hayır. Sen git. Hepiniz gidin. Size hiçbir şey söylemeyeceğim. Yelena yanımda kalsın. Onunla konuşacağım."

Büyücülerden öfke ve tartışma sesleri yükselirken Roze gö-

ulusuzce odaya benimi için bir yatak getirilmesine razı oldu. Hayes ve Irys beni yenden kaldırıp özenisizce döşegin üzerine bırakular.

Bain, Tula'ya "Çocuk..." dedi. "Korkunu anlıyorum. Gözlerimi bir oda dolusu yabancıların ortasında açtın." Sonra sırayla onu odadaki herkesle tanıştırdı. "Kaçırılmanla ilgili ayrıntıları Birinci Büyücü ve Leif'e anlatmalısın. Seni kaçıranın kim olduğunu onlar bulacak."

Tula battaniyesini çenesine kadar çekti. "Yelena'ya anlatacağım. Başka kimseye değil. Yelena o adamın icabına bakar."

Roze'un hafif gülümsemesi kulaklarını tırmaladı. "Konuşamıyor bile! Sana saldıran adam bu odaya girse tkinizi de öldürürdü." Başını kulaklarına inanamıyormuş gibi iki yana salladı. "Mantıklı düşünüyorsun. Sabah döneceğim ve benimle konuşacaksın. Gel, Leif." Roze peşinde Leif'le kapıdan çıktı.

Hayes diğer herkesi dışarı çıkardı. Kapı kapandığında Bain'in Irys'e akşam için fazladan bir muhafız görevlendirmesini istediğini işittim. İyi bir fikir. Zira Goel gelecek olursa bana işkence edeceği sözünü tutmasına engel olabilecek halde değildim.

Çaresiz olmamın verdiği endişe omurgama bir ırperti halinde yayıldı. Tula da benzer bir durumdan mustarıptı. Ona musallat olan hayaletlerinden biri de bir başkasının usafına kalma korkusuydu. Bana her şeyi anlatma sözünü vermiş olsa da onu dinlemek bana ağır gelecekti. Daha kendi hayaletimi yakın zaman önce başımdan savmışım. Fakat itiraf etmek hiç hoşuma gitmese de Reyad hâlâ az çok güçlüydü. Ne zaman bir şeylerden şüpheye düşsem kabuslarıma giriyordu. Yoksa o kabuslara neden olan o muydu? Ya da onu kabuslarıma ben mi davet ediyordum?

Bu tür rahatsız edici düşünceleri kafamdan atmak için

Tula'yla konuşacak kadar güç toplamaya çalıştım. Fakat bir kimsenin gelip gelmesiyle derin, rüyasız bir uykuya daldım.

Sabah kendimi daha iyi hissetsem de gücüm ancak yataкта belimi doğrulamama yetti. En azından Tula'ya kendisini nasıl hissettiğini sorabilirdim.

Gözlerini kapattı. Parmagıyla şakağına işaret edip "Gel," dedi. Pısmırlık içinde iç çektim. "Zihinlerimizi bağlayacak enerji yok Tula."

Belki de ben yardımcı olabilirim. Kapı aralığında seslenen kişi Leif'ti.

"Hayır! Gıt buradan." Tula kollarıyla yüzünü kapattı. Leif "Benimle konuşmazsan Birinci Büyücü gelip kendisine gereken bilgileri senden alır," dedi.

Tula şaşkın halde bana baktı. "Bu hiç de hoş olmaz," dedim. "Neredeyse saldırganın sana yaptıkları kadar kötü bir deneyim. Biliyorum çünkü başıma geldi."

Leif gözlerini kaçırdı. Suçluluk hissine kapıldığını umit ettim. Onu yakından incelerken kendime neden bana bir önceki gün yardım ettiği sorusunu sordum. Yüzündeki sırıtsa ne olmuştu? Alaycı, küçümseyen hallerine ne olmuştu? Bu adamı çok az tanıdığımı fark ettim.

Onu neyin güdülediği üzerine daha fazla kafa yormak istemediğimden "Bana niye yardım ettin?" diye sordum.

Kaşlarını çıtsa da iç geçirilmesiyle yüz hatları yumuşadı ve duygularını gizledi. "Ölmene göz yumsam annem beni öldürdü."

Tula'ya döndü. Fakat öyle üstünkörü bir yanıt yakasını bırakmama yetmeyecekti. "Gerçek sebep ne?"

Leif'in yeşim yeşili gözleri nefretle alevlense de hemen son-

ra bir mummuş da biri onu üfleyip söndürmüş gibi yumuşayıverdi "Hiçbir şey yapmayıp seni bir kez daha kaybetmeye dayanamazdım," diye fısıldadı

Sonra zihinsel gardının düşmesiyle düşüncelerinin sesini duydum. Senden hula nefret ediyorum.

Bana duyduğu güvene şaşırmıştım, zihninden geçirdiği akli düşünce ise beni endişelendirmekten uzaktı. Umursamazlık, ransa herhangi bir duyguyu, hatta nefreni yeglerdim. Bu aramızdaki mesafeyi azaltmanın ilk adımı olabilir miydi?

Tula "Ne dedi?" diye sordu

"Sana yardımcı olmak istiyorum," dedim. "Tula, bu benim kardeşim. O olmasa seni geri getiremezdik. Sana saldıranın kim olduğunu bilmami istiyorsan onun gücüne ihtiyacın olacak."

"Fakat görecek. Öğrenecek..." Tula kollarını bittirdi.

Leif "Zaten biliyorum," dedi

Leif beni hayrete düşüren bir nezaketle Tula'nın kollarını yüzünden çekti. Aklıma annemin Leif'in büyü hakkında söyledikleri geldi. Onun suçların çözülmesine yardımcı olduğunu, bir kışın suçlarını ve geçmişini sezdiğini söylemişti. Şimdi Tula'yla ona bakarken onu tanımayı ve büyüünü nasıl kullandığını öğrenmeyi daha çok istiyordum.

Leif "Bir başka kızın canını yakmadan onu durdurmalıyız," dedi.

Tula yutkundu ve dudagını ısırtıp başını salladı. Leif yataklarımızın arasına geçip bir eliyle Tula'nın elini tutarken diğer elini bana uzattı. Sırtımı döşeğe yaslayıp elini tuttum. Sonra, onun enerjisini kullanarak Tula'yla zihinsel bir bağ kurdum.

Tula'nın zihninde ikimiz gri, taş bir ocagın yanında dikiliyorduk. Leif'in gücü cam fırınının içindeki alevler gibi etrafımızda gürüyordu.

"Burada fırına kömür atıyordum. Gece yarısına az kalmıştı

ki." Elî onluğunu sıkı. Beyaz kumaşa siyah kurum bulagı. Siyah bir bez yüzümü sardı. Çılgılık atamadan koluma sırtı bir şeyin battığını hissettim. Sonra, sonra. "Tula sustu.

Zihinsel sahnemizde bana doğru yaklaştı. Titreyen bedeni ne sarıldım ve göz açıp kapayana kadar Tula olup kaçırılışına kendi gözlerimle şahitlik ettim.

Koluma batan şeyin geride bıraktığı yaranın çevresine uyuma hissi yayılıyor, bu his kaslarımı hareketsizleştiriyordu. Baş dönmesi taşındığımın tek belirtisiydi. Aradan bir süre geçti. Yüzümdeki bez kaldırıldığında bir çadırda uzanıyordum. Hareket edemez halde, kısa kahverengi saçlarının arasında yer yer altın renkli tutamlar olan bir adama bakıyordum. Üzerindeki tek şey kırmızı bir maskeydi. Kum rengi derisine tuhaf, kızıl semboller boyanmıştı. Elinde dört tahta kazık, ip ve çekiç vardı. Kollarımı ve bacaklarımı tekrar hissetmeye başladım.

Zihnimde "Tula, hayır. Yapamam," dedim. Birazdan ne tür bir dehşetin geleceğini biliyordum. O an onunla birlikte o dehşete katlanacak takatim yoktu. "Onu bana göster yeter."

Adamın üzerindeki sembollerini inceleyebileyim diye Tula zihnindeki görüntüyü dondurdurdu. Dairesel semboller birleşip büyükçe hayvan desenleri oluşturuyordu. Pürüzsüz kolları ve bacaklarının üzerinde bir uçtan bir uca üçgen desenleri vardı. Zayıf biri olmasına karşın vücudu güç yayıyordu.

Tula'ya hiç tanımadığı adamla ilgili her şey yabancı geliyordu. Hatta ismini telaffuz ederken "la" hecesine yaptığı sert vurgu bile ona tuhaf geliyordu. Fakat adam onu tanıyordu. Kız kardeşlerinin ve anne-babasının isimlerini biliyordu. Onların nasıl kumu eritip cama çevirdiklerini de.

Sonra Tula bir sesler ve renkler karmaşası içinde adamın farklı zamanlardaki hallerini gösterdi. Çadırdan çıkması yasaktı ve adam ne zaman içeri girip çıkarsa Tula küçük bir ara-

likten dışarıyı görüyor, içindeki özgürlük arzusu uyanıyordu.

Adam yanına geldiğinde yüzünde hep bir maske oluyordu. Tula'yı dövmeden veya ona tecavüz etmeden önce kızın vücudundaki uyusukluluğun geçmesini bekliyordu. Böylece büyük bir şevkle verdiği acıyı hissettiğini biliyordu. İşkence bitince de bir boynuz çıkarıp derisine bir çizik atıyordu.

Başta adamın bu eylemine anlam veremese de zamanla adamın boynuzun açtığı çizige sürdüğü yağı hem korkuyla hem de özlemle bekler oldu. Bu, acısını hissetmemesini sağlarken bir yandan da çadırdan kaçmasını imkânsız kılan uyuşturucu losyonu.

Yağın alkol ve limon parfümü karışımına benzer sert bir kokusu vardı. Koku zehirli bir sis gibi etrafını çevirirken Leif'in enerjisi azaldı. Tula'yla olan büyü bağını kopardı.

Yatağının kenarına tüneyen Leif "Şu koku..." dedi. "Koku-sunu doğru duruş içime çekemedim. Tüm gücümü Tula'yla arandaki bağ sürdürmeye harcadım."

Tula titreyerek "Berbat bir koku," dedi. "O kokuyu asla unutmuyacağım."

Leif'e "Ya o semboller?" diye sordum. "Sembollerin ne olduğunu çıkardın mı?"

"Pek sayılmaz. Yine de ayınlerde semboller kullanan bazı klanlar var."

"Aydınlar mı?" Korku mideme bir taş gibi oturdu.

"Nikah törenleri ve isim verme ayınleri." Leif düşünceli bir edayla kaşlarını çatı. "Binlerce yıl önce büyücüler karmaşık ayınler düzenlerlerdi. Büyü gücünün kaynağının ilahi bir güç olduğuna, vücutlarına dövmeler yapıp saygılarını gösterirlerse kendilerine daha büyük güçler bahsedileceğine inanırlardı. Şimdi bu inancın yanlış olduğunu biliyoruz. Daha önce yüzlere ve ellere çizilmiş semboller görsem de Tula'ya saldıran adamın

vücudundakilere benzer sembollerini hiç görmedim."

Leif iki eliyle siyah saçını başının gerisine attı. Yüzünün iki yanında uzanan dirsekleriyle, duruşu bana çok tanıdık geldi. Bir an zaman içinde geri gidip tek derdimin ne oyun oynayacağıma karar vermek olduğu günlere dönebilirmişim gibi geldi. Kendimi anımsamaya zorladığımda cılız çocukluk anım hep-ten yutıp gitti.

Tula gözlerinin üzerini kapattı. Sessizce ağlarken yanaklarından aşağı gözyaşları süzülürdü. Kaçırılma anını ve işkenceleri yeniden yaşamak onun için bir eza olmalıydı.

Leif ona "Biraz dinlen," dedi. "Yine gelirim. Belki ikinci boyucu bu semboller hakkında bir şeyler biliyordur." Odadan çıktı.

Sonraki sabah olanlar geriye kalan azıcık enerjimi de tüketti. Söyleyeceğim hiçbir sözün Tula'yı teselli etmeyeceğini bildiğimden Opal'in içeri girmesi beni rahatlatı. Kız kardeşinin endişeli halini gören Tula yüksek sesle hıçkırırken Opal kardeşinin yanına uzanıp onu kendine çekti ve bir bebek gibi salladı. Tula'nın maskeli adamın zehrini vücudundan arındırışını dinlerken uyuyakaldım.

Günün geri kalamında ziyaretçilerimiz oldu. Cahil üzerinde ahır kokusuyla yanımıza geldi.

"Kiki nerede?" diye sordum. Atımı özlemiştim. Aramızdaki bağ ayakta olsa da düşüncelerini duymama yetecek kadar güç üretilmiyordum.

"Biraz huzursuz. Bütün atlar öyle. Baş seyis şu aralar sınırlı. Atlar insanların hislerinden etkilenir. Birinci gerginse at da gergin olur." Cahil başını iki yana salladı. "Onlarla iletişim kurabildiğine inanmakta hâlâ güçlük çekiyorum. Sanırım bugün de yine düşüncelerimin yanlışlığını gördüğüm günlerden biri."

"Nedenmiş o?"

"Tula'ya yardım edebileceğini söylediğinde senin kendine fazla güvenen bir kibir kumkuması olduğunu düşünmüştüm. Fakat başardın." Cahil beni süzdü.

Kendime çok fazla güvendiğim konusunda ona hak veriyordum. Komutan Ambrose'un ruhunu kurtarışım Tula'ninkini kurtarışımın yanında kolay kalmış gibi görünse de unuttuğum nokta komutanın odasında Irys'in de yanımda olduğu ve komutanın uzun dövüş yeteneklerinin ve azminin bizi onun iblislerinin elinden kurtardığıydı.

Cahil "Fakat Tula'yı kurtarayım derken az kalsın kendin ölecektin," dedi. "Haksız olduğumu ispatlamak için o kadar büyük bir risk almana değdi mi?"

"Eylemlerimin gerisinde bencillik yoktu," diye ona çıktım. "Ona yardım etmek istiyordum. Neler yaşadığını anlıyor, bana ihtiyacı olduğunu biliyordum. Onu nasıl bulabileceğime dair bir ipucu ele geçirdiğimde durup düşünmedim. Sadece tepki verdim."

"Göze aldığın tehlikeyi hiç mi düşünmedin?"

"Bu kez değil." Şaşkın ifadesine bakıp iç geçirdim.

"Daha önce de başkaları için kendini tehlikeye attığın oldu mu?"

"Komutanın çeşnicisiydim." Brazell'in durdurulmasında oynadığım rolün aksine bu herkesin bildiği bir şeydi.

Cahil başını salladı. "Komutanın planlarına kulak misafiri olmak için mükemmel bir pozisyon. Seni bir kalkan olarak kullanmış. Normalde onu iktidardan indirmek istemeliydin. Neden ona o kadar sadıksın?" Hayal kırıklığı sesine sert bir ton katmıştı.

"Pozisyonumdan dolayı şöhretinin gerisindeki adamı gördüm. Halkına karşı nasıl şefkatli ve ilgili olduğuna şahit oldum. Gücünü koruya kullanmıyordu. Mükemmel olmaktan uzak olsa da inançlarından taviz vermiyordu. Güvenilir ve so-

zunun ertisi olduğundan kimsenin sözlerinde imalar aramayacağı, ikiyüzlülük beklemeyeceği bir adam."

Cahil dik başlılığından odun verecek gibi değildi. "Beynin yıkanmış Yelena. Umarım bir süre Sitada yaşadıktan sonra aklın başına gelir." Cahil yanıtımı beklemeden çıkıp gitti.

Sohbetimiz beni takatsız bırakmıştı. Öğleden sonra huzursuz uykulara dalıp sık sık uyanmakla geçti. Maskeli adam ru-yalarımın musallat oluyor, gör bir ormanda beni kovalıyordu.

Akşama doğru Dax Greenblade odaya dalıp havaya canlılık getirdi. Alçak sesle "Berbat görünüyorsun," dedi Tula ve Opal, Tula'nın dar yatağında uykuya dalmışlardı.

"Ona 'Hadı ama Dax, samimi ol. Gerçek düşünceni söyle,' dedim.

Gülmemek için ağzını kapattı. "Sen kötü durumdayken söylememin daha iyi olacağını düşündüm. Çünkü yerleşkede sıcak kumun üzerinde yürümeye çalışan ayaklar gibi uçsan dedi-koduları duyunca egon okşanacak ve moralin düzelecek." Dax abartılı bir jestle kollarını havaya kaldırdı. "Bir efsane oldun!"

"Efsane mi? Ben mi?" Kulaklarıma inanamıyordum.

"Korku veren bir efsane," diye düzeltti. "Yine de bildiğin efsane işte."

"Hadı ama! O kadar saf mıyım sence?"

"Birinin bilincini tek başına bulabileceğini düşünecek kadar safsın." Dax elini yatağıma doğru salladı. "Fakat bu öğrencilik-ten kurtulmak için bir girişimse o kadar da aptalca değil. Yine de diğer öğrencilerin seni görünce sağa sola kaçtıklarını görür-sen artık sebebi biliyorsun. Yelena geliyor, güçlü ruh-bulan."

Yastığımı Dax'e fırlattım. Yastık sağa doğru sapıp yumuşak bir çarpma sesinin ardından kayarak zemine düşerken büyü-sünün cildimi okşadığını hissettim. Kızlara baktım. Uyuyor gibiydiler.

"İşte şimdi abarttın," dedim

"Beni suçlayabilir mısın? Arkaik dilleri okuyup konuşabilme becerisiyle lanetlendiğimden Usta Bain hana kadim tarihî yazıları çevirtiyor. Yavan ve sıkıcı bir iş." Dax yastığını eline aldığı gibi hana uzatmadan önce şöyle bir kabarttı

Leif elinde büyükçe, kare bir kucuyla odaya girdi. Dax bana yaklaşıp "Sıkıcı demişken," dedi

Kıkırdamamak için kendimi tuttum. Leif kutudan küçük, kahverengi şişeler çıkarmaya koyulurken Dax odadan çıktı. Birbirine değen camlar Tula ve Opal'ı uyandırdı. Tula bariz bir panik içinde şişelere baktı

Leif'e "Nedir bunlar?" diye sordum

"Koku şişeleri," diye yanıt verdi. "Her birinde belli bir koku var. Annem ve babam bunları yapmama yardım ettiler. Kokular anıları tetikliyor ve bu da hana suçluları bulmamda yardımcı oluyor. Bu seti Tula'yı kaçıran adamın kullandığı yağı belirlemek için kullanabileceğimi düşündüm."

Leif'in anlattıklarıyla ilgisi uyanan Tula yattığı yerde doğrulmaya çalıştı. Opal ona yardım etmek için yataktan kalktı. Leif yaklaşık otuz şişeden oluşan koleksiyonunu karıştırıp içlerinden onunu yan yana dizdi

"Önce şunları deneyeceğiz." Şişelerden birinin ağzındaki tıpanı çıkartıp ucunu burnuma yaklaştırdı. "Normal bir şekilde nefes al."

Burnumu buruşturup hapsurdüm. "Hayır. Bu berbat."

Şişeyi burnumdan çeken Leif'in yüzünde küçük bir gülümseme belirdi

Tula "Leif?" diye seslendi. "Ben ne olacağım?"

Leif duraksadı. "Sen zaten yeterince zorluk yaşadın. Seni daha fazla yormak istemem."

"Ben de yardımcı olmak istiyorum. Burada boş boş yatmaları iyidir."

"Peki." Bize üçer şişe daha koklattı. Tula'yla farklı şişeleri kokladık. Sonra akşam yemeği için ara verdik.

Leif bize "Çok fazla koku başınızı ağrıtır ve bir süre sonra aralarındaki farkı ayırt edemezsiniz," açıklamasını yaptı

Leif akşamı bizimle geçirdi. Artık ilgim iyice azalmış olsa da kutunun dibindeki şişelere varmasına rağmen Leif arayışını sürdürüyordu. Tam içim geçmişken keskin bir koku beni yeniden hoplatı

"İşte bu," diye bağırdım. "Kokuyu tanımadın mı?"

Leif şişeyi burnunun dibine getirip keskin kokuyu içine çekti. Sonra şişenin tıpasını takip ters çevirerek üzerindeki etiketi okudu. Hayret içinde bana baktı

"Tabii ya!" Ağzı dehşet içinde açıldı

"Ne var?" diye sordum. Söyle bana

"Bu kûrar." Söylediğinden bir şey anlamadığımı görünce konuşmasını sürdürdü. "İltafs Ormanı'ndaki bir sarmaşıktan elde edilir. Kasları felce uğrattır. Diş ağrılarını ve hafif acıları gidermek için birebirdir. Bir kişinin tüm bedenini uyusturmak için ilacın son derece yoğunlaştırılması gerekir." Leif'in gözlerinde endişeli bir ifade belirdi

"Neden moralin bu kadar bozuldu?" diye sordum. "Artık kokunun ne olduğunu biliyoruz. Bu iyi değil mi?"

"Kûrar daha geçen yıl keşfedilmişti. Özelliklerini bilen sadece bir avuç Zaltana var. Klanımız bir maddeyi başkalarına satmadan önce özellikleri hakkında her şeyi bilmek ister."

O an kafamın içinde bir ışık yandı. Leif kırmızıya boyalı adamın klanımızdan biri olabileceğini düşünüyordu.

Ona "Kûrarı kim bulmuştu?" diye sordum.

"Babam," dedi. "Kûrarı tüm vücudu felç edecek kadar yoğunlaştırma becerisi olabilecek birini düşündüğümde aklıma gelen tek kişi ise annem."

Yarıda doğruldum "Leif buna gerçekten maniıyor olduğuna." Düşüncelerimi sesli ifade edemiyordum. Annemiz Perl ve babamız Esau'nın o korkunç katille bir bağlantısı olabileceğini bir türlü dilendiremiyordum.

Leif başını iki yana salladı "Hayır. Bu onlara yakın birinin işi olabilir."

Aklıma bir başka korkunç düşünce geldi "Tehlikede olabilirler mi?"

"Bilmiyorum." Leif koku şişelerini kutuya geri koymaya başladı. "Klan liderimizle konuşmam gerek. Kurar bir şekilde çalınmış olmalı. Klanımızda." Soyleyecek bir söz bulamayan Leif kutunun tepesine vurdu. "Klanımızda bir hain mi var? Aramızda bir casusun olduğunu söylemek benim için bile fazla dramatik kaçıyor." Leif yüzünde buruk bir sırılsıklama bana baktı. "Liderimizin bana inanaacağını bile sanımam." Koku kutusunu alıp hızla odadan çıktı.

Biz Leif'le konuşurken sessiz kalan Tula bana "Ferde." dedi. Yutkundu. Ardından "Yani beni kaçıran kişi Zaktan Klanı'ndan olabilir mi?" diye sordu.

"Ferde mi? Adı bu mu?"

Bir eliyle yüzünü kapattı. "Hayır. Ona taktığım ismi bu. Bunu senden gizledim. Utanmışım." Susup kız kardeşine bakarak derin bir nefes aldı.

Opal esneyerek biraz uyuması gerektiğini söyledi. Gıtmeden önce Tula'yı yanagından öpüp üzerindeki yatak örtülerini cenesine kadar çekti.

Kısa bir sessizliğinden ardından "Açıklama yapmak zorunda değilsin." dedim.

"Açıklamak istiyorum. Konuşmanın bana faydası oluyor. Ferde, Fer-de-lance sözcüğünün kısaltması. Fer-de-lance avının ısısını izleyen bir engerektir. Bu yılanlar ikide bir fabrikamıza girerdi. Ocaklar onları çekiyordu. İçlerinden biri amcamı öldürdü. Ne zaman içimizden biri fabrikaya gidecek olsa annem "Dikkatli olun. Ferde sizi gafil avlamasın," derdi. Ablamla ikimiz Ferde'nin gelip kendisini götürceğini söyleyip Opal'i korkuturduk." Tula yüzünden aşağı yaşlar süzülürken küçük bir inilti çıkardı. "Kendisine böyle kötü bir şaka yaptığım için Opal'dan özür dilemem gerek. Ne tuhaf." Nefesi kesildi. "Ferde'nin alıp götürdüğün ben oldum. Fakat seçme şansım olsa asıl yılan tarafından ısırılmayı tercih ederdim."

Tula'yı teselli edecek hiçbir söz bulamadım.

O gecenin ilerleyen saatlerinde Bain odaya geldi. Elinde bir lener vardı. Hemen arkasından kucagında büyük, deri kaplı bir kılıp ve kâğıt ruloları taşıyan Dax içeri girdi. Bain'in kolunun altında da bir rulo kâğıt vardı. Bain oda mum ışığıyla alev alev yanana kadar mumları tek tek yaktı. Üzerinde önceki gün de giydiği aynı mor çüppe vardı. Hiçbir açıklama yapmadan kâğıt rulosunu yatağının üzerinde açtı. Parşömen tomarına baktığında sanki bir el müdemi sıkı. Parşömenin üzeri Ferde'nin vücudundaki şekillerle kaplıydı.

Bain tepkimi dikkatle izledi. "Demek aradığımız semboller bunlar?"

Başını salladım. "Nerede buldunuz?"

Bain kuşu Dax'ten alırken genç adamın yüzünde ilk kez ciddi bir ifade gördüm.

"Ele dilinde yazılmış olan bu kadim metin çok eskilere ait. Bu sembollerinden bahsediyor. Metinde bu sembollerin kitapta resmedilemeyecek kadar güçlü olduğu, sayfalara çizilmeleri halinde gücü çağırabilecekleri söyleniyor. Fakat neyse ki şekiller ayrıntılı olarak betimlenmiş. Şanslı olduğumuz bir diğer konu da Dax'ın Ele dilinde yazılanlardan yola çıkarak bu sembolere ulaşabilmiş olması." Bain parşömenine işaret etti.

"Bu önemli bir gelişme," dedim.

Dax gülümsedi. "Yeteneklerimi nihayet iyi bir amaç için kullanılıyor."

Bain'in sert bir bakış attığı Dax'ın yüzü tekrar ciddileşti.

Bain "Sembollerin sırası çok önemli," dedi. "Çünkü bir öykü anlatıyorlar. Sembollerin katilin bedeninin hangi bölgelerinde olduğunu bize söyleyebilersen güdülerini belirleyebiliriz."

İşaretlerin Ferde'nin vücudunun neresinde olduğunu anımsamaya çalışarak kâğıdı inceledim. "Onun üzerinde bu kâğıtta olmayan bazı desenler de var," dedim.

Tula "Hepsi kafamda," dedi. Gözleri kapalıydı. Kolumun uzermesine rağmen sağ elini uzattı. "Sembollerini ezberliyorum."

Bain kâğıdı Tula'ya verirken Dax elindeki ruloları yere bıraktı. Rulolardan birini açıp ince bir kâğıdın üzerine komür kaletile bir adam bedeninin ana hatlarını çiziktirmeye başladı. Tula bir süre sembolere baktıktan sonra sıralarını söylemeye başladı. Ferde'nin sol omzundan başlayarak sağ omzuna kadar uzanan semboller saydıktan sonra bir kitapta sözcükler gibi soldan sağa saymayı sürdürdü.

Tula, Bain'in parşömeninde olmayan bir sembole varınca Dax için sembolü bir kâğıt parçasına çiziyordum. Çizimlerini, Dax'ınkilere kıyasla acemi kalsa da Dax güç bela çizdiğim işaretlelerin benzerlerini önündeki kâğıda aktarabilirdi.

Ferde'nin kasığına geldiğinde Tula utanç içinde duraksadı. Bain, Tula'nın elini tutup adamın o bölgeye dövme yaptırırken epey çile çekmiş olması gerektiğini söyledi. Tula'nın ağzından ilk bir kıkırtı çıktı. İfadesine bakınca kısa kıkırtısının kendisini şaşırttığını lark ettim. Gulumsememek için kendimi tuttum. Tula iyileşmeye giden yolda ilk adımı atmıştı.

Tula saldırganın sırtındaki sembollerini sıralamaya başladı. Onun neredeyse iki hafta adamın mahkumu olduğunu anımsadığımda urperdim. Saldırganla ilgili başka ayrıntıları da anımsadı. Ayak bileklerindeki yara izleri, ellerinin büyüklüğü, ırnaklarının arasındaki kırmızı kirlet, kızıl maskesinin şekli ve yumuşak dokusu, bir de kulakları.

Bain "Kulakları neden o kadar dikkatini çekti?" diye sordu.

Tula gözlerini kapattı ve titreyen bir sesle, adamın her defasında kendisini yere yapıştırıp içine girdiğinde gözlerine bakmaktan sakınarak başını çevirdiğini söyledi. Tula da zihnini çektiği acıdan uzaklaştırmak için adamın kulagina odaklanıyordu. Kendisine ilk kez tecavüz ettiğinde adamın sağ kulagini ısırmıştı. Kanın sıcak ve metalik tadı ağzını doldurduğunda kısa bir tatmin hissi yaşadığını söyledi.

Tula "Benim için küçük bir zaferdi bu," derken öyle şiddetli bir şekilde titredi ki yatağı iki yana sallandı. "Bir daha da bunu yapmadım."

Tula'nın her tasvirini yerde resimleyen Dax eskizini Tula'ya uzatmadan önce yüzündeki dehşet ifadesini sildi.

Birkaç küçük düzeltmenin ardından Tula kâğıdı Bain'e geri uzattı ve "Bu o," dedi.

Verdiği çabadan takatsız düşen Tula daha Dax malzemelerini toplayamadan uyuyakaldı

Bain'in yanına dokundum. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Büyücü çiragina baktı

Dax ona "Seni kulede bekleyeceğim," deyip gitti

"Her zaman ne soracaksan sorabilirsin. Izın almaya gerek yok, çocuk"

Tatlı sözüne başımı iki yana sallayarak karşılık verdim. Henüz gücümün çok azı geri geldiğinden kendimi tükenmiş hissediyordum. Onu düzeltecek takatim olmadığı gibi burnu vapmamın benim için hayırlı olacağından da şüpheliydim. Herkese, hatta yaşı benim iki katım olan Irys'e bile 'çocuk' diye hitap ediyordu

Bunun yerine "Irys ziyaretine gelmiyor. Bana hala kızgın mı?" dedim.

"Ben olsam 'kızgın' demezdim. 'Küplere bınmış' veya 'kan beynine sıçramış' demek daha doğru olabilir"

Korkum yüzümden okunuyor olmalıydı ki Bain beni teselli etmek için elini elimin üzerine koydu

"Irys'in öğrencisi olduğunu unutma. Yaptıkların onun öğretmenlik becerisinin aynası. Tula'yla yaptığın şey son derece tehlikeliydi. Tula'nın, Opal'in, Leif'in ve kendinin ölümüne neden olabiliydın. Irys'e danışıp yardım istemek yerine sadece kendine güvenerek hareket ettin"

Kendimi savunmak için ağzımı açsam da Bain elini havaya kaldırıp lafımı ağzıma tıktı. "Eminim bu Ixia'da edindiğin bir özelliktir. Kimseden yardım beklememek. Kimseye güvenmemek. Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapmışsındır. Yanılıyor muyum?" Bain yanıt vermemi beklemedi. "Fakat artık kuzeyde değilsin. Burada arkadaşların, meslektaşların ve onlar gibi sana yol gösterip yardım edecek başkaları var. Sana

Ixia'dan çok farklı. Kimse tek başına her şeyi yapamaz. Halkımızı temsil eden bir konseyimiz var bizim. Birlikte tartışıp karar alırız. Bu öğrenmen ve Irys'in sana öğretmesi gereken bir şey. Senin neden bu şekilde hareket ettiğini anladığında ofkesi dönecek"

"Bu ne kadar zaman alır?"

Bain gülümsedi. "Çok uzun sürmez. Irys Zümrü Dağlarındaki yanardağlar gibidir. Biraz duman çıkarır, lav tokurur ama hızla da soğur. Ixia'dan bir ulak gelmese muhtemelen bu gün senin ziyaretine gelirdi"

"Ulak mı?" Yataktan çıkmaya çalışsam da bacaklarım ağırlığımı kaldırmıyordu. Yere yığıldım

Bain bana bakıp cık cık etti ve beni yatağıma yatırsın diye Hayes'e seslendi.

Hayes gidince ona tekrar aynı soruyu sordum. "Ne ulağı? Söyle bana"

"Konseyle ilgili bir iş." Büyücü konu kendisini sıkıyormuş da elleriyle onu kışkırlamak istiyormuş gibi bir hareket yaptı. "Sana'yı ziyaret etme talebinde bulunan Ixia'lı bir elçi ve maiyetleriyle ilgili bir şeyler."

Bir Ixia elçisi kaleye mi geliyordu? Ben bunun ne anlama gelebileceği üzerine kafa yorarken bir an önce kaulin vücudundaki dövmelemin anlamını çözmek isteyen Bain odadan çıkmak için hareketlendi

Kapıyı açtığında arkasından "Bain," diye seslendim. "Ixia'lılar ne zaman geliyor"

"Bilmiyorum. Eminim Irys geldiğinde sana söyler."

Geldiğinde mi? Olanlardan sonra "gelirse" demesi daha doğru kaçardı. Irys'i beklemek dayanılmaz bir hal almıştı. Orada çaresizce yatmak ağrıma gidiyordu. Irys öfkemi sezmiş olmalıydı.

Zihnimde onun sesini duydum. Yelena: *Gevşe. Gücünü bana harcama*

Fakat benim yapmam gereken...

İyi bir uyku çekmek. Yoksa sana hiçbir şey söylemem. Anladın mı?

Sesindeki kararlı ton bana tartışma şansı tanıtmıyordu. Evi, efendim.

Kalımı dağıtmaya çalıştım. Kuzey heyetimin ne zaman geleceğini aklıma takmak yerine Komutan Ambrose'un elçisi olarak kimi göndereceğini düşündüm. Generallerden birini gönderme riskini göze alamazdı, bir emir subayı göndermesi daha mantıklı olurdu.

Komutanın yerinde olsam Valek'i gönderirdim. Fakat Situlılar Valek'e güvenmeyeceklerinden buraya gelmekle büyük bir risk almış olurdu. Cahil ve adamları İxia'nın eski kralına suikasti düzenlediği için onu öldürmeye çalışırlardı. Fakat bunu başarabilirler miydi? Bu ona kaç kişi saldıracaklarına bağlıydı.

Valek'i kendine has zarafeti ve çevikliğiyle hamleleri savuştururken hayal etsemi de ırı, yeşil yapraklar zihnimdeki görüntüsünü örtmeye başladı. Yaprakların görüşümü tamamen kapamasıyla, çok geçmeden etrafım yeşillikle çevrildi. Gör ormanda güçlkle ilerleyerek Valek'i aramaya başladım. Peşimde birinin olduğunu fark etmemle hızlandım. Omzumdan geriye bakınca üzerinde kırmızı işaretler olan bronz bir yılanın sürünerek beni takip ettiğini gördüm.

Valek ağaçların arasında bir görünüp bir kaybolurken ona seslenip yardım istedim. Fakat ormanın kalın sarmaşıkları bedenimi ve bacaklarını sardı. Kılıcını savursa da sarmaşıklar kollarını da kaplıyana dek onu sarmaya devam etti. Ormanda yolumu açarak ona doğru ilerlerken uyluğumda keskin bir acı duydum.

Engerek bacağıma sarılmıştı. Dişlerinden kudur damlıyor-

du. Pantolonumdaki iki delikten kan akıyordu. İlaç bedenime yayıldı. Zehir sesimi kısana kadar çığlık attım.

"Yelena, uyan."

Biri beni sertçe omzumdan sarstı.

"Sadece bir ruya. Haydi, uyan."

Gözlerimi kırpıştırarak Leif'e bakım. Kaşları çatıktı. Kısa, siyah saçları dağınıktı ve gözlerinin altı kararmıştı. Tula'ya bak-
tım. Bu dirseğinin üzerinde doğrulmuş, kahverengi gözlerinde endişeli bir ifadeyle yatağından bana bakıyordu.

Bana "Valek'in başı dertte mi?" diye sordu.

Leif'in bakışları Tula'ya çevrildi. "Neden ona Valek'i soruyorsun?"

"Ona yardım etmeye çalışırken Yelena'yı bir yılan ısır-
dı."

"Bunu gördün mü?" diye sordum.

Başını salladı. "Yılan her gece rüyama giriyor. Fakat Valek'i ilk kez gördüm. Rüyama senin rüyalarından girmiş olmalı."

Leif bana doğru döndü. "Onu tanıyor musun?"

"Ben." Ağzımı kapattım. Sözlerimi dikkatle seçerek "Komutanın çeşnicisi olduğumdan onu her gün görüyordum."

Leif gözlerini kırpıştırdı. Ofkeden kızaran yüzü normal rengine döndü. "İxia'daki hayauna dair hiçbir şey bilmiyorum" dedi.

"Bu tamamen senin seçimin di."

"Daha fazla suçluluğa katlanamayacağım." Leif yüzünü çevirip gözlerini duvara dikti.

"Artık kaçırıldığımı bildiğine göre suçluluk hissetmene gerek yok. Yapabileceğin hiçbir şey yoktu," desem de benimle göz göze gelmekten kaçındı.

Tula "O senin kız kardeşin değil mi?" diyerek sessizliği bo-
ldu. Burununu buruşturup şaşırmış bir ifadeyle gözlerini kıstı.

"Uzun ve karışık bir hikâye," dedim.

Tula başını yastığa koyup daha rahat bir pozisyon alıyor-
muş gibi örtülerin altında debelendi. "Vaktimiz çok."

"Vaktimiz yok." Kapı aralığından seslenen Irys'tı. "Leif, ha-
zır mısın?"

"Evet."

Irys odadan içeri adımı attı. "O zaman gidip Cahil'in atları
hazırlamasına yardım et."

"Fakat benim..."

Yattığım yerde sırtımı doğrultup "Neler olduğunu açıkla,"
dedim.

"Buna vakit yok. Bana sana gerekli açıklamayı yapar."

Irys ve Leif sırtlarını çevirip odadan çıkmaya hazırlandılar.
Göğsümün içini ölke ateşi sardı. Hiç düşünmeden güç çek-
tim ve onlara seslendim. "Durun."

Ben onları serbest bırakana kadar oldukları yerde donakal-
dılar. Yatağa yığıldım. Anı çıkışım geri kalan azıcık gücümü de
tüketmişti.

Irys yatağımın yanına döndü. Yüzünde öfke ve hayranlı-
ğın karıştığı tuhaf bir ifade vardı. "Kendini daha ıyı hissediyor
musun?"

"Hayır."

Irys "Leif, sen gır" dedi. "Sana birazdan yetiştirim."

Leif dışarı çıkarken bana kederli bir bakış attı. Sanırım bu
onun vedalaşma şekliydi.

Irys yatağımın kenarına oturup başımı yastığa yasladı.
"Büyü kullanmaya devam edersen asla düzelmeyeceksin."

"Uzgünüm. Dayanamadığım şey bu..."

"Çaresizlik." Irys'in dudakları buruk bir gülümsemeyle kır-
ıldı. "Bu senin hatan. En azından Roze'un bana tekrar tekrar
söylediği bu Tula'yı kurtardığın için sana bir mevsim mutfakta
çalışma cezası vermem istiyor."

Tula "Ceza değil ödül olmalı," dedi.

Irys elini havaya kaldırdı. "Tavsiyeye ihtiyacım yok. Aslen öyle
herbiri bir hallesin ki bence bir daha kaldıramayacağım kadar
büyü kullanmaya yeliendiğinde iki kez düşünürsün artık. Aynı-
ca Cahil, Leif ve ben Sandseed Klanıyla görüşmek için Avıbian
Ovası'na giderken senin buraya tüküp kaiman yeterli bir ceza."

"Ne oldu?" diye sordum.

Irys'in sesi yumuşayıp fısıltıdan biraz daha yüksek çıkar
oldu. "Dün gece Leif ve ben Zaltana'ların konsey üyesi Bavo'a
kürarla ilgili sorular sorduk. İlacın kaynağı anne-babanmış.
Bol miktarda üretip Sandseed Klanı'na ulaştırmışlar."

Bir an kalbim duracak gibi oldu. "Neden?"

"Bavo'a göre, Esau Avıbian Ovası'nın göçebe kabileleriyle
ilgili bir kitapta kasları felce uğratan bir madde olduğunu öğ-
renmiş. Böylece Esau Sandseed Klanı'nın topraklarına gidip
madde hakkında az çok bilgi sahibi olan Gede adında bir şifacı
bulmuş. Sandseed Klanı'nda şifacılar çıraklarına bildiklerini
söyle aktardıklarından bazen kimi bilgiler yutup gidiyor. Esau
ve Gede kürar sarmaşığını bulmak için ormanı aramışlar ve
bulduklarında ilacı damıtmak için Peri'den yardım almışlar.
Damıtma işlemi uzun zaman aldığından Gede ovaya dönmüş,
Esau da yardımlarından dolayı ona bir miktar kürar gönderme
sozu vermiş." Irys ayağa kalktı. "Şimdi de Gede'nin kendi kür-
arını ne amaçla kullandığını öğreneceğiz. Zira bunu konsey
üyesi Harun Sandseed bile bilmiyor."

"Ben de gelmeliyim!" Doğrulmaya çalışsam da kolum ağırlı-
ğımı kaldırmayı reddediyordu.

Irys bana umursamaz bir şekilde baktı. Çabalamayı bıraktı-
rıldı bana. "Neden?" diye sordu.

"Çünkü katilin neye benzediğini biliyorum. Onu Tula'nın
zihninde gördüm. Klandan biri olabilir."

Irys başını iki yana salladı. "Elimizde Dax'ın çizimi var. Ayrıca Lef Tula'nın zihnine bağlanmana yardımcı olurken kısa bir an için adamı görmüş." Irys uzanıp, yüzüne düşen saçları ayırdı. Sıcak cildindeki eli serindi. "Ayrıca, halsizsin. Burada kal. Dinlen. Gücünü topla. Döndüğümde sana öğretmem gereken çok şey var." Biraz duraksadıktan sonra öne eğilip alınma bir opucuk kondurdu.

Itirazlarına ket vurdum. Hisara geliş sebebim büyü eğitimi almak ve şimdiden amacımdan sapmışımı hissediyordum. Fakat Sandseed Klanı'nı ziyaret etmek pekala faydalı bir eğitimsel deneyime dönüşebilirdi. Neden her şey bu kadar karmaşık olmak zorundaydı ki?

Aklıma Ixia heyetini sormak geldiğinde Irys kapıya varmıştı bile.

Kapı eşliğinde durup "Konsey bir toplantı yapılmasına razı oldu. Ulak bu sabah Ixia'ya yanıtımızı iletme için yola çıktı," dedi.

Kapıyı kapatıp beni kafamın içinde söylediği onca şeyle bıraktı.

Tula şaşkınlık içinde "Ixia..." dedi. "Sence Valek sarmaşıklardan kurtulup heyetle buraya gelecek mi?"

"Tula, o bir kabustu."

Tula "Fakat çok gerçekçiydi," diye ayak diretti.

"Kabuslar korkularımızın ve endişelerimizin bize uyku-muzda musallat olan hayaletleridir. Valek'in başının derinde olduğundan bile şüpheliyim."

Yine de kafamdan tuzaga düşmüş Valek'in görüntüsünü atamıyordum. Öyle gerçek gibiydi ki. Hayal kırıklığı ve sabırsızlık içinde dişlerimi sıktım. Irys haklıydı; orada eli kolu bağlı durmak mutfakta temizlik yapmaktan çok daha kötüydü.

Birkaç derin nefes alıp endişelerimi ve öfkemi basturarak

zihnimi yatıştırdım. Valek'le Ixia'da geçirdiğimiz son geceye odaklandım. Kalbimde bambaşka bir yeri olan bir hatıraydı bu. İçim geçmiş olmalıydı ki Valek'in varlığını hissettim. Çevremi güçlü bir enerji bulutu sardı.

Rüyamda bana seslendi. Yardıma mı ihtiyacın var, aşkım?

Sana ihtiyacım var. Sevgiye ihtiyacım var. Enerjiye ihtiyacım var.

Sana ihtiyacım var.

Kederini yüreğimde hissettim. Gelemem. Sevgim zaten senin. Fakat sana gücümü verebilirim.

Hayır! Günlerce savunmasız kalırsın! Gözümün önüne sarmaşıklarla sarılmış görüntüsü geldi.

Bana bir şey olmaz. Güç itizleri yanımda. Beni korurlar. Valek bana çadırını koruyan, Ixia'daki dostlarım Ari ve Janco'nun görüntüsünü gösterdi. Bir askeri tatbikata katılmak üzere Yılan Ormanı'ndaydılar.

Daha ben onu engellemeye bile kalkmadan güç her yanıma sardı ve bedenime nüfuz etti.

İyi şanslar aşkım.

Çığlık atarak uyandım "Valek!" Valek kayboldu.

Tula "Ne oldu?" diye sordu.

"Bir rüya." Fakat gücümün yerine geldiğini hissediyordum. Şaşkınlık içinde şimdi yere güçlü basan ayaklarımın üzerinde dıkıldım.

Tula gözlerini bana dikmişti. "Bu bir rüya değildi. Işık gördüm ve..."

Anı bir karar alıp kapıya doğru fırladım. "Gitmem gerek."

Tula "Nereye?" diye sordu.

"Irys'e yetişmeye."

Kapıdan hızla dışarı çıkışımda odamızda nöbet tutan (o adam şaşkınlık içinde irkildi. Mantığımın baskın çıkıp beni durdurmasına fırsat vermeden ahıra koşsam da gecikmiştim. Avlu boştu.

Kiki başını bölmesinden çıkardı. *Lavanta Hanım daha iyi mi?*

Evet, çok daha iyiyim. Burnunu okşadım. *Diğerlerini kaçırırım. Ne zaman gütüldü?*

Biraz saman yiyeyim. Onlara yetiştiriz.

Kiki'nin mavi gözlerini inceledim. İlginç bir fikri vardı. Irys'e yola çıkmadan önce yetişsem bile onlarla birlikte Avıbian Ovası'na gelmeme izin vereceğinin garantisi yoktu.

Kiki sabırsızlık içinde yeri eşeledi. *Haydi.*

Hızlı düşündüm. Belki de Irys ve Leif'i ovaya kadar takip etmem ve beni hisara geri gönderemeyeceği kadar uzaklaşuklarında ortaya çıkmak daha iyi olacaktı.

Kiki'ye erzaza ihtiyacım olduğunu söyledim. Odama geri dönerken aklımda ihtiyaç duyabileceğim her şeyi sıraladım. Sırt çantam ve sopam, sustalım, pelerinim, birkaç giysi ve yiyecek. Belki bir de para.

Odadan toplayabileceğim her şeyi aldıktan sonra kapıyı kilitledim ve tam yola çıkmak üzere arkama döndüğümde Dax'e çarptım.

Dax "Bakın kim dikey konuma geçmiş," dedi. Yüzüne yayılan bir gülümseme yayıldı. "Neden şaşırdığımı kendim de anlamadım. Ne de olsa yaşayan bir elsanestir sen."

Başımı iki yana sallayıp "Dax, seninle laf yatıştırarak vakitim yok," dedim.

"Neden?"

Tek başıma yola çıkmamın bana karşı kullanılacak bir başka kara leke olacağını fark ettim. Bu, bir Ixia'linin alacağı bir katar gibi görülecekti. Fakat Sandseed Klanı'ndakilerden bilgi almak benim için sonuçlarını düşünmeyeceğim kadar önemliydi. Dax'e planlarımdan bahsettim. "İkinci Büyücü'nün nereye gittiğini biliyor musun? Bain'in beni bulmak için hisarın altını üstüne getirmesini istemem."

Dax bana "Boyle gidersen hisardan kovulacaksın," uyarısında hülundu. "Aleyhine olan unsurların sayısını şaşırdım artık." Durup düşündü. "Şu an bunların önemi yok. Grupları ne kadar sonra yola çıkmak istiyorsun?"

Göze baktım. Vakit öğlen ortasıydı. "Karanlığa kadar bekleyeceğim." Belirlediğim zaman Bain'in birini gönderip beni geri getirtme olasılığını bir nebze arttırsa da onun sabaha kadar bekleyeceğini umuyordum.

"Tamam. Sana iyi şans dilerdim ama işe yarayacağını sanmam."

"Neden?"

"Leydim, siz kendi şansınızı kendiniz yaratıyorsunuz." Sonra beni kovaladı. "Git hadi."

Mutfaga gidip on gün yetecek kadar ekmek, peynir ve kurutulmuş et aldım. Yuzbaşı Marrok Avıbian Ovası'nın çok geniş

olduğunu ve bir ucundan bir ucuna geçmenin on gün aldığını söylemişti. Sandseed Klanı ovanın diğer ucunda yaşıyorsa yiyeceğim beni yanlarına gidene kadar ıdare ederdi. Donuş yoluğu için de yiyecek satın alabileceğimi umuyordum.

Aklım erzak konusunda, ahıra doğru koştum. Kiki huysuzca burnunu soluyunca zihnimi ona açtım.

Beni uyarıyordu. *Kötü koku.*

Arkama dönmemle Goel'in üzerime geldiğini gördüm. Ben tepki veremeden kılıcının ucunu karnımın birkaç santim ötesine getirmişti bile.

"Bir yere mi gidiyordun?" diye sordu.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Kuşlar bana kalesten uçtuğunu söylediler. İzini sürmek zor olmadı."

Tula'nın odasının önünde bekleyen muhafızlar ona haber uçurmuş olmalıydı. İç çektim. Erzak toplarken dikkatimin dağılması beni kolay bir hedefe çevirmişti.

"Peki, Goel. Bu işi hemen halledelim." Ben bir adım geri gidip sopama uzanırken Goel ileri çıktı. Ellerim sopamın pürüzsüz ahşabına ulaştığında Goel'in kılıcının ucu gömlegimi delip derimi durttu.

"Dur!" diye bağırdı.

Korkudan çok öfke içinde derin derin nefes aldım. Bununla uğraşacak vaktim yoktu. "Adil dövüşemeyecek kadar korkuyor musun? Ah!" Kılıcın ucu karnıma batmıştı.

"Sopanı yere bırak. Yavaşça," emrini verdi.

Ben tereddüde kapılınca kılıcının ucunu biraz daha derime batırdı. Yavaş hareketlerle sopamı askısından çektim. Gözümün ucuyla Kiki'nin bolmesinin kapısındaki sürgüyü dışarıyla açtığını fark ettiğimden Goel'in dikkatini üzerimde tutuyordum.

Kapı gürültüyle açıldı. Goel başını sesin geldiği yere çevirdi. Kiki arkasına dönüp arka ayaklarını Goel'e hizaladı. Geriye doğru birkaç adım attım.

Zihnimde Kiki'ye seslendim. *Çok da sert olmasın.*

Kötü adam. Kiki ona çifte attı.

Goel havada uçup otlağın çitine çarptı. Sonra da külçe gibi yere yığıldı. Hareket etmediğini görünce ona yaklaşıp nabzını yokladım. Halâ yaşıyordu. Ölmemiş olduğunu öğrenmek ben-de karışık duygular uyandırdı. Pes mi edecekti yoksa beni ele geçirene veya beni onu öldürene dek peşimden gelmeyi sürdürecekti miydi?

Kiki düşüncelerimi böldü. *Gü.*

Kiki'nin koşum takımlarını alıp ona eyer vurmaya koyuldum. Eyer kayışlarını göğsünün etrafına geçirirken ona kapıyı istediğinde açıp açamayacağını sordum.

Evet. Çıtı de açarım.

Peki neden açmıyorsun.

Samanlar tatlı. Naneşekeri de var.

Guldum ve Cahil'in naneşekerlerinden biraz alıp çantama koydum. Kendi yiyecek ve su tulumlarına ilaveten, eyere Kiki için beş yem ve su tulumu astım.

Çok mu ağır oldu?

Bana küçümseyen bir ifadeyle baktı. *Hayır. Şimdi gütmek gerekli. Topaz'ın kokusu yaklaşıyor.*

Üzerine bindim. Büyücüler Hisarı'ndan çıkıp kaleye yöneldik. Kiki Pazaryerinin kalabalık sokaklarında dikkatle ilerliyordu. Dilenci çocuk Fisk'in bir kadının ağır paketini taşıdığını gördüm. Gülümsedi ve el sallamaya çalıştı. Temiz, siyah saç güneşte parlıyordu ve gözlerinin altındaki siyahlıklar kaybolmuştu. Artık bir dilenci değildi o. Fisk bir iş bulmuştu.

Kalenin giriş kapısını çevreleyen mermer kemerlerin al-

ından geçmemizle Kiki temposunu arttırıp dört nala gitmeye başladı. Kaleden ormana uzanan ana vadi yolunda ilerlerken kale ve çevresi hızla geride kalıyordu.

Sağımızdaki tarlalarda hummalı bir hasat çalışması vardı. Solumuzda Avibuan Ovası ufka doğru uzanıyordu. Biri devasa bir resim fırçası alıp tabiatın üzerine kocaman darbeler indirmiş gibi uzun otların renkleri yeşilin ve mavinin tonlarından kırmızılara, sarılara ve turunculara dönmüştü.

Ova terk edilmiş görünüyordu ve vahşi hayata dair hiçbir iz göremiyordum. Sadece rüzgârda dalgalanan renkler vardı. Kiki ovaya girmek için yön değiştirdiğinde gözümde otları ikaye bölen sılık bir patika çarptı.

Uzun otlar bacaklarıma ve Kiki'nin karnına sürüyordu. Kiki daha sakın bir tempoyla ilerlemeye başladı. Zihnîyle temas kurdum. Doğru yol üzerindeydik ve burnunu diğer atların sert kokusu dolduruyordu. Her bir atı kokusundan çıkarmıştı. İpek, Topaz, Rusalka.

Rusalka mı?

Uzgün Adam'ın atı.

Başta aklım biraz karışsa da çok geçmeden Uzgün Adam'ın Kiki'nin Leife taktığı isim olduğunu fark ettim. Kiki'den anladığım kadarıyla bir at bırıyle ilk kez karşılaştığında ilk izlenimleri doğrultusunda ona bir isim takıyor ve bu ismi diğer atlara iletliyordu. Anlaşılan bu isim değişmiyor, ayrıca atlara anlamlı geliyordu. Biz nasıl onlara isimler veriyorsak onlar da bize isimler takıyordu.

Kiki'ye peşimizdekileri sordum. Başka atlar var mı?

Hayır.

Başka adamlar var mı?

Hayır.

Cahil'in yanına adamlarından bir kısmını almamış olduğu-

na şaşırmıştım. Sebebinin merak ediyordum. Kaleye ilk yolculuğum sırasında Cahil yanında on iki adam varken bile Sandseed Kiani'nden çekinip ovanın çevresinden dolaşmıştı. Sanırım yanında bir usta büyücü varken kendisini daha emniyette hissetmiş olmalıydı. Sebep ya buydu ya da Irys ona bekçi köpeklerini hasarda bırakması için ısrar etmişti.

Ovanın daha da içlerine doğru ilerlediğimizde etrafımızdaki meranın birçok şeyi gizlediğini fark ettim. Düz görünse de altında arazi karman çorman bir yorgan gibi engebeliydi. Arkamıza baktığımızda merayı göremedim. Ovaya serpştirilmiş gibi duran gri kaya kumeleri vardı. Otların arasından nadiren bir ağaç yükseliyordu. Ara sıra gözümde Kiki'nin toynaklarından kaçan tarla fareleri ve başka küçük hayvanlar ilişiyordu.

Tuhaf, kızıl bir kaya oluşumunun yanından geçtik. Üzerinde beyaz çizgiler olan tek parça taşın üst ucu başımdan daha yuksekte kalıyordu. Oluşumun kalın, karemsi görünüşü bana bir şeyi animsatiyordu. Hafızamı yokladığımda kayanın insan kalbine benzediğini fark ettim. Zamanında gördüğüm dersleri anımsayabilmeme şaşırmıştım. Brazell'in yetimhanesinde gördüğüm dersler içinde en sevdiğim biyolojeydi. Öğretmen öğrencilerin midesini kaldırmaktan keyif alırdı.

Ovanın üzerindeki ışık zayıflamaya ve hava serinlemeye başladığında öyle dört yanı açık bir yerde geceyi geçirme düşüncesi beni huzursuz etti.

Kiki zihnimde bana seslendi. Yetişmeye devam mı?

Yaklaştık mı?

Atların keskin kokusu hafif bir duman kokusuyla karışmıştı. Kiki'nin gözleriyle baktığımda uzaktaki ateşi gördüm.

Durmuşlar.

Seçeneklerimi gözden geçirdim. Yalnız bir gece geçirmek veya yanına gittiğimde Irys'in ofkesine maruz kalma ihtimali.

Eyerde bir saatini fazla oturmaya alışık olmadığımın bacaklarım ve sırtım ağrıyordu. Bir mola vermeliydim. Kiki ise daha uzunca bir süre yola devam edebilecek durumdaydı. Güç çekererek farkındalığımı yansıtarak kamp yerindekilerin ruh halini yokladım.

Cahil kılıcının kabzasını tutuyordu; ne yana baksa göğu görmek onu tedirgin etmişti. Uyuması an meselesi olan Lei yerde tembelce uzanıyordu. Irys ise...

Yelena! Ofkesi zihnimi kavurdu

O an bir karara vardım. Irys benden bir açıklama istemeden ona Valek'le aramda geçenleri gösterdim.

İmkârsız

Sözcük bir anımı canlandırdı. Roze zihnimi vohlarken bana yardım etsin diye Valek'e ulaşmam için de avnu şeyi söylemişin. Belki de bizi birbirimize bağlayan, daha önce rastlamadığın bir şey vardır.

Belki de Gel ve buze katıl. Vahit seni eve geri gönderemeyeceğim kadar geç. Hısara yanında ben olmadan dönersen de Roze'un gazıyla mücadele edemezsin.

Irys'in dile getirdiği bu endişe verici düşünce üzerine Kiki'den kamp yerini bulmasını istedim. Kiki, Topaz'ın yanını vardığımızda çok mutlu oldu. Kampın etrafında, diğer atlarla birlikte otlamaya koyuldu.

Kiki'nin binış takımını çıkardım, onu kaşağıladktan sonra yeterince yiyecek ve su bıraktım. Teredditten ve ağrıyan kaslarından dolayı yavaş hareket ediyordum.

Geceyi geçirmek için durdukları küçük açıklıkta Irys'e katıldığında bana sadece yemek yemek isteyip istemediğini sordu. Lei alevlerin üzerindeki tencerede pişen çorbayı karıştırıyordu. Yüzünde donuk bir ifade vardı. Cahil'in eli ise artık kılıcının kabzasının yakınlarında geziyordu, anlaşılan gece göğu

artık kendisini az önceki kadar huzursuz etmiyordu. Göz göze geldiğimizde sırıttı. Gelişime sevinmiş olabileceği gibi Irys'ten beshelli işiteceğim azara şahitlik edecek olmaktan keyiflenmiş de olabilirdi.

Fakat Irys beni paylaşmak yerine Cahil'e ve bana Sandseed Klanı'na mensup kişilerle iletişim kurarken dikkat etmemiz gereken noktaları anlattı.

"Atalara saygı birinci şarttır," dedi. "Bir şey isteyecek olduğunuzda atalara seslenin. Ancak size söz hakkı verildiğinde, Yabancılar'a güvenmezler ve herhangi bir saygısızlık veya casusluk emaresi için gözlerini dört açarlar. Bu yüzden size izin verilmedikçe soru sormayın ve dik dik bakmayın."

"Neden dik dik bakalım ki?" diye sordum.

"Gıysilerden hazzetmezler. Bazı klan mensupları yabancılar kendilerini ziyarete geldiğinde gıynseler de diğerleri bunu yapmaz." Irys'in yüzünde buruk bir gülümseme belirdi. "Ayrıca birkaç güçlü büyücüleri vardır. Bu büyücüler egumlerini hisarda almaz, bilgilerini kendi aralarında aktarırlar. Yine de içlerinden birkaç genç büyücünün yeni bilgiler edinmek için hisara geldiği olur. Kangom bunlardan biriydi ama hisarda öyle uzun süre de kalmadı zaten." Irys kaşlarını çatı.

Kangom'un hisardan sonra yaptıklarının ne yazık ki bir sürü acıya neden olduğunu biliyordum. İsmi Mogkan olarak değiştirmiş ve çocukları kaçırıp Ixia'ya götürmüştü.

Cahil, Mogkan'la ilgili sorularını dillendirmeden Irys'e "Klanda kalan Sandseed büyücülerine ne oluyor?" diye sordum.

Irys "Onlara oyku dokumacı deniyor," diye yanıt verdi. "Klanın tarihini tutuyorlar. Sandseed Klanı tarihlerinin yavaş yavaş, etraflarını saran görünmez bir varlık olduğuna inanır. Klanın oykusu hep değişim içinde olduğundan klana oyku dokumacılar rehberlik eder."

Cahil endişeli bir sesle "Klandakilere nasıl rehberlik ediyorlar?" diye sordu.

"Anlaşmazlıklarda aracılık ediyorlar, karar almada yardımcı oluyorlar, klan üyelerine geçmişlerini hatırlatıyor ve böylece onların aynı yanlışları tekrar etmemelerini sağlıyorlar. Usta büyücülerin Sıra halkı için yaptıklarından çok da farklı şeyler değil."

Leif alevlerin içine bakarak "Dertli gönülleri teskin ediyorlar" dedi. "Ya da etiklerini iddia ediyorlar." Sonra aniden ayaklandı. "Çorba hazır. Kim aç bakalım?"

Sessizce yemegimizi yedik. Gece uyuyacağımız yerleri hazırlamamızın ardından Irys bize klanın yaşadığı yere varana dek bir gece daha yol gideceğimizi duyurdu.

Cahil gece nöbetlerini sıraya koymak istiyordu. "İlk nöbeti ben alayım," teklifinde bulundu.

Irys sadece gözlerini ona dikerek karşılık verdi.

Cahil "En mantıklısı nöbet tutmak," diye kendisini savundu.

Irys ona "Cahil, korkacak bir şey yok. Bize doğru gelen bir bela olursa, buraya ulaşmadan çok önce seni uyandırırım," dedi.

Cahil suratını asınca gülmek için kendimi tuttum. Soğuk gece havasından korunmak için pelerinimi üzerime sarmış açıklığın yumuşak, kumlu zeminine uzandım. Kiki'yi yokladım. Her şey yolunda mı?

Otlar tatlı. Çıtır çıtır.

Kötü kokular?

Yok. Güzel hava. Ev.

Kiki'yi Sandseed Klanı'nın yetiştirdiğini anımsadım. Enk olmak güzel mi? Yılan Ormanı'ndaki Valek'i düşündüm ve göcünü bir nebze kazanmış olmasını diledim.

Evet. Lavanta Hanım varken daha güzel. Umut içinde ekledik. Naneşeheri?

Ona söz verdim. Sabaha.

Gece göğüne bakıp uyumayı beklerken yıldızların dans edisini izledim. Kiki'nin yaşama bakışını doğru buluyordum. Güzel yemekler, temiz su, ara sıra yenen tatlılar ve önemseyeceğin birisi. Bunun basit ve gerçekçi olmayan bir bakış açısı olduğunu bilsem de beni teskin eden bir yanı vardı.

Fakat bir süre sonra düşüncelerim ruhalı rüyalara dönüştü. Oyada koşuyor, Kiki'yi arıyordum. Dizime kadar gelen çimenler büyüyüp boyumu geçti ve ilerlememe engel oldu. Keskin otların arasında yolumu açarak bir çıkış yolu arıyor fakat bir türlü bulamıyordum. Ayağımın bir şeye takılmasıyla yere kapaklandım. Sırt üstü döndüğümde çimenlik bir yılan tarlasına döndü ve yılanlar vücudumu sarmaya başladı. Hareketsiz kalana dek mücadele ettim.

Yılanlardan biri kulağıma "Sen bize aırsın," diye tısladı.

Safak ışığı altında, sarsılarak uyandım. Kulağımda hala rüyadaki yılanın sözleri çınlarken kabusumun dehşetini üzerinden atmaya çalışarak sabah ayazında titredim.

Irys ve diğerleri küçük ateşin etrafına dizilmişlerdi. Ekmek ve peynirden ibaret bir kahvaltı yapmamızın ardından atlarımızı eyerledik. Gece kaskatı kesilen kaslarımız her hareketimde ağrıyordu. Kuşluk vakti geldiğinde güneşin toprağı ısıtmasıyla pelerinimi çıkarıp sırt çantama tikiştirdim.

Biz ilerledikçe yumuşak zemin sert taşa döndü ve çimenler seyreldi. Bölgedeki zeminin yüzeyinden yer yer küçük kumtaşları fırlıyordu. Öğle yemeği vakti geldiğinde çıkıntılar boyumuza geçti ve sanki bir kanyonda ilerliyormuşuz hissine kapıldım.

Kısa bir mola esnasında biraz ötedeki bir çift kumtaşı sırımın üzerinde kırmızı çizgiler fark ettim. Diğerlerine "Tula'yı kaçıran adamın tırnaklarının arasında kırmızı bir şeyler vardı," dedim. "Burada buluşmuş olabilir mi?"

Irys "Mumkun," diyerek bana onay verdi
Leif "Bir örnek almalıyız," dedi. Çantasını karıştırıp küçük
bir şişe çıkarttı

Irys gözlerini kısıp güneşe bakarak "Yola devam etmemiz
gerek," dedi. "Karanlık çokmeden kamp yapabileceğimiz bir
yer bulmak istiyorum"

Leif "Siz gidin Ben size yetişirim," dedi

Irys bana "Yelena, ona yardımcı ol ve anımsadığın rengin bu
olup olmadığına bak," dedi ve çatık kaşlarından utraz etmeye
hazırlanmış belli olan Cahil ağzını açmadan dönüp bir emir
de ona verdi. "Cahil, sen benimle kal. Yelena kaleden ayrılma-
mızdan saatler sonra bizi bulabildiyse bugün bize yetişmekte
hiç zorlanmayacaktır."

Irys ve yüzü hâlâ asık olan Cahil atlarına binip güneşe doğ-
ru yönelirken, Leif'le ikimiz sütunlara giden bir patika bul-
duk. Sütunlar düşündüğümünden daha uzaktaydı. Yine de örnek
toplamak düşündüğümüzden daha çok vakit aldı. Çizgilerin
kırmızı bir kıl (tabakası olduğu ortaya çıktı. Açıktaki kıl sert-
leştiğinden altındaki daha yumuşak maddeye ulaşmak için kıl
kazıdık. Sert parçaları ve yumuşak kılı şişeye koyduk.

Irys ve Cahil'den ayrıldığımız noktaya döndüğümüzde gü-
neş ufukta yarıya kadar inmişti. Kiki'nin Topaz'ın izini bulma-
sıyla atlarımızı koşturduk.

Gök kararmaya başladığında içimde hiç endişe yoktu.
Topaz'ın keskin kokusu Kiki'nin burnunu doldurduğundan
onlara yaklaştığımız belliydi. Fakat karanlık iyice çokup de-
ileride bir ateş göremeyince endişelenmeye başladım. Ay çıktı-
ğında Kiki'yi durdurdum.

Leif "Yolumuzu mu kaybettik?" diye sordu. Irys ve Cahil'in
izlerini bulduğumuzdan beri hiç konuşmadan beni izliyordu.
Cılız ay ışığı altında yüzündeki ofkeyi seçebiliyordum.

"Hayır, Kiki. Topaz'ın kokusunun kuvvetli olduğunu söylü-
yor. Yola devam etmeme kararı almış olabilirler mi?"

Leif "Irys'e ulaşabilir mısın?" diye sordu.

"Ol, yılan tükürüğü! Unutmuşum." Derin bir nefes alıp güc-
ten bir ıplık çekerken aklıma büyümün gelmediği için kendime
kızdım. Gün gelip de büyüm içgüdüsel bir tepkiye dönüşecek
mıydı acaba?

Şaşırtıcı bir güç akışı hissettim. Güç o bölgede yoğunlaşmış
gibiymi. Farkındalığımı yansıtıp çevremdeki alanı taradım.
Hiçbir şey yoktu.

Panige kapılıp araştırmamı genişleterek daha da uzakları
aradım. O zaman zihnimin bir tarla faresiyle veya başka bir
yaratıkla da temas etmediğini fark ettim. Hayal kırıklığı içinde
aramayı bıraktım. Ta Yılan Ormanı'ndaki Valek'le bağlantı ku-
rabiliyorsam Irys'i pekala bulabilmem gerektirdi, ne de olsa atı
kıs süre önce o yoldan geçmişti.

Kiki de bana hak verdi: *Topaz'ın kokusu hep keskin.*

Hep mi?

Evet

Leif sabırsızlık içinde "E?" dedi

"Ters giden bir şeyler var. Irys'i bulamıyorum." Ona az önce
Kiki'yle aramızda geçen konuşmadan bahsettim.

"Bu iyi bir şey değil mi?"

"Kokunun zayıftan keskinliğine doğru artarak çoğalması gere-
kirken izlerini bulduğumuzdan beri aynı düzeyde." Kiki'ye bir
daire çizdirdim, etrafımızı çeviren hava büyüyle tırtıyordu.
"Biri bizi oyuna getirmeye çalışıyor."

Karanlığın içinde kalın bir ses ısıttı. "Nihayet!"

Kiki ve Rusalka şaşkınlık içinde gerilese de teskin edici bir
boyu dalgası onları yansıttı. Sopamı çekip cılız ışık altında
hayal meyal seçebildiğim şekillere baktım.

Solumdan gelen ses "Çok da zeki değilsiniz, değil mi?" dedi.

Kiki'yi geriye çevirmemle mavî bir ay ışıltı huzmesinin içine de bir adam figürü belirdi. Boyu yüzünü görmem için başını kaldırmamı gerektirmeyecek uzunluktaki adamın derisi çivî mavîsi ve ruysızdu. Kız kafası terden parıltıyordu ve kaslarından ne denli güçlü olduğu belli oluyordu. Fakat yuvarlak yüzünde şakacı bir bakış olan adamın bir tehdit oluşturmadığını hissediyordum. Katıksız büyü enerjisi yaydığından hislerim etkileyebiliyor olabileceğini düşündüm.

Sopamı çektim. "Kimsin ve ne istiyorsun?" diye sordum.

Gülümsemesiyle parlak ve beyaz dişleri ortaya çıktı. "Ben senin öykü dokumacıyım."

20

Leif'e baktım, yüzündeki panik korkuya dönmüştü. Gözlerini benden ırı, çivî mavîsi adama çevirdiğinde beti benzi attı. Adamın üzeri boyayla kaplı teni ve çıplaklığı aklıma Tula'yı kaçıran adamı getirse de bu adamın vücudu daha kaslıydı, ayrıca kolları ve bacakları iç içe geçmiş yara izleriyle doluydu. Hiç dövmesi de yoktu.

Zihinsel bariyerimi hazır edip sopamı elime alsam da adam karşımda rahat bir tavırla dikiliyordu. Benim de kontrolümde oluncuk kadar çok büyü gücü olsa hen de rahat olabilirdim. Kılını kıpırdatmasına gerek yoktu, tek bir sözle bizi öldürebilirdi. Bu da aklıma neden orada olduğu sorusunu getirdi.

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

Leif adama "Git buradan," dedi. "Deritten başka bir şey değilsin."

Öykü dokumacı "Öyküleriniz dolanıp düğümlenmiş," dedi. "Buraya size kılavuzluk edip dolanan öykülerinizi nasıl çözeceğinizi göstermek için geldim."

Leif bana "Kov onu," dedi. "Sana itaat etmek zorunda," dedi.

"Öyle mi?" Kulağa ne de basit geliyordu.

"Gutmemi istersen giderim. Fakat sen ve kardeşinin köyüne girmesine izin vermeyiz. Çarpık ruhu bize acı veriyor ve senin de onunla aranda bir bağlantı var."

Şaşkın bir ifadeyle öykü dokumacıya baktım, sözlerinden bir anlam çıkaramamıştım. Dost mu düşman mıydı?

"Bize kılavuzluk edeceğimi söyledin. Nereye götüreceksin bizi?"

Leif "Şimdi kov onul" diye bağırdı. "Seni aldatacak. Muhtemelen Tula'yı kaçıran adamla işbirliği içindedir ve amacı bizi yolumuzdan alıkoymaktır."

Öykü dokumacı, Leif'e "Korkun hala güçlü," dedi. "Öyküyle yüzleşmeye hazır değilsin ve bunu yapmaktansa etrafının düğümleri sarılmasını yegliyorsun. Bir gün o düğümler seni boğacak. Tercihini yardımımızı reddetmekten yana kullandın ama kördüğümünün kız kardeşinin hayatına kastediyor. Bu yanlış düzeltilmeli." Adam elini bana uzatıp "Sen hazırsın. Kiki'ni den ayrılıp benimle gel."

"Nereye?"

"Öykünü görmeye."

"Nasıl? Neden?"

Öykü dokumacı yanı vermeye yanaşmadı. Etrafına bütün gece kolunu bana uzatmış halde öylece dikilebilirmiş gibi dinginlik yayıyordu.

Kiki başını çevirip bana baktı. *Ay Adam'la git. Açım. Yorgunum. Topaz'ı istiyorum.*

Ona soruyla karşılık verdim. *Koku? Kötü?*

Zorlu yol ama Lavanta Hanım güçlü. Git.

Sopamı askısına geri koyup attan indim.

Leif "Yelena, hayır!" diye bağırdı. Rusalka'nın dizginlerini göğsüne yapıştırdı.

Hayret içinde olduğum yere çakıldım. "İlk kez bana adımıla

hitap ettin. Şimdi de başıma gelecekle ilgili önemser mi oldun? Üzgünüm ama bu taktığının işe yaraması için çok geç artık. Açıkçası ben senin sorunlarınla uğraşmak istemiyorum. Benim derdim bana yetiyor. Dahası bir başkasının canını yakmadan Tula'yı kaçıran adamı bulmamız gerek. Bu yüzden klan atalarıyla buluşmamız şart. Yapmam gereken buysa ben hazırım."

"Ve kardeşinin sözünü dinlemeyip bir ata itibar edeceksin, öyle mi?"

"Situa'ya geldiğimden beri kardeşim benimle herhangi bir bağ olduğunu kabul etmeye yanaşmadı. Kiki'ye güveniyorum."

Leif ofkeyle homurdandı. "Ömrün İxia'da geçti. Sandse'd'leri buldığın yok."

"Kime güveneceğimi öğrendim ben."

"Bir ata. Budaların tekisin." Başını iki yana salladı.

Ona bir suikastçiye, beni iki kez öldürmeye yeltenen bir büyücüye ve Yılan Ormanı'nda üzerime atılan iki askere nasıl da güvendiğimden bahsetmem anlamsız olacaktı. O dört kişinin de artık yüreğimde apayrı bir yeri vardı.

Öykü dokumacıya "Ne zaman geri döneceğim?" diye sordum.

"Sabahın ilk ışıklarıyla."

Kiki'nin eyerini çıkartıp verdiğim yulaftan yiyen atı şöyle bir okşadım. Ardından yiyecek tulumunu çekip su tulumunu ağzına dayadım. Suyu hızla bitirdi. Boş tulumları kolanına kısırdım.

İçimi beni bekleyen tuhaf yolculuğun endişesi sarmaya başladı. *Beni bekleyecek mısın?*

Kiki bu soruma kişneyerek ve kuyruğunu bana vurarak karşılık verdi. Ardından yiyebileceği tatlı otları aramaya koyuldu. Ne de aptalca bir soru sormuştum.

Gözlerimi kısa bir an Leif'in sert bakan gözleriyle buluş-

turmamın ardından öykü dokumacıya doğru yürüdüm. Ama yerinden kıpırdamadı. Kiki ona Ay Adam ismini vermişti. E sıkışmadan önce adama "Adın ne?" diye sordum.

"Ay Adam desen de olur."

Renkli derisini inceledim. "Neden civit mavisi?"

Dudaklarına ağır ağır hır gulumserme yayıldı. "Seninle kardeşin arasındaki ateşi yatıştıracak soğuk bir renk." Sonra utançla hır bakışla "En sevdiğim renk," diye ekledi.

Elimi eliyle buluşturdum. Avucu kadıfemsiydi. Sıcaklığı kemiklerime işleyip kolumdan yukarıya yürüdü. Boyunum ışığının parlıltısı eşliğinde çevremizdeki her şey kayboldu. Çözümeye başladım; bana bedenim gevşeyip uzayarak bir iple dönuymüş gibi geldi. Birleşip hayat hikâyemi oluşturan tek tek iplekler hayatımı şekillendiren olayları görebileceğim şekli de kopup ayrıldılar.

Geçmişimin bir kısmı tanıdık. Bir pencereden içeri bakarmış gibi hoş anıları gözledim.

İşte bu yüzden bana ihtiyacın var. Ay Adam'ın sesi gözlerimin önündeki sahneye karıştı. Burada kalacaktın. Benim isim olan gereken yere güven için sana kılavuzluk etmek.

Çevremdeki anılar bulanıklaştı. Görüntüler fısıf fısıf dönerken gözlerimi kapattım ve çevrem durulduğunu hissedince açtım.

Bir oturma odasının ortasında otuyordum. Çevremde binalardan yapılmış kanepeler ve üstü camlı bir sehpa vardı. Sekiz dokuz yaşlarında bir oğlan karşımda, ahşap zeminde uzanıyordu. Üzerinde yeşil bir kısa pantolon vardı. Elleri ensesinde, dirsekleri başının iki yanında yapraklarla kaplı tavana bakıyordu. İkimizin arasında, yerde on kadar kemik zar vardı.

Oğlan "Sıkıldım," dedi. "Çift atmaca oynasak? Ya da iki göç hır zar?" Zarları elime alıp salladım.

Oğlan "Bebek oyunları," dedi. "Orman zemine inip keşif yapalım!" Leif birden ayaklandı.

"Bilmiyorum. Fındık'la sallanmaya ne dersin?"

"Fındık'la aptalca çocuk oyunları oynayacaksan durma git. Ben ormanı inceleyip muhtemelen büyük bir keşif yapacağım. Belki çürümeye hastalığının tedavisini bulurum. Unlu olacağım. Beni yeni klan lideri bile seçebilirler."

Önemli keşifleri ve mutlak şöhreti kaçırmak istemediğimden onunla gitmeye razı oldum. Anneme alelacele seslenip ağaç evimizden çıkıktık ve Palmiye merdiveninden aşağı, yukarısından daha serin olan orman zeminine indik. Yumuşak zemin ayaklarımızın altında süngerimsi bir his uyandırıyordu.

Altı yaşındaki bedenimde gezinen gençlik enerjisine hayret ederek ormanda Leif'i izledim. Bir yanım gerçeği, yani artık daha yaşlı olduğumu, aslında orada olmadığımı, her şeyin bir hayalden ibaret olduğunu biliyordu. Yine de bunu umursamadım ve eğlence olsun diye orman patikasında yan taklalar attım.

Leif "Bu ciddi bir iş," diye çıkıştı. "Kaşifiz biz. Örnekler toplamamız gerek. Beni çiçek yaprakları ararken sen de ağaç yaprakları topla."

Sırtını dönünce bir yandan ağaç yaprakları toplayarak ona diki çıkardım. Dalların arasında hızla hareket eden bir şey dikkatimi dağıttı. Olduğum yere çakılıp çevremi gözledim. Siyah-beyaz bir yavru valmur bir fidana sarılmıştı. Küçük yüzünden pörtleyen kahverengi gözlerini bana dikmişti.

Gulumseyip yaratığa ısılık çaldım. Biraz daha yükseğe kaçıp gözlerini bana çevirdi ve uzun kuyruğunu salladı. Hayvan oyun ısıtıyordu. Ona ayak uydurup hareketlerini taklit ettim. Birlikte sarmaşıklara tırmandık, sallandık ve bir pelesenk ağacının kocaman köklerinin etrafında döndük.

Uzaktan bir insan sesinin geldiğini duyup durdum. Kulak kesildiğinde Leif'in bana seslendiğini duydum. Oyun bana yaprak toplamaktan eğlenceli geldiğinden onu duymazdan gelmeyi düşündüm. Fakat bana Ylang-Ylang ağacıyla ilgili bir şeyler söylüyormuş gibi geldi. Annem parfümleri için ona Ylang-Ylang çiçekleri götürdüğümüzde bize yıldız meyvesi tutan yapardı.

"Geliyorum," diye bağırdım ve orman zeminine zıpladım. Donup küçük valmura el sallayacak olduğumda hayvan ürüp pelesenk ağacının tepesine tırmandı. Huzursuzluk bir sis gibi üzerime çöktü. Belki valmurların korkulu rüyası olan kolye yılanlarından biri vardır diye yakındaki dallara bakındım. Gözlerim ağaçların tepelerinde olduğundan az kalsın bir adama çarpacak oldum.

Şaşkınlık içinde geriye hopladım. Adam sağ bacağına uzamış, diğer bacağına kendisine çekmiş halde yerde oturuyordu. Elleri sol ayak bileğini kavramıştı. Yırtık partık, kır ve ter içindeki gıysilerinin parçaları gevşekçe sallanıyordu. Siyah saçından yapraklar ve filizler sarkıyordu.

Zihnimin erişkin kısmı çılgık attı. Bu Mogkan! Kaç! Fakat genç halimde hala hiçbir korku belirtisi yoktu.

Yüzünden endişesi silinen Mogkan "Kadere şükürler olsun!" diye haykırdı. "Kayboldum. Sanırım ayak bileğim kırıldı. Bana yardım edebilir misin?"

Başımı salladım. "Gıdip kardeşimi."

"Bekle. Önce beni ayağa kaldır."

"Neden?"

"Yürüyüp yürüyemediğimi görmek için. Ayak bileğim gerçekten kırıldıysa başkalarının da yardımını istemen gerekecek."

Erişkin bilincim onun yalan söylediğini bilse de çocuk halimin ona doğru yaklaşmasına engel olamadım. Mogkan kendi

ane uzatıp elimi tuttu ve beni çekip yere dışardı. Hızlı bir hareketle beni tutup ıslak bir bezle çılgılığını susturdu. Bez ağızma iyice dayadığında burnumdan içeri tatlı bir koku yürüdü.

Orman dönmeye başladı. Uyanık kal! Uyanık kal! Bedenime böyle bağırma. Ragmen karanlık giderek üzerime çöktü.

Ben Mogkan'ın kollarında debelenirken erişkin halim az sonra neler olacağını biliyordu. Mogkan beni İxia'ya götürecekti ve olgunluğa eriştiğinde inekten süt alır gibi buyum benden alsınlar diye Reyad'ın babası General Brazell'in yetimhanesinde büyütecektim. Tüm bunlar Mogkan'ın büyü güçlerini artırabilmesi ve bu sayede Brazell'in Komutan Ambrose'un ve İxia'nın kontrolünü ele geçirmesi içindi. Sonunu bilmemin kaçırılma öykümün bana verdiği rahatsızlığa hiçbir laydası olmamıştı.

Karanlık beni hışbütün yutmadan önce genç halimin gördüğü son şey Leif'in çalılar arasındaki yüzü oldu. Bu gerçekten korkunç bir deneyimdi.

Hayal silinip kayboldu. Ay Adam'la karanlık bir ovada oturuyordum. Öykü dokumacıya "Leif gerçekten bana olanları gördü mü?" diye sordum.

"Evet."

"Neden anne-babamıza olanları anlatmadı?" Bir kurtarma ekibi gönderebilir veya beni geri almaya çalışabilirlerdi. Yıllarca fikir yürütüp merak içinde kalmalarındansa çocuklarının akıbetini bilmeleri daha iyi olurdu.

Leif'i düşündükçe kızgınlığım arttı. Beni çocukluğumu yaşamaktan, bir yatak odam ve şefkatli bir aileye sahip olmaktan, babamla ormanı keşfederken annemle parfüm damıtmaktan, Fındık'la ağaçlarda sallanmaktan ve İxia'nın Davranış Yönetmeliği'ni ezberlemek yerine oyunlar oynamaktan mahrum bırakmıştı.

"Neden?" diye sordum

"Bu ona sorman gereken bir soru."

Başımı iki yana salladım "Herhalde benden nefret ediyordu. Kaçırıldığımı görünce de sevindi. Bu da Sitia'ya döndüğümde neden kızgın olduğunu açıklıyor."

Ay Adam "Nefret ve öfke kardeşini boğan duygulardan ikisi ama hepsi bu kadar değil. Kolay olan yanıt her zaman doğru olan değildir. O kendini boğmadan kardeşini çözmeni gerek."

Leif'i düşündüm. Tula konusunda bana yardım etmiş olsa da sebebi konusunda pekala on dört yıl önce anne-babama söylediği gibi yalan söylemiş olabilir. Sitia'ya döndüğümde beni onunla ilişkim neredeyse hep limoniydi. Şimdi ise Ixia'daki hayatımdan önce Leif'e dair tek anım içimi öfkeyle dolduruyordu. Belki de çocukluğuma dair daha çok anıyı anımsamam gerekiyordu.

"Mogkan'ın beni kaçırmasından önceki hayatımı neden anımsayamıyorum?" diye sordum.

"Mogkan anılarını baskılamak ve böylelikle kendisine inanıp yetimhanede kalman için büyü kullanmıştı."

Bu açıklama bana manuklı geldi. Ailemi hatırlıyor olsam kaçmaya çalışırdım.

"O anıları geri istiyor musun?" diye sordu.

"Evet!"

"Kardeşine yardımcı olmaya söz ver, ben de anılarını kıldını açayım."

Teklifini düşündüm "Ona nasıl yardım edeceğim?"

"Bir yolunu bulacaksın."

"Biraz gizemliyiz, değil mi?"

Gülümsedi "İşimin eğlenceli yanı."

"Ya ona yardımcı olmayı reddedersem?"

"Bu senin kararın."

Hayal kırıklığı içinde otladım "Neden ona yardım etmek umurumda olsun kı?"

"Avibian Ovası'nda acısından kurtulmayı denedi. Kendini öldürmeye çalıştı. Yardıma ihtiyacı olması beni ona çekti. Hizmetimi ona sunsam da korku yüreğini çarpıtıdığından teklifimi reddetti. Acısı hala bana ulaşıyor. Yarım kalmış bir iş bu. Kayıp bir ruh. Vakit varken elimden gelen her şeyi yapacağım. Bunun için bir ruh-bulanla pazarlık etmem gerekse bile."

"Ruh-bulan mı?" Korku omurgamdan yukarı yürüdü Öykü dokumacıya "Neden ikide bir bu ismi duyuyorum?" diye sordum. Halâ yeknesak alanda dikiliyorduk. Bulduğumuz yerin donmuş bir gölün yüzeyinden pek de farkı yoktu.

Öykü dokumacı düz ve duygusuz bir ses tonuyla "Çünkü sen bir ruh-bulansın," dedi.

Bana bu unvanı yakıştırdığında Hayes'in yüzünde beliren tiksinti ve dehşeti anımsayarak "Hayır," diye itiraz ettim. Bana ölüler uyandırmaktan bahsetmişti.

"Sana göstereceğim."

Ayaklarımızın altındaki düz ova şeffaf bir hal aldı ve öteki yanında lıxalı dostum Janco'yu gördüm. Karnına saplanan kılıçtan kanlar boşanırken soluk yüzü acı içinde buruşuyordu. Arından onun yerini boş gözlerle, hiç kipırdamadan bir yatağa uzanan Komutan Ambrose aldı. Sonra da bilinçsiz haldeki General Brazell'in tepesinde dikilen kendi yüzümü gördüm. Yeşil gözlerimde transa geçmişim gibi ani bir parıltı belirdi. Kısa bir an elinde paketler, yüzünde gülümsemeyle dilenci çocuk Fisk göründü. Sonra yatağında perişan haldeki Tula'nın bir resmi

Ayaklarımızın altındaki zemin geri dönerken görüntüler silindi.

Ay Adam "Şimdiden beş ruh buldun," dedi.

"Fakat onlar..."

"Ölü değil miydiler?"

Başımı salladım.

"Bir ruh-bulanın ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Ölüleri mi uyandırıyorlar?" Ay Adam tek kelime etmeden bir kasını yukarı kaldırıncı "Hayır, belli ki uyandırmıyorum," diye ekledim.

"Öğrenmen gerek."

"Sen bana söyleyiversen çok kolay olur. Yanılıyor muyum? Gizemli bir öykü dokumacı olmanın eğlencesinden mahrum kalırsın."

Sırtıttı. "Ya pazarlık teklifim ne olacak? Leif'e yardımın karşılığında çocukluk anıların."

Leif'in adını işlemek bile bedenime öfke dalgaları yaydı. Sırtıya geliş nedenlerim son derece basitti. Birincisi komutanın adam emrinden kaçıp hayatımı kurtarmaktı. İkincisi büyümü nasıl kullanacağımı öğrenip ailemle tanışmaktı. Belki bunları yaparken güney dünyasıyla bir yakınlık kurabilirdim. Tabii kurmayabilirdim de.

Planlarım gayet sadeydi. Sonra olaylar çetrefüllü bir hal alırken sürekli tuzaklara düşmeye başladım. Şimdi ise hüçlüğün ortasında çamura battığımı hissediyordum. Kaybolmuştum.

Ay Adam "Yolun açık," dedi. "Sadece o yolu bulman gerek."

Kaybettiğiniz bir şeyi bulmanın en iyi yolu da o şeyi son gördüğünüz yere dönmektir. Her şeye en baştan başlamalıydım.

"Leif'e yardım etmeye çalışacağıma söz veriyorum," dedim.

Çocukluk anılarım canlanırken zihnimi kokular ve yumuşaklık sardı. Toprağın misk kokusuyla karışmış Elma Dudu parfümü. Leif'le kalan son mangoyu kimin yiyeceği üzerine tar-

ışmanızın hemen ardından gelen kahkahalar ve havada sallanmanın verdiği katıksız neşe Leif ve Fındık'la saklambaç oynamamız, yalandan bir savaşta Fındık'ın erkek kardeşlerine puslu kurmak için dalların arasında gizlenmemiz, Fındık'ın kardeşleri saklandığımız yeri bulup saldırıya geçtiklerinde fındıkların çıplak kollarına batışı, Klan liderimiz büyükbabam için bir mezar kazarken çamurdan çıkan sesler, Bana ninni söyleyen annemin teskin edici sesi, Esau'nun bana farklı yaprak türleri ve bu yapıların tıbbi özellikleri hakkında verdiği dersler.

Cocukluğumun tüm mutlulukları, üzüntüleri, acıları, korkuları ve heyecanları akın akın geri döndü. Bir kısmının zamanla silikleşeceğini, kalanların ise sonsuza dek benimle kalacağını biliyordum.

"Teşekkür ederim," dedim.

Öyku dokumacı başını eğdi. Bana uzattığı elini tuttum. Katanlık ova silinip giderken yerden türlü şekiller fırladı. Güneşin ilk ışığı ufukta belirirken renkler geri döndü.

Zihnimi odaklamaya çalışarak gözlerimi kırıştırdım. Kiki ve Leif'ten ayrıldığım açıklık farklılaşmıştı. Geniş, daire şeklinde çadırlar kocaman bir ateş çukurunu çevreliyordu. Çadırların beyaz kumaşları üzerine kahverengi hayvan figürleri çizilmişti. Koyu tenli insanlar gürül gürül yanan ateşin çevresinde dolanıyorlardı. Kimi yemek pişirirken kimi de çocuk avutuyordu. Bazıları gıynıkken diğerleri cırtlıçıplaktı. Giysilerin hepsi de beyaz pamuktandı. Kadınlar ya dizlerine kadar inen kolsuz elbiseler veya erkekler gibi tunik ve kısa pantolon giyorlardı.

Irys ve Cahil ateşin yakınlarında iki yaşlı adam ve bir kadınla bağdaş kurmuş oturuyorlardı. Kendilerini sohbe kapırdıklarından beni görmediler. Leif'i veya atımı göremesem de Kiki çadırlardan birinin yanında duruyordu. Kısa pantolonlu

bir kadın onu tımar ediyordu. Kadının kahverengi saçları düz bir şekilde boynuna iniyordu.

Ay Adam'ın artık yanımda olmadığını fark edince ırkıldım. Onu küçük koyun hiçbir yerinde göremiyordum da. Çadırlardan birine girmiş olabiliirdi.

Irys'i rahatsız etmek istemediğimden Kiki'ye bakmaya gitim. Beni hafifçe kışneyerek selamladı. Kadın, Kiki'nin tüylemindeki tozu fırçalamayı bıraktı ve sessizce beni suzdu.

Kiki'ye kadının kim olduğunu sordum.

Anne.

Kadın "Bu at sana mı aitti?" diye sordu. Her sözcükte sesi bir alçalıp bir yükseliyor, sözcükler arasında kısa esler veriyordu.

Irys'in önceki gece Sandseed Klanı hakkında söylediklerimi düşündüm. İlk konuşan kadın olduğuna göre ona yanıt vermemde hiçbir sakınca olmayacağına kanaat getirdim. "Ben ona aidiyim."

Burnundan kısacık bir gülüş çıktı. "Onu ben yetiştirdim, eğitimi ve bir yolculuğa çıkardım. Onu tekrar görmek bir zevk." Yerde duran eyerini tekmeledi. "Buna ihtiyacı yok. Altında rüzgâr gibi süzülür o."

"Eyer benim için." Tabii bir de malzemelerimizi koymak için.

Bir kez daha burnundan güldü. Fırçalamayı bıraktığı Kiki mavi gözlerini üzerine çevirince kadının yüzünde anlayışlı bir ifade belirdi. Haykırdı Kiki'nin sırtına bindi.

Kiki uzun çimenlerin arasında hızla ilerlerken ona seslendim. İyi eğlenceler.

Cahil "Bu akıllıca mı?" diye sordu. Kiki'nin bir tepenin gerisinde kayboluşunu izledi. "Ya kadın geri dönmezse?"

"Dönüp dönmemesini umursamıyorum." Gözüm Cahil'in arkasındaki bir noktaya odaklandı. Irys ve üç Sandseed ateşin yanında oturuyorlar, hâlâ hararetle sohbet ediyorlardı. Adam-

lardan birinin yaptığı hareketten öfkeli olduğunu çıkardım

"Kadının Kiki'yi çalmasını umursamıyor musun?"

Kiki'yle aramdaki ilişkiyi açıklamaya çalışmak yerine yüzünü suzdum. Gergin Cahil'in yüzünde temkinli bir ifade vardı. Gözleri her an bir saldırı bekliyormuş gibi kamp yerinde geziniyordu.

Başımın Irys'e işaret ederek Cahil'e "Neler oldu burada?" diye sordum.

"Dün gece kamp kurup Leif ve senin dönmenizi bekledik. Ben sen bize yetişemeyince endişeye kapıldım ama Irys neşeli görünüyordu. Sonra şu Sandseed grubu kamp yerimize geldi. Bunlar klan liderleri. Bir köyden diğerine yolculuk edip anlaşmazlıkları çözüyor, haber ve mal taşıyorlar. Bizi onların bulmuş olması gayet manidar. Sanırım bir şey saklıyorlar."

Çatık kaşları aklıma kardeşimi getirdi. "Leif nerede?"

Cahil'in yüzünde endişe çizgileri belirdi. "Hisara geri döndüğünü söylediler. Neden öyle bir şey yapsın ki?"

Çünkü o da korku duyuyordu. Fakat bunu söylemek yerine "Kızıl toprak numunelerini Bain'e götürmek istemiş olabilir" dedim.

Cahil ikna olmuş gibi durmuyordu. Aklımdaki bazı soruları Cahil'e sormadan Irys sohbetini bitirip yanımıza geldi.

"Kızgınlar" dedi.

"Neden?" diye sordum.

"Kendilerini kurarı Tula'yı kaçıran adama vermekle itham ettiğimizi düşünüyorlar. Ayrıca Cahil'in davası için onları safalarına çekme çabaları da onları kızdırdı." Irys, Cahil'e öfkeli bir bakış attı. "Kültürümüzün bir başka yanını görmek istediğinden bizimle geldiğini sanıyordum. O bencil ordu kurma takının görevimizi tehlikeye attı."

Cahil'in pışman bir hali yoktu. "Konsey bana destek verse ordu kurmama gerek kalmazdı. Sen..."

"Sessizlik!" Irys eliyle havayı bıçarken buyunun temını okşadığını hissettim.

Konuşmaya çalışan Cahil'in yanaklarında açık kırmızı lekeler belirdi.

"Aldığım onca diploması eğitime rağmen onları konuşmaya razı edemiyorum. Cahil onları küstürdü. Artık sadece seninle konuşurlar Yelena."

"Kaçış yönümüzü şimdiden planlasak mı?"

Irys güldü. "Onları yavaşlatmak için Cahil'i üzerlerine süreriz."

Cahil, Irys'e kin dolu bir bakış attı.

Irys "Küçük de olsa bir avantajın var Yelena," dedi. "Ben bir usta büyücü ve konsey üyesi olsam da senin onlarla bir kan bağı var. Onlara göre bir akraba bir ustadan daha önemli." Irys başını hayal kırıklığı içinde iki yana salladı.

"Akraba mı?" diye sordum.

"Beş yüz yıl kadar önce bir grup Sandseed ormanın içlerine taşınma kararı almış. Göçebelik Sandseed'lerin doğasında vardır. Kendi yollarına gitmek için klandan ayrılan pek çok grup olmuştur. Bunların çoğu ana klanla bağlantılarını sürdürmezken Zaltanalar gibi bağlarını koparmayanlar da olur. Bu Sandseed'lerin olayla herhangi bir bağlantısı olduğu imasında bulunmadan biraz bilgi edinmeye çalış. Sözlerini dikkatle seç."

Irys yüzündeki kuşkuculuğu fark etmiş olmalıydı ki "Bunu diploması alanındaki ilk dersin olarak gör."

"Senin onlarla çıkardığın işi görünce nedense kendime güvenim artmıyor."

"İğneli konuşmalardan da kaçın."

"Benimle gelsen nasıl olur? Böylece saçma bir laf ettiğimde elini sallayıp beni de susturabilirsin."

Irys'in yüzünde alaycı bir ifade belirdi. "Benden buradan ayrılmam ve o 'asap bozucu eniği' yanımda götürmem istendi."

Tek başınası Sandseed'lerin buyusunun burada oluşturduğu lanusu asıp zihnine ulaşmam mümkün değil. Avibian Ovanı üzerindeki Kan Kayası'nda buluşacağız."

Irys iki gün önce yanından geçtiğim, beyaz çizgili taşın görünüşünü zihnime yansıttı

Cahil kollarını sallayarak parmağıyla boğazına işaret etti. Irys bir kez daha iç çekti. "Yalnız kaleye dönene kadar ordulardan bahsetmeyeceksin."

Cahil başını salladı

"Yelena, Cahil'in sesini açma işini sana bırakıyorum."

Bir başka dersti bu. Atalarla buluşacak olmamın verdiği endişeyi üzerinden atıp zihnimi büyüye açtım. Dört yanımda büyü enerjisi tütürürken Cahil'in boğazının çevresine dolanmış ince güç ipliğini gördüm. Gucu kendime doğru çekip sesini açtım.

Irys "Aferin," dedi

Cahil'in kulakları hala açık kırmızı olsa da sakın bir sesle konuşabildi. "Malumun ilamı olacak ama Yelena'yı burada yalnız bırakmak tehlikeli olur."

Irys "Seçenegim yok," dedi. "Onları bildiklerini bana anlatmaya zorlayabilirdim. Fakat Sandseed Klanı bunu bir savaş nedeni sayar. O zaman orduna asla kavuşamazsın, Cahil. Zira Sandseed'lerin Sıta'daki herkesten kanlı bir intikam almalarına engel olmak zorunda kalırız." Bana doğru döndü. "Yelena, iyi şanslar. Bize yerleştğinde konuşacak çok şeyimiz olacak. Cahil, gıdıp Topaz'ı eyerle." Irys ısıklık atını çağırıp uzaklaştı.

Yüzünde matçı bir ifade beliren Cahil kollarını göğsünde kavuşturdu. "Burada kalmam gerek. Biri arkamı kollamalı. Temel bir askeri taktiktir bu. Yanında hep bir ortagin olmalıdır."

"Cahil, buraların havasında öyle çok büyü var ki Sandseed'ler isteseler soluk borumu tıkayabilirler ve ne sen ne de ben bunu engelleyemeyiz."

"O zaman bizimle gel."

"Ya Tula ve katilin bir sonraki kurbanı? Denemem gerek."

"Fakat risk."

"Hayatın kendisi bir risk," diye çıktım. "Her karar, her etki, her adım, her adım, sabah yataktan çıkmak, bunların hepsi risk. Hayatta kalmak demek riski aldığını bilmek ve yataktan emin yere dair yanılsamalarla çıkmamak."

"Hayata bakışın bana pek de iç acıcı gelmedi."

"İç acıcı olması da gerekmiyor. Zaten bütün mesele de bu." Cahil felsefi bir tartışma başlatmadan onu kovalamaya çalıştım. "Irys'in sabrını bir kez daha taşırmadan gitsen iyi olacak." Elimi Irys'in yaptığı gibi salladım.

Bileğimi kavradı. "Yapma şöyle!" Bir süre elimi tuttu. "Sandseed'ler sana zarar verirse kanlı intikam nasıl olurmuş görürler. Dikkatli ol."

Elimi çektim. "Her zaman."

Irys ve Cahil'in atlarıyla uzaklaşmalarını izlerken Sandseed'lerin gücendirme korkusu bir kez daha içimi sardı. Irys'in son dakikada verdiği, klan atalarıyla nasıl görüşmem gerektiğine dair talimatları tekrar ettim. Ne yapacağımı bilmez halde etrafıma bakındım.

Sandseed'ler geçici köylerinde sakın ama hummalı bir çalışmaya yürütüyorlardı. Burnuma kızaran et kokusu gelince içiğim alevlendi ve bir gün önce öğle yemeği molası verdiğimizden beri ağzıma tek bir lokma koymadığımı fark ettim. Çantamı Kiki'nin eyerinin yanına serip içinde yiyecek bir şeyler aradım. Fakat bitkinlik bedenimi daha da aşağı çekerken oturmağın kötü bir karar olduğunu gördüm. Zihnindeki çocukluk anılarını serbest bırakıp içlerinden bazılarını tekrar yaşayarak kendimi avuttum. Peleriniyi yere serme zahmetine girmeden

eyeri yastık olarak kullanıp otlarını üzerine uzandım. Orada kendimi güvende hissetmem ne de tuhaftı.

Fakat kabuslarım hani rahat vermedi. Peşimde bir yığın yılanla ormanda ilerlemeye çalışıyordum. Yılanlar ayak bilekleri-me sarılıp beni aşağı çekiyordu. Beni olduğum yere mihlayıp dişlerini batırıyorlar ve eumden içeri kurar damlatıyorlar. Yılanlar "Bazımla gel," diye uyladılar.

Cekingen bir ses "Kuzen?" diye seslendi.

Haykırarak uyandım. İri gözlü, ufak tefek bir kadın panik içinde geri kaçtı. Sarı tutamları olan kahverengi saçlarını den bir ipe arkadan tuturmuştu. Elbisesinin beyaz kumaşı üzerinde çizgi çizgi lekeler vardı.

"Atalar seninle görüşecek."

Göge baktığımda bulut yığınlarının güneşi kapattığını gördüm. "Ne zamandır uyuyorum?"

Kadın gülümsedi. "Bütün gün uyudun. Beni izle lütfen."

Sopama baktım. Onu yanıma almayı ne kadar istesem de bunun bir hakaret olarak görüleceğini biliyordum. Gönülsüzce sopayı yere bırakıp kadının peşine takıldım. İkimiz çadırların yanından geçerken zihnimde sorular uçuşuyordu. Fakat dudagımı ısırıp kendimi bu soruları dillendirmekten alıkoydum. Sabırsızlığımı bastırarak kendime beklemem gerektiğini hatırlattım. Ne yazık ki diploması öğrenmem gereken bir dansı.

Kadın en büyük çadırın önünde durdu. Hayvan desenleri çadırın beyaz kumaşını neredeyse tamamen kaplıyordu. Bet bir girişi aralayıp eliyle içeri girmemi işaret etti. Çadırın içine adım atıp gözlerim kısık ışığa alışsın diye bekledim.

Bir erkek sesi çadırın diğer ucundan "Yaklaşabilirsin," diye seslendi.

Arka tarafa doğru ilerlerken içeriyi inceledim. Üzerlerinde karmaşık geometrik desenler olan kestane rengi ve bronz

halılar yuvarlak çadırın zeminini kaplıyordu. Sol tarafta yer yatakları ve rengarenk yastıklar vardı. Sağdaki daha büyükçe yastıklar alçuk bir masayı çevreliyor, tavandan uzun, kırmızı puskülleri olan şamdanlar sarkıyordu.

Siyah ve altın rengi bir kilimin üzerinde yan yana bağdaş kurmuş iki erkek ve bir kadın oturuyordu. İçlerinden birini tanıyordum. Kadının ve adamın ortasında oturan Ay Adam bana gülümsedi. Bu kez cildi sarıya boyanmıştı. Diğer adamın yüzü kireşiklikler içindeydi. Kadının saçlarına da aklar düşmüştü. İkisi de kırmızı cüppeler giyiyordu.

Gözümün önüne yırtık pırtık ve kan içindeki kırmızı mahkum giysisinin gelmesiyle afallayıp donakaldım. Valek benden idam edilmek veya komutanın çeşnucisi olmak arasında bir seçim yapmamı istediğinden beri o giysiyi aklıma getirmemiş-tim. Onu bir kenara atıp geriye hiç bakmadan İxia üniformasını giymeye razı olmuştum. O an mahkum giysisini düşünmem tuhaftı. Yoksa Öykü Dokumacı bu düşünceleri zihnimden çekip alıyor muydu? Şüphe içinde Ay Adam'a baktım.

Kadın "Otur," dedi. Önlerinde duran, küçük ve yuvarlak haliya işaret etti.

Ev sahipleriyle aynı pozisyonu alarak haliya yerleştim.

Adam "Uzun yoldan gelen bir Zaltana. Sana kılavuzluk etsinler diye atalarına döndün," dedi. Siyah gözlerinden ne denli bilgili olduğu okunuyordu ve bakışları ruhumu ısılıyordu.

"Anlayış arıyorum," dedim.

"Yolculugun dolambaçlı bir hal almış. Seni kan, acı ve ölümle lekelemiş. Arındırılman gerek." Adam başını öykü dokumacıya doğru salladı.

Ay Adam doğruldu. Hasırın altından bir eğri kılıç çıkardı. Uzun kılıcın keskin ucu mum ışığında parlıyordu.

Ay adam hana doğru yaklaştı. Kıvrık ağzı sol omzumun üzerin-
de olan kılıcın keskin ucu boynuma tehlikeli ölçüde yakındı.

"Arındırılmaya hazır mısın?" diye sordu

Bogazım daraldı "Ne? Nasıl?" Sözcükler ağzımdan gayruh-
nyarı çıkıyordu Mantığımı uçup gitmişti

"Senden kan, acı ve ölüm lekelerini alacağız. Kanımı alıp
sana acı vereceğiz. Ölümünle günahlarının kefaretinin ödeyecek
ve göğe kabul edileceksin."

Korkudan allak bullak olan zihnimin karmaşası arasından
tek bir sözcük sıyrıldı. Aniden gelen bir belginlikle düşüncele-
rim odaklandı. Silahın ucu boynuma sürtünmesini diye dikkat-
lice ayağa kalkıp geri çekildim. Kılıç havada asılı kaldı.

"Kefareti ödenecek günahım yok benim. Geçmişte yaptıkla-
rım için hiç vicdan azabı duymuyorum ve bu yüzden arındırıl-
mama da gerek yok." Kendimi verecekleri tepkiye hazırladım.
Diplomasının canı cehennemeydi.

Ay Adam sırtırken iki klan atası haşlarını sallayarak beni
onayladılar. Şaşkın halde, Ay Adam'ın eğri kılıcı hasırın altına ko-
yup yeniden bağdaş kuruluşunu izledim. "Doğru yanıt bu," dedi.

"Ya razı gelseydim?"

"(1) zaman merak et diye birkaç esrarlı söz edip seni ser-
best bırakacaktık." Gıldı. "Biraz hayal kırıklığına uğradığımı
kahul etmem gerek. O sözleri bulmak için bütün bir öğleden
sonramı harcadım."

Kadın bana "Otur" emrini verdi. "Anlamak istediğin nedir?"

Hasırın üstüne kurulurken sözlerimi dikkatle seçtim. "Bir
canavar Sina'nın her yerinden kadınların peşinde. Bugüne dek
on kadını öldürdü, birini de yaraladı. O adamı durdurmak isti-
yorum. Onun kim olduğunu anlamak istiyorum."

Kadın "Bize niye geldin?" diye sordu

"Silah olarak kullandığı bir madde var. Bu maddenin klan-
larımızdan birinden çalınmış olabileceğinden endişe ediyorum."
Çalınmış sözcüğünde suçlama iması olduğunu düşünmeye-
ceklerini umut ederek bekledim.

Yaşlı adam "Ha, evet, şu madde," dedi. "Bir nimet olduğu ka-
dar bir lanet de. Davıan Platosu yakınlarındaki bir koyumüze
Esau Liana Sandseed Zaltanadan bir paket ulaştı. Hemen sonra
o köy Davıan Haşereleri tarafından yağmalandı." Yaşlı adam
yere tükürdü. "Yağma sırasında çok şey çalındı."

Bahsettiği haşereleri ne denli hakır gördüğü açık olsa da
aklımdaki soruyu sordum ona. "Kim bu haşereleri?"

Aialar çenelerini sıkıp yanıt vermediler.

Sorumun yanıtını yüzü asılan Ay Adam verdi. "Gelenekle-
rimize isyan eden genç erkekler ve kadınlar. Klandan ayrılıp
platoya yerleştiler. Plato çaba göstermeyenleri mukafatlandır-
maz. Haşereler de kendi yiyeceklerini kendileri yetiştirmekten-
se bize ait olanı çalmayı yeğliyorlar."

"Aradığımı canavar onlardan biri olabilir mi?"

"Evet. Büyü dokuma sanatımızı yozlaştırdı onlar. Büyüyü
klan yararına kullanmak yerine güçlerini arttırmanın, zengin-

lişe kavuşmanın peşindeler. Çoğunda buyu yeteneği olmasa da bazıları çok güçlü."

Ay Adam'ın kızgın ifadesine bakınca zihnimde savaşa kılıcını sallarken nasıl görüneceği canlandı. Zihnimde Tula'yı kışkırtan Ferde'nin resmini oluşturdum.

"Bu adam onlardan biri mi?" diye sordum. Ay Adam'ın boğusu içimden aktı. Ay Adam homurdandı. Ardından boğazından bir hırıltı geldi. Ataların erkek olanına bakıp "Kadim şerri tatbik ediyorlar. Onları durdurmamız gerek."

Dehşete düşen adam "Bir kez daha büyü kalkanlarını delmeye çalışacağız. Onları bulacağız" diye yanıt verdi. Zarif ve ağırbaşlı bir hareketle doğruldu ve eğilerek beni selamladıktan sonra kadına el etti. "Gel. Plan yapmalıyız."

Çadırdan çıktılar. Ay Adam la ikimiz içeride kaldık. "Kadim şer mi?" diye sordum.

"Kurbanların önce ruhlarının büyücüye bağlandığı sonra da öldürüldüğü korkunç, kadim bir ayın. Kurban öldüğünde büyü katiline akar ve onun gücünü artırır. O canavarın üzerindeki kırmızı işaretler ayının bir parçası." Bir an Ay Adam'ın alını kırıştı ve gözleri endişeyle büyüdü. "Bir kadının yaralı olduğunu söylemişsin. Kendisi nerede şu an?"

"Büyücüler Hısrı'nda."

"Korunuyor mu?"

"Evet. Neden?"

"Aradığın kişi Davıan Platosu'nda değil, hıssarda olacak. Orada kadının hayatını almak için eline bir fırsat geçmesini bekleyecek. O ölene kadar başka bir ruhu bağlayamaz."

"Geri dönmeliyim." Yola çıkmak için oturdugum hıssardan hızla fırladım.

Ay Adam beni omzumdan tutup yüzümü yüzüne doğru çevirdi. "Verdiğin sözü unutma."

"Unutmayacağım. Önce Tula, sonra Lefi."

Başını salladı. "Senden bir ıydık daha isteyebilir miyim?"

Tereddüt ettim. En azından bir başka söz istemiyordu. "Ne istediğine bağlı."

"Lisa Irys'le eğitimi tamamlandıktan sonra sana Sandse-
edlerin buyu sanatlarını öğretmem için bana gelir mısın? Bu sanatlar sana atalatından kalan bir miras ve senin bir parçan."

Teklif cazip gelse de yolculuğumda bir başka dönemeç olacaktı. Böyle giderse eğitimimi bitirebileceğimden bile şüpheliydim. Geleceğe geçmiş kılavuzluk ediyorsa geleceğimin beklenmedik yönlerle sapsması olasıydı. "Elimden geleni yaparım."

"Güzel. Şimdi gu hadı." Önümde hafifçe eğildikten sonra beni çadırdan çıkardı.

Kampta hummalı bir çalışma hakimdi. Klan üyeleri yola çıkmaya hazırlanırken yerde sokulmuş çadırlar uzanıyordu. Ben çantamı ararken alacakaranlık çöküyordu. Çantamı olmasa da Kiki'yi buldum. Eyerlenmiş, yola çıkmaya hazırdı. Kısa saçlı "annesi" bana Kiki'nin dizginlerini uzattı.

Deri kayışları alırken kadın bana "Eyerde dik oturma. Öne doğru eğil ve ağırlığımı öne ver. Seni eve uçuracak."

"Teşekkürler." Kadını eğilerek selamladım.

Gulumsedi. "İyi bir ikili olmuştunuz. Mutluyum." Kiki'nin boynunu son kez okşayan kadın arkasına dönüp eşyalarını toplayan diğer klan üyelerine katıldı.

Kiki'ye bindim ve kadının verdiği talimatlara uymaya gayret ettim. Birazdan günün son ışıkları da kaybolacaktı. Kiki başını sola çevirip mavi gözünü bana dikti.

"Topaz'a, Ipeh'e mi yetişeceğiz?"

"Evet. Kanatlanalım haydi!"

Kiki hareketlendi. Uzun otlar ayaklarımın altından hızla geçti. Ta ki ortalık otları göremeyeceğim kadar kararana dek.

Ovada yol alırken pozisyonumu korudum. Bir atın değil fırtınanın üzerinde gider gibiydim.

Ay iyice yükseldiğinde Sandseed'lerin büyüsunun önce seyrelip sonra yok olduğunu hissettim. Artık etrafım güçleriyle çevrili olmadığından Irys'i hulumak için büyümu kullandım.

Zihnimin içinde sesini ısıttım. *Buradayım.* Ardından onun gözlerinden baktım ve Kan Kayası yakınlarında kamp kurmuş olduklarını gördüm.

Ona seslendim. *Cahil'i uyandır. Hısara mümkün olduğunca çabuk dönmemiz gerek. Tula hala tehlikede.*

Tula ıyı korunuyor

Adamın büyü gücü.

Yola çıkıyoruz.

Hısardakileri uyarmak ümidiyle farkındalığımı o tarafa doğru yönelttim. Zihnim bürosunda uyuklayan Hayes'e temas etti. Korku içinde benden uzaklaşarak daha güçlü bir bariyer oluşturdu. Diğer usta büyücülerin savunmaları da içinde uyukları kuleler kadar sağlamdı. Nihayet pes edip farkındalığımı geri çektim.

Kiki, kale yolundaki Irys ve Cahil'e gök aydınlanmaya başladığında yetişti. İkisinin yanından hızla geçerken Kiki'nin nasıl olup da iki günlük yolu bir gecede kat edebildiğine hayret ettim.

Arkama döndüğümde Irys ve Cahil'in bana el sallayarak yola devam etmemi işaret ettiklerini gördüm ve zihnimde Kiki'ye seslendim: *Dinlenmek ister misin?*

Hayır.

Fakat bacaklarım alev almış gibi yanıyordu. Serinlik düşünceleri odakladığım bacaklarım hissizleşti.

Kalenin mermer kapıları görüş alanımıza girdiğinde dinlenmeye dair tüm arzum uçup gitti. Üzerime korkunç bir çare-

szlik hissi çoktu. Tula farkındalığımı hısara yöneltip uyara-cak birini, herhangi bir kişiyi aradım. Tula'nın başındaki muhafızların büyü gücü yoktu. Büyücü olmayanların zihinlerini okusam da onlar beni "duyma" gücünden yoksundular. Ümitsizce arayışımı sürdürdüm.

Zihnim Dax'ı buldu. Bir antrenman maçının ortasındaydı ve tahta bir kılıçla blok ve saldırı hamleleri yapmayı öğreniyordu.

Zihninin içinde çığlık attım. *Tula! Tehlike! Yardım et!*

Şaşkınlık içinde kılıcını atmasıyla rakibi kaburgalarına bir darbe indirdi.

Yelena? Arkasına dönüp beni aradı.

Tula tehlikede! Haydi. Çabuk. Hemen ardından aramızdaki bağlantı koptu. Biri aramıza taştan bir perde çekmiş gibiydi.

Kaleye girip kalabalık sokaklarda ilerlerken zaman şeker pekmezi damlaları gibi yavaşladı. Kalenin tüm sakinleri soka-ğa çıkmış gibiydi. Telaşsız yürüyüşleri yolumuzu tıkiyordu.

Hava sıcaklığı tam da söğuma mevsimine uygun bir sevi-yedeydi. Yüregimdeki ateşle taban tabana zıt bir serinlik bu künden hareketlensinler diye kalabalığa bağırıp çağırarak ge-lyordu. Acelemi hisseden Kiki'nin yürüyüş temposunu hızlan-dırmasıyla aheste aheste ilerleyen kalabalık yolumuzu açmak zorunda kaldı.

Peşimizden birkaç küfür geldi. Kiki hisarın girişinde dur-mayıp muhafızları şaşırttı. Doğruca revire yönelirken merdi-venlerden bile çıktı ve kapının önüne varana dek durmadı.

Eyerinden aşağı kaydım. Tula'nın odasına koştum ve yer-de yatan muhafızları görünce aklıma en kötü olasılık geldi. Adamların üzerinden atlayıp odaya daldım. Kapı görülmeye duvara çarptı. Gürültü soğuk mermerde yankılansa da Tula ırkılmadı bile.

Donuk gözleri boş bakıyordu. Kanlı dudakları dehşet ve

acının kartıştığı bir ifadeyle donakalmıştı. Parmaklarımla nabzını yokladım. Cildi soğuk ve katıydı. Boyunun etrafında koyu morluklar vardı.

Çok mu geç kalmıştım? Elimi boğazına koyup göğsüne Zihun gözümle ezilmiş soluk borusunu gördüm. Boğulmuştu. Soluk borusunu sıstırıp ciğerlerine hava göndermek için bir göğ baloncucu gönderdim. Kalbine odaklanıp atmasını istedim.

Kalbi attı ve ciğerlerine hava doldu. Fakat gözlerindeki domak bakış bir türlü kaybolmuyordu. Kendimi zorladım. Cildi ısınıp pembeleşti. Göğsü inip kalkmaya başladı. Fakat ben durunca kanı akmayı bıraktı ve daha fazla nefes alamaz oldu.

Adam onun ruhunu çalmıştı. Tula'yı canlandıramamıştım. Omzumda bir kolun ağırlığını hissettim. Irys "Yapabileceğin başka bir şey yok," dedi.

Etrafıma bakındım. Arkamda Cahil, Leif, Dax, Roze ve Hayes dikiliyordu. Küçük odaya doluşmuşlar ve gelişimi fark etmemişlerdi. Parmaklarımla altında, Tula'nın derisi soğudu. Elimi çektim.

Uzerime kemiklerime işleyen, yıkıcı bir bitkinlik çıktı. Yere yığıldım, gözlerimi kapatıp ellerimle başımı kapattım. Benim suçumdu bu. Benim. Onun yanından hiç ayrılmamalıydım.

Oda insan sesleri ve koşuşturmayla doldu. Gözlerimden yaşlar akarken diğer insanları umursayacak halde değildim. Eriyip zemine karışmak, sert taşla tek vücut olmak istiyordum. Bir taşın tek bir amacı olurdu. Var olmak. Karmaşık sözler, em-dişeler ve duygularla işi olmazdı.

Yatağıma pürüzsüz mermere yasladım. Soğuk, tenimi yak-tı. Gözlerimi ancak odadaki gürültü dindiğinde açtım. Tula'nın yatağının altındaki bir parça kâğıdı fark ettim. Ben Tula'nın bedenine can vermeye çalışırken yere düşmüş olmalıydı. Tula'nın bırakmış olabileceğini düşünerek kâğıda uzandım.

Kâğıdın üzerinde yazanlar kederimin sisini Ay Adam'ın eğri kalbinin havayı bittığı gibi bitti.

Sorica şunlar yazıyordu: Opal elimde. Bir sonraki dönüşünde Opal'a karydık Yelena Zaltanayı alacağım. Tula'nın matem bayrağı- nı Birinci Büyücü'nün kulesine anlaşılmamızın nişanesi olarak çeker- seniz Opal'a bir zarar gelmez. Tahmatlarımla geriye gelecek.

Irys ısrarcıydı. "Tula'nın matem bayrağını çekeceğiz ama Opal'a karşılık olarak Yelena'yı vermeyeceğiz. Dolunaya kadar iki haftamız var. Bu süre zarfında Opal'i bulabiliriz."

Bir kez daha büyücülerin toplantı odasında yüksek sesli tartışma sesleri çınladı. Zitora konseyle ilgili görevinden döndüğünden dört usta büyücü de oradaydı. Toplantıya ayrıca Tula'nın ailesi, Leif ve hisar muhafızlarının yüzbaşısı da katılıyordu.

Leif toplantıdan önce bana Sandseed'lerle ilgili sorular sormak istese de öfkeli bir tepkiyle onu susturdum. Halâ ona bakıtıgında çalışanlar arasından bakıp kaçırılmam karşısında kılımı kıpırdatmayan sekiz yaşındaki çocuğu görüyordum.

Fidye notunu bulmamın ardından yaşananlar bana bir rüya gibi geliyordu. Ortalık durulunca katilin Tula'ya saldırmadan önce gerçekleştirdiği eylemler ortaya çıkmıştı.

Hisarın bahçıvanları arasına karışmıştı. Ne yazık ki yanında çalıştırıldığı kişiler yüz hatları konusunda bir türlü hemfikir olmadıklarından Bain bahçıvanların tasvirlerinden yola çıkarak busbütün farklı dört adam çizmişti. Adamın ismini de anımsamıyorlardı.

Çın büyü ruh sayesinde Ferde bir usta büyücününkine denk bir güce kavuşmuştu. Hisardaki varlığını kolayca gizlemiş ve yanında çalıştığı kişilerin zihnini bulandırmıştı.

Tula'nın muhafızları kârara batırılmış küçük oklarla vurulmuştu. Kasları donup kalmadan önce son anımsadıkları şey bahçıvanlardan birinin Hayese bazı tıbbi amaçlı bitkiler getirdiği idi. Ferde'nin hisara sızmış olması hisar muhafızlarının başını epey derde sokmuştu.

Roze "Hisardaymış da ruhumuz duymamış," dedi. Güçlü sesi gurultuyu bastırdı. "Onu şimdi bulabileceğimizi nereden çıkarıyorsun?"

Tula'nın annesi ve babası korku içinde iç çektiler. Kızlarının ölüm haberi onları derinden sarsmıştı. Asık yüzlerinden ve korku dolu bakışlarından aynı adamın bu kez de Opal'i kaçırmış olmasının hayatlarını bir kaba çevirdiğini okuyabiliyordum. Tıpkı benim hayatım gibi.

Roze sessizlik çöken odaya "Ona Yelena'yı verin," dedi. "Tula'yı hayata döndürdü. Bu katille başa çıkacak gücü var."

Tula'nın babası "Bir başkasının daha zarar görmesini istemiyoruz," dedi. Sade, kahverengi bir tunik ve pantolon giyiyordu. İri elleri nasırlar ve yanık izleri içindeydi, eritilmiş cam üzerinde çalışmakla geçen bir ömrün delilleriydi bunlar.

Irys "Hayır Roze," diye çıkıştı. "Henüz büyüsünü tam olarak kontrol edemiyor. Muhtemelen adamın onu istemesinin en önemli nedeni de bu. Yelena'nın gücünü çalarsa ne kadar güçleneceğini bir düşünsene."

Katilin derisindeki işaretlerin çevirisini yapan Bain toplantı odasındaki gruba adamın amacının dövmelerinde yazılı olduğunu söyledi. Bain'in verdiği bu bilgi Ay Adam'ın bana anlattıklarıyla örtüşüyordu.

Ferde kurbanı gönüllü bir köleye çevirmek için yıldırım

ve işkenceden yararlanan. Fielere has bir bağlama ayını gerçekleştirmişti. Ferde kurbanı iradesinin kırılmasının ardından öldürüyor ve buvü gücünü kendisinininkine ekliyordu. On beş on altı yaşlarında, büyü potansiyeli hertuz ortaya çıkmaya başlayan kızları hedef seçiyordu.

Midem acı satralarla kaynarken Batın'ın açıklamasına kulak kestirdim. Ferde'nin taktikleri Reyad'ın ve Mogkan'ın Ixia'da Mogkan'ın büyüsunu arttırmak için uyguladıkları taktiklerle rahatsız edici bir benzerlik içindeydi. Reyad ve Mogkan otuz iki kurbanlarını tecavüz ettikten sonra öldürmüş olmasalar da işkenceyle ruhlarını çıkarıp onları bilinçsiz birer kozaya çevirmişlerdi. Bu da en az Ferde'nin yaptıkları kadar korkunçtu.

Ferde on bir ruhu ele geçirmişti. Ayın on ikinci ruhun ona kendi rızasıyla gitmesini gerektiriyordu. Son ayın için kimseyi kaçıramayacaktı ve ayının sonunda nerdeyse sınırsız bir güç kavuşacaktı.

Tula'nın ilk saldırıdan nedeni kurtulduğuna dair tartışma Ferde'nin yakalanma korkusuyla ayını bitirmeden kaçmış olabileceği teorisine uzandı.

Irys "Yelena sürekli koruma altında tutulmalı," dedi. Sözlen dağılan dikkatimi yeniden toplantıya çekti. "Adamı bulamazsak takasın yapılacağı yerin yakınlarına pusu kurup yakalarız onu."

Büyücüler tartışmaya devam ettiler. Anlaşılan planlarında hiçbir söz hakkım olmayacaktı. Bunun önemi yoktu. Ya Ferde'yi bulacak, ya da takasın gerçekleşeceği yere gidecektim. Tula'nın güvenini boşa çıkarmıştım, Opal'in de aynı akıbeti uğramasına izin vermeyecektim.

Bir konsey uluğı toplantısının sonlarında yanıma geldi. Roze'a bir parşömen tomarı uzattı. Roze kâğıdı okuduktan sonra yüzünde tiksintiği çağrıştıran bir ifadeyle Irys'e uzattı. Parşömene göz gezdiren Irys'in omuzları çoktu.

Zihnime seslendim. *Daha ne ters gödebilir ki?*

Çok sayıda ruhu almış bir ruhlu sen bir hana. Bu seferki ölüm tehlikesi kermese de zamanlaması kötü. En azından senin için diplomasi alanında bir başka tecrübe olacak.

Nasıl?

Altı gün içinde bir Ixia heyetinin gelmesi bekleniyor.

O kadar erken mi? Kendime bu soruyu sorarken bana konseyin, Ixia elçisinin ziyareti talebine dair yanıtını iletken ulak kaleden daha dün ayrılmış gibi gelmişti.

Yelena, Ixia'lı uluk yola çıkmalı beş gün oldu. Buradan Ixia sınırlarıyla iki günlük mesafede, sınırdan komutanın şatosu arasında da yarım günlük yol var.

Beş gün mü? O beş günde öyle çok şey yaşanmıştı ki bana her şey sonu gelmez bir günde olup bitmiş gibi gelmişti. Sıta'da yaşamaya başlayalı henüz iki buçuk mevsim geçtiğine inanmakta da zorlanıyordum. Bana iki hafta gibi gelse de neredeyse yarım yıl geçmişti. Valek'e olan özlemim hiç körelmediği gibi kuzey heyetinin gelişinin özlemimi daha da alevlendirebileceğini düşünüyordum.

Diğerlerinin peşi sıra odadan çıktım. Koridorda Zitora koluma girdi.

"Yardıma ihtiyacım var," diyerek beni hisarın ıdarı binasından kendi kulesine götürdü.

"Fakat benim..."

Zitora "Biraz dinlenip kalede Opal'i aramaman gerekiyor," dedi.

"Yine de yapacağım şey bu. Bunu biliyorsun."

Başını salladı. "Bu gece değil."

"İhtiyacın olan nedir?"

Yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Tula'nın bayrağını çekmeme yardımcı ol. Bunun için anne-babasından yardım istemek sadece acılarını arttıracaktır."

Kulesine girip iki kat merdiven çıkarak çalışma odasına gittik. Geniş odanın rahat görümlü koltuk ve masalarının üzerinde türlü dikiş ve resim malzemeleri vardı.

Zitora "Terzilik becerim sınırlı," dedi. Odada dolandı ve bulduğu bir kumaş parçasını ve ipliği koltukların yanındaki üzeri boş olan tek masaya bıraktı. "Fakat bunun sebebi yeterince egzersiz yapmamam değil. Dikiş dikebilir, nakış işleyebilirim ama çizimde daha iyiyim. Vakit buldukça ipek üzerine çizimler yapıyorum."

Koleksiyonuyla kıvanç duyduğu belli olan Zitora bir başka kumaş yığınına karıştırıp içinden bir top beyaz ipek çıkardı. Kumaştan bir buçuk metrelik bir dikdörtgen kesti.

Zitora "Arka plan beyaz olacak ve Tula'nın saflığını ve masumiyetini sembolize edecek," dedi. "Yelena, senice öne ne koymalıyım?" Kafamın karıştığını fark ederek açıklama yaptı. "Matem bayrağının amacı ölümlerimizi onurlandırmaktır. Bayrak ölen kişiyi temsil eder. Bayrağı bir kişinin hayatına damgasını vuran şeylerle süsleriz ve yükseklere çektiğimizde bu bayrak ölen kişinin ruhunu göğe bırakır. Şimdi, sence Tula'yı en iyi ne temsil eder?"

Zihnimde ilk canlanan şey Ferde oldu. Aklıma acıyı temsil edecek olan zehirli bir yılan ve kızıl alevlerin yanında bir kavanoz kurardan başka hiçbir şey gelmiyordu. Kaşlarımı çatıdım, bir türlü Tula'nın ruhunun özgür olduğunu hayal edemedim. Benim aptallığıma yüzünden Ferde'nin ruhunun karanlığında tutsak kalmıştı.

Zitora zihnimi okumuş gibi "Kurnaz bir iblis o, değil mi?" diye sordu. "Hissarda kalacak cüreti, çatımız altında cinayet işleyecek beceriyi gösterip kurbanının ölümü için kendimizi suçlamamıza neden oldu. Ben buna ustalıklı bir numara derim."

"Tanıdığım bir öykü dokumacı gibi konuşun," dedim.

Zitora "Bunu iltifat addediyorum," yanıtını verdi. Rengarenk, kare şeklinde ipek kumaşlara bakındı. "Bir bakalım. Irys'i dinleyip burada kalsaydın katil, Tula'nın yanında sem de öldürürdü."

"Fakat enerjimi geri kazanmıştım," dedim. Irys, Valek'in yardımından kimseye bahsetmememin en iyisi olacağını düşünüyordu.

"Irys'in peşinden gitmeyi çok istediğin için o gücü kendinde buldu." Zitora ince kaşlarından birini kaldırdı.

"Kesin olan bir şey varsa o da Ferde beni kendi rızamla yanında götüremezdi."

"Gerçekten mi? Ya sana karşılık olarak Tula'yı öldürmeyeceği vadedinde bulunsaydı?"

Ağzımı açsam da hemen kapadım ve söylediklerini düşündüm. Sözlerinde haklılık payı vardı.

Zitora "Bir kez gerekli sözcükleri telaffuz ettiğinde veya kendi inisiyatifinle hareket ettiğinde ayın amacına ulaşmış olur. Sonrasında gerçekleşecek olaylar bu gerçeği değiştirmezdi, Tula'yı zaten öldürecekti," dedi. Renkli kareleri masanın kenarına serdi. "Burada kalsaydın ikiniz de ölecektiniz ve Sandseed'lerden gerekli bilgileri alamayacaktık."

"İçimi rahatlatmaya mı çalışıyorsun?"

Zitora gülümsedi. "Şimdi, Tula'nın bayrağına ne koysak?"

Yanıt birdenbire zihnimde şekillendi. "Hanımeliher, bir otun üzerindeki çiy tanesi ve camdan hayvanlar."

Opal bana Tula'nın cam hayvanlarından bahsetmişti. Tula heykellerin çoğunu satmış ya da hediye etmiş olsa da yatağının kenarında küçük bir koleksiyon tutmuştu. Birden aklıma o çirkin düşünce geldi. Opal'ın bayrağında neler olabileceği. Düşünceyi bastırıp Opal'ın matem bayrağının görüntüsünü beynimin ücra köşelerine iteledim.

Zitora ipeğin üzerine şekiller çizdi. Ben de şekilleri kestim.

Gerekli parçaları beyaz ipeğin üzerine yerleştirdik. Bayrağın kenarları boyunca hanımeliheri dizdik. Ot resmini ortaya, başka oluşturacak şekilde dizdiğimiz hayvan şekillerinin merkezine yerleştirdik.

Zitora "Çok güzel," dedi. Gözlerinde bir keder pırıltısı belirdi. "Sırada işin yorucu kısmı var. Bu kumaş parçalarını arka planın üzerine dikmek!"

Onun için iğnelere ıplık geçirdim. Dikiş hecerim bundan ibaretti. Bir süre sonra bana odama dönüp uyumamı söyledi.

Ben basamaklardan aşağı inerken, arkamdan "Anlaşmamızı unutma," diye seslendi.

"Unutmam."

Zitora döndüğüne göre ona savunma dersleri vermeye başlayabilirdim. Zihnim onunla hangi günlerde ve saatlerde çalışabileceğimizle lazıca meşgul olduğundan beni Zitora'nın kulesinin önünde bekleyen muhafızları aniden karşımda görünce afalladım.

Sopamı çekip "Ne istiyorsunuz?" diye sordum.

"Dördüncü Büyücü'nün emirini yerini getiriyoruz. Sürekli koruma altında olacaksınız."

Öfke içinde iç çektim. "Barakanıza dönün. Başımın çaresine bakabilirim ben."

Adamlar sırttı.

Diğer adam "Bize böyle diyeceğini söylemişti," dedi. "Biz ondan emir alırız. Barlığımız seni korumakta başarısız olursa kalan yıllarımız ruvalet temizlemekle geçer."

Onlara "İşinizi epey zorlaştırabilirim," uyarısında bulundum.

Omuzlarının inatçı gerginliği bir nebze olsun fire vermedi.

İri adam "Tuvalet temizlemekten beteri yoktur," dedi.

İç geçirdim, onları atlatıp Opal'i aramaya çıkmak zor olacaktı. Muhtemelen Irys de bu yüzden onları bana göndermişti. İlk fırsatta Ferde'nin peşine takılacağımı biliyordu.

"Yoluma çıkmayın," dedim.

Sırtımı muhafızlara çevirip çırağın kanadına yöneldim. Karanlık yerleşke sanki matem tutuyordu, havada huzursuz bir sessizlik vardı. Tula'nın bayrağının dikileceği tören şafakta gerçekleştirilecekti.

Sonra hayat normale dönecekti. Oğleden sonraları Irys'ten ders alacaktım. Cahil gelip bana akşamki bincilik derslerimi hatırlatmıştı. Bu arada Ay Adam'a verdiğim sözü tutmak niyetindeydim. Opal'in hayatı tehlikede olsa da aynı rutin devam edecekti. Yoksa aynı rutin Opal'in hayatının tehlikede olması na rağmen devam edecek demek daha mı doğru kaçardı?

Muhafızlarım daireme girmeme ancak bir tanesi içeriye göz atıp gıcilenen biri olmadığından emin olduğunda izin verdiler. Hiç olmazsa sonrasında daireme girmek için ısrar etmeyip dışarıda beklediler. Fakat Irys onlara "kaçmaya" teşebbüs edeceğimi söylemiş olmalıydı. Zira yatak odamın penceresinden baktığımda muhafızlardan birinin aşağıda dikildiğini gördüm. Pencerenin panjurlarını kapatıp kilitledim.

Muhafızlar iki çıkışı da tutmuştu. Gözümün önüne Dax'ın sırtan suratı geldi; diğer öğrencilerin korumalarını hakkında çıkardıkları dedikoduları bana anlatmaktan büyük bir keyif alacağını biliyordum.

Öfke içinde yatağıma oturdum ve ne yapacağıma karar verdim. Yastığımın yumuşaklığı beni davet ediyordu. Azıcık dinlenip kafamı toparlayacak, kafamı boşaltıp peşimdeki iki gölgeyi nasıl ekeceğimin planını yapacaktım.

Takip eden beş gün boyunca, sadece bir kez başarılı bir kaçış gerçekleştirebildim. Zitora'nın Tula'nın matem bayrağını hazırlamasına yardımcı olduğum günün ertesi sabahı Tula için düzenlenen törende Irys'in yanında duruyordum.

Tula'nın cesedi beyaz, keten sargılara sarılmış, üzerine matem bayrağı konmuştu. Cowan Klanı'nın lideri anne-babası gözyaşlarına boğulmuş olan kızın ardından güzel sözler söyledi. Torene dört usta büyüü de katılmıştı. Zitora gözyaşlarını bir mendille silerken ben duygularıma ket vurup Opal'a odaklanıyor, onu bulma azmımı pekiştiriyordum.

Tula'nın cesedi evine götürülüp aile mezarlığına gömüldü. Fakat Sita inançlarına göre bu veda merasımı sırasında Tula'nın ruhu bayrağa aktarılacaktı. Çevremdeki insanlar o beyaz ipek bayrak Roze'un kulesinin üzerinde dalgalandığında Tula'nın ruhunun göğe yükseleceğine inanıyorlardı.

Fakat ben öyle olmayacağını gayet iyi biliyordum. Tula'nın ruhu Ferde'nin içinde tutsak kalmıştı ve sadece Ferde'nin ölümü onu serbest bırakabilirdi. Bana göre, Tula'nın bayrağı sadece Ferde'nin önerdiği anlaşmayı kabul ettiğimizin işareti değil, onu bulup durdurma kararlığımın sembolüydü.

Tula için düzenlenen töreninin ertesi sabahı muhafızlarımı hamama götürdüm. Havuzlar ve soyunma odaları derslerine hazırlanan öğrencilerle doluydu ve bana odaklanan temkinli bakışları arka kapının yakınlarında dikkatleri çekecek bir karışıklık çıkarmaları için birkaç acemiye para vererek kendimden uzaklaştırdım.

Numaram işe yaramıştı. Ana kapıdaki askerler beni fark edemeden hızla önce hamamdan, sonra da hisardan dışarı çıktım. Hisarın giriş kapısında nöbet tutan muhafızlar içeri girenleri gözleyiyor, herhangi bir kriz hali olmadıkça da dışarı çıkanlarla pek de ilgilenmiyorlardı.

Muhafızların görüş alanından çıktıktan sonra Fisk'i ve arkadaşlarını bulmaya yöneldim. Pazaryeri yeni yeni hareketleniyordu. O erken saatlerde tezgahların arasında dolaşan birkaç müşteri vardı. Fisk'i bulduğumda bir grup çocukla zar atıyordu.

Hemen yanıma koştu. "Güzel Yelena, bugün sana nasıl yardımcı olabiliyorum?" Gülümsemesiyle yüzü aydınlandı.

Diğer çocuklar da etrafımı çevirip talimatlarımı beklediler. Temiz ve bakımlı görünuyorlardı. Artık aileleri için para kazanıyorlardı. Ferde'yle ilgili sevimsiz konuyu hallettikten sonra onlara daha da fazla yardım edeceğimi düşündüm. Hisara yeni bir bahçıvan alınacağını anımsayıp bu haberi onlara verdiğimde gruptan bir kızın haberi babasına yetiştirmek için eve koşuşunu görüp sevindim.

Fisk'e "Rehberlere ihtiyacım var," dedim. "Bana kaledeki kesirme yolları ve gizli bölgeleri gösterin."

Çocuklar beni arka sokaklardan ve metruk meskenlerden geçirirlerken onlara kale sakinleriyle ilgili sorular sordum. Aralarına yeni katılan birileri olmuş muydu? Ya tuhal davranışlar sergileyen birileri? Yanında bir adam olan, korku içinde bir genç kız görmüşler miydi? Bana bir sürü inanılmaz hikâye anlatsalar da verdikleri bilgilerde işime yarayacak hiçbir şey yoktu. Grubumuz yoluna devam ederken Opal'i bulmak, bir başkasının büyü gücünü algılamak veya bana Opal'in yerine dair ipucu verecek herhangi bir şeye ulaşmak ümidiyle çevremizdeki evleri büyümlle taradım.

Günün sonuna yaklaşırken beni durduran tek şey açgırmı oldu. Fisk beni kale pazarındaki bir ızgaracıya götürdü. Sulu bifteli yerken gece de araştırmamı sürdürüp kendime uyuyacak bir yer bulma kararı aldım. Opal'i bulmak için daha epey günüm vardı.

En azından Irys ve başıma dıktığı muhafızlar bana pusu kurana kadar niyetim buydu. Bir büyü kalkanının arkasına gizlenen Irys iş işten geçene kadar kendisini ve yanındaki iki adamı sezmeme engel olmuştu. İki asker beni kollarımdan kavrtırken Irys bedenimin kontrolünü ele geçirdi ve benim gayet sağlam sandığım zihinsel bariyerimi kenara itiverdi.

Irys'in sabahki dersini kaçırmama ve beni büyüyle bulma çabalarına zihnimi ona kapatarak karşılık vermemne rağmen üstlendiğim görevi anlayışla karşılayacağını düşünüyordum. Öfkesinin şiddetine hiç de hazırlıklı değildim.

Endişe ve korku içindeki muhafızlarım bana turundular.

Bir daha hisardan ayrılmayacaksın. Bir daha muhafızların gözetiminden ayrılmayacaksın. Yoksa seni hisar hapishanesine tıkarım. Anladın mı?

Evet Ben..

Gözüm üzerinde olacak

Fakat

Irys aramızdaki zihinsel bağı öyle aniden kesti ki başıma bir ağrı girdi. Yine de büyüsunün hâlâ bedenimi sardığını hissediyordum.

Irys muhafızlara "Onu hisara götürün," emrini verdi. "Dairesine götürün. Sadece ders ve yemek saatlerinde dışarı çıkabilir. Bir daha da onu kaybetmeyin."

Muhafızlar Irys'in yakıcı bakışları altında gerilediler. İn olan beni tutup sırtına attı. Bir adamın sırtında kaleden hisar yerleşkesine taşınıp yatağına atılmak bana büyük bir utanç vermişti.

Irys ertesi sabaha kadar bedenimin üzerindeki kontrolünü çekmedi. Hâlâ boğazımın etrafına bir büyü şeridinin sarılı olduğunu hissediyordum. Kızgınlıktan önüme çıkmaya cüret edecek herkesi haşlamaya hazırdım. Fakat beni görenler bir hastalık taşıyormuşum gibi kaçtığından öfkemden nasibini alanlar sadece bana yerleşke boyunca eşlik eden muhafızlar oldu.

Üç gün boyunca cehennem azabı çektim. Dördüncü gün konsey binasının ana salonunda Irys'le birlikte Ixia heyetinin gelişini bekliyordum. Irys o günkü ders süremi bana Sitia'ya has

protokol ve diplomasiyle ilgili bilgiler vermeye harcadı. Ders konusu dışında hiçbir konuda tek kelime etmemi yasakladı. Opal'i arama çalışmalarının nasıl gittiğini bilemememin verdiği hayal kırıklığı göğsümü bir mengene gibi sıkıştırıyordu.

Ana salon on bir klanı ve usta büyücüleri temsil eden, büyük, ipek flamalarla süslenmişti. Tavandan sarkan bu renge renk flamalar uç katın mermer duvarlarından aşağı inip zemine ulaşıyordu. Uzun, ince pencereler flamaları birbirinden ayırıyor, içlerinden geçen güneş ışığı zemini altın rengi çizgilerle kaplıyordu. Konsey üyeleri gümüş rengi nakışları olan, resmi, ipek cüppeler giymişlerdi. Irys ve diğer ustaların üzerinde ise merasim cüppeleri ve maskeler vardı.

Irys'in şahin maskesini Ixia'da komutanı ziyaret ettiği zamandan hatırlıyordum. Diğer ustalara ilgiyle baktım. Birinci Büyücü Roze Featherstone mavi bir ejder maskesi takmıştı. İkinci Büyücü Bain Bloodgood'un leopar postundan bir maskesi vardı. Üçüncü Büyücü Zitor'a'nın yüzünü ise beyaz bir tek boynuz maskesi kapatıyordu.

Fiske'ye göre, bu hayvanlar ölüler diyarında ve yaşamları boyunca büyücülere kılavuzluk ediyorlardı. Büyücüler bu hayvanlara kulagına gelenlere bakılırsa korkunç bir çile olan usulalık sınavına göğüs gererken ulaşmışlardı.

Cahil'in üzerinde Yeni Başlangıçlar ziyafetinde de giydiği gece mavisi tunik vardı. Giysisinin rengi sarı saçlarıyla uyum içindeydi ve sert ifadesine rağmen asaletli bir görünümü vardı. Düşmanın zayıf yanlarını gözlemlemek için orada bulunan Cahil sessiz olacağına ve dikkatleri üzerine çekmeyeceğine söz vermişti. Aksi takdirde konsey üyeleri onu karşılama merasimlerinden men edeceklerdi.

Yerimde duramıyor, resmi çirak cüppemin geniş kollarını kıvrıp duruyordum. Sade, pamuklu griysinin soluk sarı eteği

ayaklarıma kadar inse de Zitora'nın bana verdiği sandaletler giy-
rüyordu. Elimi boynuma atıp cuppenin yakasını çekistirdim.
Irys zihnime seslendi. Sorun nedir?

Ev hapsim başladığından beri benimle ilk kez zihinsel ile-
şim kuruyordu. Onu umursamamaya çalıştım. Verdiği cezanın
içimde uyandırdığı ofke hâlâ dinmemişti. O an bile Irys'in bu-
yusu boynumun çevresine sarılı haldeydi. Gözünün üzerimde
olacağını söylediğinde şaka yapmamıştı. Buyusunu üzerinden
almak için kullanacağını güç beni bitkin düşürürdü ve onu bir
kez daha kızdırmaya cesaretim yoktu.

Tasman ısltı da. Düşüncelerim soguktu.

Güzel. Belki de artık dinlemeyi ve düşünmeden hareket etmemeyi
öğrenirsin. Bir de başkalarının hükümlerine güvenmeyi

Bir şey öğrendiğin kesin?

Neymiş?

Seri taktiklerimin sadece komutanı ve Ixia'ya has bir şey olmadığını.

Ah, Yelena. Irys'in katı tavrı kayboldu. Boğazımı saran seri
büyü şeridi yok oldu. Ne yapacağımı bilemez haldeyim. Senin
ise aklın fikrin hemen harekete geçmekte. Kafanı bir soruna talip
pervasızca üzerine gidiyorsun. Şu ana dek şansın yaver gitti. Fakat
sana gücünü ele geçirirse Tula'nın katilinin durdurulamaz olacağını
anlatmakta güçlük çekiyorum. Sitia'ya hükmeder. Bu senin intikam
arzunu aşan bir durum. Bu sorun hepimizi etkileyecek. Herhangi
bir adım atmadan önce tüm seçeneklerin dikkatle gözden geçirilmesi
gerekıyor. Sitia'da işler böyle yürür.

İç çekerek başını iki yana salladı. Bazen erişkin bir kadın ol-
duğunu unutuyorum. Buyunu tamamen kontrol edebilir hale geldi-
ğinde ve katil bulunduğu istediğini yapabilir, nereye istiyorsam
gidebilirsin. Senin Sitia'yı güvenli ve müreffeh bir yer yapma çabala-
rımıza destek vereceğini ummuştum. Fakat belli ki başına buyruklu-
ğun topluluğumuzu tehlikeye atacak.

Irys'in sözleri ofkemi dağıttı. İstedikimi yapabilece özgür-
lüğüne sahip olmak bana yabancı bir kavramdı. Hayatımda ilk
kez bana böyle bir teklif yapılmıştı.

Kiki'yle endişesizce, tutmam gereken sözler olmadan
sırtının dört yanına seyahat ettiğimi hayal ettim. Hiçbir yere
bağlı kalmamak. Sitia kültürünü yerinde görerek bir kasaba-
dan diğerine geçmek. Ya da babamla ormanda ağaçlara tır-
manmak, yaprakların iyileştirici özelliklerini öğrenmek. Hatta
gizlice Ixia'ya geçip Valek'le buluşmak. Irys bana cazip bir se-
çenek sunmuştu.

Belki de teklifini kabul etmeliydim. Fakat Ferde'yi yakala-
yıp Ay Adam'a verdiğim sözü tutmadan bunu yapamazdım.

İşlerimi Sitia'ya has yöntemlerle yürütmek için daha fazla
çaba sarf etme kararı aldım ve Irys'e seslendim. Irys, Opa'n
bulunmasına yardımcı olmak istiyorum.

Niyetlerimi sezen Irys bana dönüp yüzümdeki ifadeyi söz-
de Ixia'lıları karşılama merasiminden sonra bir toplantı düzen-
lenecek. İstersen katılabilirsin.

Yan yana dizilmiş trompetçilerin enstrümanlarını üfleyip
kuzeyhilerin gelişini haber vermeleriyle cüppemin kollarını
düzelttim. Ana salon aniden sessizliğe bürünürken Ixia'lıların
haşmetli geçit alayı salona girdi.

Alayın en önünde büyükelçi vardı. Üzerine mükemmelen
oturmuş siyah üniforması kadının önemli biri olduğunu hisset-
tiriyordu. Yakasında iki elmas pırıldıyordu. Komutan değerli
taşları bu görevde takmasına izin vererek kadına büyük bir lü-
tufl göstermiş olmalıydı. Kadının uzun ve düz saçları kırçılmış
olsa da hadem gözlerinde müthiş bir canlılık vardı.

Tanıdık bir sima görmemle kalbim hızlandı.

Hızla büyükelçinin mayetinin geri kalanına göz gezdirdim ve orada olması gereken kişiyi aradım. Büyükelçinin bir adım gerisinden gelen yaveri onunla aynı üniformayı giyiyordu. Tek fark yaverin boynundaki kırmızı elmasların nakış olmasıydı. Yaverin sıradan yüz hatları bana tanıdık gelmeyince gözlerimi diğerlerine çevirdim.

Muhafızlardan bazılarını tanıyor gibiydim. Fakat dikkatimi çelen ortalarda dikilen iki yüzbaşı oldu. Ari'nin iki kasları üniformasının astarlarını zorluyordu. Sık, sarı bukleleri günışığında neredeyse beyaz görünüyordu. Bana baktığında renk vermemeye çalışsa da gülümsememek için kendisini tutarken yanaklarının kızardığını fark ettim.

Janco, Ari'nin yanında ağır ağır yürüyor, Ixia'da kendisine veda ettiğim zamanki haline göre çok daha sağlıklı görünüyordu. Ondan ayrıldığımda yüzü acı içinde buruşuyordu ve ayağı kalkacak gücü yoktu. Irys'i Mogkan'ın adamlarına karşı savunmanın bedeli olmuştu bu. Şimdi ise yapılı Janco salonda atletik bir zarafetle salınıyordu. Cildi bronzlaşmıştı. İfadesiz bir yüzle bana baksa da gözlerinde kıpırdanan haylaz pırıltısı fark ettim.

Onları görmek ne kadar harika olsa da aramaya devam ettim. Elimi cüppemin altına sokup kelebek kolyemi tuttum ve muhafızların yüzlerine baktım. Onun orada olması gerekiyordu. İssa büyükelçisiymiş gibi davranan komutan oradaysa Valek de orada olmalıydı.

Fakat Valek Komutan Ambrose'un sırtını bilmiyordu. Komutanın kendisinin 'mutasyonu' olarak adlandırdığı şeyi, yani erkek ruhlu bir kadın olarak doğmuş olduğunu tek ben biliyordum. Valek büyükelçinin komutan olduğunu bilmediğine göre muhtemelen o sırada Ixia'da Komutan Ambrose rolünü üstlenen kişinin yanında olmalıydı.

Tabii komutan, Valek'i başka bir göreve göndermediyse. Daha kötü bir olasılık gücünü bana aktardıktan sonra Valek'in bala kendini toparlayamamış olabileceğiydi. Belki zayıf düşüğünde yaralanmıştı. Hatta olmuş de olabilirdi. Karşılaşma merasımı gerçekleşirken aklıma art arda korkunç senaryolar geliyordu.

Hoşbeş bir an önce bısın istiyordum. Ari ve Janco'ya Valek'i sorma arzum her geçen saniye daha da artıyordu.

Aklım Valek te, gözlerim büyükelçinin yaverine kaydı. Kulaklarına dökülen, düz, siyah saçları gevşekçe başından aşağı sarkıyordu. Renksiz dudaklarının ve zayıf çenesinin üzerinde yumuşak, tombul bir burnu vardı. Odadaki konsey üyeleri ve büyüclere göz gezdirirken sıkılmış görünen adamın mavi gözlerinde hiçbir zeka emaresi yoktu.

Bir an gözlerimiz buluştu. Safir mavısı bir şimşek kalbimi vurdu. O saçan yok mu? Valek'i hem yumruklamak hem de öpmek istiyordum.

İfadesi bir an olsun değişmedi. Beni gördüğünü hiç belli etmediği gibi dikkatimi yeniden konsey üyelerine odakladı. Toplantının bitmesini beklemek benim için bir azap olacaktı.

Toplantının sonunu getiremeyecek kadar sabırsızlandığımdan Valek'in zihniyle bağlantı kurmaya çalıştım. Usta büyücülerinkinden daha güçlü, aşılması zor bir bariyerle karşılaştım. Valek büyümü hissederek bana baktı.

Tanışma ve formalite faslının bitmesiyle Ixia heyetine serinletici içecekler ikram edildi ve herkes küçük gruplar halinde salona dağıldı.

Baston yurmuş gibi büyükelcinin yanında dikilen Ari ve Janco'ya yöneldim. Tam o sırada klanımın lideri olan Baval Cao önüme çıktı.

Baval "Sana bahandan bir mesaj getirdim," dedi. Elime küçük bir parşömen tomarı tutuşturdu.

Ona teşekkür ettim. Kaleye geldiğinden beri onunla ikinci konuşmamızdı bu. İlkinde Fındık'ın benim için diktiği giysileri getirmişti. Dostlarımla konuşmayı çok istesem de Baval'a klanda işlerin nasıl gittiğini sordum.

"Her zamanki ufak tefek sorunlarla uğraşıyoruz, bir de bazı duvarların ahşabını kemiren bazı mantarlarla mücadele ediyoruz." Gülümsedi. "Esau'nun bir çözüm bulacağından eminim. Şimdi izin verirsen büyükelcinin sütünün hazır olup olmadığına bakmam gerekiyor."

Tam uzaklaşacakken Baval'un koluna dokundum ve "Süü nasıl bir yer?" diye sordum.

Şaşıran Baval "En gösterişli odalarımızdan biri. Kalenin konuk sütlerinde her türlü lüks vardır. Neden sordun?"

"Büyükelçi gösterişten hoşlanmaz. Odadaki şatafatı bir nebze azaltsanız nasıl olur? Sade bir zarafet ona daha uygun kaçacaktır."

Baval durup düşündü. "Komutan Ambrose'un kuzinlerindenmiş. Onunla tanışmış mıydın?"

"Hayır. Fakat komutanın israftan hoşlanmadığı çoğu Ixia'linin malumudur."

"Endişen dikkate alınacak. Gerekli değişikliklerin yapılmasını sağlayacağım." Baval aceleyle uzaklaştı.

Parşömenin üzerindeki mührü kırdım. Kağıdı açıp notu okuduktan sonra bir an için gözlerimi kapattım. Zihin gözümlerle hayat hikâyemin dolanıp bir kordugüme dönüştüğünü gördüm. Mektupta Esau ve Perl'in hisara, beni ziyaret etmeye geldikleri yazıyordu. Dolunaydan beş gün önce hisarda olmayı planlıyorlardı.

Başka kimler gelecekti acaba? Ölüler diyarından gelecek bir mesajla Reyad ve Mogkan'ın da geleceği haberini alsam hiç şaşmazdım.

Notu cebime sıkıştırıp başımı iki yana salladım. Gelişmeler üzerinde hiçbir kontrolüm olmaması bir yana, geldiklerinde bir de anne-babamla ilgilenmek zorunda kalacaktım. Ixia'lilerin yanına gittim. Büyükelçi İkinci Büyücü Bain'le sohbet ediyordu.

Kadının altın rengi gözlerinin bana çevrilmesi üzerine Bain konuşmasına ara verip bizi tanıştırdı. "Büyükelçi Signe, bu Çırak Yelena Liana Zaltana."

Soguk elini sıktım. Ixia'lilere has tokalaşmanın ardından resmiyetle eğilerek onu Sıta tarzında selamladım.

Kadın da bana eğilerek karşılık verdi. "Kuzenim hakkınızda çok şey söyledi. Çalışmalarınız nasıl gidiyor?"

"Gayet iyi, teşekkür ederim. Lütfen Komutan Ambrose'a en içten dileklerimi iletin," dedim.

"İletirim." Signe yaverine döndü. "Bu Danışman Ilom."

Adamın gevşekçe sarkan elini tutarken yüzüme hissiz bir ifade verdim. Bir iki mırıltıyla beni selamladıktan sonra vaktini ve ilgisini vakfetmeye değmeyecek biriymişim gibi beni umursamazlıktan geldi. Valek'in rol yapmak zorunda olduğunu bil-meme rağmen beni bûsbûrûn görmezden gelmesi içime acaba bana olan hisleri değişti mi endişesini düşürdü.

Fakat oturup kara kara düşünecek vaktim olmadı. Ben, Signe'yi ve Ilom'u bir başka konsey üyesiyle tanışmaya gittim. Arı bana sertçe sarıldı.

Janco "O elbise de ne öyle?" dedi.

"O kırıksık uniformadan iyidir," yanıtını verdim. "Keçisakalındaki o şey beyaz bir tel mi yoksa?"

Janco eliyle sakalını düzeltti. "Bir kılıçla yakınlaşmamızdan kalan küçük bir hediye. Yoksa kılıcın bana yakınlaşmasından mı demeliydim?" Gözleri parladı. "Yara izini görmek ister misin? Epey havalı." Gömleğinin eteğini pantolonundan çıkarmaya girişti.

Arı "Janco" diye seslenerek onu uyardı. "Sittalılarla içli dışlı olmamız gerekiyor."

"Fakat o Sittali değil ki. Öyle değil mi, Yelena? Güneye gelince bizi unutmamışsındır herhalde?" Janco sesine yapmacık bir korku vermişti. "Çünkü unuttuysan sana hediyemi veremem."

Sustalımı çıkarıp üzerindeki yazıyı gösterdim. "Ya 'Ne kuşatmalardan çıktık, birlikte dövüşeceğiz, sonsuza dek dost kalacağız' sözüne ne oldu? Resmen bir güneyli olursam bu durum değişir mi?"

Janco çenesindeki sakalı ovuşturup düşündü.

Arı "Hayır" dedi. "Bir keçiye dönüşsen bile bu söz geçerli kahr."

Janco "Tabii keçiye dönüşünce bize keçi peyniri yapması şartıyla" dedi.

Arı açık mavi gözlerini devirdi. "Ver işte şu hediyeyi."

Janco çantasını karıştırırken "Valek'ten," dedi. "Heyetle birlikte gelemeyeceği için bizimle gönderdi."

Arı "Bu intihar olurdu," dedi. "Sittalılar ülkelerine ayak basarsa Valek'i idam ederler."

Valek için endişelenerek onu tanıyan biri var mı diye salona

girdim. Cahil hariç herkes sohbe dalmış gibiydi. O ise tek başına dikilmiş İxialıları izliyordu. Benimle göz göze gelince kasklarını çattı.

Janco'nun kıvanç dolu homurtusunu işitince yeniden arkamdaki kasklarıma döndüm. Avucunda ne tuttuğunu görmemle Cahil'le ilgili tüm düşüncelerim silinip dütti. Parmakları arasında sınıltı siyah taştan, dört kat kıvrılmış bir yılan vardı. Yılanın sırtında iki pullar elmas şeklinde oyulmuştu ve gözlerinin olduğu yerde iki küçük safir vardı. Valek'in yontmalarından biriydi bu.

Janco "Bu bir bilezik," dedi. Elimi tutup yılanı koluma geçirdi. "Bana çok küçük geldi de," diye bana takıldı. "Ben de Valek'e yılanı sana vermesini söyledim. Bakıyorum da koluna tam uydu."

Hediyem beni şaşırtmıştı. Valek neden bir yılan seçmişti? Midemde endişeden gelen bir ekşime hissettim.

Arı "Sen gittiğinden beri ortalık durgun," dedi. "Kitasında olmamamıza rağmen, Valek, Janco'ya tülki, bana da bir at heykeli yaptı. Bu ikisi elimizdeki en güzel eşyalar."

Büyükelçiyi süitine götürecekleri an gelene dek Arı ve Janco'yla sohbet ettik. Bana sırayla Signe ve Ilom'un başında nobet tutacaklarını ve arada benimle görüşecek vakitleri olacağını söylediler. Onlara kaleyi ve fırsat olursa hisarı gezdirmeyi teklif ettim.

Ben büyük salondan ayrılmadan önce Irys gelip beni buldu ve bana Opal'ı bulmak için neler yapılabileceğinin tartışılacağı toplantıya kadar kalenin sokaklarında eşlik etti.

Her an başımda olan, o gün merasimler sırasında sessizce bir köşede bekleyen muhafızlarım peşimizden geliyorlardı.

Irys "Janco'yu çok iyi gördüm," dedi. "Ciddi bir yaralanma sonrası çabucak sağlığına kavuşmuş. Bu beni mutlu etti."

Irys'in sözleri bana öykü dokumacının söz ettiği bir şeyi ha-

ırlattı. Opal ve hevetle ilgili koşuşturmanın arasında Irys'e Ay Adam'ın iddialarından habsetmeye vakit bulamamıştım.

"Irys, ruh-bulan da neyin nesi? Benim "

Irys'in sesi zihnimin içinde beni azarladı. Bu ismi yüksek sesle telaffuz etme. Başkalarının kulak misafiri olmasını istemeyeceğin bir şeydir bu.

Neden? Bu korku niye? Elim Valek'in hediye ettiği bileziği yokladı. Bileziği kolumda çevirdim.

Irys iç çekti. Sitia tarihî klanları birleştirip savaşları sona erdiren muhteşem, cesur büyücülerle doludur. Ne yazık ki öyküleri meyhanelerde ve çocuklara anlatılmaz. Ateşin etrafında öyküleri anlatanlar çevrelerine zarar veren büyücülerdir. Mogkan'ın ahlak-suzluğu ve şimdi o canavarın Opal'i kaçırsı dillere düşmüşken, bir de bir ruh-bulana dair dedikoduları ve hükümleri işitmek istemiyorum.

Irys başıdaki şahın maskesinin kahverengi tüyleriyle oynadı. Yüz eli yıl önce bir ruh-bulan doğmuştu. Ölüler dünyasından bir lütf olarak görüldü. Güçlü büyüsü insanların ruhlarına etki ediyor, hem duygusal hem de fiziksel acıyı tıy edebiliyordu. Sonra hemüz göge yükselmeden ruhları geri çekebildiğini, böylece ölüleri diriltilebildiğini keşfetmişti.

Fakat sonra bir şeyler olmuştu. Tam olarak ne olduğunu bilmezdi de ruh-bulan horu birne dönüşmüş ve insanlara yardım etmekten onları ısıtması etmeye başlamıştı. Ruhları kendisine saklıyor, ölüleri ruhları olmadan diriltiyordu. Ortaya çıkan duygusuz yaratıklar onun emirlerine itaat ediyor yaptıkları için hiç vicdan azabı duymuyorlardı. Bu yetenek bir sapıklık olarak kabul edilir ve etik yasamıza aykırıdır. Ruh-bulan ruhsuzlar ordusuyla Sitia'ya uzun ve karanlık bir dönem boyunca hükmetmişti. Ta ki usta büyücüler onu durdurana dek.

Ben ayrıntıları sormadan Irys öyküsüne devam etti. Yelena, sende bir ruh-bulanın tüm yetenekleri mevcut. Tula'ya nefes verdiğinde beni şaşırttı ve Roze'u telaşlandırdım. Muhafızlarımdan

başlığında sana o kadar kızmamın nereden de büyü. Roze'a seni de-
neminim altında tutabildiğini göstermem gerekiyordu. Fakat bugün
bana bunun yanlışlığını gösterdin. Belki de ruh-bulanı öldürten da
benzer, panik içinde bir tepki almış olmasıdır. Sen belli bir sınıfa
kalmadan önce becerilerinin sınırlarını keşfetmemiz gerekiyor. Kim
bilir? Belki de bir usta büyücüsündür.

Irys'in beni pusuya düşürmekte ve büyülu savunmamı aş-
makta hiç güçlük çekmediğini anımsayarak güldüm. "Bundan
bayağı şüpheliyim." dedim. Şüpheli ettiğim bir diğer konu da
Ay Adam'ın bir ruh-bulan olduğum iddiasıydı. Tula'nın ruhu
çalmıştı. Cıgarlarını nefesle doldurabilsem de ruhu olmadan
onu uyandırıpamamışım. Bir ruh-bulanda bulunan kımı özel-
likler bende olsa da belli ki hepsi yoktu.

Hisarın girişine yaklaşığımızda bir duvarın kenarında
çömelmiş elindeki kupayı sallayan, kırık pelerinli, ufak tefek
dilenciye fark ettim. Adamı benden başka kimsenin fark etme-
mesine uyarlayarak yanına gittim ve kupasına bir bozuk para
attım. Dilencinin başını kaldırmasıyla karşımda bana doğru
gulumseyip hemen ardından yüzünü tekrar gizleyen Fisk'i
gördüm.

"Aradığın kişi hakkında haberlerimiz var. Yarın pazara gel."

Muhafızlarımdan biri "Hey, sen! Hanımı rahatsız etme ba-
kalım," diye bağırды.

Dönüp muhalıza öfke dolu bir bakış attım. Arkama döndü-
ğümde Fisk gitmişti bile.

Fisk'in mesajı üzerine kafa yordum. İlk aklıma gelen erte-
si gün muhafızlarımla atlatıp onunla buluşmak oldu. Fakat bu
bana lütfen has bir tepki olurdu. Bunun yerine Sitialılara özgü bir
yaklaşımı denemeye ve diğerlerinin Opal'le ilgili neler bulmuş
olduklarına bakmaya karar verdim.

Leif toplantı odasında bir masaya çökmüş, önündeki ha-

ritayı inceliyordu. Beni gördüğüne şaşırması görünse de beni onu lark etmemiş gibi yapmayı tercih ettim ve boğazıma kadar gelen ofkemi bastırmak zorunda kaldım. Tek istediğim Leif'i tutup sarımsak ve ondan bir açıklama istemekken Ay Adam'a verdiğim sözü nasıl tutacağını hiç bilmiyordum.

Irys sessizliği bozup bana araştırma grubunun çalışmaları-
nı nakletti. Kaleyi parçalara ayırmışlar ve her parçaya bir büyücu tahsis etmişlerdi. Sandseed'lerin konsey temsilcisi olan Harun klan üyelerine Avıbian Ovası'nın kaleye sınırı olan kısmında Opal'i aratmıştı. Hiçbir ipucu bulunmamıştı.

Roze hemen ardında Bain'le toplantı odasına girip "Muhafızları kaledeki her binayı araştırmaya göndereceğiz," dedi.

Ona "Bu da Opal'in ölümüne neden olacak," diye karşılık verdim.

Roze bana dudak büktü. "Seri kim davet etti?" Irys'e kin dolu bir bakış attı.

Irys "O haklı Roze," dedi. "Aramaların başladığı haberi ahar yangını gibi yayıldığında adam gözünü dört açacaktır."

"Daha iyi bir fikri olan var mı?"

Sessiz odada çıkan tek ses benimki oldu. "Benim var."

Bütün gözler bana çevrildi. Roze'un bakışı kanımı dondurdurdu.

"Kalede dikkatleri üzerlerine çekmeden bilgi toplayabilecek bazı arkadaşlarım var. Sanırım şimdiden bazı şeyler öğrenmişler. Bildiklerini öğrenmek için yarın onlarla pazarda buluşmam gerekiyor." Giysimin yeninin üzerinden Valek'in yılanını bileğimde çevirerek verecekleri yanıtı bekledim.

Roze "Hayır," dedi. "Bu bir tuzak olabilir."

"Şimdi benim esenliğim için endişe eder mi oldun? Ne dokunaklı. Yine de nedense içindeki gerçek hissin kıskançlık olduğunu düşünüyorum."

Roze'un bakışlarına aynı şekilde karşılık verdim.

Bain "Hanımlar lütfen," dedi. "Önümüzdeki işe odaklanalım. Bahsettiğin kaynağa güveniyor musun, Yelena?"

"Evet."

Irys "Yelena'nın Pazar alışverişine çıkması kimseye olağandışı görünmeyecektir. Muhafızları başında olacak," diye ekledi. "Muhafızlar kaynağımı ırkutecektir," dedim. Amaçlarım düşünülürken bu dediğim gayet doğrudu. Ayrıca kaynağımın beni gezdirmesi gerekebilir. Bu yüzden hızımı kesen kimse olmamalı."

Irys "Fakat korunman gerekiyor. Muhafızlara kılık değiştirebiliriz," dedi.

"Hayır. İhtiyacım olan koruma onlar değil. Kendimi fiziksel bir tehdide karşı savunabilirim ama karşımda büyü olacak." Irys güçlü bir müttefikti.

Irys'in başını sallamasıyla ertesi gün için plan yapmaya başladık.

Toplantının ardından yiyecek bir şeyler almak için yemek salonuna gittim. Kiki ve Topaz için de birkaç elma aldım. Muhafızlarım halâ peşimdeydi ve onların varlığına alışmış olmam tuhafıma gidiyordu. En azından bu sayede Goel'in bir başka ani saldırı yapacağından endişe etmiyordum. Çevremde olmaları iyiydi. Özellikle de kafam başka bir sürü meseleyle meşgulken.

Ev hapsim başladığından beri at binememiştım ve hisardan ayrılamasam da at binme egzersizleri yapmama bir engel yoktu. Kiki'nin annesi eyerime burun kıvrıldığından ata eyersiz binmeyi öğrenmek istiyordum. Ayrıca bu faydasını göreceğim bir beceri olabilirdi. Herhangi bir acil durumda Kiki'yi eyerleyecek vaktim olmayabilirdi.

Ayrıca kafamı dağıtacak bir şeyler yapmaya ihtiyacım vardı. İkide bir aklıma muhafızlarımı atlatıp gizlice o malum danış-

manın odasına gitmeye dair lena düşünceler geliyordu. Tehlikeli arzuyu bastırdım. Bencilliğimle Valek'in hayatını tehlikeye atmayı göze almayacaktım. Güysimin kolunu sıyırıp ikinci güneşinin altında Valek'in hediyesini inceledim ve işaret parmağımı yılanın sırtında gezdirdim. Bileziğe dokunmak gerçekten bir yılanı dokunmak gibiydi. yılanın duruşundan niyetinin saklıymak değil kendisini savunmak olduğu anlaşıyordu.

Bir kez daha Valek'in seçimine hayret ettim. Belki de benim yılanlı rüyalarımın şahit olmuştu. Fakat neden hediye olarak bir yılan yapmıştı ki? Bir firavunfarest daha hoş bir hediye olmaz mıydı?

Kiki beni otlağın kapısında bekliyordu. Kışneyerek beni selamladı. Ona bir elma yedirip çene tırmadım. Muhafızların kapının önünde beklediler. Yakın ama çok da yakın değillerdi. Öğrenmeye başlıyorlardı.

Kiki elmasını yerken ona göz gezdirdim. Kuyruğuna isargan otları dolanmıştı, karnında ve toynaklarının etrafında kurumuş çamur vardı.

Cık cık ederek "Kimse seni umar etmedi mi?" diye sordum.

Cahil "Kimseyi yanına yaklaştırmadı," dedi. Tirahzanın üzerinden fırçalar ve kaşaklarla dolu bir kova tızattı. "Anlaşılan bu şerefe ancak sen nail olabileceksin."

Kovayı sapından kavradım. "Teşekkürler." Bir kaşığı çıkarıp Kiki'nin postundaki çamurları çıkarmaya koyuldum.

Cahil kollarını çitun üzerine koydu. "Bugün seni kuzeylilerle konuşurken gördüm. İçlerinde tanıdıkların var mı?"

Cahile baktım. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. Demek tam zamanında umar için gereken alerilerle ortaya çıkması bir tesadüf değildi. Bana Ixia'lılarla ilgili sorular sormak için pusuda beklemişti.

Sözlerimi özenle seçerek "Muhafızlardan ikisi arkadaşım," yanıtını verdim.

"Sana dövüşmeyi öğretenler mi onlar?" Cahil sesine rahat bir ton vermeye çalışıyordu.

"Evet."

"Arkadaşların hangi tumenden?"

Kiki'yi fırçalamayı bırakıp gözlerini ona düktü. "Cahil, seni öğrenmek istediğin nedir?"

Ne diyeceğini bilemedi.

"Görüşmeleri tehlikeye atmayı düşünüyorsun değil mi? Ya da toplantıları sabote etmeyi? Yoksa Ixia'ya dönerlerken onlara pusu kurmak seni daha fazla mı cezp ediyor?"

Ağzını açsa da dudaklarının arasından hiçbir söz çıkmadı.

"Bu hiç de akıllıca olmazdı," diye devam ettim. "Hem Sita'ya hem de Ixia'ya karşına alırsın, ayrıca."

"Ayrıca ne?" diye sordu.

"Buyukelçi komutanın seçkin muhafızları tarafından korunuyor. Bir kaçırma girişimi intihar olur."

Cahil sesinde keskin bir alaycılıkla "Bugün ne de bilgece sözler ediyorsun," dedi. "Adamlarımdan esenliğini bu kadar gözetmen gerçekten çok hoş. Fakat sakın korumaya çalıştıkların kuzeyli dostların olmasın? Belki de şu aşigini korumaya çalışıyorsundur."

Tahmin yürütüyor olmalıydı. Blofumu gördüm. "Ne geveliyorsun sen?"

"Heyet geldiğinde seni izledim. Yüzünde hiçbir kıpırtı olmasa da elin cuppenin altındaki şu kelebek kolyesine gittin. Sana o kolyeyi verenin burada olduğunu biliyorum. Hatta bugün sana bir hediye daha verdi."

Yüzümü Cahil'den gizleyerek Kiki'yi umar etmeye döndüm. "Madem o kadar çok şey biliyorsun ne diye bana sorular soruyorsun?"

"Kim o?" Ben yanıt vermeye yanaşmayınca Cahil kaldı.

yerden devam etti "Sağ kulağının yarısı olmayan adam Sana yılanı veren"

Cahil'in yüzündeki kibirli ifade beni güldürdü "Janco mı? Onunla ağabey kardeş gibi dıdışırız biz. Hayır. O sadece bana hediye'yi ulaştırdı."

"Sana inanmıyorum"

Omuz silktim "Al" Cahil'e bir tel fırça uzattım "Kuyruğundaki ısırgan otlarını sen alabilirsin" Tereddüde kapıldığını görünce "Merak etme, sana çifte atmayacak," diye ekledim

Bir süre sessizce çalıştık

Fakat Cahil sessizlikten rahatsız olmuştu "Kuzeyli dostların geldi diye bu aralar daha mutlusun."

Sözlerini "Özlemişim onları," diyerek onayladım.

"İxia'ya dönmek ister miydin?"

"Evet. Fakat büyücü olduğumdan bu imkânsız." Ayrıca hakkımda verilmiş bir idam kararı vardı. Fakat bundan bahsetmemenin daha ihtiyatlı olacağını düşündüm.

"Hiçbir şey imkânsız değildir" Cahil, Kiki'nin kuyruğunu temizlemiş, yelesini taramaya başlamıştı. "İxia'nın yönetimini ele geçirip halka özgürlüğünü verdiğimde kabul edersen sana yanımda bir yer verebilirim"

Dillendirmedığı sorusundan kaçınarak ona kuşkulu bir bakış attım "Kuzeyden gelen heyetle görüşmeler gayet iyi gidiyorken hâlâ Sita'nın seni destekleyeceğini mi düşünüyorsunuz?"

Cahil bir gizemcinin coşkusuyla konuşmaya başladı "Hayatım boyunca bana bir gün İxia hükümdarı olacağım söylendi. Aldığım her ders, bana söylenen her söz, hissettiğim her his hep o amaca yönelikti. Konsey bile beni yapacağım saldırı için plan yapmaya, kendimi eğitip en uygun anı kollamaya teşvik etti." Cahil'in mavi gözlerinde öyle sert bir bakış vardı ki bir an içimden geriye kaçmak geldi

"Sonra bir gün kuzeyliler bir ticaret anlaşması yapmayı kabul edip Sita'ya ziyarette geliyor" Bu son sözleri tutkudurmuşçasına telaffuz etmişti "Birden komutan konseyin dostu kesildi ve benim varoluş amacımı destek görmeyi reddetti. Konseydekiler komutanın kendilerini kandırdığını fark edemiyorlar. Foyası meydana çıktığında orada olacağım. Konseyin kuzeyle cıvılaşmasından benim kadar rahatsız olan birçok sadık yandaşım var"

"Komutanın ordusuna karşı koymak için eğitilmiş bir orduya ihtiyacın olacak," dedim "Ayrıca Valek..."

"Ne olmuş Valek'e?" Cahil kolumu tuttu. Parmaklarının baskısıyla bileziğim derime gömüldü. Acı içinde titredim

Kıkı bir kulağını dıktı. Çifte?

Hayır. Daha değil

"Valek neyin peşinde olduğunu anlarsa daha sen adamlarını toplayamadan seni engeller"

"Gerçekten onun beni durdurabileceğini mi sanıyorsun?"

"Evet." Kolumu Cahil'in elinden kurtarsam da diğer eliyle bileziğim kavradı ve boşta ki eliyle giysisimin kolunu sıyrarak kolumdaki yılanı meydana çıkardı. Ben tepki veremeden kolumu bırakıp yakamı çekti. Siyah kelebek kolyem yakamdan dışarı fırladı. Güneş ışığında pırıldayan kelebeğin kanatlarındaki gümüş noktalar yılanın bedenindeki gümüşle uyum içindeydi.

Cahil beni bırakıp "Bundan emin olmana şaşmamak gerek," dedi. Yüzü aniden farkına vardığı şeyin etkisiyle şaşkın bir ifade aldı.

Geriyeye doğru sendeledim.

"Komutanın çeşnicisi olarak her gün Valek'in yanında çalışıyordun. Sana zehirler ve zehirleme tekniklerini öğretmesi gerekiyordu." Tiksinti içinde bana baktı "Marrok bana kraliyet ailesinin suikasta uğradığı dönemde suikastçının her kurbanın yanına gümüş rengi simleri olan siyah birer heykel bıraktığını

söylemişti. Ancak komutan İxtia'nın basına geçtikten sonra istikastının adının Valek olduğu açıklanmıştı."

Yeniden Kiki'yi tımar etmeye koyuldum. "Etrafıca düşünmeden sonuç çıkarıyorsun. Cahil. Uykudan önce anlatılanları, anlatıldıkça da daha da cazipleşen bir masaldan ve birkaç bühlodan yola çıkarak peşin yargılara varıyorsun. Valek bu taşları yontan tek kişi değil. Bunları hesaba katarak düşün."

Cahil le göz göze gelmekten kaçınarak tımar malzemelerini kovaya geri koydum ve Kiki'yi ahıra götürdüm. Su kovasını doldurduğumda Cahil gitmişti.

Muhafızlarım peşimden hamama geldiler ve ben üzerine yapışan at kıllarını ve tozu yıkarken dışarıda beklediler. Daireme vardığımızda güneş batıyordu. Muhafızlardan biri içeriyi kolağan ederken gece ayazında dışarıda bekledim. Dairenin emniyetli olduğunu duymamın ardından karanlık oturma odama girdim. Soğuk rüzgâr içeri girmesin diye pencerelerimin panjurlarını çekip kilitledikten sonra şömineyi yakтым.

Birinin "Böyle daha iyi," dediğini duymamla yüreğimde de bir ateş yandı.

Arkama döndüm. Valek sandalyelerden birinde çızmelerini masanın üzerine uzatmış oturuyordu.

Valek epey zaman önce kendisine aldığım valmur heykelini tımmuş şöminenin ışığında hayranlıkla inceliyordu. Üzerinde sade, siyah bir gömlek ve pantolon vardı. Giysileri kapüşonlu casus giysisi gibi üzerine yapışmasa da rahat hareket edebileceği kadar dardı.

"Nasıl?"

"Muhafızlarını nasıl mı atlattım? Çok da becerikli değiller. Tavanda örümcek var mı diye bakmadılar." Valek sırıttı. Köşeli yüzü yumuşadı.

Kılık değiştirmemiş olduğunu görüp şaşırdım. "Yapığın tehlikeli."

"Sana abayı yakmamın tehlikeli olduğunu zaten biliyorsun. Askım."

"Ben Sıra'ya gelmeni kastetmiştim. Kapının önünde muhafızlar varken Büyücüler Hisarı'nda olmanı." Cıldırmişçasına ellerimle çevreme işaret ettim.

"Burada olduğumu bilmedikleri sürece tehlike yok. Onlara göre ben sadece Büyükelçi Signe'nin mütevazı ve yarım akıllı varıyım." Valek ayağa kalktı, hareketleri akıcıydı. Giysile-

rinin siyah kumaşı yapılı hedenine yapıştı. Kollarını yanlara doğru açtı. "Bak, silahımı bile yok."

Masum görünmek için yetersiz bir çaba sarf etse de onu bu söylediğine inanmayacak kadar iyi tanıyordum. "Üzerinde kaç tane gizlenmiş silah olduğunu tahmin mi etmeliyim, yoksa seni soyup üzerini mi aramalıyım?"

"Elbiselerimi çıkarıp üzerimi aramadan emin olamazsın." Valek'in masmavi gözlerinde coşku dolu bir ifade vardı.

Öne doğru üç adım atmamla beni kollarının arasına, ağı olduğum yere alıverdi. Aklımın hiç karışmadığı, endişelerin ve dettlerin olmadığı o yere. Orada sadece Valek'in misk ve baharatın iç içe geçtiği baş döndürücü kokusu vardı.

Yatağa kadar yaptığımız kısa yolculukta Valek'in önkollarına bağlı iki bıçak, kemerinin arasına sıkıştırılmış küçük oklar ve fırlatılacak başka gereçler, sağ uyluğuna tutturulmuş bir süatalı ve çizmesinde kısa bir kılıç buldum.

Gıysilerinde başka silahlar da bulunduğundan emin olmasam da cildine dokunmam ve yakınlaşmamızla küçük oyunumuzun bir önemi kalmadı. Bedeni bedenime değerken içimdeki tüm boşlukların ozuyle dolduğunu hissettim. Vatanımla.

Gecenin geç saatlerine dek konuştuk. İkimiz battaniyenin altında uzanırken alçak sesle yılan bileziği için teşekkür ettim ve ona Tula'dan, Opal'dan ve neden başımda iki muhafız olduğundan bahsettim.

Valek durumun ironisine vurgu yaparak "Bir de buranın benim için tehlikeli olduğunu söylüyorsun," dedi. "Neyse ki buradayım. Büyüden etkilenmeyecek birinin desteğine ihtiyacın var."

Valek'in büyüye karşı bağıışıklığı bir başka gizli silaha olarak görülebilirdi. Opal kaçırıldığından beri ilk kez içimde onu zarar görmeden kurtarma umidi yeşerdi. "Bana nasıl destek ve-

rebilirsin? Senin büyükeçinin yanında olman gerekiyor."

Sırttı. "Merak etme. O ışın kabına baktım ben. Bu Sıta'ya ne ilk ne de son gelişim. Güvenlik sorumlusu olduğumdan komşularımızı yakından izlemek hep vazifelerimden biri olmuştur. Eğlenceli de bir iş."

"Yakalanana kadar," dedim. Keyfim kaçmış olsa da Valek sözlerinden hiç etkilenmemiş görünüyordu.

"O ihmal hep var. Işın cilvesi de bu sanırım." Burnunu boynuma surtup iç geçirdi. "Geri dönsen iyi olacak. Birazdan salak sökecek." Yataktan çıkıp giyinmeye başladı. "Ayrıca erkek arkadaşın geldiğinde burada olmak istemiyorum."

"Kim?" Yatakta belimi doğrulttum.

Valek alaycı bir sesle "Gözlerinde karasevdayla her adımında peşinden gelen su sarışın," dedi.

"Cahil mi?" Söylediklerine gülüp geçtim. "Janco'yu benim aşığım sandı. Bence atımı daha fazla kıskanmalısın. Gönlümü o çaldı çünkü."

Yüzündeki neşeli ifade kaybolan Valek sustu. "Adı ne?"

"Kiki."

Valek başını iki yana salladı. "Atı demiyorum. Sarışının adı."

"Cahil."

"Cahil İxia mı? Kralın yegeni? O hayatta mı?" Valek şaşırmış görünüyordu.

Bir suredir Valek'in Sıta'ya kaçan Cahil'in hayatını bağıladığını düşünüyordum. Neden sonra aklıma Valek'in kraliyet ailesine suikast düzenlediğinde cesetleri saymayı unuttuğunu söylediği geldi. Giderek artan bir korku içinde yaptığım hatanın farkına vardım.

"Valek, onu öldürme."

"Cahil komutan için bir tehdit." Valek'in gözleri donuklaştı. Yüzüne her zamanki sert ifadesi yerleşti. Kararlı, uzlaşmaz bir ifade.

"O benim arkadaşım"

Gözlerim Valek'in soguk, cınat bakışıyla buluştu. "Olasi bir tehditten fazlasına dönüştüğü an olmuş olacak."

Valek komutanı korumaya ant içmişti ve onu o gece Cahil'e suikast düzenlemekten alıkoyan tek şey hana olan sevgiydi. Valek'in sadakati mutlakti. Komutan ona beni öldürmesini emretse Valek itaat ederdi. Komutan Valek'e bu emri vermediği için şanslıydık.

"Neyse ki komutan İxia'da emniyette." Yuzu yumuşayan Valek güldü. "Seyahate çıktı. Tanıdığım insanlar arasında kum örümceği avlayarak rahatlayan bir tek o var."

"Örümceklerin onu ısırmasından endişe etmiyorsun." Zehirli örümcekleri aklıma getirmemle tüylerim ürperdi. Bu örümcekler küçük bir köpek ehadında olurlar ve avlarının üzerine ölümcül bir çeviklikle sıçarlardı. Hemen sonra aklıma komutanın aslında kalenin konuk odalarından birinde olduğu geldi.

"Hayır. Bıçak dövüşünde hala komutanı yenemiyorum. Yetenekleri bir kum örümceğinin icabına bakmaya yeter de artar bile. Fakat entrikalar peşinde olan bir kraliyet ailesi mensubu bambaşka bir mesele. Gözüm şu Cahil'in üstünde olacak."

Valek'in Cahil'in krallığını geri almak için yaptığı planlardan haberdar olmasının an meselesi olduğunun farkındaydım. Peki o an geldiğinde ben ne yapacaktım? Bu düşünceler aklıma Cahil'den duyduğum, gerçekte bir ilişkisi olmadığını düşündüğüm bazı şeyleri getirdi.

"Valek, birine suikast düzenlediğinde arkanda yonttuğun heykelleri bırakıyor muydun?"

"Sıra dedikodularıyla mı meşgul oluyorsun?" Gülümsedi. Başımı salladım. "Tabii her duyduğuma inanmıyorum."

"İyi. Utanıyorum ama bunun doğru olduğunu itiraf etmeliyim. Genç, kibirli ve ahmaktım ve bir 'ölüm sanatçısı' olarak

sanımdan keyif alıyordum. Hatta bir ara kurbanım bulsun diye işe koyulmadan önce heykel bıraktığımı olmuştum." Valek başını iki yana salladı. "Bu saçmalık bir keresinde az kalsın ölümüne neden olacaktı. Ben de bu huyumdan vazgeçtim."

Valek tamamen giyinmişti. "Herhangi bir sorun çıkarsa, ben bugün pazaryerinde olacağım."

Beni optu. Kısa bir an için ona sarılıp onunla uzaklara kaçmayı, ruh çalan büyücüleri ve Cahil'i unutmayı diledim. Fakat bunlar bize göre değildi. Anlaşılan hayatta payımıza düşen zehirler, entrikacılar ve katillerle uğraşmaktı. Ayrıca bize endişe verecek sorunlar olmadan güven içinde yaşarsak muhtemelen sıkıldık. Yine de dileğimden vazgeçemedim.

Gonulsüzce Valek'i yolcu ettim. Başıyla kapıya işaret etti. Kapıyı açıp muhafızın dikkatini dağıttım. Oturma odasına döndüğümde zifiri karanlık üzerime çöktü ve ayaz iliklerime işledi. Valek gitmişti.

O sabah İrys'le pazara yürüdük. Kapağı, kasvetli gök ruh halımı yansıtıyordu. Pelerinimin içinde buzuştum. İlk kez gündüz vakti pelerinimi giymem gerekmişti.

Pazar insan kaynıyordu. Ufukta gezinen koyu yağmur bulutları kalenin üzerine çokmeden alışverişlerini bitirmek için kele ediyorlardı.

Ufak telek birkaç şey satın aldıktan sonra pelerinimin yemin aşına olduğum bir şekilde çektiğini hissettim. Fisk emen yanımda duruyordu. Bana gülümsedi. Kotu beslendiği an avutuları çıkmış o çocuk gitmişti; çetesi arı gibi çalışıyor, işveriş yapanların paketlerini taşıyordu.

"Bulmak istediğin yanında genç bir kızla oturan tuhaf bir adam mı?"

"Evet. Onları gördün mü?"

Elimi uzatıp sınıtı "Bilginin bir bedeli var"

Ona bakır bir Sıta stıkkası uzatıp "Bakıyorum yeni bir iş alanına yönelmişsin Çok akıllıca" dedim "Fakat kiminle açık atığına dikkat et Bazıları araştırmalarını hoş karşılamayabilir"

Ne kastettiğimi anlayarak başını salladığında açık kahve rengi gözlerinde dokuz yaşında bir çocuğun çok ötesinde bir bilgelik gördüm İç çekmemek için kendimi tuttum İxia'da olsa Fisk'in zekası teşvik edilirdi Büyüdüğünde bir danışman veya yüksek rütbeli bir subay olabilirdi Oysa Sıta'da hayatı sokaklarda geçmiş yiyecek ve para için dilenmişti Fakat artık yeni bir hayatı vardı

Gülümседim "Ne biliyorsun?"

"Sana göstereceğim" Fisk elimi tuttu

Biz konuşurken sessiz kalan Irys "Sızınle gelebilir miyim?" diye sordu

Fisk başını eğip yere baktı ve "Siz nasıl isterseniz Dördüncü Büyücü," diye mırıldandı Irys'in yüzünde buruk bir gülümseme belirdi "Ne de iyi kılık değiştirmişim ama"

Fisk hayret içinde yukarı baktı "Sadece konsey binasının yakınlarında işe çıkan dilenciler sızı tanıyabilir, Dördüncü Büyücü Yapacak bir işleri olmadığından bütün gün konsey üyelerini incelerler. Kılık değiştiren usta büyücüler ilk tanıyan olmak için aralarında yarışır. Bu onlar için bir oyundur"

Irys, Fisk'in söylediklerini şöyle bir düşündü Fisk bir süre Irys'in kendisini suzmesinin rahatsızlığı içinde eğilip bukulduktan sonra daha fazla dayanamayarak gözlerini büyümanın gözlerinden kaçırıldı

"Gelin Bu taraftan"

Irys'le beraber kalede Fisk'in peşine takıldık Arka sokaklardan ve boş avlulardan geçerken Valek'in bizi izleyip izlemeyip izlediğini merak ediyordum Kendilerini işlerine kaptırmış olan

kale sakinleri yanlarından geçtiğimizi lark etmiyorlardı bile

Bir meydana vardığımızda Fisk durdu Meydanın ortasında kahugunda ayrıntılı oymalar olan, büyük, yeşimden bir kaplumbağa heykeli vardı. Koyu yeşil kaplumbağa ağzından bir havuza su püskürtüyordu

Fisk parmağıyla meydanın karşı tarafındaki bir binayı göstererek "İkinci katta ellerinde kırmızı çizgiler olan biri kalıyor," dedi "Buralarda yeni biri ve kendisini tanıyan yok Yüzünü gizleyen bir pelerin giyiyor Kardeşim bir kızın elinde paketlerle adamın kaldığı binaya girdiğini görmüş"

Irys'e baktım ve zihnine seslendim Bu mahalle büyüyle aran mıydı?

Evet Fakat bir usta tarafından değil

Irys farkındalığını uzaklara gönderirken ben de zihin gözümlle ona eşlik ettim Zihinlerimiz ilk katta bir bebeğe bakan genç bir kadına temas etti Kadının aklında erkek bebeğin karını doyurup uyutmak vardı Üçüncü kattaki bir başka kadın yağmur yağacak diye tasalanıyordu İkinci katta kimsenin varlığını hissedemesek de büyüü Irys'in ki kadar güçlü olan Ferde'yi tespi etmemizin o kadar kolay olmayacağını biliyorduk

Irys zihnime seslendi Daha fazla güç uygulayabilirim ama o zaman da geldiğimizi anlar Destek getireceğim

Kim?

Roze ve Bain'i Birlikte onu kontrol altına alabiliriz Bilincini kaybettiğinde onu hisarın hapisanesine götürmek daha kolay olur

Neden bilincini kaybettiğinde?

Bilinçsizken bir büyücünün eli kolu bağlanır

Yani uyurken mi? Telaşa kapılmıştım

Hayır Sadece ilaçla uyutulduysan veya biri seni bayılttıysa

Peki uyandığında ne olacak? Kaçmak için büyüünü kullanamıyacak mı?

Hisarın hapishane hücreleri birer güc halihazırda çevrilidir. Bir büyücü hücrenin içinde büyü kullanmaya çalışırsa halka onun büyü gücünü emer, böylece savunma halhazırda daha da güçlenir ve en nihayetinde büyücü bütün düşer.

Hayranlıkla bizi seyreden Fisk boğazını temizledi. "Sizce aradığınız kişi orada mı kalıyor?"

Irys ona "Kardeşinin gördüğü genç kız bebeği olan kız olabilir mi?" diye sordu.

Fisk başını iki yana salladı. "Bebeği olan Ruby. Bazen Jatee'ye göz kulak olayım diye bana para verir."

Gülümседim. "Yakında tam bir girişimci olup çıkacaksın."

Fisk gururla "Anneme yeni bir elbise aldım," dedi.

Pazaryerinin yolunu tuttuğumuzda yağmur yağmaya başladı. Fisk bize el salladı ve arkadaşlarının yanına gidip gözden kayboldu. Satıcıların mallarını toplayıp gitmeleriyle pazaryeri boşaldı. Bir kadın yağmurdan kaçmanın telaşı içinde bana çarptı. Bağırarak özür dilesi de hızını hiç kesmedi. Gök gürültüleri kalenin mermer duvarlarından yansiyordu.

Irys zihni yoluyla bana talimat verdi. *Ben Roze ve Bain'i bulacağım. Sen hisara dön.*

Fahat sen o binayı araştırırken orada olmak istiyorum.

Hayır Hisarda kal, Yelena. O seni istiyor. Bir şeyler ters gider de Opal'a zarar vermeye yeltenirse kendini ona teslim edeceğim sen de biliyorsun. Bu çok tehlikeli olur.

İçimden ıtırız etmek gelse de Irys haklıydı. Ayrıca verdiği talimatlara rağmen peşine takılacak olursam bir daha bana asla güvenmezdi.

Irys, İxia'lı büyükelçiyle randevusu olan Roze'ü bulmak için konsey binasına yöneldi. Roze ve büyükelçinin buluşmasına kulak kabartmak gerçekten hoş olurdu. Kibirli usta büyücü ve kudretli komutan.

Saganağa dönen yağmur pelerini mi sırlı sıklam etti. Soğuk, ıslak ellerimi cebime soktuğumda parmaklarımı bir kâğıt parçasına değdi. Cebime kâğıt koyduğumu anımsamıyordum. Sula'ya geldiğimden beri pelerini mi giymemiş olsam da Aviban Ovası'nda her kamp yaptığımızda üzerinde uyumuştum. Belki de kâğıda oyku dokumacının sıfırlı bir mesajı vardı. Guldum, pelerinime aklıma karıştıracak bir not bırakmak tam da onun hoşlanacağı türden bir şeydi. Fakat yağmurdan korunabileceğim bir yer bulana dek gizemin beklemesi gerekiyordu.

Muhafızlarım hisarın girişinde bekliyordu. Dairemin yolunu tuttuğumda peşimden geldiler. İçeriye göz atmalarının ardından onları içeri davet ettim fakat askeri yönetmelige ters düşeceğini söyleyerek teklifimi geri çevirdiler.

Şömineyi tutuşturup harıl harıl yanan bir ateş yaktım, sırlı sıklam olmuş pelerini mi asıp cebinden kâğıdı çıkardım. Kâğıtta hakikaten bana yazılmış bir mesaj vardı. Sözcükleri okurken ellerim öyle buz kesmişti ki şömine ateşi bile kar etmiyordu.

Yatak odasından çıkan Valek "Mesajda ne yazıyor?" diye sordu.

Artık yeteneklerine hayret etmeyi bırakmıştım. Üstünden sular damlayan Valek muhafızlarımdan birini atlatıp yatak odası penceresinden girmiş olmalıydı.

Kâğıdı elimden çekip aldı. "Kadının becerisi kısıtlıydı. Muhtemelen bu notu sana ulaştırsın diye tutulan bir yankesicidir. Yüzünü iyi görebildin mi?"

Geç de olsa pazarda bana çarpan kadınla mesaj arasındaki bağlantıyı kurabildim. "Hayır. Kapüşonu yüzünü tamamen kapatıyordu."

Valek omuz silkti ama nota göz attıktan sonra bana delici bir bakış attı. "İlginç bir gelişme."

Evet, Valek bu tür bir gelişmeyi ilginç bulacak biriydi. Fakat ben karmaşık duygular içindeydim.

Valek "Belli ki katil büyücülerin bir adım önünde," dedi "Opal'a karşılık seni vermeyeceklerini biliyor. Bu yüzden de kendi ışıını kendi görmeye karar vermiş. Opal'in hayatı senin için ne denli önemli?"

Valek her zaman ki gibi konunun özüne inmişti. Ferde'nin notunda değiş tokuş için yeni bir yer ve tarih verilmişti. Değişim dolunaydan üç gece önce gerçekleşecekti. Bu da dört gün sonrası oluyordu. Tahminimce Ferde'nin beni Ele ayinine hazırlamak için biraz zamana ihtiyacı vardı. Korkudan tüylerim diken diken oldu. Tecavüz ve işkenceye değin korkunç görüntüleri zihnimden atıam.

Irys'i ve diğerlerini haberdar edebilirdim. Ferde'ye tuzak kurarlardı. Fakat beni buluşma yerine yaklaştırmayacakları için planlarının suya düşeceği kesindi.

Ya da Irys'e nottan bahsetmez, buluşma yerine yalnız giderdim. Aklıma Irys'in Ferde'nin büyüme kendisine çekmesi halinde neler olabileceğine dair uyarıları geldi. Bunu yaparsa Ferde, Sitia'ya hükmedecek kadar güçlü olacaktı.

Sitia'yı kurtarmak için Opal'in ölümüne göz mü yummalıydım? Kendime Opal'in ölmesine izin vermeyeceğime dair söz vermişim. Hem Opal öldükten sonra Ferde'yi bir başka büyücü ruhumu kendisine teslim etmesi için oyuna getirmekten ne alıkoyabilirdi ki? Hiçbir şey.

Bu yeni gelişmeyi yüzeydeki düşüncelerimin çok daha derinlerine gizlemem gerekiyordu. Irys zihnimin derinlerine inmemi sözünü tutmuş olsa da Sitia'nın geleceği tehlike altındayken bu sözünde durmazsa hiç de şaşmazdım.

Valek'le göz göze geldik. Büyü onun yerini tespit edemiyordu.

Sorusunu "Yaşamayı önemli" diye yanıtladım. "Fakat katili ele geçirmemiz hayatı bir mesele."

"Neye ihtiyacın var, aşkım?"

Valek'le Opal'i kurtarmak için bazı kabataslak planlar yaptık. İza heyetinin yanına dönmesinin ardından amaçlılık hissimin azelendiğini hissettim. Ertesi gün boş vaktimi büyüme kontrol etme alıştırmaları ve Ferde'yle karşılaşmama hazırlanmak için beden egzersizleri yaparak geçirdim.

Irys, Roze ve Bain, Fisk'in kırmızı elli adamın kaldığını iddia ettiği daireye baskın düzenlediler. Odalar boştu ve dağınlığa bakılırsa mukimleri daireden alelacele ayrılmışlardı. Ya bir adama haber uçurmuş ya da ustaların yaklaştığını hissetmişti. Her halukarda baskından hiçbir şey çıkmamıştı ve bu da Valek'le yaptığımız planları daha da önemli kılmıştı.

Bu arada Zitora'ya savunma teknikleri öğretmeye, böylece Üçüncü Büyücü'nün bana hibe ettiği bir yığın giysinin karşılığını vermeye başlamıştım. Bildiklerimi gözden geçirmek kendi antrenmanlarıma da fayda sağlıyordu.

Gün boyu yagan yağmur antrenman avlusunda biriktığından savunma tekniklerine çalışırken çamur içinde kalmıştık. Yetenekli bir öğrenci olan Zitora anlattıklarını hızla kavırıyordu.

Zitora "Biri bileğimi tutunca elimi basparmagının olduğu yöne doğru çevirecek mi kurtaracağım?" diye sordu.

Zitora kolunu elinden kurtarıken oflayıp pufllayarak "Evet Elin en zayıf kısmı orasıdır," dedim. "Mükemmel. Şimdi sana sadece bileğini kurtarmayı değil, elini saldırganın kolunu tutup kırarak şekilde nasıl çevirebileceğini göstereceğim."

Gözlerinin neşeye parıldadığını görüp güldüm. "Herkes senin yumuşak başlı, kendi halinde biri olduğunu düşünüyor. Neredeyse bu özelliğinden istifade etmeye çalışacak ilk kişi için uzuleceğim. Neredeyse!"

Hamleleri daha içgüdüsel bir hal alana dek antrenmana devam ettik.

"Bu iyi bir başlangıç," dedim. "Öğrendiğin hamleler senden daha kuvvetli birine karşı sana avantaj sağlayacaktır. Fakat eğitimli birine karşı farklı taktikler uygulamalısın."

Zitora kocaman açılan sarımsı kahverengi gözlerini omzumun gerisine dikti. "Demek istediğin onun gibi biriyle kapışabileceğim mi?"

Arkama döndüm. Arı peşinde Janco'yla antrenman sahasına doğru geliyordu. Üzerindeki antrenman gömleği ve kısa pantolonu güçlü vücudunu ortaya çıkarıyordu. Janco ortağı kadar iriyarı olmasa da çevikliği Arı'nın gücüyle boy ölçüşebiliyordu. Ellerinde dövüş sopaları, yüzlerinde yayvan gülümsemeler vardı. Muhafızlarımızın huzursuz ve kararsız bir halleri vardı. Elimle uzaklaşmalarını işaret ettim.

Zitora'ya "Evet," dedim. "Doğru eğitimle onun elinden kurtulabilirsin. Onunla antrenman maçı yapsan galip çıkamazsın ama savunma tekniklerinin amacı zaten karşındakını mutlaka yenmek değildir. Sana ne söylediğimi hatırlıyor musun? Vur ve..."

Janco "Kaç!" diye ekledi. "Kurttan kaçan tavşan gibi koş. Görüyorum ki bilgeliğimizi başkalarına da naklediyorsun. Ye-

lena." Zitora'ya dönüp gizli bir şey söylüyormuş gibi fısıldadı. "Onu İxia'nın en iyi öğretmenleri yetistirdi."

Zitora'nın Janco'nun sözlerinden etkilendiğini fark eden Arı "Savunma sanatının bir diğer kuralı da her duyduğuna inanmamaktır," dedi.

Arı'ye "Hisar muhafızlarını nasıl aştınız?" diye sordum.

Geniş omuzlarını silkti. "Muhafız isimlerimizi ve ziyaret amaçımızı sordu. Ona istediği yanıtları vermemizin ardından birine danışmak için nizamıyeye gitti. Geri geldiğinde bize seni nerede bulabileceğimizi söyledi."

Hisar girişinde diğer buyucülerin yerini tespit edebilen bir bölge görevlendirilmiş olmalıydı. Bunu öğrendiğim iyi olmuştu.

Janco "Size katılabilir miyiz?" diye sordu. "Birkaç yeni savunma hamlesi öğrendim. Feci şeyler!"

"Biz de bitirmek üzereydik," dedim.

Zitora havluyla yüzünü sildi. "Konsey toplantısına girmeden bir düşünmem gerek." El sallayıp alelacele uzaklaştı.

Janco bana "Bir maç yapamayacak kadar da yorgun musun?" diye sordu. "Hazır sen iyice ısınmışken yenmek istiyorum seni." Tatlı tatlı gülümsedi.

Arı "Sabahtan beri pek derli" dedi. "Büyükelçi Signe ve Danışman Ilom art arda toplantılara katılırken saatlerce başlarını da dikildik."

Janco "Sıkıcı!" diyerek onu onayladı.

Valek'in Ilom kılığında Arı ve Janco'yu kandırmış olması Sita'daki varlığına dair endişelerimi bir nebze azalttı.

Janco'ya aynı şekilde boburlenerek karşılık verdim. "Yarı yarıya bile yenerim seni Janco."

Janco sopasını sallayıp dövüş pozisyonu aldı. Sopamı elimle alıp dövüşlerde kullandığım zihinsel konuma odaklandım. Saldırıya geçtim.

Janco oflayıp pufalayarak "Formunu koruduğunu görmek güzel," dedi. Birkaç metre gerilese de kararlılık içinde karşı saldırıya geçti. Janco "Uzun ve hızlı, peki ya uçar mı?" diye şakıdı.

Onun dövüşürken uydurduğu kafiyeli sözleri ne kadar özlediğini fark edip gülümsedim. Janco'nun harekete geçmeden bir saniye önce üstten saldırırmış gibi yapıp açıkta kalan kaburgalarına bir darbe indirmeyi planladığını sezdim. Tongaya düşmeyip kahurgama yaptığı hamleyi savuşturmamla Janco sessiz bir şaşkınlığa büründü. Gülerek onu geriye ıttım. Ayaklarını yerden kestiyim. Janco bir su birikintisinin içine düşerken üzerime çamur sıçramasını diye geri kaçtım.

Janco elinin tersiyle gözlerini silip "Aman Ari bir de onun için endişe ediyordun," dedi.

Cahil "Siti'ya geldikten sonra yeni bir numara öğrendi," dedi. Antrenman sahasının çitine yaslanmıştı. Mücadelemizi seyretmiş olmalıydı.

Cahil bize doğru gelince Ari'nin bedeni savunmaya yönelik, ihtiyatlı bir duruş aldı. Cahil'in üzerinde uzun kılıcı, kum rengi, dökümlü bir tunik ve kahverengi pantolon vardı.

Cahil'i kendisiyle tanıştırmamın ardından bile Ari hiç gevşemedi. Gözü hep Cahil'in üstündeydi. Ari ve Janco'nun Cahil'in ismine dikkat etmeyeceklerini umuyordum. Merhum kralın akrabalarının isimleri iktidar değişiminden sonra komutanın tarih kitaplarında yer almamıştı, isimlerini anımsayacak kadar yaşlı olan İxia'lılar ise bu bilgiyi kendilerine saklıyorlardı.

Janco "Ne numarasıymış bu?" diye sordu.

Cahil "Bir büyü numarası," dedi. Zihnini okuyarak daha sen harekete geçmeden hamlelerini seziyor. Hilekâr bir kız, değil mi?"

Janco ona yanıt veremeden söze girdim. "Zihnini okudum. Kendi zihnini açık tutarak niyetlerini algıladım."

Cahil "Bana ikisi aynı şeymiş gibi geldi" diye karşılık verdi. Ormanda maça tutuştuğumuzda Leif senin beni büyü kullanarak yendiyini söylemişti. Suçlamasında haklıymış. Sadece hilekâr değil, yalancısın da."

Cahil'i boğazlamasını diye Ari'yi kolundan tuttum ve "Cahil, zihnini okumama gerek yoktu. İsim aslı Ari ve Janco kadar yetenekli değilsin. Zaten bana zihnimi odaklamayı da onlar öğretti. Aksi takdirde onları asla yenemezdim. Onları hiçbir yardım almadan mağlup edecek sadece bir kişi var," dedim.

Janco durup düşündü. "Tek kişi mi?" Dalgın bir edayla sağ kulağındaki yara izini kaşıdı.

Ari "Valek," dedi.

"Tabii ya. Şu rezil Valek. Sevgilisinin onu yere göğe sığdıramayacağını tahmin ediyordum zaten. Yoksa casusunun mu?" Cahil bana meydan okuyan bir hakış attı.

Ari "Sanırım buradan gitsen iyi olacak," dedi. Sesi neredeyse hislinli gibi çıkmıştı.

Cahil, Ari'ye "Burası benim evim. Valek sayesinde. Siz geldin," derken bile gözlerini yüzünden ayırmadı.

Janco aramıza girdi. Cahil'e "Bakalım doğru anlamış mıyım," dedi. "Yelena seni yendi. Sen de rövanş istiyorsun ama dövüş yeteneklerini değil de büyüünü kullanacağını düşünüyorsun. Bu da tam bir ikilem." Janco keçisakalını çekti. "Ona bildiği her şeyi ben öğrettigime ve kadere şükürler olsun ki büyü gücüm olmadığına göre benimle dövüşmeye ne dersin? Uzun kılıcına karşı sopam."

Ari "Ona her şeyi sen mi öğrettin?" diye sordu.

Janco, Ari'nin sözlerine umursamaz bir tavırla kolunu sallayarak karşılık verdi. "Ayrıntılar, ayrıntılar. Ben resmin bütünü görüyorum Ari."

Cahil maç yapmayı kabul etti. Kendinden emin bir ifadeyle.

le dövüş pozisyonu alıp saldırıya geçti. Janco'nun hızla hareket eden sopası uç hamlede Cahil'in kılıcını elinden düşürdü. Janco'nun daha hafif bir kılıgı kullanmasını söylemesiyle Cahil'in canı daha da sıkıldı.

Janco'ya "Sana yardım etti," dedi. "Bir grup kuzeyliye güvenmemem gerektiğini bilmeliydim." Alev alev yanan gözlerinden ne yapıp edip Janco'yla bir kez daha karşılaşmaya kararlı olduğu okunan Cahil sessizce uzaklaştı.

Cahil'in ettiği laflara aldırış etmeyecektim. Dostlarımın yanında olmaktan duyduğum mutluluğu baltalayamayacaktı. Sopamı Janco'ya doğru sallayıp onu yeni bir karşılaşmaya davet ettim. Fakat hamlemi hiç zorlanmadan savuşturup şımşek gibi hızlı vuruşlarından biriyle karşılık verdi.

Üçümüz bir süre antrenman yaptık. Zihnimi odaklamama rağmen Ari beni iki kez yendi.

Beni çamurun içine fırlatan Ari sınıtarak "Niyetimi sana yansıtmamaya çalışıyorum," dedi.

Günışığı kısa sürede kayboldu. Yorgundum, ter ve çamur içindeydim ve böceklerin cazip gelecek kötü bir koku yayıyordum. Banyo gözümde tutuyordu.

Ari ve Janco kalenin yolunu tutmadan önce Ari iri elini omzuma attı. "Son derece dikkatli ol. Cahil'in sana bakışı hiç hoşuma gitmedi."

"Ben hep dikkatliyimdir Ari." İkisine el sallayıp ağırlı içindeki bedenimi hamama yönelttim.

Soguma mevsiminin sonlarıydı; bulutsuz gece göğünde pırıldayan Buz Kraliçesi Takımyıldızı'nı görebiliyordum. Yarımay bir mücevher gibi ışıltıyordu. Dolunaya sadece altı gün kalmıştı. Ayazda titredim. Sabaha su birikintileri buz tutmuş olacaktı.

Cahil'le ilişkimizin onun beni bir kuzey casusu sandığı günlere ne de çabuk döndüğünü düşündüm. Başladığımız

noktaya dönmüştük. Yılan bileziğimi kolumda döndürdüm. Yetişkinin tuhaf biçiminde boş ve sessiz olduğunu fark etmemle çocukların muhafızlarını aradı. Varlıklarına alışık olduğumdan beni artık takip etmediklerini anlamam biraz zaman aldı.

Sopamı çekip saldırganları aradım. Çevrede kimse yoktu. Farkındalığımı yansıtmak için güç çektim ama boynumu bir boceğin ısırmasıyla dikkatim dağıldı. Boceği tokatladım. Parmaklarım küçük bir oka değdi. Okun içi oyuk ucundan kanım damlıyordu.

Ari'ye yalan söylemiştim. Dikkatli olduğum falan yoktu. Emniyetimi sağlamaları için muhafızlarıma güvenmiştim. Çevremdeki her şey dönmeye başlarken aklıma yaptığım hata için yüzlerce mazeret geldi. Tek suçlu bendim.

Ne yazık ki kendi aptallığımı kabul etmem karanlığın beni ele geçirmesine engel olmadı.

Omuzlarımdaki keskin acı ve yakıcı hissizlik beni uykumdan uyandırdı. Kuru ağzımda iğrenç bir tatla etrafıma bakındım. Etrafımda tanıdık hiçbir şey yoktu. Bir de niye dikiliyordum? Ayakta durmuyordum, asılıyordum. Başımı kaldırdığımda pozisyonumun sebebinin fark ettim. Bileklerim tavandaki kalın, ahşap bir kırıştıran sarkan uzun bir zincirin uçlarına kelepçelenmişti. Ağırliğımı ayaklarıma vermemle omzumdaki acı bir nebze azaldı.

Çevremi incelediğimde ahşap duvarlara yaslanmış küflü kütükler ve toprak kaplı çapalar gördüm. Ucu körelmiş tırpanların üzerinde örümcek ağları vardı. Araç gereçlerin üzeri toz bağlamıştı. Günüşiği küçük çatlaklardan ve deliklerden sızıyor, tahminimce terk edilmiş, loş bir kulübe olan mekanın içini aydınlatıyordu.

Oraya nasıl geldiğime dair sorular arkamdan gelen sesi duymamla kayboldu.

"Derslerine yarın başlayacağız." Goel'in sesindeki memnuniyet midemi kaldırdı.

Goel "Arkana dön de senin için neler planladığıma bir bak," dedi.

Korkudan tüylerim ürperse de yüzüme sakın bir ifade veremeye çalışarak döndüm. Goel sağındaki masaya işaret ederek sirttı. Masanın üzeri silahlar ve tuhaf işkence aletleriyle doluydu. Goel'in solundaki el arabasının içinde keneyir bir çuval vardı. İçinde bulunduğum yapı sandığımdan daha büyüktü. Kulübenin Goel'in arkasında kalan, belli belirsiz seçtiğim kapağı bana ulaşılması imkânsız bir uzaklıkta görünse de aslında sadece üç metre kadar ötemdeydi.

Gözleri baktığım tarafa kayan Goel gülümsedi. "Sürgülü ve kilitli. Hisarın çok uzağında, unutulmuş bir yerdeyiz." Uçlarında metal çiviler olan deri bir kırbaçı eline aldı.

Hisar! Biraz güç çekip umutsuzca zihinsel bir çağrı yaptım. Irys.

Dikkatini dağıtmak için "Kaburgaların nasıl oldu?" diye sordum.

Kaşlarını çatıp elini boğruüne götürdü. "O attan lezzetli bir yahnı yapacağım." Ağzını şapırdattı. "Fakat o iş sonra." Kırbaçı kaldırdı.

Irys'in endişe dolu sesi zihnimde çınladı. *Yelena! Kadere şükürler olsun, yaşıyorsun. Neredesin?*

Bilmediğim bir yerde, bir kulübede.

Goel kırbaçı indirmek için bana yaklaştı. Karnına tekme attım. Acıdan çok şaşkınlıkla geriye kaçtı.

Masaya doğru gerilerken "Hata bende" dedi. "Meraklanacak bir şey yok. Sorunu çözeceğim." Küçük oklardan birini alıp sırtıyla dolu bir şişeye batırdı.

Uyku iksiri. Acele bir şeyler düşünmeliydim.

Zihnimde tekrar Irys'in sesini duydum. *Bana daha fazla bilgi gerek. Ferde yanında mı?*

Yanımdaki Ferde değil, Goel.

Goel mi?

Vakit yoldu. Sanrı açıldım.

Goel'ü oku bir borunun içine koydu. Nisan aldı. Guldüm. Şaşkın gözlerle bana bakarken elindeki boru sağa sola sallandı.

"Buna inanamıyorum," dedim.

"Ne?" Silahımı indirdi.

"Benden korkmana. Hayır, korkudan öte bir şey bu. Benden odun kopuyor." Bir kez daha guldüm. "Adil bir dövüşte beni yenemeyeceğin için bana pusu kurup ilaç verdin. Ustelik zincirlemediğin olmama rağmen hâlâ korku içindesin."

"Değilim." Boruyu bırakıp bir kelepçe aldıktan sonra ayaklarımı atıldı.

Mucadele etsem de bana göre hayli ağırdı. Artık ayak bileklerim de kelepçeliydi. Goel hemen ardından kelepçelerin arasındaki on beş santim uzunluğundaki zinciri yere çeviledi. Artık tekme atamayacaktım ama uyutulmamıştım ve elimde bir koz vardı. Büyü. Zihnim seçeneklerimi gözden geçirdi.

Vücudundaki kasları dondurmaya çalışabiliyordum ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordum. Goel masasından başka bir kılıbı seçti. Bu defaki örgülü deriden, daha uzun bir kırbağı ve ucundaki saçaklarda küçük metal toplar vardı.

Kırbağı hızla indirdiğinde zihnine aklını karıştıracak bir dizi görüntü yansıttım.

Goel dengesini kaybedip yere düştü. "Ha?" Şaşkın görünüyordu.

Doğrudugunda arkasından bir şeylerin kıpırdandığını fark ettim. Sırgu hareket ederken kapı tokmağı döndü. Kapının ardına kadar açılmasıyla içeriye ışık doldu. Eşikte iki figür dikiliyordu. Kılıçlarını Goel'in kalbine doğrulttular. Gelenler Ari ve Janco'ydu.

Ari "Yelena, ıy mısın?" diye sordu. Gözleri Goel'in şaşkın yüzünden hiç ayrılmadı.

Janco yanıma gelip zincirleri inceledi. Goel'e "Anahtarlar?" dediğinde berki dudaklarını sımsıkı kenetledi. "Sanırım bu işi zor yoldan halledeceğiz." Janco cebinden maymuncuklarını çıkardı.

Arkadaşlarımı gördüğümde hissettiğim ferahlık kaybolmuştu. Bu kez kurtarılmış olmam Goel'i bir kez daha aynı şeye teşebbüs etmekten alıkoymayacaktı. Adamı kaçırmadan tutulursa da Goel kınını yıllarca besleyecekti ve yıllar sonra yine aynı duruma düşebilirdim. Onun icabına bakmalıydım. Bana karşı galip gelemeyeceğini bilmeliydi.

Janco'ya bakıp başımı iki yana salladım. "Durum kontrolüm altında. Siz hisara dönün. Orada buluşuruz."

Janco hiç ses etmeden şaşkın gözlerle bana baktı. Ari ise bana güvniyordu. "Hadî gel, yardımımıza ihtiyacı yok." Ari kılıcını kınına soktu.

Janco kendisini topladı. Bana yüzünde kendine has, haylaz sırıtişıyla baktı. Ari'ye "Bir bakır paraya bahse girerim ki Yelena beş dakikaya serbest kalacak."

Ari neşe içinde homurdanarak ortağına "On dakika, bir gümüş sikkesine," diye karşılık verdi.

Valek ikisinin arkasından "İkinizle de bir altın sikkeye bahse girerim ki Yelena onu öldürecek," dedi. Ari ve Janco iki yana çekildi ve hâlâ Danışman Ilom kılığında gezen Valek içeri girdi. "Sorununu çözmenin tek yolu bu. Değil mi, aşkım?"

"Öldürmek yok," dedim. "Meseleyi halledeceğim."

Cahil kapı aralığında "O adamlarımdan biri. Meseleyi ben halledeceğim," dedi.

Valek arkasına döndüğünde Cahil sadece kısa bir an için ona bakıp içeri daldı. Sonra "Goel, geri çekil," diye emir verdi.

Valek ortadan kayboldu. Kalabalık kulübe sanki küçülmüştü. Cahil'in ardından içeri bir de Irys ve diğer ustalar girse hiç şaşmazdım.

O ana kadar Goel'in yüzündeki ifade önce şaşkınlıktan dehşete kaymış, nihayetinde ise direngen bir ifadeye bürünmüştü. Cahil'e "Hayır," dedi.

"Goel, onun hakkındaki düşüncelerinde haklıydın. Fakat onu böyle yola getiremeyiz. Özellikle de iki fedaisi yakınındayken. Serbest bırak onu."

"Senden emir almıyorum ben. Diğer herkes komuta sendeymiş gibi davranabilirler. Ben bunu yapmayacağım."

Cahil "Otoriteme meydan mı okuyorsun?" diye sordu.

Goel "Benim üzerimde hiçbir otoriten yok," diye karşılık verdi.

Yüzü kıpkırmızı olan Cahil tükürükler saçarak "Bu ne cüret," dedi.

"Beyler!" diye bağırarak "Meselenizi sonra çözersiniz. Herkes dışarı. Hemen! Kollarım iyice ağrıdı."

Janco, Cahil'i çekiştirerek kulubeden çıkardı. Arı kapıyı kapattı. Goel aniden kararan odada gözlerini kırptırıyor.

"Nerede kalmıştık?" dedim.

"Onlar oradayken çılgınca bir şey yapmamı beklemiyorsun herhalde." Kapıya işaret etti.

"Unut onları. Dışarıda değil, burada başına geleceklerden korkman gerek."

Yüzünde alaycı bir sırıtış belirdi. "Böbürlenecek bir pozisyonda olduğun söylenemez."

"Senin de bir büyücüyle zıtlaşmanın ne demek olduğunu adamakıllı anladığın söylenemez."

Yüzündeki sırıtış kayboldu.

"Benim dersini alması gereken herhangi bir kız olduğumu sanıyorsun. Senden korkmam gerektiğini düşünüyorsun. Dersini alması gereken sensin." Güç çekip farkındalığımı Goel'in zihnine yansıttım.

"Büyücü" sözcüğü Goel'in zihninde sadece kısa süreli bir şüphe uyandırmıştı. Düşüncelerini duyuyordum. İyi bir büyücü olsa onu oyle kolayca yakalayamazdım.

"Bir an hoş bulundum," dedim. Goel'in hiç büyü gücü olmadığından düşüncelerimi duyamıyordu. Yine de onu kontrolüm altına alabiliyordum. Gözlerimi kapatıp zihnimi Goel'in zihnine yönelttim ve Topaz'a yapabildiğim şeyin aynısını bir insana da yapabilmem gerektiğini düşünerek şansımı denedim.

Zihnine girdiğimde Goel şimşek çarpmış gibi olduğu yerde sıçradı. Zihin transferim başarıya ulaştığı için memnuniyet duysam da Goel'in iğrenç düşüncelerinin içine daldığımda Topaz'ın tertemiz zihni burnumda tuttu.

Goel'in gözleriyle kendime baktığımda beni neden o kadar köçümsemediğini anladım. Kirli saçlarım keçeleşmişti. Kapalı gözlerim, kirle kaplı yüzüm ve çamur içindeki giysilerimle acınası bir halim vardı. Yıkılması gereken zavallı bir figurdum.

Bedeninin denetimini kaybettiğini fark ettiğinde telaşlandığını hissettim. Hala düşünebiliyor, görebiliyor ve hissedebiliyordu. Goel'in bedensel gücü beni şaşırttı. Vücudunu hareket ettirmekte biraz zorlandım. Uzuvarlarının kendi bedenimden farklı ebatlarının bende tuhaf bir his uyandırmasının yanı sıra vücudunu dengelemek için epey odaklanmam gerekiyordu.

Kontrolünü geri kazanmaya çalışsa da cılız çabalarını bastırdım. Kelepçelerin anahtarını arayıp masanın altındaki çantasında buldum. Ardından kelepçelerin kilidini açıp kendi ayaklarımdan çıkardım. Goel'in bir koluyla bedenimi destekleyerek bileğimdeki kelepçeleri açtım. Bedenimi yere düşmeden hayada tutup yukarı kaldırdım.

Bir yastık gibi hafıftım. Bedenim soluk alıyor, damarlarıma kan pompalanıyordu. Kendimi taşıyıp nazıkçe yere, kapının hemen yanına bıraktım. Goel'in başparmağıyla sol göz kapagımı

kaldırıldı. Bedenim canlı olsa da gözümün feri sönmüştü. Huzursuzluğu kapılarak ayağa kalktım ve kendimden uzaklaştım.

Goel'in içini katıksız bir çaresizlik hissi kapladığında o hissi uzun süre yaşamasını sağladım. Masadan bir bıçak alıp kolunu uzun ve sığ bir çizgi boyunca kestim. Kesimin ona verdiği acıyı hissetsem de bu sessiz ve uzak bir acıydı. Ucunu göğsünün üzerinde tuttuğum bıçağı kalbine saplasam aynı anda ikimizin de olup olmayeceğımızı merak ediyordum.

Bu yanıtı bir başka zamana kalması gereken ilginç bir soruydu. Goel'in çizimlerini ayaklarını savurarak çıkarttıktan sonra kelepçeleri ayak bileklerine taktım ve el bileklerini kelepçelemeden önce tepedeki kırıntıyı sarkan zinciri kısalttım. Zihnimi yeniden kendi bedenime döndürmeden önce bir süre korku, rahatsızlık ve hüsranın karıştığı hislerinin tadını çıkardım.

Gözlerimi açtığımda bir an kulübe etrafımda döndü. Kollarım ve bacaklarım bitkinlik içindeydi. Ağır hareketlerle doğrulsam da Goel'in düştüğü zor duruma kibirli bir sırtıyla bakmaktan geri kalmadım. Kapağı doğru giderken Irys ve diğer büyücülerden aldığım eğitimde muhtemelen bu becerimi asla keşletmeyeceğimi düşündüm. Peki tam olarak ne yapmışım? Büyümü mü aktarmıştım? Yoksa irademi mi? Ruhumu mu? Rahatsız edici düşüncelerimi zihnimden uzaklaştırdım. Bir başkasının bedeninin kontrolünü ele alıp onu hareket etmeye zorlamak Etik Yasası'na aykırı bir fiil olmalıydı. Fakat Goel beni kaçırmakla suç işlemişti. Bu yüzden de Etik Yasası ona yaptıklarını bağlamıyordu. Neredeyse kahkaha atacaktım. Senin Goel bana saldırdığı için minnettar olmam gerekiyordu. Sayesinde yeni bir büyü savunma hamlesi öğrenmiştim.

Ari ve Janco kulübeyi çevreleyen yabarı ve gür otlarla sarılmış tarlada beni bekliyorlardı. Kırık dokük çiti ve yıkık ahır görünce kalenin dışında terk edilmiş bir çiftlikte olduğumuzu

anladım. Valek ve Cahil beni beklememişlerdi. Janco'nun eline girmiş bir sıkke sıkıştırdığı Ari gülümsedi.

Ari bana "Sorunun ne durumunda?" diye sordu.

"Asili halde."

Janco "Neden bu kadar uzun sürdü?" diye şikayet etti.

"Mesajımı adamakıllı vermek istedim. Bu arada.. şey, Danışman Ilom ve Cahil neredeler?"

Janco yapmacıklı bir içtenlikle "Neden birdenbire Ilom için endişe eder oldun?" diye sordu. "Şaşırtıcı becerileri olan olgun bir adam. O yaşlı, sıkıcı tip bir anda ortaya çıkıp Valek'in sesini mükemmelen taklit etti ve sanki büyülu bir şekilde ortadan kayboldu. Adam bir dahı! Onun heyetle birlikte geleceğini tahmin etmem gerekirdi. Valek eğlenceyi kaçırmaz."

Ari'nin yüzündeki gülümseme kayboldu. "Valek yakalanacak. Cahil muhtemelen konsey üyelerine Valek'ten bahsetmek için kestirme bir yoldan kaleye gitti."

Janco "Bu arada muhtış kılık değiştirmiş," dedi. "Bizi kandırdı."

Sabah ayazında titreyerek "Cahil, Valek'in burada olduğundan zaten şüpheleniyordu," dedim. Şimdi ise bundan emindi. "Valek'in bu sorunun üstesinden geleceğinden eminim." Fakat yorgun zihnim bunu nasıl yapacağına dair doğru duruş bir çıkar yol bulamıyordu.

Ari kulübeye gidip sırt çantamı aldı. "Buna ihtiyacın olabileceğini düşündüm." Çantayı bana verdi.

Pelerinimi çantamdaydı. İlk giysiyi üzerime geçirdim. Tam sırtlanacağım sırada Ari çantayı benden aldı ve "Gidelim," dedi.

Janco'yla ikisi beni ekilmemiş tarlalardan geçirdiler. Boş bir çiftlik evinin yanından geçtik.

"Neredeyiz?" diye sordum.

Ari "Kaleden üç kilometre kadar uzakta," dedi.

Üç kilometrelik mesafeyi düşünmek bile dizlerimin bağıni
çözecek gibi oldu. "Beni nasıl buldunuz?"

"İşlerini doğru durust yapıp yapmadıklarını görmek için
dün muhafızlarının peşine takıldık. Vurulduklarını fark etti-
ğimizde sen ortadan kaybolmuşsun bile."

Janco sırtı "Büyücüler deliye döndü. Arama ekipleri gön-
derildi." Çıkan hengame kendisini hayrete düşürmüş gibi ba-
şını iki yana salladı. "Karanlıkta ne bulmayı umduklarını hiç
bilmiyorduk. İzleri bozmasınlar diye dua ettik. Güneş çıkar
çıkamaz hızla izleri sürdük. Goel seni hisardan ve kaleden bir el
arabasıyla çıkarmıştı."

Aklıma el arabasının içindeki kenevir çuval geldi. Goel benim
o çuvalın içine saklamış olmalıydı.

Janco "Cahil peşimizden gelmiş olmalı," dedi. Yarasını kaşı-
yıp "Tabii sen yardımımızı istemedin. Şimdi egom zedelenme-
sin diye gıdıp asker falan dövmem gerek."

Kalenin doğu kapısına vardığımızda muhafız nizamıyes-
nin yakınlarındaki arbedeyi fark ettim. Serbest kalmış bir ai
muhafızlara zorluk çıkarıyordu. Kiki

Kapıdan geçmemizle Kiki durdu. Lavanta Hanım yorgun. Ta-
şınması gerek.

Nasıl buldun beni?

Güçlü Adam ve Tavşan Adam'ın kokularını izleyerek.

Artı ve Janco'yu kastediyordu. Kapıdaki muhafızlardan
Kiki'nin çıkardığı kargaşa için özür diledim. Artı, Kiki'nin sırtı-
na çıkmama yardım edip çantamı verdi. Ardından "Size sonra
yettişiriz," dedi.

Kiki'yle hisarın yolunu tutmadan evvel dostlarıma teşekkür
ettim.

Janco "Ne için teşekkür ediyorsun. Bir şey yapmadık ki,"
diye homurdandı.

"Beni muhafızlarımı izleyecek kadar düşündüğünüz için
Ayrıca bir dahaki sefere yardımınıza ihtiyacım olabilir."

Artı bana sert bir bakış atıp "Bir dahaki sefer hiç olmasa daha
iyi olur," dedi.

Janco gözlerini siler gibi yapıp "Ne dokunaklı," dedi. "Hadi
git artık Yelena. Ağladığımı görmemi istemiyorum." Yalanek-
tan burnunu çekti.

"Egonun bunun altından kalkacağına eminim," dedim.
"Yoksa kendini yeniden bir erkek gibi hissetmen için bir iki
öğrencini mi dövmen gerekecek?"

"Aman ne komik," dedi.

Onlara el sallayıp Kiki'yi evine götürmelerini istedim. Yolda
Irys'le bağlantıya geçip ona olanları aktardım. Muhafızları gön-
derip Goel'i tutuklatma sözü verdi.

Esneyerek zihnine seslendim. *Düreme kadar gidemezsem
ahırda uyurum. Irys'in duraksadığını sezdim. Gene ne oldu?*

Annen-baban bu sabah geldiler.

Yo, hayır!

Yo, evet. Esau yanımda fakat annen kaybolduğunu duyunca bir
ağaca çıktı ve şimdi onu inmeye ikna edemiyoruz. İsterik halde ve
söylediklerimize hiç kulak asmıyor. Onunla konuşman gerekecek.

İç çektim. Geliyorum. Nerede o?

Perl otlağın yanındaki uzun meşe ağaçlarından birine çık-
mıştı.

Kiki beni ağacın dibine götürdü. Dallarda hala az da olsa
turuncu ve kahverengi yapraklar vardı. Ağacın tepesine yakın
bir noktada annemin yeşil pelerini gördüm. Perl'e seslenip iyi
olduğumu söyledim. "Artık aşağı inebilirsin," dedim.

Bana "Yelena! Kadere şükürler olsun! Sen de gel, burası çok
emniyetli," diye karşılık verdi.

Perl'ü aşağı indirmemin güç olacağı gerçeğini kabullendim.

Pelerinimi ve sırt çantamı çıkarıp yere attım. Kiki'nin sarında dikilmeme rağmen en aşağıdaki dala uzanmak için iyice genilmem gerekiyordu. Annemin tırmanış becerisi etkileyiciydi.

Kiki kışırken kendimi biraz daha yukarı çekerek anneme ulaşana dek tırmanmaya devam ettim. Onun altındaki bir dala tünememin ardından göz açıp kapayana kadar yanımda belirip bana sıkıca sarıldı. Bedeni hüçürükler içinde sarsıldığından ikimiz de aşağı düşmeyelim diye ağacın gövdesini tutmam gerekti.

Sakinleşmesini bekledim ve kollarından çıktım. Omzuma dayanarak yanımda oturdu. Gozyaşlarının giysilerimin üzerindeki kurumuş çamurla birleşmesiyle yuzunun çamura dayalı kısmı kirlenmişti. Gömlegimde temiz kalan tek alana yaslanmasını teklif etsem de cebinden bir mendil çıkararak başını iki yana salladı. Bir sürü cebi olan koyu yeşil pelerini üzerine tam oturacak bir şekilde dikilmişti ve sağa sola takılabilecek fazlalıkları yoktu. Pelerin hattaniye vazifesini pek de iyi göremeyecek olsa da ağaç tepelerinde yol alırken giyen kişiyi sıcak tutmak için idealdi.

Parmagımla giysiyi göstererek "Bu Fındık'ın tasarımlarından mı?" diye sordum.

"Evet. On dört yıldır ormandan ayrılmadığımdan..." Buruk bir gülümsemeyle bana baktı ve "Serin havalarda giyebileceğim bir şeye ihtiyacım vardı," diye ekledi.

"Geldiğine sevindim," dedim.

Gülümsemesi silindi. Yüzüne bir dehşet ifadesi çıktı ve birkaç kez derin derin soluk aldı. "Baban seyahatte panığa kapılmamam için bana biraz Eladine vermişti. Bir süre gayet de iyiydim ama sonra..." Elini boynuna atıp yüzünü ekşitti.

"Kötü zamanlama..." diyerek onu onayladım. "Fakat ben iyiyim, görüyorsun ya?" Kolumu ona uzattım. Hata yapmışım.

İrkilerek bileğimi çevreleyen kanlı çuruklere baktı. Yaraları örtmek için giysimin yenini çektim.

"Birkaç sıyrık sadece."

"Ne oldu?" diye sordu ve "Sakin olanları bana hafif göstermeye kalkma," diye ekledi.

Olanları sadece birazcık hafifleterek ona aktardım. "Bir daha beni rahatsız etmeyecektir."

"Bu bir daha olmayacak. Bizimle eve geleceksin."

O sabahın ardından teklifini kabul etmeye razı gelebilirdim. "Orada ne yaparım?"

"Babanın numune toplamasına veya benim parfüm yapma yardımcı olursun. Seni bir kez daha kaybetmek düşüncesi dayanılmaz."

"Fakat buna dayanman gerek, anne. Zorluklardan ve tehlikelerden kaçıp saklanmayacağım artık. Ayrıca kendime ve başkalarına bazı sözler verdim. Başladığım işleri bitirmeliyim. Çünkü kaçarsam pişmanlık içinde yaşarım."

Bir esinti yaprakları hisırdattı ve derimdeki ter buz kesildi. Annem pelerinine iyice sarındı. İçinde düğüm düğüm olan duygularını sezineleyebiliyordum. Yabancı bir yerde kızının kendisini başkaları için tehlikeye atmaya gönüllü olduğu ve onu bir daha kaybedebileceği gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalıyordu. Korkusuyla mücadele ederken ailesinin verdiği emniyet hissini ve yuvasının aşinalığından başka bir şey istediği yoktu.

Aklıma bir fikir geldi. "Fındık'ın diktiği pelerin bana ormanı anımsatıyor," dedim.

Başını eğip giysiye şöyle bir baktı. "Gerçekten mi?"

"Ylang-Ylang ağacının alt yüzüyle aynı renkte. Hatırlarsın, bir keresinde pazaryerinden eve dönerken bir kere anı bir sahanaga yakalanmıştık ve yere çöküp kocaman bir Ylang-Ylang yaprağının altında beklemiştik."

"Hatırlıyorsun" Yüzü aydınlandı.

Başımı salladım. "Çocukluk anılarımın üzerindeki kilit kalktı. Fakat Irys'in peşinden Abivian Ovası'na gitmesem anılarına kavuşamayacaktım."

"Ovaya gittin demek" Yüzündeki dehşet ifadesinin yerini huşu aldı. "Hiçbir şeyden korkmuyorsun, değil mi?"

"O seyahatte beni korkutan en az beş şey sayabilirim." Özellikle de Ay Adam'ın kılıcının başımı uçurmasından korkmuş-tum ama bunu anneme anlatmayacak kadar aklım vardı.

"O zaman neden gittin oraya?"

"Çünkü bilgi edinmemiz gerekiyordu. Korkumun beni yapmam gerekenlerden alıkoymasına göz yumamazdım."

Sessizce söylediklerimi düşündü.

"Pelerinini seni sadece kötü hava şartlarından değil, başka şeylerden de koruyabilir," dedim. "Ceplerine evden getirdiğin özel nesnelerle doldurursan kendini huzursuz ettğinde veya korktuğunda çevrende küçük bir orman oluşturabilirsin."

"Bu hiç aklıma gelmemişti."

"Aslına bakarsan bende tam da cebine koyabileceğin türde, sana beni hatırlatacak bir şey var. Haydi, gel benimle." Peşimden gelip gelmediğine bakmadan ağaçtan aşağı inmeye başladım. Yere en yakın dalda sallanıp kendimi aşağı bıraktım.

Sırt çantamı ararken bir hisrtı ısıttım. Yukarı baktığımda annemin ağacın gövdesinden aşağı kaydığını gördüm. Ateş muskamı çantamın ceplerinden birinden çıkardım. Son zamanlarda başımın sıkça belaya girdiği düşünülürken muska annemde daha güvende olurdu.

"Bunu yaşamımda korkunun daimi ve bana arkadaşlık eden tek şey olduğu bir dönemde kazanmıştım." Muska Ixia'nın yil-da bir düzenlenen Ateş Festivali'nin akrobasi yarışmasının birincilik ödülüydü. Ödülün ardından hayatımın en kötü dönemi

gelmişti. Fakat artık sonuçlarını bilmeme rağmen yine olsa yine muska için verirdim. Muskayı anneme uzattım. "Bu benim için çok değerli olan dört nesneden biri. Sende kalmasını istiyorum."

Perl ateş muskasını inceledi. "Diğer üçü neler?"

"Kelebegim ve yılanım." Kolyemi dışarı çıkardım ve bilez-i-gimi gösterdim.

"Bunları senin için biri mi yaptı?" Bana daha fazla soru sormasına fırsat vermeden "Evet. Bir dost," dedim.

İnce kaşlarından birini yukarı kaldırırsa da tek sorduğu "Sonuncusu ne?" oldu.

Çantamın içini yoklarken annemin bir silaha sevgiyle bağlı olduğumu duyduğunda şoke olup olmayacağını düşünüyordum. Mükemmel bir kız evlat olmaktan uzak olduğum için hiç şaşırmayacağına hükmettim. Sustalımı ona uzatıp kabzasındaki gümüş sembollerin ne anlama geldiğini söyledim.

"Bu da mı aynı dostundan?" diye sordu.

Gülerek ona Ari ve Janco'dan bahsettim. "Onlar benim için dosttan öte birer ağabey gibidir."

Annemin gülümsemesi bana fırtına sonrası açan güneş gibi göründü. "Ixia'da seni düşünen insanların olduğunu bilmek güzel." Ateş muskamı pelerinimin ceplerinden birine koydu. "Ateş gücü simgeler. Bunu hep yanımda taşıyacağım."

Perl bir süre bana sıkıca sarıldıktan sonra kollarını benden ayırıp "Çok üzümüşsün. Pelerinini giy. İçeri gidelim," dedi.

"Peki, anne."

Esau ve Irys bizi yerleşkenin batı yakasındaki konuk odalarında bekliyorlardı. Babamın beni kemiklerimi kıracağımsı gibi sert kucaklamasına katlanmamın ardından anne-babamın birlikte akşam yemeği yeme teklifini geri çevirmem gerekti. Yılanıp uyuma arzumu açığıma baskın çıkmıştı. Ancak ertesi günün çoğunu yanlarında geçirme sözü vermem karşılığında

yanlarından ayrılmama izin verdiler. Irys hamama kadar eslik etti. Gözlerinin altı morarmıştı ve en az benim kadar bakın görünüyor. Düşünceli bir hali vardı.

"Annene buyu mu yaptın sen?" diye sordu.

"Sanmam. Neden sordun?"

"Huzurlu görünüyordu. Belki de içgüdüsel bir şekilde yapı vermişsindir."

"Öyle olduysa çok fena. Gücümün üzerinde mutlak kontrol olmalı. Degil mi?"

"Kuralların hepsinin seni bağlamadığını düşünmeye başlıyorum. Yelena. Belki de güçlerinin alışagelmedik bir biçimde gelişmesinin nedeni yetiştirilme tarzın veya büyüü geç yaşta kontrol etmeye başlamandır." Yüzümdeki ifadeyi görünce "Yine de endişe edecek bir şey yok. Bunun sana fayda sağlayacağına inanıyorum," diye ekledi.

Hamama varınca Irys'ten ayrıldım. Uzun süre sıcak suyun altında kalmamın ardından güçbela daireme gittim. Uyumadan önce aklımdaki son şey Irys'in başıma başka muhafızlar dikmeyecek kadar bana güvenmesinin hende uyandırdığı şaşkınlıktı.

Irys'in zihinsel çağrısı beni uyandırdığında bana rüyasız uykuma az önce dalmışım gibi gelmişti. Parlak günışığı karşısında gözlerimi kırıştırıp kalamı toparlamaya çalıştım.

Çağrısına karşılık verdim. *Vakit ne?*

Kuşluk vakti.

Sabah mı? Bunun anlamı dün öğlenden beri uyudugumda Beni neden uyandırdın?

Konsey acilen toplantıya çağrıldı ve senin de hazır bulunman gerekiyor.

Acil toplantı mı?

Goel öldürüldü ve Cahil Danışman Ilom'un kılık değiştirmiş Valeh olduğunu iddia ediyor.

Goel öldürüldü mü? Valek yakalandı demek? Yorgun zihnimle Irys'in söylediklerini tam olarak idrak edememişim ve daha ona tek soru soramadan Irys zihinsel temasımızı kesmişti. Her men üstümü değişip konsey binasına koştum.

Valek, Goel'i öldürmüş müydü? Ayrıca Valek gerçekten göz alındaysa Sitialılara kendisini adam etmek için bir sebep daha vermiş. Valek'in kalede olmasına şaşırmış gibi mi görünmeliydim? Yoksa orada olduğumu bildiğimi kabul mü etmeliydim? Goel'in katilinin suç ortağı olarak mı görülecektim? Belki de benden şüpheleniyorlardı. Irys'e sadece Goel'i nerede bulabileceklerimi söylemiş, oradaki diğer kişilerden ona bahsetmemiştim.

Zihnimin içi yanıt bekleyen sorularla doluydu. Konsey binasına uzanan basamakların önünde durup saç örgümü ve giysilerimi düzelttim. Üzerimde Fındık'ın benim için diktığı yeni gömlek ve etek pantolon vardı. Peşimde kimsenin olmadığını emine olmak için çevreme bakındım. Irys başımın çaresine bakacağıma güveniyordu. Güvenini boşa çıkaramazdım.

Konsey üyeleri, dört usta büyücü, bir avuç hisar muhafızı ve Cahil ana salonda toplanmışlardı. Aralarındaki tartışmalar

kulakları sağır edici bir hal almıştı. Cahil'in Sandseed'lerin konsey üyesine doğru hararetle kollarını salladığını gördüm. Konsey üyesinin verdiği yanıt karşısında kıpkırmızı yüzü okuyla carpldı.

Birinci Büyücü Roze Featherman toplanmayı düzene sokmak için elindeki tokmağı masaya vurdu. Konsey üyeleri yerlerini alırken bile konuşmalar devam etti. Karşılama merasiminde kullanılan süslemeler kaldırılmış, Roze ve diğer üç büyücünün kavuştuğu tabanında, klan atalarının ise düz kenarlarında oturdukları U şeklinde bir masa kurulmuştu. Cahil'in de yerini almasıyla şimdi masanın her iki yanında altışar kişi oturuyordu. U'nun ortasına ahşap bir podyum yerleştirilmişti. Ben yandaki duvarın dibinde duran yüzbaşı ve emirindeki muhafızların yanında bekliyor, eriyip mermerle karışmayı diliyordum.

Roze "Şu Tegmen Goel İxia konusuna değinelim," emrini verdi.

Şaşkınlık içinde Irys'e baktım.

Irys zihnime seslenip gerekli açıklamayı yaptı. Tüm kuzeyli mülteciler klan isimleri olarak İxia'yı almışlardır. Cahil onların klan lideri olarak görülüyor. Bu fahri bir klan ve paye. Cahil'in ne toprağı ne de konseyde oy kullanacak gücü var.

Bu durum Cahil'in konseye olan kuskunlüğünü ve komutana karşı düzenleyeceği seferberlikte konseyin desteğini alamamasından kaynaklanan hayal kırıklığını açıklıyordu.

Roze salondakilere "Tegmen İxia kalenin güneyinde, Featherstone Klanı'na ait topraklarda kalan terk edilmiş bir tarlada ölü bulundu," diye seslendi. "Şifacılar kendisinin kalbine saplanan bir kılıçla öldürüldüğünü belirlediler."

Konsey üyeleri aralarında mırıldandılar. Roze soğuk bir bakışla onları susturdu. "Cinayet silahı olay yerinde bulunmadı ve şu an çevredeki tarlalarda arama çalışmaları gerçek-

leştirilmekte. Dördüncü Büyücü'ye göre Yelena Liana Zaltana kurbanı gören son kişiymiş. Kendisini tanık kürsüsüne davet ediyorum."

On altı çift göz bana çevrildi. Grupların yüzlerinde düşmanca, endişeli, sıkıntılı ifadeler vardı.

Irys zihnime seslendi. Meraklanma. Onları onların anlat.

Tanık kürsüsü olması gerektiğini düşündüğüm podyuma gittim.

Roze "Açıklamanı yap," dedi.

Onlara kaçırılmamı ve kaçışımı anlattım. Goel'in bedenini kontrol altına aldığımı söylediğimde toplu bir şaşkınlık nidası yükseldi. Fısıltılarda "Etik Yasası" sözü sıkça işitiliyordu.

Irys ayağa kalkıp konuştu. "Nefsi müdala'a esnasında buyu kullanmanın yasaya aykırı bir yanı yok. Aslen Goel'e herhangi bir zarar vermeden kaçtığı için kınamamız gerek onu."

Konsey üyeleri Goel'in güdülerine dair sonu gelmez sorular sormaya başladılar. Beni korumakla görevlendirilmiş olan muhafızların ilaçla bayıldıklarını teyit etmeleriyle nihayet konseyin soruları dindi.

Roze "Goel'i kulübede zincirlenmiş halde bırakın. Bu onu son görüşün müydü?" diye sordu.

"Evet," yanıtını verdim.

"Doğruyu söylüyor." Roze'un yüzünü eksizliğine bakılırsa bu sözü söylemek zoruna gitmişti. "Goel'in öldürülmesiyle ilgili soruşturma devam edecek. Yelena, oturabilirsin." Roze eliyle kendisinin ve diğer usta büyücülerin arkasında kalan bir banka işaret etti. "Oyleyse diğer konuya geçebiliriz. Cahil İxia'yı tanık kürsüsüne davet ediyorum."

Banka doğru yürürken Cahil'in yanından geçtim. Mavi gözlerinde katı bir kararlılık vardı ve benimle göz göze gelmek istemedi. Ahşap bankın kenarına oturduğumda, kendimi suç-

lamalara hazırlanmış olmasına rağmen Cahil'in sözleri kalbimin korkuyla sıkışmasına neden oldu

"Valek'in kanırdırmacası aşığının ve haş casusunun Yelena Zaltana olduğunu doğruluyor"

Salonda her kafadan başka ses çıkıyordu. Roze tokmagnu masaya vursa da kimse ona kulak asmadı. İçerideki herkese sessiz olmaları emrini verdiğinde gücünü hissettim. Salondakileri ancak kısa bir süre sustursa da bu kadarı menamını dile getirmesine yetmişti.

Roze "Cahil, kanıtların nerede?" diye sordu.

Cahil hisar muhafızlarından birine doğru hareketlendi. Muhafızın salonun arka duvarındaki bir kapıyı açmasıyla Yüzbaşı Marrok ve Cahil'in dört adamı Danışman Ilom'u yanlarında sürükleyerek salona girdiler. Ilom'un kolları arkadan kelepçelenmişti ve dört muhafız kılıçlarını üzerine doğrultmuştu. Büyükelçi Signe ve bir avuç Ixia askeri kasvetli kahilenin peşinden gidiyorlardı.

Valek'le göz göze gelmeye çalışsam da ofkeli bakışları konsey üyelerine çevriliydi.

İlk söze giren Büyükelçi Signe oldu. "Bir açıklama istiyorum. Bu bir savaş sebebi."

Roze "Cahil sana bu mesele bir sonuca bağlanana dek danışmanı serbest bırakmanı istemiştin," dedi. Kehribar rengi gözleri ofkeden alev alev oldu.

"Serbest bıraksaydım da kaçsa mıydı? Yo. Onu buraya getirip maskesini herkesin gözü önünde indirmeyi tercih ettim." Cahil, Ilom'a doğru yürüyüp saçını çekti.

Korku içinde büzülsem de beklediğim şey gerçekleşmedi. Acı içinde haykıran Ilom'un başı öne eğildi. Pes etmeyen Cahil bu kez Ilom'un burnunu çekti ve pençesini çenesinin altındaki deriye geçirdi. Boynundaki çiziklerden kan akan Ilom acı için-

de ciyakladı. Cahil alallamış halde geri adım attı. Bir kez daha elini Ilom'un yüzüne atsa da Marrok onu tuttu. Cahil'in ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı.

Roze "Danışmanı serbest bırakın," emrini verdi.

Yüzü ofkeden kıpkırmızı kesilmiş olan Cahil ve adamları salondan çıkartılırken Ilom'un kelepçeleri çözüldü. Toplantı sona ererken Roze özür dilemek için alelacele büyükelçinin ve Ilom'un yanına gitti.

Banktan kalkmadan Rose'un sözlerinin ardından Signe'nin ofkeli, Ilom'un asık suratlarının daha makul ifadelere burununu uzledim. Dikkatleri üzerine çekmek istemiyor, Cahil'in benimle ilgili diğer suçlamalarını kimsenin anımsamamasını diliyordum.

Ilom beni de en az Cahil kadar şaşırtmıştı. Numaralarına aşına olsam da Valek beni şaşırtmaya devam ediyordu. Ixia'lı muhafızlara göz atınca içlerinden biri halinden son derece memnun görünüyordu. Muhtemelen Valek Danışman Ilom'un kılığına girdiğinde Ilom muhafız üniforması giymiş, ne zaman Valek Sıra'da gizlice dolaşacak olduğunda Ilom yine kendi kimliğine burunmuştu.

Nihayet, konsey üyeleri ve Ixia'lılar salondan ayrılmaya başladılar.

Irys zihnime seslendi. *Valek'e güttüğünü söyle. Tehlike çok büyük. Demek biliyordun.*

Tabii. Heyette onun da yer alacağını umuyordum.

Seni rahatsız eden burada oluşu değil. Sitia hakkında bilgi toplaması.

Buraya senin için geldi. Birlikte vahit geçirdiğiniz için memnunuz.

Peki ya Goel'i o öldürmüştü?

Goel senin için bir tehlikeydi. Onu tutuklamayı tercih edendim ama ölümüne üzüldüğümü söyleyemem.

Irys "Çit de bir şeyler ye Betin benzini solmuş," dedi.

"Aman ne iyi. Şimdi bir annem bir de analığım var."

Irys güldü. "Bazılarının fazladan desteğe ihtiyacları oluyor."

Elini dizime hafifçe vurup Bani'ni aramaya gitti.

Salondan tam ayrılacakken Bavol Zaltana'nın bana doğru geldiğini gördüm. Yanıma gelmesini bekledim.

Bavol "Buyükelçi Signe senimle görüşmek istiyor," dedi.

"Ne zaman?"

"Şimdi."

Bavol beni büyük salondan çıkardı. İkimiz konsey salonunda yürürken Bavol "Buyükelçiye konuk olarak geldiğinde işlerini yürütmesi için burada bir büro verildi," dedi. Devasa konsey binası tüm bir Sitia hükümetini içinde barındırıyordu. Burolar ve toplantı odalarında devlet idaresinin gerektirdiği gündelik koşuşturmanın gürültüsü yükseliyordu. Yeraltındaki bir arşiv odasında resmi evraklar saklanıyor, yerel kayıtlar ise her klanın meclis binasında muhafaza ediliyordu.

Aklıma Sandseed'lerin sabır bir meclis binalarının olmadığı geldi. Ovada bir yerden diğerine seyahat ederken kayıtlarını yanlarında mı taşıyorlardı? Neden sonra aklıma Irys'in Sandseed'lerle ilgili nüktü ve klanın arşivini sözlü gelenekle tuttuğu tarihlerini öykü dokumacılarıyla sonraki nesillere aktardığı geldi. Maviye boyanmış Ay Adam'ın konseyin yer altındaki arşiv odasında oturur halde hayal edip gülümsedim.

Bavol bana soran gözlerle baktı.

"Arşiv odasını düşünüyordum da," dedim. "Sandseed Klanı'nın konseye nasıl bilgi ilettiğini hayal ediyordum."

Bavol gülümsedi. "Onlarla anlaşmak hep zor olmuştur. Yöntemlerinin. Nasıl desem? Sıra dışılığını hoş görüyoruz. İki yılda bir konseye bir öykü dokumacı gelir ve klanla ilgili gelişmelerini bir katibe yazdırır. İşe de yarayan bir yöntem, kayıtların

tutulması ülkemizde huzurun sürmesi için önemli. İşte geldik." Bavol açık bir kapıya işaret etti. "Sonra yine konuşuruz." Bavol başını ve omuzlarını hafifçe öne eğdikten sonra uzaklaştı.

Belli ki Bavol davetli değildi. Bir kabul odasına girdim. Dağınık İlom sade bir masada oturuyordu. Boynundaki çizikler artık kahamıyordu. İki muhafız kapalı bir kapının önünde nöbet tutuyordu.

İlom ayağa kalkıp kapıyı çaldı. Kulagıma cılız bir sesin gelmesinin ardından İlom kapı tokmağını çevirdi. "Geldi," dedikten sonra kapıyı daha da açıp içeri girmemi işaret etti.

Buyükelçi Signe'nin bürosuna girdiğimde işlevsel mobilyaların dışında içeride hiçbir süsleme olmadığını fark ettim. Atkısında dikilen muhafızları gönderdi. Bu iki askerin de Valek olmadığını fark ettim. Acaba Valek nereye kaybolmuştu? Anı ve Janco muhtemelen tızınlıydılar.

İkimiz baş başa kalınca Signe "Dün ortalığı epey karıştırdın," dedi.

Güçlü bakışları beni suzdü. Görünüşüne hayret ettim. Komutanla aynı ince yüz hatlarını taşımasına rağmen uzun saç ve gözlerini çevreleyen ince sürme yaşını hiç göstermeyen güzelliğini ortaya çıkarmıştı.

Diplomatik bir tavra bürünerek "Umarım iyi uyumuşsunuzdur," dedim.

Elini sallayarak sözümü geçiştirdi. "Yalnızız. Rahatça konuşabilirsiniz."

Başımı iki yana salladım. "Usta büyücülerin kulağı her yere ulaşır." Aklıma muhtemelen buyükelçiyi dinlemeyi varanseverlik addedecek olan Roze geldi.

Signe anlayışlı bir edayla başını salladı. "Anlaşılan şu kral ozentisi bazı yanlış bilgiler edinmiş. Bu nasıl oldu bilemiyorum."

"Taraflar arasındaki iletişim bozuklugundan olsa gerek"

Signe "Yani bundan böyle dayanaksiz suçlamalar olmayacak, öyle mi?" diye sordu

Bakışı boğazıma dayalı bir bıçak gibi beni delip geçiyordu. Kılık değiştirdiğini sır olarak saklamayı nasıl başardığıma şaşıyordu

"Hayır" Avucumu açıp komutanın sırtını kimseye, hatta Valek'e bile söylememeye yemin ettiğimde açtığı yarayı gösterdim

Bu düşüncem aklıma Irys'in Valek'in Sıta'dan ayrılmasını istediğini getirdi. Kelebek kolyemi çıkardım "Bazı dedikodular için için yanıyor. Orada hiç gazyacı kalmamalı ki bir başka yangınlar da çıkmasın"

Signe'i Valek'in durumundan haberdar etmem gerekiyordu. "Bu tavsiyeyi dikkate alacağımı. Ancak seninle tartışmam gereken bir başka mesele var." Signe siyah, deri evrak çantasından bir parşömen tomarı çıkardı. Tomarı açıp ellerine aldı.

"Komutan sana bir mesaj göndermiş. Aranızda geçen son konuşma üzerine epey düşünmüş. Kendisine sunulan tavsiyeyi makul bulmuş ve önerilerin için şana teşekkür etmek istiyor."

Signe kâğıt tomarını bana verdi ve "Bu, büyü eğitimini bitirdiğinde bizi ziyaret etmen için bir davet. Bir haftaya kadar Ixia'ya dönmeyi planlıyoruz," dedi. "Yanıtını bizi buradan ayırmadan vermen gerekiyor"

Bu son sözü huzurundan çekilmemi istediği anlamına geliyordu. Büyükelçinin önünde eğilip bürosundan çıktım. Hisara giderken bana söylediklerinin şaşkınlığı içindeydim. Komutan benim için bir idam emri çıkarmışken Ixia'ya gitmek intihar olurdu

Komutanın mesajının yazdığı parşömen tomarını açmadan önce ateş yakıp dairemin iyice ısınmasını bekledim. Alevlerin

dansına bakarken Komutan Ambrose'un teklifini düşündüm. Elimde tuttuğum benim için çıkardığı idam fermanıydı. Fakat Iermani öylece ateşe atmak o kadar da kolay değildi. Belgenin üzerinde küçük bir not eklenmişti

Ixia'ya bağlılığımı ispatlarsam emir hükümsüz olacaktı. Ixia'lı generallere bir büyüçünün Ixia için çalışmasının faydalarını gösterirsem danışman yapılıcaktım. Tüm bunları yaparsam Ixia'ya dönebilecek, dostlarıma, Valek'e kavuşabilecektim

Cahil konsey toplantısında beni baş casuslukla itham ettiğinde farkında olmadan muhtemel geleceğimi görmüştü

Çelışen duygularım, çelışen sadakatım, çelışen arzularım söminedeki alevler gibi göğsümün içinde yapıp tutuşuyordu. Bir türlü karar veremediğimden idam fermanını sırtı çantama sakladım. Bu konuyu bir başka zaman düşünmem daha iyi olacaktı.

Anne-babama verdiğim sözü anımsadım. Öğle yemeğinde olacakları ümidiyle yemek salonunun yolunu tuttum. Yolumun üzerinde Dax'le karşılaştım.

Adımlarını bana uydurup "Yelena," dedi: "Seni görmeyeli günler oldu."

"Eminim benimle ilgili son öğrenci dedikodularını anlatmak için can atıyorsundur. Doğru mu?"

Gücenmiş gibi yaparak "Boş gezenin kalfası değilim. Şu ara dedikodulara kulak kabartmakla fazlaca meşgul olmuş olabilirim ama değilim," dedi.

Gözlerimi ona diktim.

İç çekti. "Peki, sen kazandın. Sıkıntıdan patlayacak haldeyim. İkinci Büyücü dediküilçilik oynuyor ve bir projeden başını kaldıramayan Gelsi'yle de hiç görüşemiyoruz." Dax drama-

tik bir tavır içinde bir süre için sustu. "Hayatım öyle sıkıcı ki teselliyi senin maceralarında buluyorum."

"Dedikodularda da epey gerçek payı olduğu için..."

"Maceraların elsanelere dönüştü." Kollarını açıp güldü.

"Peki şimdi nereye gideceksin? Bir ejderha mı öldüreceksin? Motevazi yaverin olarak peşine takılabilir miyim? Her gece gücünü gömleğimle parlatacağım. Sözüm söz."

Sesime ıgneleyici bir ton katarak "Sorunlarımın seni eğlendirdiğine eminun oldum," dedim. "Ben anne-ba. Sey. Ağaç Kralı ve onun kraliçesini arıyorum. Hisarda görünmez bir ordu toplayan şeytani ağaç zararlılarına bir saldırı düzenleyeceğiz."

Dax'ın gözleri parladı. "Bu sabah Ağaç Kraliçesi'nin maceraları kulagıma çalınmıştı."

Aramızdaki oyunun tadı kaçmıştı. Öğrencilerin annem hakkındaki dedikodularını duymak istemiyordum. Dax'e ayrılmalara inmeden bana eşlik etmesi teklifinde bulundum.

Anne-babam yemek salonundaydı. Onlara katıldık. Baz yemek yerken, Dax'ın varlığı işime geldi. Sohbetin konuları okul, atlarla ve gündelik konularla sınırlı kaldığından annem ve babam beni konsey toplantısı hakkında sorguya çekme fırsatı bulamadılar. Annem, Dax için özel bir kolonya damıtmayı teklif ettiğinde Sıtalı bir arkadaş edinmemin onu sevindirdiğini anladım.

Dax'e veda ettikten sonra, annemlerle birlikte konuk odalarına gittim. Peri bana küçük mutfakta çay demlerken Esau'ya kurar konusunu sordum. Irys, Ferde'nin beni kaçırdığı endişesine kapılmış ve ona ilaçtan bahsetmişti.

Nasırlı elini yüzüne koydu. Başını iki yana sallayarak "İlacın bu şekilde kullanılacağı hiç aklıma gelmemişti," dedi. "Yeni bir şey keşfettiğinde yan etkilerini ve maddenin nasıl iyiyeye ve kötüyeye kullanılabileceğini ortaya çıkarana dek üzerinde de-

neyler yaparım. Sonra iyi yanlarıyla kötü yanlarını kıyaslarım. Bazı kişiler asla gün yüzü görmeyen ama faydaları risklerinden fazla olanlar mükemmel ulaşmamış olsalar da kullanılabilir."

Perl elinde bir çay tepsisiyle içeri girince Esau sustu. Babam beni gözleriyle uyarınca annemin Ferde'nin kuruğu iğrenç emelleri için kullandığından haberi olmadığını anladım. Annem çayı servis edip yanıma oturdu. Öğle yemeğinde giydiği pelerini sütlere girince çıkarmıştı.

Bana "Konsey toplantısında ne oldu?" diye sordu.

Cahil'in Danışman Ilom'a yönelttiği ithamları biraz yumuşatarak akısına aktardım. Valek'ten bahsettiğimde Perl'in eli boynuna guse de ona Cahil'in yanlış olduğunu ispatlandığını söyleyememe rahatladı. Cahil'in Valek'le bağlantım olduğuna dair iddialarına hiç değinmeden onlara Goel'in öldürüldüğünü söyledim.

Perl "İyi olmuş," dedi. "Böylece onu lanetleme zahmetinden kurtuldum."

"Anne!" Şaşırmıştım. "Gerçekten bunu yapabiliyor musun?"

"Parfümler ve kokulardan başka şeyler de yapabilirim."

Esau'ya baktım. Başını salladı. "Reyad ve Mogkan'ın olması isabet olmuş. Yoksa annen öfkelenirdi mi hayal gücü sınır tanımaz."

Anne-babamın bana daha ne sürprizler yaşatacaklarını merak ediyordum. Konuyu değiştirip onlara hısara yolculuklarının nasıl geçtiğini ve Zaltana ailesine dair sorular sordum ve söz verdiğim gibi o günü yanlarında geçirdim.

Vakit iyice ilerleyince Esau daireme kadar bana eşlik etme teklifinde bulundu. Başta reddettim. Goel'e yaptıklarından sonra başıma muhafız dikilmiyordu. Esau ısrar edip Perl kaşlarını çatınca aklıma Perl'in lanetlerle ilgili sözleri geldi ve hedefinin hedefi olmamak için razı geldim.

Yerleşke sessiz ve boştu. Ağaçların üzerindeki buzlar ay ışığı

şeklinde parıltıyordu. Dolunaya yalnızca dört gün kalmıştı. Elim Valek'in yılanına gitti. Bileziği kolumda döndürdüm.

Daireme giden yolu yarılıdığımızda Esau "Sana kuralı ilgili bir şey daha söylemeliyim."

"Daha fazlası mı var?"

Başını salladı. "Kürarı Sandseed'lere gerekli bütün deneyleri yapmadan göndermemin nedeni ısırgan otu bitkisiydi. Bu bitki Ayvian Ovası'nda yetişir ve temas ettiği kişide günler süren bir acıya neden olur. Çoğu zaman fark etmeden bu otların arasına giren de çocuklardır. Kürarın düşük dozları ısırgan otunun açtığı yarayı mükemmel bir şekilde uyuşturuyor. Aklıma hiç birinin yüksek dozlar kullanarak tüm bedeni felce uğratacağı gelmemişti." Esau elini omzuna dokülen gri saçında gezdirip kaşlarını çatı. "Sonra o sırada bana önemsiz görünen bir başka yan etki keşfettim. Fakat şimdi..." Esau durup bana doğru döndü. "Yüksek dozlarda kürar bir kişinin boyu yeteneğini de felce uğrattıyor."

Kanın yüzümden çekildiğini hissettim. Bunun anlamı kürarın usta büyücüye tamamen çaresiz bir hale sokabileceğiydi. Gizli değiş tokuş ertesi günün gecesinde gerçekleşecekti. İlaçın etkisiyle hareket edemez hale gelsem de büyümü kullanabileceğimi düşündüğümünden Goel'in bedenini kontrol altına aldığım andan beri aklımda Ferde'ye de aynı şeyi yapmak vardı. Fakat anlaşılan artık kürarlı ıgneği yemekten mutkala sakınmalıydım.

Babam gözlerindeki korkuyu görmüş olmalıydı. "Bir tur panzehir var," dedi.

"Panzehir mi?"

"Kürarın etkisini tamamen tersine çevirmese de büyü üzerindeki felci kaldırıyor, hissiyatı bir nebze geri getiriyor. Fakat birkaç yeni sorun çıkarıyor." Esau hayal kırıklığı içinde başını

iki yana salladı "Henüz üzerinde yeterince deney yapmadım."
"Neymiş bu?"
"Theobroma."

Bu da Esau'nun bahsettiği yeni sorunları açıklıyordu. Kahverengi tatlıyı yemek zihni büyüünün etkisine açıyordu. Theobroma'nın etkisi altında zihinsel savunmam benden zayıf bir büyücüye karşı bile etkili olamazdı.

Babama "Ne kadar Theobroma gerekir bana?" diye sordum.

"Çok." Sonra düşünüp "Fakat konsantre hale getirebilirim," diye ekledi.

Soguk hır rüzgâr iliklerime işledi. Yürüyüşümüze devam ederken pelerinime iyice sarındım.

Esau "Tadı o kadar güzel olmaz ama miktarı azalır," dedi.

"Yarına hazırlayabilir misin?" diye sordum.

Gözlerini bana dikti. Şefkatli gözlerinde endişe vardı.

"Annene bahsedemeyeceğim türde bir şey mi yapacaksın yoksa?"

"Evet."

"Önemli mi?"

"Çok."

Babama teklifimi düşündü. Daireme vardığımızda bana sarıldı. "Ne yaptığının farkında mısın?"

"Bir planım var."

"Yelena onca güçlüğü rağmen yuvana dönmeyi başardın. Bu kez de başarılı olacağını düşünüyorsun. Panzehir yarın öğlen elinde olacak."

Ben içeriyi kolaçan ederken Esau yavrusunu himaye eden bir ayı gibi kapı eşiğinde dikildi. Herhangi bir tehlike olmadığından emin olunca bana iyi geceler dileyip konuk odalarının yolunu tuttu.

Yatağıma uzanıp Esau'nun bana verdiği bilgiler üzerine düşün-

dum. Panjurularımda kadar açılınca yatıdığım yerde doğrulup yatağımdan altındaki sustalıyı kaptım. Valek kıvrak ve zarif hareketlerle pencereden tırmanıp içeri girdi ve hiç ses çıkarmadan yatağımdan üzerine atladı. Panjuruları kapattıktan sonra yanıma geldi.

"Gümen gerek. Burada olduğunu bilen çok kişi var," dedim.

"Biz katili bulana kadar olmaz. Ayrıca komutan bana büyükelciyi koruma emri verdi. Güseydim görevimi ihmal etmiş olurum."

"Ya sana eve gitmeni emrederse?" Yüzünü görebilmek için ona doğru döndüm.

"Komutanın emri diğer tüm emirlerden üstündür."

"Valek, yoksa sen?.."

Sorumu bir öpücükle yarıda kesti. Onunla konuşmam gereken bir sürü konu vardı. Goel'in ölümü, komutanın teklifi. Fakat bedeni bedenime dayanıp misk kokusu burnuma gelince onayete ve entrikalara dair tüm düşünceler buhar olup uçtu. Neşe içinde gülümsedim. Birlikte geçirebileceğimiz süre kısıtlıydı ve geceyi konuşarak heba etmek istemiyordum.

Gundüğümünün yarı karanlığında uyandığımda Valek gımlıydı. Fakat yeni bir kuvvetle dolduğumu hissediyordum. Ferde'yle randevum gece yarısı gerçekleşeceğinden gün boyu planımı gözden geçirdim.

Irys sabahki dersimde benden yine nesneleri hareket ettirmemi istedi. Bu beceriyi elde etmem için önümde epey zaman vardı. Irys'e nesneleri hareket ettirmek yerine zihinsel savunmamı güçlendirmek üzerine çalışıp çalışamayacağımı sordum. Esau'nun panzehirini kullanmam gerekirse Theobroma'nın etkisi altındayken Ferde'nin büyüünü bloke edebilecek kadar güçlü bir bariyer oluşturabilmeyi istiyordum.

Irys dersi bitirmeden önce "Goel'le karşılaşmanızın yorgunluğu hala üzerinde mi?"

"Biraz Neden sordun?"

Bana ironik bir gülümsemeyle karşılık verdi "Bir haftadır her gün Opal'i arama çalışmalarının nasıl gittiğini sorup duruyordun. Fakat bugün hiçbir şey sormadın"

"Haberleri senden bekledim"

Irys "Aşama kaydediyoruz!" dedi "Baksana, bize güvenmeyi öğrenmeye başladın" Sonra gözlerindeki mızahı bakış kayboldu "Hiçbir haber yok. Kalede veya ovada olduklarını sanmıyoruz. Bu yüzden de aramayı daha geniş bir alana yaydık."

Telaş içinde babamı aramaya çıkışımda göğsüm suçluluk duygusuyla sıkışıyordu. Irys ve diğerleriyle birlikte çalışmayı istiyor olsam da şimdi sadece Valek'in desteğiyle Ferde'yle buluşmaya gidecektim. Valek'in tek başına dört silahlı adama bedel olduğuna güvenim tam olsa da planlarımızdan Irys'e bahsetmemiştim. Gerçek bir Sitalıdan beklenen bu bilgiyi konseyle paylaşması olurdu

Peki Irys'e neden güvenmiyordum? Çünkü randevuya gitme izin vermezdi. Sitia büyük bir tehlike altında olsa da bensiz kurulan bir pusu işe yaramazdı. Irys en nihayetinde Ferde'yi bulacaklarını ve Opal'i feda etmenin Sitia uğrunda küçük bir bedel olduğunu düşünüyordu. Ben ise her şeyi riske etmenin Ferde'yi durdurmanın tek yolu olduğuna inanıyordum. Çözüm risklerin farkında olmakta ve onları asgariye indirmektiydi.

Irys büyü becerilerimle Ferde'yi yakalayamayacağıma inansa da Sitia'nın en güçlü büyücüsü olan Roze'un derinlerdeki düşüncelerini çıkarıp almasına engel olmuş, Tula'nın bedenini iyileştirip bilincine ulaşmış, Goel'in bedenini kontrolüm altına almıştım ve çok yakında kûrarin panzehiri elimde olacaktı.

Güven karşılıklı inşa edilmesi gereken bir şeydi. Sadakat de öyle. Peki hiç sadakat duyuyor muydum? Irys'e evet. Ya Sitia'ya? Sitia için aynı şeyi söyleyemiyordum.

Opal'i kurtarmayı ve Ferde'yi yakalamayı hasarsak da Irys derslerime son verecekti. Bu üzücü düşünce henü geleceğimi ve komutanın teklifini düşünmeye attı

Irys benimle ilişkisini kesince Sitia'ya karşı hiçbir yükümlülüğüm kalmayacaktı. Komutana Cahil'in bir ordu kurup Ixia'nın başına gecme planlarını anlatabılırdım. Cahil denen o sansar hiç vicdan azabı duymadan konseye Valek'le olan bağlantımdan bahsetmişti.

Babam konuk odalarının dışında beni bekliyordu. Theobroma'yı konsantre hale getirip narbulbûlu yumurtasıyla aynı çabta ve şekilde tek bir hap çıkarmıştı.

"Erimesin diye üzerini jelatinle kapladım."

"Erimesin diye mi?"

"Kûrar seni dondurdugunda Theobroma'yı nasıl yiyeceksin?" Ne kastettiğini anlamamla gözlerim kocaman açıldı. Babam konuşmasına devam etti. "Bu hapi dişlerinin arasında tutabilirsin. Kûrar iğnesini yersen tek yapman gereken hapi ısıtıp çene kasların felce uğramadan önce yutabileceğin kadarını yutmak. Hapın kalanı da eriyip boğazından aşağı inecektir"

Bu panzehirin varlığını öğrenmeden önce amacım kûrar iğnesinin vücuduma asla batmamasını sağlamaktı. Ferde'ye kendi rızamla gidersem kûrari kullanmasına gerek kalmazdı. Ya da öyle olacağını umuyordum. Hap sayesinde o geceki randevuya daha da kendimden emin gidecektim. Ayrıca Esau bana bir fikir vermişti. Babamdan birkaç malzeme daha ödünç aldım.

İkindinin geri kalanını Zitora'yla savunma antrenmanları yaparak geçirdim ve anne-babamla yediğim akşam yemeğinin ardından ahıra gittim. O gün her şeyi son kez yapıyormuşum gibi tuhaf bir his içindeydim. Belki de bu his o geceden sonra hayatımın farklılaşacağı gerçeğinden kaynaklanıyordu.

Kiki hislerimi sezmişti. Lavanta Hanım üzgün.

Biraz Kiki'yi bolmesinden çıkarıp tımar ettim. Genellikle ben onunla konuşurdum ama o gece sessizce işime bakıyordum. Ben de Lavanta Hanım'la gideceğim.

Şaşırtıp tımarı ara verdim. Kiki'yle aramdaki boşluğu sadece duygulardan ve basit bir iletişimden ibaret olduğunu sanıyordum. Hislerini ayırt edebiliyordu ve Goel beni tehdit ettiğinde ortaya çıkan türde içgüdüleri vardı. Fakat o ana dek bunlara nedenini bilmediğimi düşünüyordum.

Seni götürmem şüphe çeker

Beni kokulu uzaklara götür. Lavanta Hanım'ın bana ihtiyacı var.

Aklımda söyledikleri, tımar fırçalarını elimden bıraktım. Cahil o günkü dersimiz için ahıra gelmemişti. Buna şaşırdığım söylenemezdi. Sanırım artık kendi başıma binicilik çalışacaktım. Fakat eyer veya beni kaldıran biri olmadan Kiki'nin sırtına nasıl binecektim?

Yelemi tut. Sıçra. Çek.

Kiki, ne de çok tavsiye veriyorsun bu gece.

Sözlerimi onayladı. Zekiyim.

İkımız otlakta gezinirken teklifinin kıymetinin farkına vardım. Onu da yanımda götürecek ovada otlamasına izin verecektim. Değiş tokuşun gerçekleşeceği yer ova üzerinde bildiğim tek bölge olan Kan Kayası'ydı. Ferde'nin bunu nereden öğrendiği sorusu tüylerimi ırpırttı.

Ferde'nin görünüşü ve düşünceleri hala rüyalarımın giriyordu. Yanlışlıkla zihniyle bir bağlantı kurmuş olabilir miydim? Beni ek geçirmeye olan arzusu rüyalarımı kabuslara çeviriyordu. Artık yılanlardan kaçmıyordum. Aksine gelip beni sıkıca sarmalarını bekliyor, ısırıklarına kayıtsız kalıyordum. Rüyalarımın yaptıkları Ferde'nin eylemleri kadar rahatsız edici olmuştu.

Kiki'nin tırıs gütmeye başlaması beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Dengemi korumaya odaklandım. Bacaklarım ve

sırtım ağrımaya başlayınca Kiki durdu. Kiki'yi azıcık tımarladuktan sonra ahırdaki bolmesine götürdüm. Değiş tokuşa hazırlanmak üzere daireme gümeden önce ona seslendim. Görürüz. Göğün kararmaya başlamasıyla kendime olan güvenimin yerini endişe aldı.

Kiki zihnime selendi. Güven. Güven naneçekeridir.

Goldum. Kiki dünyaya midesinden bakıyordu. Naneçekeri iyi bir şeydi. Başkalarına güvenmek de öyle.

Valek beni dairemde bekliyordu. Donuk ifadesi yüzünü metal bir maske gibi gösteriyordu. Gözleri soğuk bakıyordu, cınal bakışıydı bu.

"Al." Bana balıkçı yaka bir gömlek ve siyah pantolon verdi. "Gıysının kumaşı seni kamışlardan anılan oklardan koruyabilir ama biri oku elle sapsarsa dayanmaz."

"Bunlar harika" deyip ona teşekkür ettim. En azından sürp-niz bir saldırıdan endişe etmeme gerek kalmayacaktı ve Ferde bana yeterince yaklaşırsa avantaj bana geçecekti.

Yeni gıysiler bana bol gelmişti. Yenileri sıvayıp pantolon düşmesin diye kemer taktım.

Valek'in yüzüne anlık bir gülümseme oturdu. "Bunlar benim. Terziliğim de pek iyi değildir."

Sırt çantamı özenle hazırlarken yanıma sadece hayatı malzemeleri aldım. Bunlar Theobroma, Esau'dan aldığım malzemeler, kancalı ipimi, bir elma ve dövüş sopamı. Ferde silahsız gelmemle ilgili bir talimat vermemişti. Maymuncuklarımı saçlarıma takıp sustalımı pantolonumun cebine açtığım delikten içeri attım. Valek her şeyi düşünmüştü. İğne iplik işlerinin ustası olmasa da dövüş sanatında üzerine yoktu.

Planımızı gözden geçirdik ve ona Kiki'den bahsettik.

Bana "Yanımda da iri bir hayvan olmadan hisar ve kale girişinden geçmemiz zaten yeterince güç, aşkım," dedi.

"İcabına bakarım. Bana güven."

Bana itadesiz, düz bir bakışla karşılık verdi.

Ona "Kiki'yi ovaya çıkaracağım ve buluşma yerine gitmeden önce sana kalenin giriş kapısına gitmen için zaman vereceğim." dedim. "Opal'in güvende olduğundan emin olduğumda ve Ferde ortaya çıktığında harekete geçebilirsin."

Valek başını salladı. "Hiç şüpheli olmasın."

Pelerinimi giyip yola koyuldum. Gece yarısına dört saat vardı. Yerleşkede bir avuç insan dolanıyordu. Yürüyüş yolları boyunca meşaleler yakılmıştı ve öğrenciler aceleyle akşam derslerine veya arkadaşlarıyla buluşmaya gidiyorlardı. Onlar için bir yabancıydım. Onları izleyen, aralarına katılmak için yanıp ruruşan, tek endişesinin Bain Bloodgood'un tarih yazıllarına çalışmak olmasını dileyen bir gölgeydim.

Kiki ahırdaki bölmesinde beni bekliyordu. Kapıyı açıp onu dışarı çıkardım. Üzerimde pelerin, sırtımda çantamla sırtına çıkmak gözümde iyice büyüdü. Bir tabure çekip üstüne bastım.

Alıştırma yapman gerek. Yabanda tabure olmaz.

Kiki haklıydı. Başka zaman.

Hisarın kapısına doğru yöneldiğimizde Kiki dönüp Irys'in kalesine baktı. *Büyülü Hanım.*

Irys'e değiş tokuştan bahsetmemiş olmamın verdiği, bastırılmış suçluluk duygusu her an zincirlerini kıracaktı gibiydi. *Epey bozulacak.*

Deli gibi çifte atarsa Büyülü Hanım'a naneşekeri ver.

Aramızı düzeltmek için naneşekerinden fazlasının gerektiğini düşünerek güldüm.

Naneşekerinin iki tarafı da tatlıdır.

Kiki şifreli bir at tavsiyesi mi veriyordu bana? *Ay Adam'ın baban olmadığından emin mısın?*

Ay Adam zeki.

Sözleri üzerine düşünüp gerçek anlamlarını çözmeye çalıştım. Hisarın kapısına varmadan bir büyü ipliği çekip farkındalığımı uzaklara yansıttım. Kapıda nöbet tutan iki muhafız vardı. Sıkılmış bir muhafız hasretle nöbetin bitmesini bekliyor, diğeri ise gecikmiş akşam yemğinde ne yiyeceğini düşünüyordu. Bir taburenin üstünde bir büyücü uyukluyordu. Büyücünün uykusunu daha da derinleştirdim ve muhafızların istedikleri şeylerden faydalanarak onları kapıdan geçen at ve binicisinden başka şeylere odaklanmaya yönelttim. Askerlerden biri Güney Yıldızı'nın ne kadar uzaklaştığını görmek için göge bakarken, diğeri de nizamiyede yiyecek bir şeyler aramaya çıktı. İkisi de bizi fark etmedi. Çok geçmeden gözden kaybolduk.

Kiki sessizce, rahvan adımlarla kalenin içinde ilerledi. Sandseed atları nalbantları yanlarına yaklaştırmazdı. Cinsin metal ayakkabılardan hazzetmediği iyi biliniyordu. Kalenin kapılarında dört muhafız nöbet tutuyordu. Bir kez daha geçişimiz esnasında muhafızların dikkatlerini başka yerlere çektim. Bizi göremeyecekleri kadar uzaklaştığımızda Kiki, Avıbian Ovası'na doğru dornala koşmaya başladı. Yolu ve kaleyi göremeyecek kadar uzaklaştığımızda Kiki rahvan gitmeye başladı.

Aklım yine Kiki'nin naneşekerleriyle ilgili sözüne gitti. O çünkü planın işe yaraması için ikimizin de üzerimize düşenleri yapmamız gerekiyordu. İki tarafın da tatlı olması gerekiyordu. Ayrıca güvenin naneşekeriyle aynı şey olduğunu söylemişti. Kastettiği Valek değil, Irys miydi?

Sonra yanıt zihnimde açığa çıktı. Kiki'nin tavsiyesinin ne anlamı geldiğini çözdiğüme sevinmem mi yoksa bir attan tavsiye aldığım için kendimi budala gibi hissetmem mi gerektiğini bilemedim.

Zihnimde Irys'le bağlantı kurdum. *Irys.*

Yelena? Ne oldu?

Derin bir nefes alıp sakinleştim ve ona planlarımdan bahsettim. İhtimalim uzun, boş bir sessizlik izledi.

Nihayet zihnimde İrys'in sesini duydum. *Oleceksin. Artık öğrencim değilsin. Diğer usta büyücülerle zihinsel iletişime geçeceğim ve seni Fende'ye ulaşmadan durduracağız.*

Bu vanı vereceğini bekliyordum. Değiş tokuştan bahsetmememin nedeni ofkesi ve hemen tenkite başvurmastıydı. İrys, daha önce de bana oleceğini söylemişti. Yılan ormanındaki ilk karşılaşmamızı anımsıyor musun?

Duraksadı Ewet.

İçinden çıkılmaz bir durumdaydım. Buyu gücümü kontrol edemiyordum, sen beni ölümle tehdit ediyordun ve Valek bana zehir veriyordu. O noktada hangi yola sapsam sonum ölüm olacak gibiydi. Fahnat senden biraz zaman istedim ve sen de verdin. Beni tanımıyordun bile ama bir çıkış yolu bulmamı izin verecek kadar güvenden bana. Sitia'da işlerin nasıl yürüdüğünü bilmesem de içünden çıkılmaz durumlarda deneyimliyim. Diğerlerine haber salmadan önce bunu bir düşün.

Acı veren bir sessizlik daha oldu. Dikkatimi o geceki görevime vermem gerektiğinden İrys'le bağlantımı kopardım. Kiki Kan Kayası'na bir buçuk kilometre kala durdu. Sandseed klanının büyüsunu hafifçe seziyordum. Büyü koruması kampı çevreleyen kalkan kadar güçlü olmasa da avını gafil avlamak için bekleyen ince bir örümcek ağı gibiydi. Sandseed'ler yeterli büyü savunması olan bir büyücüyü algılamayabilirlerdi. Yine de klan üyeleri güçlerini yoğunlaştırmaları halinde büyücünün varlığını sezebilirlerdi. Ardından büyülerini gizlice topraklarına sızan kışıye saldırırdı. Valek'in büyüye karşı bağışıklığı sayesinde algılanmayacağımı düşünerek rahat bir nefes aldım.

Kiki'nün sırtından aşağı kaydım ve zihnine seslendim. Kimseye görünme

Rüzgârda kal. Kokun kuvvetli olsun.

Uzun otların arasına gizlenip Valek'in bana yetişmesini bekledim. Kiki bulduğumuz noktaya bir saate ulaşmıştı ama Valek'in pusuya yatacağı yere varması fazladan bir saatini alacaktı. Yeterince beklediğimi hissettikimde Valek'in değiş tokuş noktasına aksı istikametten geleceğine güvenerek Kan Kayası'na doğru yürümeye başladım.

Kiki zihnime seslendi. *Tavşanmış İyi.*

Gölümsedim. Bir tavşanı korkutup deliğinden çıkarmış olmalıydı. Ayın parlak ışığı uzun ot saplarından yansıyor. Hafif bir rüzgâr eserken ayın altındaki gölgemin dalgalanan otların yüzeyinde nasıl da kaydıgına baktım.

İrys'in sesi zihnime ulaştı. *Tek başıyasın.* Ardından otunla aramızdaki zihinsel bağ koptu ve öğrenci-akıl hocası bağlantımız yok oldu. Kafam aniden gelen boşluğun etkisiyle zonkladı.

Sanki kalbim her attığında içinden küçük panik dikenleri fırlıyordu. Valek ve Kiki'nin peşimde olduğunu düşünüp içimi rahatlatıttım.

Buluşma noktasına yaklaşıncaya durup pelerini çıkardım ve katlayıp uzun otların arasına gizledim. Esau'nun Theobroma hapını çantamdan çıkarıp arka dişlerimin arasına gizledim. Hap ağzıma rahatsızlık veriyordu ve kazara yutmaktan endişe ediyordum.

Yoluma devam ettim. Kayanın karanlık silüeti önümde uzanıyordu. Ay ışığı hüzmeleri bulutların arasından sızarken Ferde ve Opal'a dair bir işaret bulmak için yarı karanlığa doğru baktım.

Opal'ın Kan Kayası'nın arkasından çıktığını görünce rahat bir nefes aldım. Bana doğru koşan Opal'ın yüzündeki dehşeti ancak gölgelerin arasından çıktığında fark ettim. Gözleri şişmiş gibiydi; soluk cildi ağlamaktan kızarmıştı. Büyümle etrafı-

mı kolaçan ettim ve bir yandan gözlerimle aradığım Ferde'nin varlığını sezmeye çalıştım

Opal hıçkırarak kollarıma atıldı. Ne de kolay olmuşttu. Ferde'nin onu serbest bırakmadan önce kendisiyle güne söze vermemi beklemesi gerekmiyor muydu? Kız hana öyle sıkı sarıldı ki derimin sıkışıp canımın yandığını hissettim. Ferde hala ortada yoktu. Opal'ı kaleye götürmek için kolundan tuttum.

O ise "Üzgünüm Yelena," diye bağırıp kaçtı.

Zevkle ikimizi seyreden Ferde'yi karşımda göreceğimi bekleyerek arkama döndüm. Kimse yoktu. Saşkın halde Opal'in peşine takılmaya yeltendim ama ayaklarım hana itaat etmiyordu. Bedenimin hissizleşmesiyle tökezleyip yere yığıldım.

Fek vücudumu inanılmaz bir hızla sararken yerde yatıyordum. Kurar rüm bedenimi hareketsizleştirmeden hemen önce ilacın vücuduma zerk edildiğinin farkına vardım. Çenem tutulmadan sadece bir saniye önce Theobroma hapını ısıtıp panzehirin bir damlasını yutabildim.

Yerde yan yatarken gri ay ışığı altında kaleye doğru koşan Opal'i gördüm. İçine düştüğüm çaresiz durum kendime fazla güvenmemin sonucuydu. Aklımda hep tehlikenin Ferde'den, onun büyüünden ya da kararından geleceği düşüncesi olduğundan Opal'dan gelecek bir saldırıyla gafil avlanmışım. Bana ıgneyi batırmış, sonra da özür dileyip kaçmıştı.

Bedenimde dilsiz bir korku dolaşıyordu. Kurar büyümün varında hislerimi de köreltmış gibiydi. Sanki biri kafama ağır, ısıak bir yün başlık geçirmişti.

Arkamdan yaklaşan ayak seslerinin çıkardığı cılız çığırılardan birinin geldiğini işittim. Valek'i bekledim. Ferde hana yaklaşıncı mı saldırıya geçecekti?

Ayak sesleri kesildi ve görüş açım değişti. Biri hissiz bedenimi sırtüstü çevirdi. Kısa bir an gece göğünü görmemin

ardından başım yana devrildi. Gözlerimi oynatamıyor ama gözkapaklarımı kırıştırabiliyordum. Konuşamıyor ama nefes alabiliyordum. Ağzımı veya dilimi oynatamıyor ama yutkunabiliyordum. Tuhaf!

Görüş alanıma bir yüzün girmesiyle korku denilen duyguyu anımsadım. Ta ki şaşkınlık korkuma kısa bir an için baskın çıkana dek. Uzun saçlı bir kadın tepemde bana bakıyordu. Üzerinde bir cuppe vardı ve boynundaki siletik, çizgi şeklinde boyaları ve dövmeleeri görebiliyordum. Bir bıçak çıkarıp metal ucunu gözlerime yaklaştırmasıyla aniden ağırlaşan havayı ciğerlerime çekmekte zorlandım.

Kadın "Seni şimdi mi öldüreyim?" diye sordu. Aksanı bana tanıdık gelmişti. Keyif içinde başını yana eğdi. "Susacak mısın? Endişelenme. Seni şimdi öldürmeyeceğim. Sen acı hissetmeden olmaz. Acıyı sonsuza dek dindirmeden önce büyük çileler çekmelisin."

Kadın ayağa kalkıp uzaklaştı. Hafızamı yokladım. Onu tanıyor muydum? Beni niçin öldürmek istiyordu? Belki de Ferde'yle birlikte çalışıyordu. Konuşması Ferde'ye beziyordu. Tek fark sesinin onun gibi bir alçalıp bir yükselmemesiydi.

Valek neredeydi? İçine düştüğüm tatsız duruma şahit olmuş olmalıydı.

Sürtünme ve çarpma sesleri ısıtmemın ardından gelen tuhaf bir yönünü şaşırmışlık hissiyle kadının beni sürüklediğini fark ettim. Çevremdeki her şey bir yana kayıyor, bir düzeliyordu. Elinde bir ip sallanıyordu, ara ara gördüklerimden ve kulığıma gelen seslerden beni bir at arabasına çıkartıp bağladığını tahmin ettim. Sonra at arabasından aşağı atladı ve hemen sonra bir ata seslendi.

Tekerleklerin gıcirtısı ve alın toynaklarından çıkan düzenli seslerden başka hareket ettigimizi gösteren hiçbir şey yoktu.

Ortlardan çıkan hisirtılar ve çitirtılardan Avıbian Ovası'nın denizlerine doğru hareket ettiğimizi tahmin ediyordum. Valek nelerdeydi?

Endişe ettim, bekledim, hatta uyudum. Ertiyen Theobroma azar azar boğazımın arkasına ulaştıkça yutkundum. Kuranı etkisiz kılacak kadar Theobroma yutabilecek miydim? Kadın durduğunda şafakın soluk ışığı gece göğüne karışmıştı. Kollarımı ve bacaklarımı hissetmeye başladım. Daha fazla Theobroma yutmaya çalışarak dilimi hareket ettirdim.

El ve ayak bileklerim acı içindeydi. Ellerim ve ayaklarım kaskatı ve soguktu. Yüzeyi sert at arabasının üzerinde kollarım ve bacaklarım yanlara açılmış halde bağlanmıştı. Kadın at arabasına çıktığında güç kaynağıyla bağlantı kurma becerim uyanmaya başladı. Elinde uzun, ince bir iğne tuttuğunu görürnce düşüncelerim allak bullak oldu. Korkumu bastırıp güç çektim.

Bana "Hayır henüz değil," deyip iğneyi sapladı. "Hislerimi geri kazanmana izin vermem için önce ıssızlığa varmamız gerek. Sonra soguk çeligin derine batıgını hissedeceksin."

Valek'in ortaya çıkması için tam da uygun zaman olduğunu düşündüm. Fakat Valek görünmeyince ilaç kaslarını uyusturmadan hemen önce "Kim..." dedim.

"Beni tanımıyorsun ama erkek kardeşimi gayet iyi tanırdın. Merak etme, çok yakında çektiğin acıların nedenini öğreneceksin." At arabasından aşağı atladı ve kulığıma yine yol aldığını zı belli eden o tanıdık sesler geldi.

Valek'in görünmesinin an meselesi olduğunu düşünüyordum. Fakat güneş gökte ilerlerken kurtarıma ümidim giderek azaldı. Muhtemelen Valek'in beni izlemesini engelleyecek bir şeyler olmuştu. Belki de Irys dün gece bana yalnız olduğumu söylerken aslında bir uyarıda bulunmuştu.

Aklıma Valek'le ilgili türlü korkunç senaryolar geliyordu. Kalamı dağıtmak için Kiki'yi düşündüm. Acaba yakınlarda mıydı? Kokumu mu takip edecekti? Büyük gücümün felce uğramasına rağmen yardıma ihtiyacım olduğunu sezebilecek miydi?

At arabası bir kez daha durduğunda güneş ufku tepesinde geziniyordu. Parmak uçlarındaki yanma hissi kurtarıcı etkisinin azaldığı anlamına geliyordu. Çok geçmeden bedenim kramplar, acı ve soğuk havayla sarsıldı. Titreyerek Esau'nun panzehirinin kalanını yutup kendimi bir kez daha ıgnelenmeye hazırladım. Fakat beklediğim gibi olmadı.

Bunun yerine, kadın at arabasının üzerine çıkıp tepemde dikildi ve kollarını açtı. "Isızlığa hoş geldin. Ya da cehennemine."

Giderek azalan ışıktaki gözlerini gayet net bir şekilde gördüm. Sert yüz hatları bana birini anımsatsa da zihnimi çalıştırmıyordum. Başım ağrıyordu ve zihnim uyuşmuştu. Bir güç ıplığı çekmeye çalışsam da boş havadan başka bir şey bulamadım. Hiç güç yoktu.

Kadının dudaklarına kibirli bir gülümseme yerleşti. "Burası Sitia'nın güç battaniyesinde delik bulunan birkaç yerden biridir. Gücün olmaması büyüünün de olmaması demektir."

"Neredeyiz?" diye sordum. Sesim hırıltılı çıkıyordu.

"Davuan Platosu'nda."

"Sen kimsin?"

Kadının yüzündeki tüm neşe silindi. Otuz yaşlarındaydı. Siyah saçı belinden aşağı iniyordu. Kum rengi pelerininin kollarını sıyırmasıyla kollarını kaplayan mor hayvan dövmeleeri göründü.

"Halâ anlamadın mı? O kadar mı çok adam öldürdün?"

"Dört adam ama pekala bir kadını da öldürebilirim." Kadına manidar bir bakış attım.

"Hakikaten boburlenecek bir durumda değilsin." Pelerininin cebinden bir bıçak çıkardı.

Alelacele hafızamı yokladım. Dört adamın içinde yakından tanıdığım sadece Reyad'dı ve diğer üçünü kendimi savunmak için öldürmüştüm. İsimlerini bile bilmiyordum.

"Halâ aklına gelmedi mi?"

"Hayır."

Gri gözleri öfkeyle alevlendi. Yüzündeki ifade hafızamı hareketlere geçirdi. Mogkan. Beni kaçırıp ruhumu benden çalmaya çalışan, Sitia'da Kangom olarak tanınan büyücü.

"Kangom olmayı hak etti," dedim. Öldürücü darbeyi Valek indirmiş olsa da Irys'le ben büyücüyü bir büyük ağıyla sarmıştık. Onu saydığım adamlara dahil etmemiş olsam da ölümünden sorumlu olduğumu kabul etmem gerekirdi.

Kadının yüzü hiddetle çarpıldı. Bıçağını hızla sağ koluma sokup çıkardı. Kolumun içi acıyla dödü. Çığlık attım.

"Kimim ben?" diye sordu.

Kolumdaki yangıya rağmen gözlerimi gözlerine diktim. "Kangom'un kız kardeşisin sen."

Başını salladı. "Adım Alea Davuan."

Davuan diye bir klan yoktu.

Kalamın karıştığını anlayıp "Eskiden Sandseed'lerden bi-tyidim," dedi. Klanın ismini iğrenç bir şeyi rükürürmüş gibi telaffuz etmişti. "Onlar geçmişe takılıp kaldılar. Sitia'nın kalarından güçlü olsak da Sandseed'ler ovada dolaşıp, hayal kurmak ve öykü dokumakla yetiniyorlar. Kardeşim Sitia'ya nasıl hükmedebileceğimizi görmüştü."

"Fakat o Brazell'in Ixia'nın yönetimini ele geçirmesine yardım ediyordu." Bıçağın battığı yerden kanlar akarken Alea'nın söylediklerinin mantığını anlamakta güçlük çekiyordum.

"Bu ilk adımdı. Kuzey ordularının kontrolünü ele geçirip

Siti'a'ya saldırıyordu. Fakat sen her şeyi mahvettin, değil mi?

"O zaman için iyi bir fikir gibi gelmişti."

Alea bıçağını sol kolun boyunca hareket ettirdi ve omzundan bileğine uzanan bir kesik açtı. "Kardeşime yaptığın gibi boğazını kestiğinde bu kararından pişman olmayı öğreneceksin."

Kollarını acı içinde olsa da ne tuhaftır ki aklında en çok Valek'in bana verdiği özel gömleği herhar etmiş olmasına duyduğum öfke vardı. Alea bıçağı havaya kaldırıp başıma doğrulttu. Alelacele bir çıkış yolu düşündüm.

"Platoda mı yaşıyorsun?" diye sordum.

"Evet. Sandseedlerden kopup yeni klanımızı ilan ettik. Davıan'lar Siti'a'yı fethedecek. Hayatta kalmak için çalmak zorunda kalmayacağız."

"Nasıl?"

"Klanımızın bir üyesi güç için bir arayışa çıktı. Ayırımı tamamladığında dört usta büyücünün hepsinden daha güçlü olacak."

"Tula'yı sen mi öldürdün?" diye sordum. Neden bahsettiğimi anlamıyormuş gibi gözlerini kıstığını görünce "Opal'in kız kardeşi," diye ekledim.

"Hayır. O zevk kuzenimin oldu."

Alea, Ferde'yle akrabaydı. Güç arayışında olan kişi Ferde olmalıydı. Bu da aklıma şu soruyu getiriyordu: Ferde son ayın için kimin peşindeydi? Gözüne büyü gücü olan herhangi bir kızı kestirebileceğinden o an herhangi bir yerde olabilirdi ve onu bulmak için sadece iki günümüz vardı.

Bir anda hareket etme ihtiyacı duyarak bileklerimdaki ipleri çektiştim.

Alea memnuniyet içinde gülümsedi. "Endişe etme. Siti'a'da gerçekleştireceğimiz temizliği göremeyeceksin. Fakat bir süre daha yaşayacaksın." İğnesini çıkarıp kolumdaki kesige sapladı. Cıyıkladım.

"Kantini bu at arabasında heba etmek istemiyorum. İçindeki kuzul hayatı biriktirip nimetlerinden yararlanmak için özel bir mezarlığımız var." Alea at arabasından aşağıya atladı.

Kurar kollarımdaki acıyı azaltırsa da bedenim tamamen leket uğramamıştı. Esau'nun panzehiri işe yarıyor olmalıydı. İssizlik ta olduğumuzdan zihnimin büyüme etkisine açık olmasından endişe duymama gerek yoktu. Buna karşın, at arabasına bağlı ve silahsız haldeyken Alea'yla dövüşebileceğimden şüpheliydim.

Çantamı ve sopamı arayacak olursam hareket edebileceğimi anlardı. Ben de dişlerim takırdamasın diye çenemi sıkmaya ve hareketsiz kalmaya odaklanmaya karar verdim.

Bir patırtı ısıtmemele at arabası öne doğru yattı. Şimdi başım yukarı kalkmıştı ve ayaklarım yere bakıyordu. Yeni görüş açımdan baktığımda birkaç metre ötede ahşap bir çerçeve gördüm. Kalın kirişlerden yapılmış olan çerçevenin tepesinden sarkan kelepçelere ve zincirlerle bir tür makara bağlanmıştı. Çerçevenin altında metal bir leğen vardı. Tahminimce kurban leğenin içinde ayakta dikiliyordu.

Çerçevenin ötesinde düz Davıan Platosu'nun canlı renkleri uzanıyordu. Zeminin örtten sarıların, bronzlar ve kahverengiler işkençe aletinin aksine teskin edici bir görüntü oluşturuylardı.

Kalbim hızla atmaya başladı. Alea görüş alanıma girdiğinde gözlerimi tam karşıma diktim. Benden birkaç santim ötede duran Alea'nın çenesi göz hizamdaydı. Pelerinini çıkartmıştı. Şimdi üzerinde mavi bir pantolon ve kısa kollu, üzerine dikilen beyaz diskler balık pulu gibi görünen V yakalı bir bluz vardı. Deni bir silah kemeri belini çevreliyordu.

"Kendini daha ıyı hissediyor musun?" diye sordu. "Emin olmak için bir bakalım." Bıçağın ucunu sağ uyluğuma batırdı.

Tepki vermemeye konsantre olduğumdan temasın canımı yakmadığını fark etmem biraz zaman aldı. Alea'nın bıçağının ucu sustalımın askısıyla buluşmuştu. Hala bacağıma sarılı olan askının içinde sustalımın olup olmadığını merak ediyordum. Kalbim deli gibi çarparken Alea yüzündeki ifadeyi tanıı. Hareket ettiğini fark ederse tüm planlarım suya düşerdi.

Nihayet "Giysilerin tuhaf," dedi. "Kalın ve bıçağıma direnen bir dokuları var. Giysilerini çıkartıp alacağım. Birlikte geçirdiğimiz anların yadigarı olarak."

Çerçevenin içine adım atıp yukarıdan sarkan kelepçeleri tutup çekti. Makaraların dönmesiyle kelepçeler üzerinde yattığını at arabasına ulaşana dek zincir uzadı.

"Kaldıramayacağım kadar ağırsın. Neyse ki kardeşim şu makarayı da koymuş. Seni kolayca kaldırabiliyorum."

Harekete geçme zamanım yaklaşıyordu. Akli varsa ayaklarımı çözmeden önce el bileklerimi kelepçelerdi. Kollarım bir kere çerçeveye kelepçeledi mi yine çaresiz kalacaktım. Kurtulmak için çok kısa bir fırsatım olacaktı. Bir tahmine dayanarak büyük bir risk almayı planlıyordum.

Elinde bıçağıyla üzerime eğildi ve sağ kolumu at arabasının kenarına bağlayan ipi kesti. Bir olunun koluymuş gibi kolumu yana bıraktım. Kollarımı birbirine bağlamadan önce diğer kolumu çeceğini umuyordum. Fakat bunun yerine bıçağını kemerine sokup çözdüğü koluma uzandı.

Elimi cebime atıp sustalımı aradım. Alea afallayıp kısa bir an donakaldı. Parmaklarım pürüzsüz kabzaya değdiğinde duyduğum rahatlama hissiyle neredeyse kahkaha atacaktım. Silahımı çıkartıp kolumu yana ittim ve sustalımın düşmesine bastım.

Alea bıçağını çıkardı. Geri adım atmasına fırsat vermeden çakımı karnının altına sapladım. Afallamış halde homurtular

çıkartıp silahını kalbime doğru çevirdi. Bıçağı savurmak için ona doğru eğildiğinde hafifçe sendelemesiyle soğuk çeliğin karnımın derinlerine girdiğini hissettim. Alea düşüp yere oturdu. Sustalımın üzerine abanmıştı.

Güçlükle nefes alıyor, bayılmamak için kendimi zorluyordum. Acının ateşi sırtımdan yukarı yürüyor ve iç organlarımı mengine gibi sıkıştırıyordu.

Alea sustalımı bağırsaklarından çıkartıp yere attı. Pelertinin üzerine kapanıp ceplerden birinden küçük bir sıvı şişesi çıkardı. Şişeyi açıp içine parmağını batırdı ve sıvıyı çakımın açtığı yaraya sürdü.

Hızla doğrulup yanıma geldi. Kullandığı sıvı kürardı. Sesizce durumuma baktı. Kullandığı kürar hareket edebilmesine olanak sağlayacak kadar seyreltilmiş olmalıydı.

Gaddarca bir memnuniyet içinde "Bıçağını çıkartıp özgürlüğe koşarsan kan kaybından ölersün" dedi. "Bıçağı çıkarmazsan eminde sonunda ölersün. Her halükarda ovanın ortasında ve burada ne yardımına gelecek biri ne de seni iyileştirebilecek büyüler var."

Soluk soluga "Ya senin sorunundan ne haber?" diye sordum.

"Atım var ve halkım yakınlarda. Şifacımız beni tedavi eder ve dönüp son anlarını izleyebilirim." At arabasından uzaklaştı. Hişartılar ve homurtuların arasından atını çağırmak için dilini şaklattığını işittim. Ardından toynakların o tanıdık takırtıları geldi.

Görüşüm bulanıklaşırken Alea'ya hak verdim. Önceki ne kıyasla daha iyi bir durumda degildim ama en azından ona bana iskence etme zevkini tattırmamıştım. Hissettiğim büyük acı zihnimi odaklamamı güçleştiriyordu. Bıçağı çekip çıkaracak mıydım yoksa olduğu yerde bırakacak mıydım?

Zaman ilerlerken bilincim bir gidip bir geldi. Dörtmala koşan bir atın sesini duyup kendime geldim. Bir karar alamamıştım

ve Alea halımı zevkle seyretmek için geri geliyordu. Yüzündeki kibirli ifadeyi görmemek için gözlerimi yumduğumda bir kırıntıye duydum. Ses bir doz kurar almışım gibi acımı dindirdi. Gözlerimi açtığımda karşımda Kiki'nin yuzu vardı.

Hayatta kalma şansım şimdi daha fazla olsa da Kiki'yle ilişim kurabileceğimden emin değildim.

Yüksek sesle "Bıçak," dedim. Boğazımı susuzluktan yanıyordu. "Bana bıçağı getir." Önce yerde duran sustalıma sonra da Kiki'ye baktım. Gözlerimi birden diğerine çeviriyordum. "Lufen."

Gözlerini doğru yöne çevirdi. Ardından sustalımın başına gidip kahzasını dişlerinin arasına aldı. Gerçekten zekiydi.

Boştaki elimi ona doğru uzattım ve silahı avucumun içine bıraktı. "Kiki, buradan kurtulursam sana istediğin kadar elma ve nanesekeeri vereceğim."

Sol bileğime bağlı ipi kesmek için yan yattığımda yeti acı dalgaları tüm vücuduma yayıldı. İpin kopmasıyla yere düştüm. Dirseklerim ve dizlerimin üstüne düşecek kadar kendimde olmam sayesinde bıçak karnımın daha da derinlerine girmediydi. Sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre sonra kollarımı genye atıp ayaklarıma bağlı ipi kestim.

Bana kalsa yerde kıvrılıp kendimi bilinçsizliğin kollarına bırakacaktım ama Kiki yüzüme doğru soluyup burnuyla yüzümü dürttü. Başımı kaldırdığımda sırtı bana bulutlar kadar uzak göründü. Yabanda tabure olmuyordu. Guldüm. Fakat sesim isterik bir çığlık gibi çıktı.

Kiki uzaklaştı. Sonra geri dönüp ağzında getirdiği çantamı yanıma bıraktı. Ona buruk bir gülümsemeyle karşılık verdim. Ne zaman üzerine binsem yanımda çantam oluyordu. Muhtemelen sırtına çıkmam için çantama ihtiyaç duyacağını düşünmüştü. Sabırsızlık içinde toynaklarını yere sürterek çantayı

bana doğru itti. Elma dediğimi duyunca belki de canı çantamdaki elmayı çekmişti.

Çantayı açtım. Şu Kiki ne akıllı bir kızdı. Çantada varlığını unuttuğum kürarı buldum. İlaç Ferde'ye karşı kullanmayı planlamış. Esau'nun şişelerinden birini çantama koymuştum. Bir damlasını yarama sürdüm. İlaç acımı dindirdi. Rahat bir nefes alıp ayağa kalkmaya çalıştım. Kaskatı kesilmiş ve ağırlaşmış da olsalar kollarımı ve bacaklarımı istediğim gibi hareket ettirebiliyordum. Bedenimdeki Theobroma, kürarın tüm kaslarımı dindurmasına engel oluyordu. Güçlülükle çantamı sırtladım. Alea'nın her an geri dönebileceği endişesimin verdiği güçle titreyen bacaklarımın üzerinde doğruldum.

Kiki on bacaklarını dirsekten kırıp öne doğru eğildi. Soran gözlerle ona baktım. Tabure yoktu demek? Sabırsızlık içinde kızdı. Parmaklarını yeleğine dolayıp sağ bacağına sırtının üzerinden aşındı. Doğrulup hızlı ama sallantısız bir tempoyla koşmaya başladı. İssizlikten çıktığımızı hemen anladım. Büyü ar anda bir sel gibi etrafımı sardı fakat büyü akışının yoğunluğu beni boğacak gibi oldu. Theobroma'nın talihsiz yan etkisi ürümünü büyünün hücumuna açmıştı. Avıbian Ovası'na girmesizle Sandseed klanının koruyucu büyülerini üzerime akın etmeye başladı. Büyüyü bloke edemediğimden düştüm.

Tuhaf rüyalar, görüntüler ve renkler etrafımda fırlı fırlı döüyordu. Kiki, Irys'in sesiyle benimle konuştu. Bir ılık boyuna geçerken Valek kaskatı kesildi. Elleri arkadan bağlıydı. Arı : Janco panik ve endişe içinde çimlerle kaplı bir açıklıkta bir esin başında oturuyorlardı. Daha önce hiç kaybolmamışlardı. nmem fırtınada sertçe sağa sola sallanan bir ağacın üst dallarına tutunuyordu. Kürarın kokusu burnumu, Theobroma'nın di ağzımın içini doldurdu.

Yere çakılmamla Alea'nın bıçağı karnıma daha da girdi. Zı-

hın gözümle bakıp yırtılan kasları, midemde açılan delikten kanın ve asidin nasıl fışkırdığını gördüm. Fakat bir türlü bu yumu odaklayıp yarayı iyileştiremiyordum.

Valek'in düşünceleri zihnime ulaştı. Etrafını çevreleyen askerlerle tekmelemlerle mücadele etmesine rağmen boynundaki ip bırının çekilmesiyle boğazını iyice sıkıttı.

İç pişmanlıkla doluydu. Affet ırkım. Sanırım bu kez paçayı kurtaramayacağız.

31

Valek'e bağırđım. Hayır! Hayatta kal. Bir şeyler düşün!
Sen hayatta kalırsan ben de kalırım.

Kahrolası, asap bozucu adam. Öfke içinde dönen görüntüleri ve beni ezen büyüye bir araya getirdim. Hepsini bakıp büyüyle mücadele ettim. Görüntüler bir tıpıde oradan oraya savrulan kar taneleri gibi etrafımda dönüyordu. Theobroma kamında geziniyor, algılarımı keskinleştiriyor, büyüü elle dokunabilir kılıyordu. Güç ıplıkları kaba bir battaniye gibi ellerimin arasından kayıyordu.

Ter içinde ve soluk soluğa büyüye tutunmaya çalışırken Alea'nın bıçagını karnımdan çıkarıp yaraya doğru büyü çektim. Ellerimi karnımın üzerine koyup akan ılık kanın üzerini güçle örttim.

Dikkatimi odaklayarak zihin gözümle yaralı bölgeye baktım. Etrafımda dönen bir büyü ıplığını yakalayıp karnımdaki yırtığı dıkmek için kullandım. Yırtık karın kaslarımı iyileştirip kesğin iki yakasını bir araya getirdim. Karnıma şöyle bir bakıştımda büzülmüş derimin her nefes alışımında keskin bir acı veren, çirkin, kırmızı bir bombe oluşturduğunu gördüm. Fa-

Kat artık yaram ölümcül değildi. Anlaşmamızın kendi üzerime düşen kısmını yerine getirmiştim. Umutsuzce Valek'in de kendi üzerine düşeni yapmış olmasını diledim. Bitkinliğin bilincimi ele geçirmesiyle içim geçse de Kiki beni durdu.

Zihnime seslendi. Gel
Gözlerimi açtım. Yorgunum.
Kötü koku. Git.

İssizlikten çıkmış olsak da bu kez de Alea'nın halkına yaklaşılmış olmalıydık.

Kiki bana talimat verdi. Kuyruğumu tut.

Kuyruğunun uzun tellerine yapışıp ayağa kalktım. Kiki diz çöktü ve sırtına bindim.

Yola koyuldu ve aşına olduğum o rüzgâr gibi hızlı koşu temposunu tutturdu. Ona tutunup ayak kalmaya çalıştım. Güneşin batmasıyla bulanıklaşan ova hızla altımızdan geçiyordu. Ayaz derimi ısınyordu.

Kiki yavaşlayınca gözlerimi kırıştıtırıp çevreme odaklanmaya çalıştım. Halâ ovada olsak da ileride bir kamp ateşi gördüm. Garıta yap. Tavşanı korkutma.

Tavşanlar mı? Aniden bastıran açlıkla midem guruldadı. Elimde bir elma vardı ama onu da Kiki'ye vermeye söz vermişim.

Kiki homurdandı, kısnedi ve durdu. Başının üzerinden bakınca iki adamın yolu kestığını gördüm. Ay ışığı kılıçlarından yansıyor. Ari ve Janco. Onlara seslendim. Kiki ikisine doğru hareketlenirken kılıçlarını kınlarına soktular.

Tavşan mı? Tavşan Adam olmasın.

Bir insan için çok hızlı o.

Ari "Kadere şükürler olsun!" diye haykırdı.

Kiki'nin boynuna abandığını gören Ari beni indirip kamp ateşinin yanına taşıdı ve bir yumurta kadar kırılğanmışım gibi yere bıraktı. Birdenbire gerçek erkek kardeşimin Ari olmasını

doledim. Sekiz yaşında bir oğlanken bile Ari'nin kaçırılmama izin vereceğini hiç sanmıyordum.

Janco canı sıkılmış gibi yaptı. "Yine tek başına yollara çıkıp tüm şan ve şerefe nail oldun," dedi. "Neden rahatımızı bozup bu çığır ülkeye geldik bilmiyorum. İzlerin bile izledip bir yerlere çıkmadı da daireler çizip durdu," diye homurdandı.

Ona "Kaybolmaktan pek de hazzetmiyorsun galiba?" diye takıldım.

Oksürüp kollarını kavuşturdu.

"Deri etme. Becerilerinde hiçbir eksilme yok. Avıblan Ovasındasın. Burada akılları karıştıran koruyucu bir büyü var."

Ari okuyla "Büyü," dedi. "İxi'da kalmamız için bir iyi sebep daha."

Ari ateşin karşısında yanıma çoktu. "Berbat görünüyorsun Al." Pelelerini omuzlarıma doladı.

"Bunu nereden?.."

Ari "Ovada bulduk," diye yanıt verdi. Sonra kaşlarını çatı. Valek dün gece bizden arkasını kollamamızı istedi. Peşinden gittik ama kale kapısında ona pusu kurdular.

"Cahil ve adamları..." dedim.

Başını sallayıp kollarımdaki kesikleri inceledi.

"Oru nerede bulacaklarını nereden biliyorlardı?" diye sordum.

Ari "Yüzbaşı Marrok iz sürmekteki becerisiyle tanınmış biri," dedi. "Anlaşılan zamanında Valek'le yüz yüze gelmişler. Komutanın zindanından kaçabilen tek asker o. Herhalde bu süredir uygun anı kolluyordu." Ari başını iki yana salladı. "Valek kaçırıldığında bir ikilemele karşı karşıya kaldık."

Janco "Ya sana ya Valek'e yardım edecektik," dedi.

"Sanırım başına bir şeyler geleceğinden şüphe etti ve seni korumasız bırakmak istemedi. Biz de planınıza uygun hareket ettik ve senin peşine takıldık." Ari bana bir su sürahısı uzattı.

Suyu kana kana içtim

Janco "Bir işe yaradığımız da söylenemez ya," diye süremeli. "Buluşma yerine vardığımızda ar arabası çoktan gitmiş. Biz de peşine takılmaya karar verdik. Eninde sonunda o kadın bir yerlerde mola verecekti. Fakat "

Lafını onun için bitirip "Yolunuzu kaybettiniz," dedim. Arı sağ kolumun dirsekten yukarısında uzanan derini kesige baktı. "Of"

Arı "Hareket etme," dedi. "Janco, çantamdan ilkyardımcı kutumu getir. Bu kesikleri temizleyip kapatmak gerek."

Biraz enerjimi olsa kollarımdaki yaraları büyüyle iyileştirebilirdim. Bunun yerine Arı'nın mudahalesine ve öğütlerine katlandım. Rand'ın icadı olan yara kapatan yapışkanı çıkartınca dikkatimi acıdan uzaklaştırmak için ona komutanın yeni aşçıbaşısının nasıl bitti olduğunu sordum.

Arı kaşlarını çatıp "Rand, Brazell'in aşçısıyla asla yer değiştiremediğinden komutan göreve Rand'ın mutlak personeliinden birini atadı," dedi.

Arı yapışkanı kesige sürerken yüzümü buruşturdum. Sebep kolumdaki yanmadan çok Rand'ın hatırasıydı. Rand beni korumak isterken canından olmuştu ama beni ölümüne neden olan tuzaga düşürüp tehlikeye atan da kendisiydi.

Janco iç çekip "O zamandan beri yemekler eskisi gibi değil," dedi. "Herkes kilo verir oldu."

Arı kollarımı sarmayı bitirince ateşin içinden bir şey aldı. "Janco tavşan avladı." Ettin bir parça koparıp bana verdi. "Bir şeyler yemelisin."

İşte o an unuttuğum şeyi hatırladım. "Kiki de " Ayğa kalkmaya yeltendim.

Janco eliyle oturmamı işaret etti. "Ben onunla ilgilenirim." "Senin hiç .."

"Tabii, cıvıllıkta büyüdüm ben."

Janco üstü başı ar kılı içinde geri geldiğinde tavşan etini kemiklerine kadar sıyırmıştı. Keyfi yerine gelmiş gibiydi. Kiki için "Güzel," dedi. Timar ederken öyle sakince duran bir atım olmadı hiç. Üstelik bağı bile değildi."

Ona Kiki'nin kendisine taktığı ismi Tavşan Adam'dan Tavşana çevirmesinin ne büyük bir onur olduğundan bahsettim. "Eşi görülmemiş bir şey."

Yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana baktı. "Konuşan atlar böyü. Şu güneyliler kaladan çatlak." Başını iki yana salladı.

Belki daha söyleyecekleri vardı ama daha fazla uyanık kalamadım.

Ertesi sabah dostlarıma Alea'dan ve platoda yaşayan klandan bahsettim. Alea'nın peşinden gitmek isteseler de onlara Valek'in durumunu ve Ferde'yi bulmamız gerektiğini hatırlattım. Valek'i düşündüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyordu. Butun gece uyuduğum halde ona ne olduğunu öğtenememe yetecek kadar enerji toplayamamışım.

Fakat dinlenmek beni kendime getirmişti. Ayğa kalkıp "Kaleye gitmeliyiz," dedim.

Arı "Nerede olduğumuzu biliyor musun?" diye sordu.

Çantamı sırtlanıp "Oyada bir yerlerde," dedim.

Janco "Ne büyücüymüşün ama," dedi. "Kalenin ne tarafına kaldığından bile haberin var mı acaba?"

"Hayır." Kiki yanıma geldi. Yelesini tuttum. Janco'ya "Bir el nası nasıl olur?" dedim.

Bir şeyler mırıldansa da kavuşturduğu ellerini çizmeme doğru uzattı. Kiki'nin sırtına çıkınca başımı eğip Janco'ya baktım. "Kiki gideceği yeri biliyor. Hızımıza ayak uydurabilir misiniz?"

Janco sırıttı. "Bu tavşan koşmak için yaratılmıştır."

Ari ve Janco eşyalarını topladılar ve hızlı bir yürüyüş temposu tuturdular. Komutanın satesunun çevresinde atıkları turlar sayesinde formda kalmışlardı.

Yola vardığımızda Janco'nun kufretliğini ve homurdanarak sadece bir buçuk kilometre ötede kaybolduklarına dair bir şeyler söylediğini ısıttım. Kalenin kapılarına vardığımızda karşımıza dört usta büyücü çıktı. Dördü de ar sırtındaydı. Onlara tepeden tırnağa silahlı bir süvari timi eşlik ediyordu.

Roze Featherstone'un hayret dolu bakışına gülümseyerek karşılık versem de Irys'in soğuk bakışlarını görünce ciddileştim.

"Neden buradasınız?" diye sordum.

Zitora "Seni kurtarmaya veya öldürmeye geliyorduk," dedi. Roze'a öfkeli bir bakış attı.

Irys'in bakışlarına soran gözlerle karşılık verdim. Başımı çevirip zihnime ulaşmamı engelledi. Yalnız başıma yola çıktığım için bana yüz vermeyeceğini bilsem de yaptıkları yüreğimi dağılıyordu.

Roze sesindeki memnuniyeti gizleme zahmetine girmeden "Satia'nın esenliğini önemsememen tehlikeli sonuçlar doğurabileceğinden hisardan atılmana karar verildi."

Bu, deni edeceğim soni şeydi. Büyüculere "Opal güvende mi?" diye sordum.

Bain Bloodgood başını salladı: "Kendisini bir kadının alı koyduğunu söyledi. Bu kadın katille bağlantılı mıydı?"

"Hayır. Hala Ferde'yi bulmamız gerekiyor. Ferde beni istemiyor. Kendisine bir başkasını bulmuş olmalı. Yakınlarda kayıp ihbarı verildi mi hiç?"

Söylediklerim büyüculerde epey bir infial uyandırmıştı. Herkes Opal'i rutsak alanın Ferde olduğunu düşünüyordu. Şimdi ise takutıklarını değiştirmeleri gerekiyordu.

Roze diğerlerinin sohbetine bir son vererek "İki haftadır Ferde'yi arıyoruz," dedi. "Şimdi onu bulabileceğimizi nereden biliyorsunuz?"

Bain "Son kurbanın kaçırılmamış olması gerek," dedi. "Geri dönüp şu konuyu tartışalım. Yelena, en emniyette olabileceğin yet hisar. Tüm bu sorunlar çözüme ulaştığında geleceğin üzerine konuşuruz."

Büyücüler hisara yöneldi. Ari, Janco ve ben de peşlerinden gittik. Bain'in sözlerini düşündüm. Valek'siz geleceğim bir hiç olurdu. Bain'e yetişip ona Valek'i sordum.

Bain bana sertçe baktı ve büyüsunun zihinsel bariyerimi zorladığını hissettim. Savunmamı gevsetmemle zihnimde sesini ısıttım.

Bu konu hakkında konuşmasak daha iyi olur, çocuk. Cahil ve adamları iki gece önce onu esir aldılar. Fakat Cahil, Valek'i konsesy xelerine veya usta büyüculere teslim etmemekte diretiyor.

Bain'in Cahil'in yaptıklarını tasvip etmediğini hissettim. Cahil'i bulup onu kendi kılıcıyla şişleme arzumu bastırmam gerekti.

Cahil dün günbatımında Valek'i asacak oldu ama Valek kaçtı. Bain etkilenmiş görünüyordu. Şu an nerede olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok.

Bain'e teşekkür ettim ve Kiki'yi yavaşlatıp diğerlerinin öne geçmesine izin verdim. Bir süre Valek'in hayatta olduğunu duymamla gelen ırahlanmanın tadını çıkardım. Ari ve Janco bana yetişince öğrendiklerimi onlara aktardım.

Konsesy binasına varmamızla Ari ve Janco konuk odalarının yolunu tuttu. Kiki de koşup diğer atların yanına gitti.

Valek'in nerede olabileceğini düşündüm. En emniyetlisi ve maruklısı Ixia'ya dönmek olsa da Valek'in Ferde yakalanana kadar yakınlarda olacağını biliyordum. Bu da aklıma Ferde'nin

bu sonraki kurbanın kim olacağı sorusunu getirdi. Ferde kısa bir süre öncesine kadar büyülerini nasıl kontrol altına alacaklarını öğrenen genç kadın büyücülerle dolu olan hisarda çalışmıştı. Dolunay ertesi gece yükseleceğinden muhtemelen hazırlanmak için birkaç güne ihtiyacı olacaktı. Usta büyücüler yerini büyüyle tespi edemeseler de yanındaki kızla temas kurabilirlerdi. Peki ama o kız nasıl bulunacaktı?

Hisar kapısının hemen ötesinde usta büyücüler sırtlarından indikleri atlarını muhafızlara teslim ettiler ve hisarın idari binasına yöneldiler. Peşlerinden gısem de Roze benı basamakların dibinde durdurdu.

"Dairenden çıkmayacaksın. Seninle sonra ilgileneceğiz."

Ona uyarı etmeye hiç de niyetim olmasa da benı toplantı salonuna almayacaklarını biliyordum. Bu yüzden Bain binanın basamaklarını çıkmaya başlamadan koluna dokundum.

Ona "Katil birinci yıl öğrencilerinden birini ayartıp yanında gelmeye ikna etmiş olabilir" dedim. "Herkes bir kokuşa bakarsa kaybolan kızı bulup onunla iletişime geçebilirsiniz."

Bain "Mükemmel bir fikir," dedi. "Şimdi gıdıp dinlen, çocuk. Endişe de etme. Katili bulmak için canla başla çalışacağız."

Başımı salladım. Yorgunluk taş bir pelerin gibi benı sardığından Bain'in dinlenmem için verdiği emir bana gayet mantıklı gelmişti. Daireme gitmeden önce yolumu biraz uzatıp hisarın konuk süitine yöneldim.

Kapıyı babam açtı. Benı kaslı kollarının arasına alıp sıkı. "İyi misin? Hapim işe yaradı mı?"

"Hem de bir tılsım gibi." Yanagını optum. "Hayatımı kurtardın."

Başını eğdi. "Ne olur ne olmaz diye senin için biraz daha hazırladım."

Minnettarlık içinde gülümsedim. Omzunun üzerinden bakıp "Annemi nerede?" diye sordum. "Oradaki en sevdiği meşe ağacında. Bir şekilde idare ediyordu. Ta ki..." Yüzünde buruk bir gülümsemeyle hana baktı. "Büyüyorum. Onu bulacağım."

Meşe ağacının dibine vardığımda kendimi üzerinden at geçmiş gibi hissediyordum. "Anne?" diye seslendim.

"Yelena! Yukarı gel! Gel hadi, burası güvenli!"

Hiçbir yerin güvenli olmadığını düşündüm. Son iki gün yaşadıklarım bana çok ağır gelmişti. Ustesinden gelececek bir soru sorulsa yüz yüze geliyordum. Alea'yla karşılaşmam bir sorunu halledeceğime güvenim tam olduğunda bile aslında ne yapacağımı bilmediğimin ispatı olmuştuk. Alea üzerimi arayıp silahım var mı diye bakmış olsa o an ayak bileğime kadar kanın içinde dikiliyor olacaktım.

"Aşağı gel. Sana ihtiyacım var," diye bağırdım. Yere çöktüm ve gözlerimde yaşlarla kollarımı bacaklarıma doladım.

Dallardan gelen hisırtılar ve çıtırtıların ardından annem yanı başımda belirdi. Altı yaşında bir çocuğa dönüşüp huçkınlıklar içinde kendimi kollarının arasına attım. Benı teselli etti ve odama götürdü. Elime bir mendil ve bir bardak su tutuşturdu. Sonra benı yatağıma yatırıp alınma bir öpücük kondu.

Odamdan çıkmak için kapıya yöneldiğinde elini tuttum. "Lütfen gitme."

Annem gülümsedi ve pelerinini çıkartıp yanıma uzandı. Kollarında uykuya daldım.

Ertesi sabah kahvaltımı yatağıma getirdi. Bunun aşırılığı kaçacağını söyleyip itiraz etsem de benı susturdu. "On dört yıldır yapamadığım annelik görevlerimi telafi etmem gerek. Benı mazur gör."

Tabak tıka basa yiyeceklerle dolu olsa da son lokmaya kadar yıyıp çayı son yudumuna kadar içtim. "Krepler favorim."

Kendinden memnun bir gülümsemeyle "Biliyorum," diye yanıt verdi. "Yemek salonunda çalışan hizmetçilerden birine ne sevdiğini sordum. Bana ne zaman yemekte krep çıksa gözlerinin parladığını söyledi." Boş tepsiyi elimden aldı. "Biraz daha uyumalısın." Perl yandaki odaya geçti.

Verdiği emre uymaya can atsam da diğerlerinin kaybolan birine dair haber alıp almadıklarını öğrenmem gerekiyordu. Yatakta daha fazla kalamadım ve Bain'i bulmaya çıkmadan önce hızlıca banyo yapmaya karar verdim.

Perl "Hamamdaki işin bitince süitimize gel," dedi. "Baban bana şu katıldan ve kurardan bahsedince aklıma işine yarayabilecek bir şey geldi." Ardından iç çekerek "Dün de işine yarayabiliirdi," diye ekledi. "Ben kırılğan bir fidan değilim. Esau ve senin olup bitenleri benden saklamanıza gerek yok. Buna Valek konusu da dahil." Ellerini kalçalarına atıp mavi-yeşil giysisinin düz çizgilerini kırıştırdı.

Agzımdan ancak "Nasıl?" sorusu çıktı.

"Sağır değilim. Yemek salonunda insanlar seni ve Valek'i konuşup duruyordu. Bir de Valek'in Cahil'in elinden kurtuluşunu." Elini boğazına götürdü. Fakat hemen ardından derin bir nefes aldı.

"Biliyorum bazı şeylere aşırı tepki veriyor ve soluğu ağaçların tepesinde alıyorum." Yüzünde buruk bir gülümseme belir-di. "Valek'in korkunç bir şöhreti var ama sana güveniyorum. Vaktin olduğunda bana onu anlatırsın."

"Tabii anne," deyip banyo yaptıktan sonra süitlerine uğraya-çağıma söz verdim.

Kuşluk vakti olduğundan hamam neredeyse boştu. Yıkanır-ken anneme Valek'le ilgili gerçeklerin ne kadarını anlatacağımı

düşündüm. Kurulanıp üzerimi değiştirdim ve konuk süitinin yolunu tuttum.

Yolda karşıma Dax çıktı. Her zaman neşeli olan yüzü endi-şe doluydu ve gözlerinin altındaki koyu lekelerden bir süredir uyumadığı anlaşılıyordu.

"Gelsi'yi gördün mü?" diye sordu.

"Yeni Başlangıçlar zıyaletinden beri görmedim." O gecedan beri öyle çok şey yaşanmıştı ki. Sömestr hiç de beklediğim gibi gitmemişti. Suia'ya geldikten beri hiçbir şey beklediğim gibi gitmemişti. "Usta Bloodgood'un verdiği özel bir proje üzerinde çalışmıyor muydu o?"

"Evet. Bellwood bitkisi üzerinde deneyler yapıyordu. Fakat günlerdir onu görmedim; hiçbir yerde de bulamıyorum."

Sözleri beni Alea'nın bıçağı gibi vurdu. Agzımdan bir deh-şet nidası çıktı.

"Ne var?" Dax'ın yeşil gözleri panik içinde açıldı.

"Bitki mi? Nerede? Kiminle?" Sorular dudaklarımın arasın-dan art arda dökülüyordu.

"Defalarca seralara baktım. Bahçıvanlardan biriyle birlikte çalışıyordu. Ona sorsak mı dersin?"

O. Kalbim sıkıştı. Gelsi'nin yanındakinin kim olduğunu bi-lyordum.

"Ben mi? Fakat ben Gelsi'yle hiç zihinsel bağ kurmadım." Dax'ın asık yüzü korku dolu bir ifade aldı.

Dax'ı kendi daireme götürdüm. Kanepede yan yana oturduk. "Meraklanma. Onunla sadece bir kez yan yana çalıştık ama sen onu bir yıldır tanıyorsun. Gelsi'yi senin aracılığıyla bulacağım." Daha doğrusu bulmayı umuyordum. Dax'e "Gevşe," talimatını verdim. Elini elime aldım. "Onu düşün." Bir büyü ıplığı bulup zihnime ulaştım.

Gelsi'nin kan ve korku içindeki görüntüsü zihnimi doldurdu. "Dax, onun nerede olabileceğini hayal etme. Yeni Başlangıçlar ziyafetindeki halini düşün."

Görüntü gülümseyen, üzerinde yumuşak, yeşil bir elbise olan genç bir kıza dönüştü. Gelsi'nin elini tutup dans pistinde yönlendirirken Dax'ın duyduğu heyecanı hissettim. Gelsi'nin gözünden Dax'ı görmek için büyümü Gelsi'ye gönderdim.

Gelsi gözlerini Dax'e dikmişti. Daha önce de ziyafette birlikte dans etmişlerdi ama bu kez farklı bir şeyler vardı. Gelsi, bedeninde Dax'ın dokunduğu noktaların karıncalandığını ve göğsünün içine bir sıcaklığın yayıldığını hissediyordu.

Gelsi'yi de hatıranın içine çekmek için ona seslendim. Gelsi, düşüncelerini duydum. Ne hoş bir ahşam. Her şey nasıl da değişti. Dax o geceden sonra bana karşı soğuk davranır oldu. Dalgalanmış.

Ona seslendim. Gelsi, neredesin?

Utandı. Aptallık ettim. Kimse bilmemeli. Lütfen bundan kimseye bahsetme. Zihninin içi korkuyla titreyi.

Kurnaz bir büyü seni kandırdı. Kimse bu yüzden seni suçlamayacak. Neredesin.

Beni cezalandıracak.

Zihnini geri çekmeye çalıştı. Ona Dax'ın kendisi için ne kadar endişelendiğini, onu hisarda nasıl felik felik aradığını gösterdim ve ona yalvardım: Seni tutsak edenin hazanmasına izin verme.

Gelsi bana boş bir oda gösterdi. Çıplaktı ve ahşap zemine saplanmış metal kazıklara bağlanmıştı. Zemine ve duvarlara tuhaf semboller çizilmişti. Bacaklarının arası acıyla zonkluyordu, kollarındaki ve bacaklarındaki kesikler yanıyordu. Ferde'nin onu kollarla uyuşturması gerekmemiştir.

Gelsi zihnime seslendi. Onu sevmiştim. Kendimi ona verdim.

Gelsi'nin kendisinden aşk beklediği Ferde'nin yaptığı onu yere bağlayıp dövmek ve tecavüz etmek olmuştu. Sonra da kanını akıtmış ve kanı toprak bir kaseye doldurmuştu.

Bana nerede olduğunu göster.

Yan oda oturma odasıydı ve dışarıda beyaz yeşimden yontulmuş on beş at heykelinin olduğu bir avlu görebiliyordum.

Gelsi'ye seslendim. İnancını yitirme. Yanına geleceğiz.

Geleceğinizi bilir. Bu çevreyi bir büyü halkasıyla çevirdi. Yakınlardan biri geçtiğinde bunu anlar ve tehdit altında olduğunu hissederse aynı bitirir.

Bu gece dolunay çıhana kadar beklemesi gerekmiyor mu?

Hayır

Alea'nın bıraktığı notta değiş tokuşun dolunayda gerçekleşeceği söylendiğinden herkes notu gönderenin Ferde olduğunu ve dolunayın ayın için hayatı olduğu fikrine kapılmıştı.

Gelsi "Sık sık taşıyordun" dedi. Bunun heyecanı verici olduğunu düşünmüştüm. Usta büyücülerin aradığı kişinin o olduğunu biliyordum. Beni usta büyücüler adına bir görevde olduğuna inandırdı.

Bir yolumu bulacağız.

Acele edin

Farkındalığımı geri çekip sırtımı yasladım. Dax dehşet içinde bana bakıyordu. Sohbetimizi hem görmüş hem de işitmişti.

Ona "Tüm bunlar bittiginde sana ihtiyacı olacak," dedim.

"Ustalara söylemeliyiz."

"Hayır." Zihnimde hızla seçenekleri gözden geçirdim.

Dax "Fakat o adam çok güçlü. Gelsi'yi duydun. Adamın bir kalkanı var," dedi.

"Bu da tek başıma gitmem için bir başka neden. Ustalar onun peşinde ve o da ustaları tanıyor. Ben fark edilmeden ona ulaşabilirim."

"Nasıl?"

"Açıklama yapacak vaktim yok. Fakat senin de Gelsi'nin yakınlarında olman gerekiyor. Bir saate kadar benimle pazarda buluşabilir misin?"

"Elbette."

Hızla ayaklanıp gerekli malzemeleri toplamaya başladım.

Dax kapıya varınca duraksadı. "Yelena?"

Gözlerimi ona çevirdim.

"Onu durduramazsan ne olacak?" Yeşil gözleri korkuyla parlıyordu.

"O zaman Valek'i bulacağız. Aksi takdirde Sitia, Ferde'nin eline geçer."

Dax korkusunu bastırdı ve başını sallayıp dairemden ayrıldı. Malzemelerimi toplayıp üzerimi değiştirdim. Giydiğim düz, kahverengi tunik ve pantolonla kalenin sıradan sakinlerinin arasına karışacaktım. Gizlenmek için kullanacağım giysilerin üzerini pelerinimle kapattım ve yola çıkmadan önce anne-babamın sütlüne uğradım.

Leif onlarla oturma odasında oturuyordu. Onu görmezden geldim. Theobroma'yı kastettiğimi anlayacağını umarak "Baba, şu lazlardan hazırladığın haplar yanında mı?" diye sordum.

Babam anlayışla başını sallayıp hapları getirmeye gitti. Ben beklerken annemin aklına bana bahsettiği küçük icadı geldi. Elime tüpler ve kauçuktan oluşan tuhaf bir cihaz verip nasıl çalıştıracağımı açıkladı.

"Ne olur ne olmaz," dedi.

"Bu müthiş," dedim. "İşe yarar bir şey olduğunu söylediğinde haklıymışsın."

Yüzü aydınlandı. "Her anne böyle sözler işitmek ister."

Leif tek kelime etmese de delici bakışlarından niyetimin kokusunu aldığını sezebiliyordum.

Esau hapları elime tutuşturdu. "Bizimle öğle yemegine gelirmisin?"

Ona "Hayır. Yapmam gereken bir şey var. Size sonra yetişirim," deyip babama sarıldım ve annemi yanğından öptüm.

Midemde bir bulantı hissi vardı. Acaba usta büyücülere Ferde ve Gelsi'den bahsetmeli miydim? Ne de olsa beni Alea'nın elinden kurtaran safi şanslı. Halâ büyümle neler yapabileceğimi keşfetme aşamasındaydım. Şimdi hisardan da uzaklaştırıldığım için artık potansiyelimimi tam olarak açığa çıkarıp çıkaramayacağım bir muammaydı.

Ben tam kapıdan çıkacakken annem beni durdurdu.

Ateş muskamı bana uzatıp "Al," dedi. "Bence buna ihtiyacın

var. Bunu kazanmak için nelele göğüs gerdığını anımsa " İtiraz etmek için ağzımı açsam da başını iki yana salladı "Bunu geri istiyorum " Bir süre bana sıkıca sarıldı

Peri'nin empatisine hayranlık duyarak kızıl ödülü güneş ışığında inceledim. Muskayı cebime koyup hızlı adımlarla kaleye yöneldim.

Hisarın kapısından geçtiğimde arkamdan gelen sert ayak seslerini ısıttım. Sopamı çekip arkama döndüm. Bir iki metre gerimdeki Leif olduğu yerde kaldı. Palası kemerinden sarksa da eli silaha gümedti.

Önüne dönüp "Şimdi olmaz Leif," dedim. Fakat beni omuzumdan tutup kendisine doğru çevirdi.

"Nereye gittiğini biliyorum," dedi.

"Aferin sana " Omzumun silkip elinden kurtuldum. "O zaman şu an zamanın ne kadar kıymetli olduğunu da biliyorsundur. Hisara dön." Yürümeye başladım.

"Dönersem ustalara neyin peşinde olduğunu söylerim."

"Öyle mi? Haber ulaştırmada pek de başarılı değilsin oysa."

"Bu kez hiç tereddüt etmem."

Geniş omuzlarının inatçı duruşunu görüp durdum. "Ne istiyorsun?"

"Seninle gümek."

"Neden?"

"Bana ihtiyacın olacak."

"On dört yıl önce ormanda bana ne kadar yardımın dokunduğunu düşünüyorum da yalnız başıma gitmem daha iyi olacak gibi."

İki buklum olsa da suratındaki inatçı ifade hiç eksilmedi. "Ya beni de planlarına dahil edersin ya da peşinden gelir, planlarını baltalarım."

Aniden alevlenen öfkemi bastırdım. Tartışacak vaktim yok-

tu. İyi. Fakat seni uyarıyorum. Ferde'nin kalkanından geçebilmen için zihnine girmeme izin vermen gerekecek."

Yüzü solsa da başını salladı ve ben aceleyle pazaryerine doğru giderken hızıma ayak uydurdu. Dax beni orada bekliyordu. Leif'i onun yanına bırakıp Fisk'i aradım. Bir kadının bir top kumaşı takas etmesine yardım ediyordu. Fakat beni görür görmez işine ara verdi.

"Güzel Yelena, yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Ona neye ihtiyacım olduğunu söyledim.

Gülümsedi ve "Eğlenceli bir iş gibi ama..."

Sözünü onun yerine bitirdim. "Maliyetli."

Arkadaşlarını toplamak için ok gibi fırladı.

Fisk yirmi kadar çocuk topladıktan sonra onlara planımı açıkladım. "Sinyali duyana kadar avluda bir blok bile ilerlemeyin. Anlaşıldı mı?" Çocuklar başlarını salladılar. Ne yapacaklarını bildiklerinden emin olduğumda Fisk'in arkadaşları dağılıp yerlerini almaya gittiler. Fisk, Leif ve beni beyaz yeşimden heykele götürdü. Dax, Ferde'nin kalkanının sınırları içinde kalmayan ama ikinci kat penceresini görebilen bir yan sokakta beklemeye başladı.

Zihnimi açık tutup Ferde'nin buyu bariyerinin sınırlarını aradım. Avludan yarım blok kadar ileride Leif koluma dokunup beni durdurdu.

"Biraz ötede," diye fısıldadı.

"Nereden biliyorsun?"

"Bir ateş duvarı hissediyorum. Sen hissetmiyor musun?"

"Hayır."

"O zaman seninle gelmem iyi olmuş."

Öfkelensem de verecek cevabım yoktu. Fisk bize bakıyor, sinyalizimizi bekliyordu.

Kavga etmenin zamanı değildi. Leif'e baktım. Ona "Zihnini

bana açman gerek." dedim "Bana güvenmelisin"

Hiç tereddüt etmeden başını salladı "Yap şunu."

Güç çekip çektiğimi iplikleri devasa bir perde gibi etrafıma sardım. Fisk'in zihnine temas kurdum. Planımın işe yarayacağını umut ederek ona "Anne-babanı düşün," komutunu verdim.

Oğlan gözlerini kapatıp ebeveynini hayal etti. Fisk aracılığıyla annesinin ve babasının zihinleriyle bağlantı kurduktan sonra Leif'in zihnine uzandım.

Leif'in zihni siyah bir ıstırap labirentine benziyordu. Suçluluk, utanç ve öfke iç içe geçmişti. Ay Adam'ın ona neden yardım etmek istediğini anlasam da Leif'in vicdan azabı bana haince bir keyif verdi.

Karanlık düşüncelerini bir kenara ıttı yerlerine Fisk'in babasının iş bulmakla ve ailesine destek olmakla ilgili endişelerini koydum. Fisk'in annesinin kız kardeşinin bozulan sağlığı için duyduğu endişeleri kendi zihnime çektim. Kişiliklerini ve düşüncelerini Leif'in ve benim zihnimde tutarak Fisk'e sinyal verdim.

Fisk köpek gibi havladı. Hemen ardından ona yanıt olarak gelen başka havlamalar mermer duvarlarda yankılandı. Fisk'in arkadaşları ebelemece oynayarak avluya ve Ferde'nin büyü kalkanına ellerinden geldikince çok kere gırıp çıkacaklar, böylece onun dikkatini dağıtacaklardı.

Fisk ve Leif'in ellerini tuttum ve üçümüz avlunun içine doğru ilerledik. Bariyeri geçtiğimizde kızgın ve güçlü bir büyücünün çevredekileri yoklayan büyüünün sıcaklığını hissettim. Düşüncelerimizi tarayan Ferde kaledeki dilenci ailelerinden biri olduğumuza kanaat getirerek bizi izlemekten vazgeçti.

Heykele vardığımızda Fisk'in anne-babasının zihinlerini salladım. Dostlarına nasıl aynı anda iki ayrı yerde olduklarını hissine kapıldıklarını anlatacakları sıra dışı bir hikâyeleri olmuştum.

Leif'e "Bu mücadelenin yarısı," dedim.

Gözlerime bakmıyordu. Yüzü utançtan kıpkırmızı kesilmişti. Öfkelenmiş ve ağzından "Şimdi bunun sırası değil," sözleri çıkıyordu.

Başını sallasa da hala gözlerime bakmıyordu. Fisk'in arkadaşlarının oyununa katılmaya gitmesiyle eve girmek için fazladan birkaç dakika kazandık.

Eve bir yanı sokaktan yaklaştık. Kapı kilitliydi. Elmas uçlu maymuncugumu ve tork anahtarımı sırt çantamdan çıkartıp kilitin üzerinde çalışmaya başladım. Pimleri bir bir hızla geçirirken ardından kilitin silindiri döndü ve kapı içeri doğru açıldı. Leif'in şaşkınlık içinde iç çektiğini duydum. Koridora adım atıp kapıyı kapattık. Maymuncuklarımı cebime attım.

Hiç ses çıkarmadan yürüyüp bir oturma odasına girdik. Normal mobilyalar ve süslemeler gözume yersiz göründü. Sanırım çılgınca ve tuhaf şeyler görmeyi bekliyordum, bir katilin zihnini yansıtacak türde şeyler.

Leif palasını kaldırırken silahlarımızın bizi korumayacağını bilmeme rağmen ben de sopamı sıkıca tuttum. Evin içi büyüyle doluydu. Büyünün üzerime çökmesiyle terlemeye başladım. Çocukların sesi güderek azalırken bir kat üstümüzden gelen cılız ayak seslerini işittik.

Gelsi'nin zihnine bağ kurdüğümde Ferde'nin elinde kahverengi, taş bir kase ve uzun bir hançerle ona yaklaştığını gördüm. Üzerinde sadece yüzüne taktığı kızıl maskesi vardı. Eskiden Ferde'nin yapılı bedeninin üzerindeki dövmeler ve semboller Gelsi'yi büyülerken şimdi onlara tıksıntı içinde bakıyordu.

Gelsi'nin zihnine seslendim. *Altı kattayım? Niyeti ne?*

Daha fazla kan istiyor. Bekleym, sırtı duyarsa beni öldürür.

Gelsi'nin acı içinde inlemeye başlamasıyla Leif'e tutundum. Ona Esau'nun Theobroma haplarından birini uzatıp elimle

hapi ağızına sokmasını işaret ettim. Sırt çantamı yere koyup içinden sessizce Perl'ün cihazını çıkardım.

Bir elimde sopam, diğer elimde cihaz, Leif'le merdivenin en alt basamağında bekledik. Nihayet Ferde'nin tekrar hareketlendiğini işittik.

Gelsi rahat bir nefes almıştı. Gütti.

Midem endişe içinde kasıldı. Zihinsel savunmamı güçlendirmek için güç çektim. Hata yapmıştım. Ferde güç çektiğimi hissetmişti. Giderek büyüyen panığını hissettim.

Leif'e "Şimdi," diye fısıldadım. Merdivenleri ikişer ikişer çıktık.

Ferde bizi sahanlıkta bekliyordu. En üst basamağa vardığımızda durduk. Ferde'nin kısa bir an için memnun bir gülümsemeye yayvanlaşan dudakları konsantre olmaya başlamasıyla kenetlendi. Onu görünce duyduğum tiksinti ve dehşet boğazımdan yukarı yürüdü. Tula'nın korkunç hatıralarının zihnimi doldurmasıyla kusacağımı sandım.

Gonderdiği büyü dalgası Leif'le ikimize çarptı. Basamaklardan aşağı yuvarlanmamak için tırabzana tutundum. Yanı basımdaki Leif sarsılrsa da dımdık ayakta kalmıştı. Yapabileceği bundan mı ibaretti? Ferde'ye baktım. Gözleri kapalıydı. Ona doğru yaklaşıp Perl'ün cihazını havaya kaldırdım.

Leif "Yelena dur," dedi. Sesi tuhaf çıkıyordu.

Leif'e baktığımda palasını salladığını gördüm. Geri kaçtım ve Perl'ün cihazını elimden atıp sopamla Leif'in hamlesini savuşturdum.

"Sen ne yaptığını..." diye söze girsem de dişlerimin arasındaki hap konuşmamı güçleştiriyordu.

Leif kendi ağızındaki hapi tükürüp yeniden saldırmak için hareketlendi. "O adamlar mükemmel kız kardeşimi görürdüklerinde anne-babamın ilgisinin yeniden bana odaklanacağını düşünmüştüm," Leif'in palası boynuma doğru indi.

Eğildim. Utancı ve suçluluk duygusu başından beri bir numara mıydı? Şaşkınlığımı üzerimden atıp sopamın ucuyla karnına vurdum. İki buklum olan Leif homurtular çıkardı. Büyünün ağırlığı üzerime çökerken Leif yeni bir güçle doğruldu. Bu kimin büyüsydu?

Leif "Umdugum gibi olmadı çünkü bu kez de mükemmel bir hayaletle rekabet etmem gerekti," diyerek tekrar saldırdı.

Geniş palasını bloke etmemle havaya tahta parçaları saçıldı. Sopamı paramparça etmesi an meselesiydi ve dar sahanlıkta giderek köşeye sıkıştıyordum. Solumda koridor, sağımda açık bir kapı vardı.

"Annem evden çıkmaz, babam evde durmaz oldu. Hep senin yüzünden." Leif oflayıp puflayarak konuşuyordu. "Sırt bana gazezinden geri dönmedin. Değil mi? Sen benim boğanıncımsın ve seni budama vakti geldi artık."

Ferde ortadan kaybolmuştu. Odaya dönmesiyle Ferde'nin telaş içinde kısa bir çığlık attığını işittim. Ferde, Leif beni oyalarken ayını bitirmeyi planlıyordu. Planı işe yarıyordu da.

Sopam çatırdayarak ikiye ayrıldı. Leif ileri atıldı. Bir büyü kalkanı oluşturmama rağmen kolayca kalkanımın içinden geçti. Son bir gayretle zihinsel farkındalığımı yansıtarak Leif'in karanlık zihnine girdim.

Düşünceleri başkalarına ve kendisine duyduğu nefretle doluydu. Leif'in kafasının içinde bir başkasının varlığını hissettim. Ferde'nin öykü dokumacılığı yeteneği olduğundan bu gücüyle Leif'in ham duygularını açığa çıkarıp bana karşı kullanmıştı.

Leif palasını bana doğru savurunca sola kaçıp farkındalığımı zihnime geri çağırdım. Zihnim başka yerdeyken fiziksel olarak kendimi savunamazdım, bunu yapacak kadar güçlü de-ğildim. Leif silahını kaldırıp bir kez daha bana doğru salladı.

Elimde kendimi savunabileceğim hiçbir şey yoktu. Perl'un cihazı erişemeyeceğim kadar uzaktaydı.

Gelsi'nin yardım çağrıları sıcak bir köşegi gibi düşüncele-timi dağlıyor, bana güç veriyordu. Leif'in zihnine girip Goel'e yaptığım gibi kontrolünü ele geçirdim. Palasını karnıma bir santim kala durdurdum. Leif'i gerleterek kendimden uzaklaştırdım.

Leif'in zihninin karanlığında yol alıp kız kardeşi kaçını-lırken olanları seyreden oğlanı buldum; ruhu henüz suçluluk ve nefret duygularıyla kirlenmemişti. O an sadece merak ve saskınlık içindeydi. Bunlar Ferde'nin bana karşı kullanamayaca-ğı iki duyguydu. Leif'i derim, rüyasız bir uykuya yatırdım. Leif yere yığılınca kendi bedenime döndüm. O an en önemli iş Ferde'yi durdurmaktır; Leif'le sonra ilgilenecektim. Umarım hayatta kalıp bunu yapabiliyordım.

Perl'un cihazını elime alıp koridorda hızla koşarak Gelsi'yi aradım. Sadece soldaki son kapı kapalıydı. Kapının kilolu oldu-ğunu gördüm. Maymuncuğumu çıkarıp kapıyı açtım. O güne kadar en hızlı açtığım kapı bu olmuştu. Janco görse gurur du-yardı.

Kapı hızla içe doğru açılınca tokezledim ve kendimi odanın içinde buldum. Ferde ellerini Gelsi'nin boğazına sarmıştı. Kızın yüzündeki hayat emarelerinin kayboluşunu dehşet içinde izle-dim. Artık gözleri cansız ve sabit bakıyordu.

Ferde zafarını çığlık atıp yumruklarını tavana doğru kaldı-rarak kullandı.

Geç kalmıştım. Keder içinde Ferde'nin sevincini izledim. Fa-kat hemen ardından Gelsi'nin bedeninden tuhaf bir gölgenin yükseldiğini gördüm. Mantığımla değil, içgüdülerimle hareket ederek Ferde'nin üzerine atılıp onu yere yıktım. Gölgeyi içime çekmemle Gelsi'nin ruhu bedenime girdi. Bana onu zihnimin güvenli bir köşesine yerleştireyim diye dünya bir anlığına dur-muş gibi geldi. Sonra, çat! Hareketim kaldığım yerden devam etti ve Ferde'nin üzerine yıkıldım. Perl'un cihazı elimden uçtu ve duvarın kenarına düştü.

Kısa bir mücadelenin ardından karnımın üzerine oturan Fer-de beni yere yapıştırdı. "O ruh bana ait," dedi. "Geri ver onu."

"Sana ait değil o."

Yelena? Gelsi'nin şaşkınlığını zihnimin içinde hissediyor-dum.

Ona seslendim: *Dayan.*

Ferde boynuma uzandı. Ellerini tutup öne doğru hareketi-nin ivmesini kullanarak sol dizimle onu ittim ve dengesini daha da bozdum. Sol ayakımı yere atıp kalçalarını çevirerek Ferde'yi üzerimden attım. Hızla doğrulup dövuş pozisyonu aldım.

Ferde gülümseyerek bir panter çevikliğiyle dengesini topladı. "Denk rakipleriz. Fakat sanırım avantaj bende."

Kendimi saldırısına hazırlasam da hiç kıpırdamadı. Kızıl dövmeleri gözlerimi yakacak kadar parlaklaştı. Koyu kahverengi gözlerini gözlerime kenetledi.

Yuzu Reyad'ın yüzüne döndü. Etrafımdaki her şey döndü ve kendimi Reyad'ın Ixia'daki yatak odasında yatağa bağlanmış, işkence aletleriyle dolu sandığına karıştıran Reyad'ı izler halde buldum. Reyad'ın işkencelerinden bir kez daha geçmeye zorlanacağım düşüncesiyle bir an panığa ve korkuya kapılısam da sahne değişti ve Reyad bu kez boğazından fışkıran sıcak kan üzerime sıçrarken yüzünün aldığı o şaşkın ifadeyle çıktı.

Ferde zihnimin içinde konuştu. *Sen de kutulsun. Öldürdüğüm diğer insanların görüntüleri arka arkaya geldi. Sende sembollere ve kana ihtiyacı duymadan ruh toplayabilme gücü var. Reyad'ın neden hala sana musallat olduğunu sanıyorsun? Onun ruhunu aldin; aldığın birçok ruhun illiydi o. Geleceği görüyorum ve gelecekteki halin şimdikiyinden parlak değil.*

Görüntüler baş döndürücü bir hızla dönüyordu. Ben Valek'in bir ipin ucunda sallanışını izlerken Irys'in soğuk gözleri bana bakıyordu. Leif'in nefreti ve Cahil'in beni idam ettirme arzusu zihnimde çalkalanıyordu. Benden ihtiyacı olanları almış olan komutan artık Ixia için bir tehdit oluşturmadığını düşünerek casusluk suçundan dolayı yargılanışımı memnuniyet içinde izliyordu.

Ferde bir kez daha konuştu. *Usta büyücülerin uzun zaman önce o ruh-bulana ne yaptıklarına bir bak.*

Direğe zincirlenmiş bir adam ateşe verildi. Acı içindeki haykırıları zihnimde çınladı.

Ferde adamın derisi tamamen yanıp eriyene dek görüntüyü zihnimde tuttu. Zihnimin kontrolünü geri kazanmaya ça-

lıssam da Ferde'nin büyüü usta düzeyinde olduğundan onu katamam içinden atamadım.

Ruh-bulananın tek isteği diğerlerine yardım etmek, ölümleri yeniden ailelerine ve dostlarına havuşturmak. Uyandırdıklarında o insanların farklı olması onun suçu değildi. Panik ve bilinmeyen korkusu kimseyi senin kınadığı gibi onun da kınanmasına neden oldu. Sana öğrendiğim tüm bu şeyler senin kaderin. Senin öykü ipuçlarında görüyorum bunları. Senin asıl öykü dokumanın Ay Adan değil, benim.

Söylediklerinin ikna edici bir yanı vardı. Hayattaki yerimi bulma arzumu anlıyordu. Yerim onun yanıydı. Ruh-bulan ve ruh-çalan.

Evet. Öykünü değiştireceğim ve kimseyi seni canlı canlı yakmayacak. Bana Gelsi'nin ruhunu ver yeter.

Zihnimin küçük bir kısmı ona direniyor, harekete geçmem için yalvarıyordu. Ferde'ye seslendim: Ruh çalmak doğru bir şey değil. Bunu yapmamam gerekir.

Kullanmayacaksan neden sana böyle bir yetenek lütfedilsin?

Bu yeteneği insanlara yardım etmek için kullanmalıyım.

Diğer ruh-bulananın yapmaya çalıştığı da işte buydu. Bak başına neler geldi.

Düşüncelerimi odaklamakta güçlük çekiyordum. Ferde'nin kontrolü zihnime giderek yayılıyordu ve kısa süre sonra Gelsi'yi benden alacaktı.

Kızı bana ver. Onu senden çekip alırsam olursun. Benim ihtidamın ilk kurbanı sen olursun. Senden sonra da annen ve baban gelir.

Zihnim uzuvları kesilen Perl'un ve lime lime doğranan Esau'nun görüntüleriyle doldu. Çaresizce onları izlerken üzerime kan sıçırıyordu.

Kurtar onları ve hayatında ilk kez tam anlamıyla özgür ol.

Güçlü büyüü beni ayartıyordu. Ona hak verir olmuştum. Özgürlük. Ferde bedenimi bir haz dalgasıyla sardı. Zevk ve

hoşnutluğun mesi edici karışımı içimi kaplarken inledim. İçimden Gelsi'yi ona vermek geldi. Fakat ruhuma verdiği hoşnutluk duygusuyla aklımı çelemezdi. Çünkü bu duyguyu Valek beni kollarına her aldığı anda zaten hissetmişim.

Yalpalayarak doğruldum. Gelsi'yi Ferde'ye kaptırmamak için verdiğim çaba beni ter içinde bıraktı. Hatasını anlayan Ferde, Gelsi'nin ruhunu ele geçirmek için zihinsel bir saldırı gerçekleştirdi. Kollarımı göğsüme dolayıp yere yığıldım. İçimde bir ateş yanıyordu. Gözlerimi yaşlar ve terden yansa da acı bedenimi iki buklum etmeden hemen önce Perl'un cihazının yakınında olduğunu görebildim. Bir saniye bana yetecekti.

Zihnimde Valek'i ısıttım. Sorun mu var, aşkım?

Senin büyüye bağlılığın gerektiriyor bana.

Derhal

Zihnimin içinde, kendi büyü gücümle oluşturabileceğim hiçbir büyü bariyeriyle kıyaslanamayacak kadar güçlü bir büyü direnci şekillendi ve Ferde'nin kontrolünü bloke etti. Gözlerimi açtım.

Ferde'ye "Neredeyse beni ele geçirecektin," dedim. Perl'un cihazını elime alıp titreyen bacaklarımın üzerinde doğruldum.

Ferde'nin şaşkınlığı uzun sürmedi. "Önemli değil. Beni püskürtmeye çalışırken zayıf düşün."

İki uzun adımla aramızdaki mesafeyi kapattı. Ellerini boğazıma sardı. Haklıydı. Onu durduracak gücüm olmadığına göre başka bir şey denemeliydim. Başparmakları soluk borumu ezerken Perl'un cihazını havaya kaldırdım.

Gözlerimin önünde siyah ve beyaz benekler uçmaya başladı. Ferde hareketime tepki veremeden cihazın ağızını ona doğrulttum ve kauçuk topu sıkarak yüzüne kûrar püskürttüm. Perl'un parfüm püskürtmek için icat ettiği küçük cihaz mükemmelen işliyordu.

Ferde'nin yüzü dehşet içinde dondu. Ellerini kendinden

uzaklaştırdım ve yere düştü. İlaç bedenini ve boyusunu felce megramadan önce Ferde'nin zihninden son bir düşünce geçti. *Böşlukleri de olacak.*

Tamamen uyuduğundan emin olunca zihnime girdim. Çalıştığı tüm ruhlar karanlıkta tutsak kalmıştı. Ruhları göğe doğru salladım. Anı hareketlenmenin etkisiyle ben de kendimi kapıtarak özgürlüğüne kavuşan ruhlara katıldım ve kısa bir an için ruhumu onların mutluluğu ve neşesine buladıktan sonra bedene döndüm.

Kaybedecek bir saniyem bile yoktu. Hemen Gelsi'nin başına koştum. Parmak uçlarımı boynuna koyup yaralarına odaklandım. Hepsini, hatta kolları ve bacaklarındaki kesikleri bile iyileştirdim.

Ardından Gelsi'nin zihninde seslendim. Geri dön.

Ferde'yle mücadelem esnasında, Gelsi zihnimin içinde korku ve zihin karışıklığı içinde bir top gibi kıvrılmıştı. Kendine gelen kız artık söylediklerini anlıyordu. Bedenine can gelirken titreyerek uzun bir nefes aldı.

Sustalımla bağlarını çözdüm ve ağzımın içinde vicık vicık olmuş Theobroma hapını tükürüp bitkin bir halde yanına uzandım. İkinci katın pencerelerinden çıkardığım elimi sallayarak işaret verdikten sonra Gelsi'yi oturma odasına götürüp orada rahat bir kanepeye yatırdım. İşaretimi alan Dax birazdan yanıma gelecekti.

Gelsi "Kovulacağım," diye fısıldadı.

Başımı iki yana salladım. "Aksine ilgiye ve anlayışa boğulacaksin ve kendini toparlaman için sana bolca zaman verecektler."

Dax gelip Gelsi'nin yanındaki yerimi alınca Leif'i bıraktığım yukarı kattaki sahanlığa döndüm. Bacaklarım kararsızca hareket ediyordu. Kûrar ıgneşi batırılmış gibiydiler.

Dax'ın karman çorman olmuş düşüncelerini çözecek gü-

cum yoktu. Ay Adam'a verdiğim sözün biraz daha beklemesi gerekecekti. Lei'in uykusunu ben oradan ayrıldıktan sonra uyanacağı şekilde hafiflettim. Ferde'nin son sözleri bana bitirmem gereken bazı işler olduğunu fark ettirmişti.

Aşağı kata vardığımda Dax'ın Gelsi'yi korumacı bir tavırla kollarına aldığını gördüm.

Dax "Usta Bloodgood'a bir mesaj gönderdim. Ustalar yanlarında bir muhafız taburuyla Ferde'yi hisar hapishanesine götürmeye geliyorlar," dedi.

"O zaman güsem iyi olacak. Ne de olsa dairemden dışarı çıkmamam gerekiyordu."

Dax başını iki yana salladı: "İkinci Büyücü ne yaptığını biliyor."

"Bu da geldiklerinde burada olmamamı daha da gerekli kılıyor."

"Fakat..."

Dax'e el sallayıp sırt çantamı omzuma attım ve alelacele kapiya yöneldim. Hisarın eğitim programından azledilmiş olduğumdan yakında dairemden atılacağımı biliyordum. Roze'a beni kovma zevkını tattırmadan gitmiş olmayı planlıyordum.

Ben avlunun öte yanına geçerken Fisk yanıma geldi.

"Yardımlarınız dokundu mu?" diye sordu. "Her şey yolunda mı?"

"Mükemmel bir iş çıkardınız." Elimi çantamın içine atıp üzerimdeki tüm Sıta sikkelerini ona verdim. "Bunları askerlerine dağıt."

Fisk gülümsedi ve koşarak uzaklaştı. Kalede ilerlerken üzerime kemiklerime kadar işleyen bir bitkinlik çöktü. Etrafımdaki her şey bulanık görünüyordu ve adımlarımı sersemce atıyordum. Konsey binasını geçtiğimde hep binanın merdivenlerinin yakınlarında gezinen dilenci grubu peşime takıldı.

Omuzumun üzerinden onlara "Kusura bakmayın. Bugün size yardım edemem," diye seslendim. Grup konsey binasına geri dönerken içlerinden biri takibi sürdürdü. Arkama döndüm. "Dedim ki..."

Adam bana "Güzel hanım, bir bakır sikke verir miydin?" diye sordu.

Yüzü gözü kır içindeydi ve saçları yağdan topak topak olmuştu. Giysisi yırtık pırtık ve pis adam atı gübresi kokuyordu. Fakat kılığı insanın içine işleyen safir mavimsi gözlerini benden gizleyememişti.

Valek "Az önce hayatını kurtaran adama bir bakır para veremez misin?" diye sordu.

"Meteliksizim. O çocuklar ucuza çalışmıyorlar. Sen..."

"Birlik Çeşmesi. Çeyrek saate." Valek basamaklara gidip diğer dilencilere katıldı.

Hisara doğru yürümeye devam ettim. Fakat konsey binasından görülmeyecek kadar uzaklaşıncaya kadar ara sokaka girip Birlik Çeşmesi'nin yolunu tuttum. Delikli, içinde daha küçük küreler olan zümrüt küre güneş ışığı altında parlıyordu. Çember şeklinde dizili fiskeyilerden püsküren su ayazda pırıltıyordu. Valek'e zarar gelmediğini bilmenin rahatlığı onun bir an önce kaleden uzaklaşması gerektiği gerçeğinin verdiği endişeyle boğuşuyordu.

Gözümde gölgelerin arasında hızla hareket eden bir karaltı takıldı. Karanlıkta kalan kapı aralığına gidip bir süre Valek'e sıkı sıkı sarıldım.

"Ferde'yi alt etmeme yardımcı olduğun için teşekkür ederim," dedim. "Şimdi yakalanmadan eve dön."

Valek gülümsedi. "Ve tüm eğlenceyi kaçırayım, öyle mi. Hayır aşkım. Yapacağın işi bitirene dek yanında olacağım."

Tek yapabildiğim hiç ses çıkarmadan şaşımak oldu.

Valek'le aramızda Irys'le benim aramızda var olan türde bir zihinsel bağ olmasa da Valek düşüncelerimi okuyor ve ne zaman yardıma ihtiyacım olsa yanımda bitiyordu.

"Seni Ixia'ya donmeye ikna etmemün bir yolu yok mu?" Valek in güvende olduğunu gördüğümde içim kısa bir an için enerjiyle dolsa da şimdi o da uçup gitmişti.

"Yok."

"Peki Yine de yakalanırsan 'Ben demiştim' deme hakkımı kendime saklıyorum." Bu sözleri sert bir ses tonuyla söylemeye çalışsam da hırpalanmış ve bitkin düşmüş ruhum Valek'in benimle gelişi karşısında öyle bir ferahlıkla dolmuştu ki sözcükler ağzımdan şaka yapıyormuşum gibi çıkmıştı.

"Anlaştık." Kendisini bekleyen mücadelenin heyecanı için-deki Valek'in gözleri pırıldadı.

Valek'le izlenebilecek en iyi yolu kararlaştırdık ve Avıbian ovasında tekrar buluşmak üzere sözleştik.

Hisara vardığımda eşyalarımı toplamak için dosdoğru da-ıreme gittim. Yanıma ne alacağıma karar vermeye çalışırken birisi kapımı çaldı. Gayriihtiyarı bir refleksle dövüş sopamı aradım ama hemen ardından Leif'in sopamı parçaladığını anımsadım. Sopa yerine elime sustalımı aldım.

Kapıyı açınca Irsy'in geldiğini görüp bir nebze rahatladım. Yüzünde çekingen bir ifade vardı. Geriye doğru bir adım atıp onu içeri aldım.

Bana "Haberlerim var," dedi. Gözlerini üzerine dikmemle konuşmasını sürdürdü. "Ferde hisar hapisanesine kapatıldı ve konsey hisardan atılma kararını iptal etti. Büyü yeteneklerini tam olarak keşledebilmen için burada kalmanı istiyorlar."

"Bana kim ders verecek?"

Irys yere baktı. "Karar sana ait."

"Bir düşüneyim."

Irys başını salladı. Arkasına dönüp gidecekken birden durdu.

"Uzgunum Yelena. Ben yeteneklerine güvenmemiş olsam da dört usta büyücünün yapamadığını yaptın"

Aramızda hâlâ cılız da olsa bir bağ vardı. Irys'in tereddüdü ve kendine güveninin sarsılmış olduğunu hissettim. Gelecekte ortaya çıkabilecek güç durumların üstesinden gelebileceğinden şüphe ediyordu. Sorunların nasıl çözülmesi gerektiğine dair inançlarının yanlışlığının ispatlanmış olduğunu düşünüyordu.

Ona "Bu durumda çözüm büyü değildi," dedim. "Ferde'yi yenmemi sağlayan büyünün yokluguydu. Valek olmasa bunu yapamazdım"

Yüzünden bir karar almaya çalıştığı belli olan Irys bir süre söylediklerimi düşündü. Ardından "Ortaklık teklif ediyorum," dedi.

"Ortaklık mı?" diye sordum

"Artık bir öğretmene değil, ne kadar güçlü bir ruh-bulan olduğunu keşfetmene yardım edecek bir ortağa ihtiyacın olduğunu düşünüyorum."

Telafluz ettiği unvan ürpermeme neden oldu. "Sence ben bir ruh-bulan mıyım?"

"Bundan şüphe etmiş olsam da inanmak istememiştim. Bu, tıpkı az önce duyduğün ürperti gibi istemsiz bir tepkiydi. Ayrıca görünen o ki kılavuzluğa ihtiyacım var. Sorunlara Sitia tarzı yaklaşımla eğilmenin her zaman uygun olmadığını gördüm. Belki sen bana bu konuda yardımcı olabilirsin. Ne dersin?"

"Peki 'soruna balıklama dalıp en hayırlı sonucu ümit etmek' yöntemini öğrenmek istediğinden emin misin?"

"Sen bir ruh-bulan olmanın nasıl bir şey olduğunu keşfetmek istediğin sürece, evet. Ruh-bulan olmak gerçekten Etik Yasası'na aykırı bir durum mu? Belki de yasanın güncellenmesi gerekiyordur. Bir de acaba şimdiden seni usta olarak mı görmek gerek yoksa ustalık sınavına girmek ister misin?"

"Ustalık sınavı mı? Sınavla ilgili korkunç hikâyeler işittim" Boğazım daralmaya başladı. Güçlkle yutkunuyordum.

"Bunların çoğu söylentiden ibaret. Öğrencilerin gözünü korkutmak ve böylece sınava ancak yürekli olanların başvurmaları için."

"Ya yeterince güçlü değillerse ne oluyor?"

"Usta olamıyorlar ama hiç olmazsa güçlerinin sınırlarını öğreniyorlar. Sonradan şaşırmaktansa böylesi daha iyidir."

Irys sustu. Zihninin benim zihnime uzandığını hissettim. Ardından sorusunu işittim. Anlaştık mı?

Bir düşünceğim. Öyle çok şey yaşandı ki.

Doğru. Hazır olduğunda beni haberdar et. Irys dairemden çıktı.

Kapıyı kapattım. Zihnimde güçlerimi keşfetme fırsatını bir ruh-bulan olmakla suçlanma riskiyle karşılaştırdım. Komutanın yemeğindeki zehrin endişesi içinde yaşadığım İxia'da hayatın benim için Sitia'dakinden daha kolay olduğunu düşünmeye başlamıştım. Valek'in sıradan bir 'iş' olarak gördüğü yemek tatma görevimi yerine getirdikten sonra nereye gidip ne yapacağıma ben karar veriyordum. Bir kez daha seçeneklerinin olması güzel bir his.

Dairemde dolanıp unuttuğum bir şey var mı diye bakındım. Valek'e vereceğim valmur heykelini, kalan Sitia sikkelerini, kuzey üniformamı ve yedek kıyafetlerimi çantama koydum. Elbise dolabımda cıvık küpçelerim ve Fındık'ın diktığı bir çift etek pantolon duruyordu. Masamın üzerinde kağıtlar ve kitaplar yığılıydı ve odada Elma Dudu parfümü ve lavanta kokusu vardı. İçimi bir hasret kaplarken aniden bir şeyin farkına vardım. Hissardaki dairem ben ne kadar dirensem de evim olmuşt.

Çantamı sırtıma atıp ağırlığını şöyle bir tarttıktan sonra dairemden ayrıldım. Yolumun üzerindeki hisarın konuk odalarına uğrayıp anne-babamı ziyaret ettim. Esau'nun sesi mutfaktan

geliyordu. Perl'un yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Eli boynunda olduğundan canını sıkarak bir şey olduğunu anladım. Benden birlikte çay içme sözü aldı ve sırtımdan çantamı alıp ben pembe, içi fazlaca doldurulmuş koltuklardan birine oturana kadar etrafımda döri döndü.

Esau'ya seslenip bir kupa daha getirmesini isteyen Perl yanıma oturdu. Gitmeye kalkacak olursam yerinden fırlayıp beni yakalayacakmış gibi bir hali vardı. Esau çay tepsisini getirdi. Perl hızla ayaklanıp dumanı tüten kupalardan birini elime tutuşturdu.

En azından çayımı bitirene kadar koltuğuma çakılı kalacağım için memnun görünen Perl "Gidiyorsun, değil mi?" diye sordu. Daha ben yanıt veremeden başını iki yana saldı. "Bana söyleyeceğin de yoktu. Bana narın bir çiçek gibi davranıyorsun. Ezildiklerinde en çok kokunun en narın çiçeklerden çıktığını bil."

"Bitirmem gereken bir iş var. Geri geleceğim" desem de bu zayıf yanıt onu avutmadı.

"Bana yalan söyleme."

"Yalan söylemiyordum."

"Tamam. O zaman kendine yalan söyleme." Sırtımdan alıp yere bıraktığı şişkin çantama baktı. Soğukkanlı bir edayla "İxta'ya yerleşince bize haber yolla da ziyaretine gelelim" dedi. "Yalnız sıcak mevsime kadar gelemeyiz. Soğuktan hiç hoşlanmam."

"Anne!" Aniden ayağa fırlamamla az kalsın çayımı dökecektim.

Esau sohbetimizin konusu karşısında afallamış halde başını salladı. "Buzluk bölgenin yakınlarında yetişen dağ defnesini bulmak istiyorum. Bir yerlerde bitkinin Kronik öksürüğe iyi geldiğini okumuştum. İşe yarayıp yaramadığına bakmak ilginç olacak."

İkisine "İxta'ya dönmenden endişe etmiyor musunuz?" dedim.

Babam "Şu son haftada yaşadıklarını düşününce hayatta olman bile bizi mutlu ediyor. Ayrıca senin kararlarına güveniyoruz."

"İxta'ya gidersem sık sık ziyaretime geleceğimize söz vermişimiz?"

Söz verdiler. Veda anımızı daha da uzatmak istemiyorlardı. Çantamı kapıp yanlarından ayrıldım.

Elma? Kiki'nin ümit dolu sesini zihnimde ısıttım.

Elmam yok ama sana naneşekeri getireceğim. Ahırın malzeme odasına gidip şeker çuvalını aradım. İçinden iki nane şekeri alıp Kiki'nin yanına döndüm.

Şekeri yuttu. Ona gitmeye hazır olup olmadığını sordum.

Hazırım Eyer?

Bu kez gerek yok. Hisar öğrencilere binicilik için gereken koşu takımlarını sağlasa da mezun olanlar kendi malzemelerini kendileri satın alıyorlardı.

Tabureyi çekmemle Kiki homurdandı. "Biliyorum, biliyorum," dedim. Yabanda tabure yok ama çok yorgunum.

Gerçekten de kalan azıcık enerjim de ürktürücü bir hızla tükenip gitmişti. Kiki'yle hisarın ve kalenin kapılarından soursuzca geçtik. Bir süre vadide uzanan yolda ilerledik. Dönüp kaleye bakamıyordum. Ne de olsa geri dönmeyi planlıyordum, değil mi? O gün günbatımının beyaz mermerden duvarlardan yansıyan pastel renklerini son görüşüm olmayacaktı. Öyle değil mi?

Gökteki ışık giderek azalırken arkamdan gelen ıyınak seslerini ısıttım. Kiki dönüp davetsiz misafirimize bakmak için durdu.

Topaz. Kiki'nin sesi neşe doluydu.

Fakat Cahil'in öfkeden kızarmış yüzündeki cinai ifadeden karşılaşmamızın hiç de hoş geçmeyeceği belliydi.

Cahil bana "Nereye gittiğini sanıyorsun sen?" diye sordu.

"Seni ilgilendirmez."

Şaşkınlıktan dahi dolaşan ve suratı mosmor kesilen Cahil'in "Demek beni ilgilendirmez ha? Beni ilgilendirmez demek?"

Öfkesini dizginlemeye çalıştığını fark ettim. Ardından homurdanarak konuşmaya başladı. "Sitia'nın en çok aranan suçlusunun aşığısın. Nerede olduğunu beni fazlasıyla ilgilendiriyor. Aslen her an nerede olduğunu takip etme işini kendime vazife edinmek niyetindeyim." Isık çaldı.

Birilerinin aniden hareketlendiğini işitip dönüp bakınca Cahil'in adamlarının arkamda savunma pozisyonları aldıklarını gördüm. Güç toplamaya çalıştığımdan büyümle yolun ilerisini taramamıştım. Aslında bunu yapmama gerek olacağını bile düşünmemiştim. Aptal kafam.

Kiki'nin zihnine seslendim. *Sen koltuklarını almış mıydın, Kiki? Hayır. Rüzgâr ters yöne doğru esiyordu. Yanlarından geçip gideyim mi?*

Henüz değil.

Gözlerimi tekrar Cahil'e çevirip "Ne istiyorsun?" diye sordum.

Ürkütücü bir durgunlukla "Kaçınılmaz olanı geciktirmek için aptalı mı oynuyorsun, Yelena?" dedi. "Bunun geçmişte işe yaradığına şüphem yok. Beni gerçekten enayi yerine koydun. Beni ve Birinci Büyücü'yü casus olmadığına inandırdın ve büyü kullanarak güvenimi kazandın. Ben de tüm numaralarına kandım."

"Cahil, ben..."

"Benim istediğim şey Valek'i öldürmek. Böylece ailemin öldürülmesinin intikamını almakla kalmayıp konseye beceriklerimi ispat edeceğim ve nihayet bana istediğim desteği sağlayacaklar."

"Valek'i bir kez yakalayıp elinden kaçırdın. Bu kez onu öldürebileceğini nereden çıkarıyorsun?"

"Aşığın senin hayatın karşılığında kendisinininkini verecek."
"Beni ele geçirmek için daha çok adama ihtiyacın olacak."
"Öyle mi? Etrafına bir kez daha bak derim ben."

Omzumun üzerinden geriye baktım. Cahil'in adamları Kiki'den epey uzak dursalar da alacakaranlıkta bile her birinin ağzında bana doğrultulmuş birer boru olduğunu görüyordum.

Cahil "Oklara kürar sürüldü," dedi. "Harika bir Sitia silahı. Vurulursan çok da uzaklaşamazsın."

Kalp atışlarım hızlanırken öfkemin yerini korku aldı. Çantamda bir miktar Theobroma olsa da çantama uzanır uzanmaz Cahil'in adamları beni iğne yastığına çevirirlerdi.

"İşbirliği yapacak mısın yoksa seni etkisiz hale mi getireyim?" Cahil sanki biraz daha çay isteyip istemediğini soruyordu.

Zihnimde Kiki'nin sesini işittim. *Hayalet.*

Daha ben Kiki'nin ne kastettiğini anlamadan Valek ovanın uzun otları arasından ağır adamlarla çıkıp grubumuza yaklaştı. Bir saniye için herkes hayret içinde donakaldı. Cahil'in ağzı açık kalmıştı.

Valek "İlginc bir seçim aşkım," dedi. "Ben üzerine biraz düşün derim. Bu arada..." Valek kollarını iki yana açıp Cahil'e yaklaştı. Dilenci kıyafetini çıkarıp yerel halkın geleneksel giysileri olan kahverengi tunik ve pantolonu giymişti. Silahsız görünse de silahı olduğundan gayet emindim. Belli ki Topaz'ın dizginlerini sol eline geçirip kılıcını çeken Cahil de aynı şekilde düşünüyordu.

Valek kendisinin birkaç metre ötesindeki Cahil'in kılıcını umursamaz görünerek "Bakalım doğru anlamış mıyım?" dedi. "Ailenin intikamını almak istiyorsun. Makul. Fakat kraliyet ailesinin senin ailen olmadığını bilmen gerek. Onca yılda öğrendiğim bir şey varsa o da düşmanını tanıman gerektir."

Kraliyet sayı komutanın İxta yönetimini ele geçirdiği gün son buldu. O ışıncabına ben baktım.

"Yalan söylüyorsun!" Cahil Topaz'ı mahmuzlayıp kılıcını Valek'e salladı.

Zarif ve çevik bir hareketle yana kaçan Valek hem ezilmekten hem de kesilmekten kurtuldu.

Cahil ikinci bir hücum için Topaz'ı çevirince "Bu kulağa manıklı geliyor. Valek hiçbir ışıncı yarım bırakmaz," dedim.

Cahil, Topaz'ın yularını çekip duyduklarının şoku içinde olduğu yerde kalakaldı. "Ona olan aşkın duyularını köreltilmiş."

"Senin de güce olan açlığın zekânı etkilemiş. Adamların seni kullanıyor ama sen hariz gerçeği görmemekte diretiyorsun."

Cahil başını iki yana salladı. "Yalanlarımızı daha fazla dinlemeyeceğim. Adamlarım sadıktır. Bana itaat ederler çünkü esmezlerse cezalandırılacaklarını bilirler. Goel'in ölümüyle bunu kafalarına daha da iyi soktum."

Soluk mavi gözlerindeki o hissiz ifadeyi iyi tanıyordum. "Goel'i sen öldürdün."

Gülümsedi. "Adamlarım hatırları üzerine bağlılık yemini ettiler. Suç işlemiş sayılmam." Kılıcını salladı. "Adamlarına 'Hazır,' diye seslendi. 'Nişan al ve...'"

"Adamlarınla övünmeden önce şunu bir düşün, Cahil. Emirlerini yerine getirmeden önce orayı almak için Yüzbaşı Marrok'a bakıyorlar. Sana senin için ağır kaçan bir kılıç verip seni adam gibi eğitmemişler. Sözüm ona kendisi güçlü bir buyucu olan kralın akrabasıdır. Peki o zaman sende niye hiç büyü gücü yok?"

"Ben..." Cahil duraksadı.

Adamları kimi hayret kimi akıl karışıklığı içinde birbirlerine haklılar. Onan emin olamasam da sanırım sözlerim konsantrasyonlarını bozmuştu. Tam o sırada Valek, Kiki'nin sırtına zıplayıp arkama yerleşti. Kiki kendisine tek söz etmememize

rağmen ovaya doğru koşmaya başladı. Valek'in kolları belime dolanırken yalesinden kavradığım Kiki rüzgâr gibi ilerliyordu.

Cahil'in "Ateş!" diye bağırıldığını duymamla kulagımın yanından geçen bir okun vizitliğini ısıttığımı sandım. Fakat kısa sürede okların menziline çıktık. Kiki hiç zorlanmadan dönülebilir bir atın iki misli hızlı koşuyordu. Ay gökte iyice yükselince Kiki yavaşlayıp durdu.

"Koku yok," dedi.

Valek'le Kiki'nin sırtından indik. Yarası var mı diye incelediğimiz Kiki sabırsızlık içinde homurdanıp otlamaya gitti.

Bedenime batmış bir ok var mı diye bakınırken ayazda titreyerek peleriniime sıkı sıkı sarındım. "Ucuza kurtulduk."

Valek beni tutup kendisine çekerek "Pek sayılmaz," dedi. "Adamların dikkatini dağıttığımızdan kraliçenin emir verdiğinde nişan almaya zamanları olmadı."

Pelerin giymemesine rağmen Valek'in bedeni sıcaktı. Düşüncelerimi okuyormuş gibi "Seninkini paylaşırız," dedi. Haylazca bir neşe içinde gülümsedi. "Fakat önce ateşte ısınman, yemek yemen ve biraz uyuman gerek."

Başımı iki yana salladım. "Bana gereken sadece sensin." Onu ikna etmem pek de uzun sürmedi. Giysilerini üzerinden çıkarınca pelerinimi benimle paylaşmaya karar verdi.

Kızaran etin hoş kokusuyla uyandım. Parlak güneş ışıltı karşısında gözlerimi kısıtarak baktığımda Valek'in bir ateşin yanında çömeldiğini gördüm. Parlayan közlerin üzerine bir parça et koymuştu.

Midem guruldarken ona "Kahvaltı mı?" diye sordum.

"Akşam yemeği. Batın gün uyudun."

Yattığım yerde doğruldum. "Beni uyandırman gerekirdi. Ya Cahil bizi bulursa?"

"Havada bu kadar çok büyü varken bundan şüpheliyim." Valek göğe bakıp havayı kokladı. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Zihnimi hızı çevreleyen güce açtım. Sandseed klanının koruyucu büyüü Valek'in aklını işgal etmeye ve karıştırmaya çalışmıştı ama başışıklığı kolayca güç ipliklerini saptırıyordu. Büyü benim varlığıma karşı kayıtsız gibiydi.

"Hayır." Valek'e Sandseed klanıyla uzaktan akraba olduğumu söyledim. "Köylerine onlara zarar vermek için yaklaşmış olsam, sınırimi koruma büyüleri bana saldırırdı." Sonra aklıma Ay Adam'ın büyü yetenekleri ve eğri kılıcı geldi. "Hatta saldırı ışını öykü dokumacılarından biri de ustlenebilirdi."

Valek durup düşündü. "Davıan Platosu'na varmamız ne kadar zaman alır?"

"Kiki'ye bağlı. Aklına eser de yine rüzgâr gibi hızlı temposunu tutturursa birkaç saate orada oluruz."

"Rüzgâr gibi mi? Koşusuna bu adı mı taktın? Daha önce bir atın bu kadar hızlı koştuğuna şahit olmamıştım."

Valek'in sözleri üzerine düşündüm. "Ancak ovada olduğunda öyle koşuyor. Belki de Sandseed'lerin büyüleriyle ilgilidir."

Valek omuz silkti. "Hızlı olması daha iyi. Alea'nın icabına ne kadar hızlı bakarsak o kadar iyi olacak."

Fakat hâlâ yanıtlanmamış bir soru varsa o da Alea'nın icabına nasıl bakacağımızdı. Yarası onu öldürmediyse ileride başıma bela olacağını biliyor ama onu öldürmek de istemiyordum. Belki de onu Sandseed'lere teslim etmek yeterli olurdu. Ay Adam'ın Davıan Haşereleri hakkında söylediklerini düşündüm ve Ferde'nin kendisi gibi başkaları da olduğunu söylediğinde Alea'nın değil başka Davıan'ların peşime düşeceğini kastettiğini fark ettim.

Valek eti ateşten çekip bana uzattı. "Ye. Gücünü kazanman gerek."

Bir şeye benzetemediğim et parçasını kokladım. "Ne bu?" Valek güldü. "Bilmesen daha iyi."

"Zehirli mi?"

Bana "Sen söyle," diye takıldı.

Deneme kabılından bir ısırık aldım. Sulu etin tuhaf, toprak-sı bir tadı vardı. Bunun bir tür kemirgenin eti olduğunu düşündüm. Fakat zehirli değildi. Yemeğimi bitirince ikimiz azıcık eşyamızı toparlamaya koyulduk.

"Valek, Alea meselesini hallettiğimizde Ixia'ya dönme sözü vermeni istiyorum."

Sırtı. "Neden yapacaktım bunu? Bu iklim hoşuma gitmeye başladı. Burada kendime bir yazlık inşa edebilirim."

"Başını derde sokan da bu kıbrırlı tavrın oldu zaten."

"Hayır aşkım. Başımı derde sokan sendin. Goel'in eline düşmemiş olsan kral özentisine açık vermezdim."

"Sen açık vermedin zaten. Korkarım bunu Cahil'le dövüşürken ben yaptım."

Valek "Yine mi onurumu koruyordun?" diye sordu.

Ixia'dayken bir keresinde onu savunmak adına gizli görevlerinden birini kazara ifşa etmiştim. "Evet."

Hayret içinde başını iki yana salladı. "Beni sevdiğini biliyorum. Bu yüzden artık bunu ispat etme çabana bir son verebilirsin. Kral özentisinin hakkımda ne düşündüğünü gerçekten önemsemiyorum."

Cahil'i düşündüm. "Valek, Goel'i öldürdüğüne inandığım için üzgünüm."

Elini sallayarak özrümü geçiştirdi. "Aslında inanmakta haklı da olabiliydin. Senin için onun icabına bakmaya gitmiştim ama o beden erken davrandı." Valek'in sert hırları ciddi bir ifade aldı. "Kral özentisi hâlâ bir sorun."

Başımı salladım. "Benim icabına bakacağım bir sorun."

"Şimdi kim kibirli bakalım?"

İtiraz edecek olsam da Valek beni bir öpücükle durdurdu. Kollarını benden ayırdığında Kiki'nin başını havaya kaldırdığını ve kulaklarını ileriye doğru diktiğini fark ettim.

Koku mu var? Sorumun hemen ardından bize doğru yaklaştı. Yan toynak seslerini ısıttım.

Kiki "Rusalka," dedi. *Uzğun adam.*

İlk tepkim peşimizden geldiği için Leif'e öfkelenmek oldu. Fakat o bizi bulabildiyse pekâlâ Cahil'in de bunu yapabileceği düşüncesi beni endişeye sevk etti.

Kiki'ye başka kimsenin olup olmadığını sordum.

Hayır.

Leif'in adı sanki bir toz bulutunun içinde cısmışırken Valek uzun otların arasında kayboldu.

Leif'in gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı. "Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı."

Kızgınlığının yerini neşe aldı. Rusalka'nın siyah postu terden parlarsa daatta hiçbir huysuzluk belirtisi yoktu.

Leif'e "Ben buna Kiki'nin rüzgâr gibi koşusu diyorum," dedim. "Rusalka bir Sandseed atı mı?"

Leif başını salladı. Daha ağzını açıp tek kelime söz söyleyemedi. Sol tarafında hızla hareket eden bir karaltı fark ettim. Valek otların arasından fırlayıp Leif'i atından aşağı düşürdü. Yere indiklerinde Valek, Leif'in göğsünün üzerindeydi. Leif'in palasını kapıp soluk boğazına dayadı. Kardeşim güçlkle soluk alıyordu.

Valek "Burada ne işin var," diye sordu.

Leif nefesi yattığına "Yelena'yı...bulmak...için," dedi.

"Neden?"

Şaşkınlığımı ancak üzerimden atıp "Sorun yok, Valek. O benim kardeşim," dedim.

Valek palayı elinden atsa da Leif'in tepesinden inmedi. Leif'in yüzü şaşkınlık ve dehşet içinde çarpılmıştı.

Leif "Valek mı? Kokun yok. Auran yok," dedi.

Valek "Yarım akıllı mı yoksa bu?" diye sordu.

Sırtıttım. "Hayır." Valek'i Leif'in üzerinden kaldırdım. "Büyusu bir kişinin ruhunu sezebiliyor. Bağışıklığın gücünü bloke ediyor olmalı." Üzerine eğilip Leif'i inceledim ve büyümle kırık kemığı olup olmadığına baktım. Ciddi bir yarası yoktu.

Ona "İyi misin?" diye sordum.

Yattığı yerde belini doğrultan Leif gergin bir ifadeyle Valek'e baktı. "Bakacağız artık."

"Onu deri etme, sadece fazla himayeci davranıyor."

Valek boğazını temizledi. "Bir gün olsun beladan uzak durabilirsen seni savunmak bu kadar içgüdüsel bir şey olmazdı." Bacasını ovuşturdu. "Ya da acı verici."

Şaşkınlığını üzerinden atan Leif ayağa kalktı.

Kızgınlığını geri geldi. "Ne işin var burada?" diye sordum.

Leif bir Valek'e bir de yere baktı. "Annemin sözü üzerine geldim."

Susup bekledim.

"Bana yine kaybolduğunu söyledi. Bir de ancak on dört sene boyunca seni arayan kardeşinin seni bulabileceğini."

"Beni nasıl buldu?"

Leif abartılı bir jestle atına işaret etti. "Kiki daha önce ova-da Topaz'ı bulmuştu. Ben de Rusalka'nın Sandseed lerin elinde büyüdüğünü düşünerek ondan Kiki'yi bulmamı istedim. Sonra... Sonra..."

"Bizi çok hızlı bulmuş." Leif'in annemizle ilgili söylediklerini düşündüm. "Perl neden kaybolduğumu düşünüyor? Hem neden seni gönderdi ki? Son defasında hiçbir faydan dokunmamıştı." O an onu yumruklamamak için kendimi tutmak zorunda kal-

dim. Ferde'nin evinde az kalsın palasıyla öldürecekti beni. Leif suçluluk içinde ezilip hüzüldü. "Beni neden gönderdiğini bilmiyorum."

Tam Leif'e eve gemesini söyleyeceğim sırada Ay Adam belirdi. Valek ona saldırarak olunca ona "O iyi biri," dedim.

Valek "Burası da ne uğrak yer çıktı böyle," diye mırıldandı.

Ay Adam yanıma gelince ona "Gizemli bir şekilde ortaya çıkmak yok mu? Bir güneş ışığı hüzmesinin içinde cisimleşmek de mi yok? Hem boyaların nerede?" dedi.

Ay Adam "Karşıdaki tüm bu numaraları bildiğinde işin eğlencesi kaçıyor," dedi. "Hem aniden belirecek olsam Hayalet beni öldürürdü."

"Hayalet mi?"

Ay Adam parmağıyla Valek'e işaret etti. Yüzündeki şaşkınlığı görüp "Kiki'nin ona taktığı isim. Gayet de mantıklı," dedi. "Biz büyülu varlıklar dünyayı büyümüz aracılığıyla görürüz. Fakat onu gözlerimizle görebilsek de büyümüzle göremiyoruz. Bu yüzden o bizim için bir hayaletten farksız."

Valek Ay Adam'ı dinledi. Yüzünde hiçbir ifade olmasa da Valek'in omuzlarının gerginliğinden saldırıya hazırlandığını anlayabiliyordum.

Valek "Bir başka akraban mı?" diye sordu.

Ay Adam'ın dudaklarında yayvan bir gülümseme belirdi. "Evet. Annesinin amcasının karısının üçüncü kuzeniyim."

Valek'e "O bir öykü dokumacı, Sandseed klanından bir büyücü," dedim. Öykü dokumacıya dönüp "Peki burada ne arıyorsun?" diye sordum.

Ay Adam'ın neşeli ifadesi yüzünden silindi. "Benim topraklarımdasınız. Ben de size aynı soruyu sorabilirdim ama zaten sizin neden burada olduğunuzu biliyorum. Sözünü tuttuğundan emin olmak için geldim."

Leif ve Valek aynı anda "Ne sözü?" diye sordular.

Sorularını duymazlıktan geldim. "Tutacağım ama şimdi değil. Şu an bizim ihtiyacımız."

Ay Adam "Ne yapmaya niyetlendiğini biliyorum. Kendini karmaşandan kurtaramadıkça amacında başarılı olamayacak-sın," dedi.

"Ben mi? Fakat ben senin dediğinden..." Durdum. Bana Leif'i düğümlerinden kurtarma sözü verdiğimi. Fakat neden sonra Ay Adam'ın yaşamlarımızın birbirine dolandığını söylediğini anımsadım. Peki ama Leif'e yardımcı olmamla Alea'nın peşinden gitmemin ne ilgisi vardı? "Neden başarılı olamayacağım," diye sordum.

Ay Adam cevap vermeye yanaşmadı.

"Başka gizemli tavsiye var mı?" diye sordum.

Bir elini Leif'e diğerini bana uzattı.

Sebebi tam olarak anlayamasam da ya eğlendiğinden ya öfkeli olduğundan Valek'ten bir 'hah' nidası çıktı. Sonra "Galiba bu bir aile meselesi. Bana ihtiyacın olursa yakınlarda olacağım, aşkım," dedi.

Leif'i süzdüm. Öykü dokumacıyla son karşılaştığımızda ona korku dolu bir tepki vermişti. Şimdi ise bir yandan yılmaz bir kararlılıkla öne çıkıp Ay Adam'ın elini tutmuştu.

Leif bana meydan okurcasına "Hadı şu işi bitirelim," dedi.

Elimi Ay Adam'ın avucuna bıraktım. Öykü dokumacının sıcak büyüğü duyularımın kontrolünü ele geçirirken çevremdeki her şey eriyip gitti.

Birlikte on dört yıl önce Mogkan beni kaçırtırken Leif'in olanları saklandığı yerden izlediği Illiais Ormanı'na yolculuk ettik. Uçumuz olayları Leif'in gözlerinden izleyip hissettiklerini duyumsadık. Bir anlamda o olmuştuk.

Leif'in aklında haince bir düşünce belirdi. Kendisinden uzaklaştığı için Yelena hak ettiğini bulmuştu işte. Fakat tuhaf adam Yelena'yı uyutunca ve bir çalının içinden çantasını ve kılıcını çıkarınca gizlenen Leif'i yakalanma korkusu sardı. Adam kız kardeşini sırtlanıp uzaklaşana dek yerinden çıkamadı.

Ay Adam bir an öykü ipliğinde bir değişiklik yaparak Leif'in beni kurtarmaya kalkması halinde neler olacağını gösterdi. Mogkan kınından çıkardığında metalik sesi ormanda çınlayan kılıcını Leif'in kalbine saplayıp onu öldürdü. Yerinden çıkmamak iyi bir karardı.

Sonra öykü değişti ve Leif, Perl ve Esau'ya nihayet kaybolduğumu söylediğinde Perl ve Esau'nun hissettikleri ümitsizlik

ve öyküye odaklandı. Leif onlara gerçeği anlatırsa ve anne-babamız onun adamı durdurmak için hiçbir girişimde bulunmadığını öğrenirlerse başının daha büyük bir belaya gireceğini düşünüyordu. Leif arama ekiplerinin kız kardeşini ve adamı bulacaklarını düşünüyordu. Kurtarılmasının ardından anne-babasının tüm ilgisinin Yelena'ya yöneleceğini düşünüp şimdi den kardeşini kıskanmaya başlamıştı.

Fakat arama ekipleri kız kardeşini bulamayınca Leif onu kendi başına aramaya başladı. Kız kardeşinin adamla ormanda yaşadığına ve kendisine inat olsun diye ortaya çıkmadığına ikna olmuştu. Yelena'yı bulması gerekiyordu. Belki o zaman anne-babası eskisi gibi onu severlerdi.

Yıllar geçtikçe suçluluk duygusu Leif'i intihar girişimlerine sürüklese de en nihayetinde suçluluğu nefrete dönüştü. Yelena nihayet üzerinde kan ve kuzey kokusuyla geri döndüğünde onu öldürmek istedi. Özellikle de annesinin yüzünde on dört yılın ardından ilk kez katıksız bir mutluluk gördüğünde.

Cahil'in pususu her ne kadar beklemediği bir saldırı olsa da bu sayede karşısında bir kuzey casusundan kurtulmak gerektiğine dair hezeyanlarına kulak verecek birilerini bulmuştu. Yine de Yelena'nın acı çektiğini görmek üzerine örüttüğü kapkara nefret pelerininde küçük bir endişe yirtığı açtı.

Kız kardeşinin Cahil'in elinden kaçması Yelena'ya dair şüphelerinde yanılmadığının ispatı olmuştu. Fakat sonrasında Yelena geri dönmüş ve ısrarla casus olmadığını ve bir casus gibi kaçmayacağını yinelemişti. Roze'un da onun iddialarını doğrulaması Leif'in aklını karıştırdı.

Yelena'nın Tula'ya yardım etmek için çabaladığını görünce zihin karışıklığı ve çelişkili duyguları daha da büyüdü. Kız kardeşi neden bir başkasını önemsiyordu ki? Ne de olsa Yelena ormandan kayboluşunun ardından kendisinin çektiği çileleri

umursamamıştı. Leif ondan nefret etmeye devam etmek istese de Yelena'nın Tula'yı geri getirmek için verdiği mücadeleyi görünce bir kez daha hiçbir şey yapmadan olanları izlemenin vereceği suçluluk duygusuna tahammül edemeyeceğini hissetmişti.

Ovaya yolculuk ettiklerinde ve öykü dokumacı yanlarına geldiğinde Leif, Yelena'nın artık kardeşiyle ilgili gerçekleri keşfedeceğinin farkındaydı. Kız kardeşinin gözlerindeki suçlayıcı bakışlara tahammül edemeyeceğini bildiğinden kaçtı. Fakat sakinleşince kendisine Yelena'nın gerçeği kabullenmekte sandığı kadar zorlanıp zorlanmayacağı sorusunu sordu. Ne de olsa Ixia'da büyük güçlüklerle başa çıkmıştı. Belki bunun da üstesinden gelebilirdi.

Fakat Yelena ovadan döndükten sonra Leif artık bunun imkânsız olacağı kanısına vardı. Kız kardeşinin öfkesi ve suçlamaları yakıcıydı. Leif'i yanında istemiyor, ona ihtiyaç duymuyordu. Annesinin ricaları olmasa Yelena'yı aramaya çıkmazdı bile.

Öykü Dokumacı öykü ipliklerini silikleştirerek Leif'in öyküsünü sonlandırdı. Uçümüz Ay Adam'la son karşılaşmamızdan anımsadığım karanlık ovada dikiliyorduk. Ay Adam'ın rengi ay ışığıyla uyumluydu. Leif şaşkınlık içinde çevresine bakındı.

Leif'e "Annem neden senden Gelsi'yı kurtarmama yardımcı olmanı istedi?" diye sordum.

"Bir şekilde sana yardımım dokunabileceğini düşünüyordu. Oysa ben..."

"Beni öldürmeye mı çalıştın? Yelena'yı öldürmek istiyorum. Loncası'na katılabilirsin. Duyduğuma göre şimdiden altı saygın üyesi varmış. Beni iki kez öldürmeye teşebbüs ettiğinden Loncanın başkanı Valek." Gülümsememe rağmen Leif bana gözle-

rinde suçlulukla baktı. "Beni öldürmeye çalışan sen değildin. Ferde anılarınıla hıglandı kuralak onları bana karşı kullandı."

Leif başını öne eğdi. "Sen Tula'ya yardım etmeden önce seni gerçekten öldürmek istedim."

"Bu hislerinden ve anılarından utanma. Geçmişte olanlar değiştirilemez ama geleceğinde olabilecekleri seçilendirir. Sana kılavuzluk edebilirler."

Ay Adam'ın beni onayladığı her halinden belliydi. "Ruh-bulan olmasan senden iyi bir öykü dokumacı çıkartabilirdik." Yayıvan bir gülümsemeyle bana baktı.

"Gerçekten mi?" Bir ruh-bulan olduğuma inanmam ve bunu içimde hissetmem için aynı şeyi daha kaç kışiden duymam gerekiyordu? Belki de en iyisi kendimi bir ruh-bulan ilan etmeyip her zamanki, sıradan Yelena olmamdı.

Ay Adam bir kaşını yukarı kaldırdı. "Hazır olduğunda yanına gel."

Ardından her şey dönmeye başladı ve baş dönmesi hissine karşı gözlerimi kapattım. Baş dönmem geçince gözlerimi açtım ve kendimi yine Leif'le ovada buldum. Ay Adam, Valek'le konuşuyordu.

Bir süre taşlık ovada olanları hazmettim. Leif kendisini çözme yolunda ilerliyordu. Tula'yı kurtarma çabamda bana yardımcı olması çözülmeye giden yolu biraz daha düzleştirmişti. O zaman neden Ay Adam benden Leif'e yardım etmemi istemişti? Gözlerim Ay Adamı arasa da o ortadan kaybolmuştu bile.

Neden sonra yanıt suçluluk duygusuyla beraber geliverdi. Leif'i tam anlamıyla anlamaya gayret etmeden ona kötü davranmış, sekiz yaşındaki bir çocuğun eylemlerinden erişkin bir adamı sorumlu tutmuş ve onun hatalarını telafi etmeye çabaladığını görememişim.

Leif'in gözleri üzerimdeydi

"Her şeye hastan başlaman gerektiğinde bir Yeni Başlangıç-
lar ziyareti düzenleseler olmuyor mu?" diye sordum.

Leif hana gülümsedi. İxia'dan döndüğümde beri ilk kez
bana içtenlikle gülümsüyordu. Gülümseyişi içimi ruhumun
merkezindek ısıtmıştı.

"Sorun değil. Zaten dans etmem beni," dedi.

"Edeceksin."

Valek boğazını temizledi. "Dokunaklı bir sahne ama gitme-
miz gerek. Öykü dokumacınız Alea'nın halkıyla mücadele et-
memiz için bize asker sağlayacak. Şafakta onlarla buluşacağız.
Sanırım kardeşin de."

"Leif" diyerek araya girdim.

"bizimle geliyor."

Leif "Tabii," dedi.

Onunla aynı anda ağzımdan "Hayır," sözcüğü çıktı. "Yara-
lanmanı isemem. Bu annemin hiç hoşuna gitmez."

"Burada kalıp yardım etmediğimi söylediğimde gazabıyla
yüzleşemem." Leif kollarını göğsünde kavuşturdu. Kare çenesi
direngen inatçı bir şekil aldı.

Valek'in "Anlaşılan annen dışlı bir kadın," sözleri sessizliği
bozdu.

Leif iç çekerek "Ne demeysin," diye yanıt verdi.

Valek ona "Eh, Yelena'ya biraz olsun benzıyorsa vay haline,"
diye takıldı.

"Hey!"

Leif'in kahkahasıyla gerginlik dağıldı.

Valek, Leif'e palasını geri verdi. "Bunu nasıl kullanacağını
biliyor musun?"

Leif "Elbette. Bununla Yelena'nın sopasını çıraya çevirdim,"
dedi.

Şakasına "Beni gafil avlamıştın. Sana zarar vermek isteme-
dim," diyerek karşılık verdim.

Leif kuşkuyla görünüyordu.

"Rovansa ne dersin?"

"Ne zaman istersen."

Valek aramıza girdi. "Neredeyse yetim olmanı dileyeceğim,
aşkım. On dört yıl gecikmiş kardeş kavganızı telafi etmeye ça-
lışacağınıza önümüzdeki meseleyle ilgilenebilir misiniz?"

Ağzımızın payını almıştık. Leif'le aynı anda "Evet," dedik.

"Güzel. O zaman hadi gidelim."

"Nereye?" diye sordum.

"Gizemli doğasına uygun olarak öykü dokumacın 'Atlar gi-
decekleri yeri bilir' demekle yetindi," dedi. Valek omuz silkti.
"Şüphesiz bu benim başvuracağım türde bir askeri strateji değil
ama artık güneyin kendine has stratejileri olduğunu biliyorum
ve işin ruhani işe yarıyorlar da."

Atlar gerçekten gidecekleri yeri biliyorlardı. Güneş ovanın üze-
rinde yükselirken uzun otlarla çevrili bir kayalıkta bir grup
Sandseed askeriyle karşılaştık. Deri zırhlar kuşanmış, eğri ki-
lıçlı ve mızraklı bir düzine erkek ve altı kadın bizi bekliyordu.
Yüzlerine ve kollarına kırmızı çizgiler boyanmış olan askerlerin
sert bir görünüşleri vardı.

Atları yoktu. Valek'le Kiki'nin sırtından indik. Leif de
Rusalka'dan inip bize katıldı. İki at otlamaya başladı. Sabah
ayazında ürperirken sopasız kendimi çıtır çıtır hissediyordum, eli-
me sustalımın dışında bir silah geçirmeyi diliyordum.

Ay Adam bizi selamladı. Klanındaki diğer adamlar gıhı gı-
yınmış olsa da üzerinde silah olarak eğri kılıç ve dövüş sopası
vardı. Elindeki sopa abanoz ağacından alelade bir asa değildi.
Üzerine semboller ve hayvan şekilleri oyulmuş siyah yüzeyinin

altında altın renkli bir ağaç göze çarpıyordu. Bana yeterince uzun süre sopaya hakarsam oymaları bir hikâye anlatacakmış gibi gelmişti. Başımı iki yana sallayıp Ay Adam'ın sözlerine odaklanmaya çalıştım.

Ay Adam "Dün bir izci gönderdim," dedi. "İssizlikte Yelena'nın tasvirine uyan o kan alma cihazını buldu. Ardından Davıan Haşereleri'ni bir buçuk kilometre kadar izleyip bir kamp yerine varmış. Şu an ovanın kenarında, o kamp yerinin uç kilometre kadar kuzeyindeyiz."

Valek "Karanlık çökene kadar bekleyip sürpriz bir saldırı gerçekleştirelim," dedi.

Ay Adam "Bu işe yaramaz," diye yanıt verdi. "Haşerelerin kendilerini davetsiz misafirlere karşı uyaran bir kalkınları var. İzcinin yerinin belirleneceği korkusuyla kampa fazla yaklaşmamış." Ay Adam ufkü gözler gibiydi. "Yerlerini büyümüşden gizleyebilen güçlü çözücüler var."

Leif "Çözücüler mi?" diye sordu.

Ay Adam kaşlarını çatı. "Büyücüler. Kendi bencilce çıkarları için ipliklerin üzerinde oynarlar."

Gözlerimi Sandseed'lere çevirip bir kez daha silahlarına baktım. "Büyünüzü kullanmayı planlamıyor musunuz?"

"Hayır."

"Galiba hiç esir almaya da niyetiniz yok?"

"Sandseed'ler esir almaz. Haşerelerin kökü kurutulmalı."

Alea'yı bir tehdit olmaktan çıkarmak istesem de niyetim onu öldürmek değildi. Esau'nun kürar şişesi hâlâ sırt çantamdaydı. Belki de onu uyuşturup hisar hapisanesine götürebilirdim.

Valek "Peki Davıan'ların büyü kullanmasına nasıl engel olacaksınız?" diye sordu.

Ay Adam'ın gözlerinde meşum bir pırıltı belirdi. "İssizliği hareket ettirerek."

Saşkınlık içinde "Bunu yapabilir miyiz?" diye sordum.

"Büyük bir dikkatle güç hattıniyesini yerinden oynatmak mümkün. Battaniyedeki deliği haşerelerin kampının üzerine getirdikten sonra saldırıya geçeceğiz."

Valek "Ne zaman?" diye sordu.

"Şimdi." Ay Adam askerlerine doğru yürüdü.

Valek bana fısıltıyla "Ben Sandseed'leri sadece dikkat dağıtmak için kullanmayı umuyordum" dedi. "Bu plan işe yarar. Alea ölünce biz de gideriz. Bu bizim savaşımız değil."

Ona "Bence yakalanıp hapse atılması onun için daha sert bir ceza olur," dedim.

Valek bir süre beni süzdü. "Nasıl istersen."

Ay Adam'ın askerleri bir savaş çılgılığı atıp uzun otların arasında kayboldular. Ay Adam yanıma geldi. "Kampın etrafında mevzilenenler. Saldırı işareti ıssızlık uygun komuna getirildiğinde verilecek. Siz benimle geleceksiniz." Üçümüze baktı. "Size silah gerek. Alın."

Sopasını bana attı. Sağ elimle sopayı havada yakaladım.

"Bu senin. Suekray'den bir hediye."

"Klanımızdan bir kadın büyücü. Epey gözüne girmiş olmalısın. Hediye verdiği karın yağması kadar nadir görülen bir olaydır. Üzerindeki oymalar öykünü anlatıyor."

Anne, Kiki'nin bu sözü üzerine atalarla buluştuğumuz gün Kiki'yle gezintiye çıkan kısa saçlı Sandseed kadını anımsadım.

Sopaya hayran kaldım. Elime tam oturan sopanın dengesi mükemmeldi ve oymalara rağmen siyah ağaç pürüzsüz ve sağlamdı. Gözlerimi sopanın güzelliğinden aldığım da Valek'in elinde bir eğri kılıç rutrugunu, Leif'in de elinde palasının olduğunu gördüm.

"Gidelim."

Pelerini çıkarıp, birkaç küçük hazırlıktan sonra uzun ot-
ların arasında Ay Adam'ın peşine takıldık

Davıan kampı yakınlarındaki mevzümüzden çadırların ve
kamp ateşinin etrafında hareketlilik olduğunu görebiliyordum.
Kampın üzerindeki hava parıltıyor ve üzerleri bir ateş fanu-
sıyla çevrilmiş gibi kamptaki insanların görüntüleri çarpı-
lıyordu.

Platodaki otlar küçük gruplar halinde zemine yayılıyordu
ve yağmursuzluktan kahverengiye dönmüşlerdi. Valek'le kü-
çük bir çalının arkasına gizlendik. Leif ve Ay Adam yüz eli
metre kadar sağımızdaki sığ çukurlukta toplanmışlardı. Di-
ğer Sandseed'lerin nelerle saklandıklarını merak ediyordum.
Davıan'lar kendilerine kamp yeri olarak son derece açıkta bir
yer seçtiklerinden siper alınabilecek yerler son derece azdı.

Güç üzerime çökerken kollarımdaki tüylerin kalktığını his-
settim. Farkındalığımla çevremi taradığımda Ay Adam'ın ve
diğer üç büyücünün güç battaniyesini çektiirdiklerini sezdim.
Battaniye tek bir noktada fazlaca toplanmadan hareket etsin
diye eşit ölçüde baskı uyguluyorlardı. Büyü becerileri beni çok
etkilemişti ve Sitia'da kalırsam Sandseed'lerin muhtaş büyü öğ-
retmenleri olacaklarını düşündüm.

Isızlığın yaklaşmasıyla bana ciğerlerimde hava çekiliyor-
muş gibi geldi. Çevremi artık ancak sıradan görme, koku alma
ve ısıtma duyularımın algılayabiliyordum. Büyümün kaybına
kendimi alıştıramadan ikinci bir savaş çılgılığı duyuldu. Bu
kampa saldırmak için verilen işaretti.

Hızla ayaklanıp Valek'in peşinden kampa doğru ilerledim.
Önümdeki sahneyi idrak etmemle de olduğum yere çakıldım.

Davıan kalkanının yok olmasıyla, göz yanılgısı da kaybol-
muştu. Daha önce kamp ateşinin etrafında dolaşan birkaç kişi

varken şimdi otuzdan fazlası vardı. Bir avuç çadır yerine üç
dizi dizi çadırlar. Hâşerelerin çoğu büyülerinin kaybolması
karşısında şaşkınlıkla bakınsalar da onların dört adamına kar-
şı hızla bir adam vardı.

Geri çekilmek için artık çok geçti. Şurpriz bir saldırı gerçek-
leşirmişti ve yanımda Davıan'ları hızla gibi biçen, kana
süsmüş on dokuz Sandseed vardı. Mücadelenin ortasında Ay
Adam'ın ke' kafasını seçebiliyordum. Leif kuvvetli vuruşlarıyla
tek başına birkaç Davıan'ı meşgul ediyordu.

Muharebeyi kıydan takip ederken içimden 'Aman ne har-
ka' diye geçirdim. O karmaşanın içinde Alea'yı bulmam gereki-
yordu. Bir Davıan'ın orasını bana doğru savurmasıyla eğildim.
Adamın ayaklarını yerden kesip uzun sılahını kaldırmadan
göğsünün üzerine oturdum. Sopamın ucunu boynuna indirip
soluk borusunu ezdim.

Kısa bir an için olduğum yerde kalakaldım. Sitia'ya gel-
diğimden beri öldürdüğüm ilk kişi o olmuştu. Bir daha asla
kimsenin hayatını almamayı ümit ediyordum ama bu arbede-
den tek parça halinde çıkmak ısıyorsam merhamet göstermeyi
göze alamazdım.

Bir başka Davıan üzerime saldırdı. Melankolik düşüncelerim
kaybolurken bir yandan kendimi savunup diğer yandan
Alea'yı aradım. Saldırıları savuşturup karşı saldırılar yaparken
rakiplerimin sayısını şaşar hale geldim ve zaman akıp geçti.
Ben onu ararken Alea gelip beni buldu.

Uzun, siyah saçını arkada toplamıştı ve üzerinde kanlı kap-
lı sade bir tunik ve pantolon vardı. İki elinde kanlı birer kısa
kılıç tutuyordu. Bana gülümsedi.

"Seni bulmaya çalışıyordum," dedi. "Beni zahmetten kurtar-
man ne de iyi oldu."

"Ben böyleyimdir işte. Hep başkalarını düşünürüm."

Kılıçlarını çaprazlayıp alaycı bir selam verdi ve üzerime atıldı. Geriye gidip sopamla bir darbe indirdiğimi kılıçlarının yönünü yere doğru çevirdim. Dengesini kazanmak için öne doğru bir adım attığımda ona yaklaştım. Omuzlarımız birbirine değdi. Silahlarımız yere bakıyordu.

Fakat benim silahım üstte kalmıştı. Sopamı yukarı doğru çekip yüzüne vurdum. Burnundan oluk oluk kan akarken acı içinde ciyakladı. Darbem onu durduramamıştı ve kılıçlarını karnıma doğru savurmaya çalıştı. Yanına gittim. Birbirimize büyük silahlar kullanamayacak kadar yakındık. Silahlarımızı yere attık.

Ben sustalımin düğmesine basarken o da kemerinden bir bıçak çıkardı. Aniden dönüp bıçağı bana doğru savurdu. Silahını ancak kolumla durdurabildim. Bıçağın etime girmesiyle yakıcı bir acı hissettim. Fakat hamlem elini tutabilmemi sağlamıştı. Onu kendime doğru çekip sustalıma önkoluna sapladık. Sonra onu bıraktım.

Alea şaşkınlık içinde geriye doğru sendeledi. Çakımı karnına saplayıp onu öldürebilirdim. Ne yaptığımı fark ettiğinde yüzünde bir dehşet ifadesi belirdi.

Sustalıma kürar sürmüştüm. Silahımın ucunu derisine batırmam kafi gelmişti. Yere düştüğünde üzerinde dikildim.

"Çaresiz kalmak pek de eğlenceli olmuyor, değil mi?"

Etrafıma bakındım. Valek anı bir manevrayla benimle Davian'ların arasına geçmiş, böylelikle diğerlerinin Alea'yla kavgama müdahale etmesini engellemişti. Leif hemen ötede savaşıyor, palasını rakiplerine savuruyordu. Diğer Sandseed'leri göremesem de Ay Adam'ın eğri kılıcıyla bir adamın başını uçurduğunu seçebildim. Of!

Ay Adam hızla bize doğru koştu. "Geri çekilme zamanı," diye bağırdı.

Alea'ya "Bir dahaki sefere," dedim. "Bu işi bitireceğiz."

Ardından ıssızlığın hareket etmesi ve böyünün kamp yerinin yarısına geri dönmesiyle Davian'ların dikkati dağıldı. Bir anda güç etrafımızı sardı ve geri çekilmemiz esnasında Ay Adam'ın bizi koruyucu bir kalkanla kuşattığını hissettim. Valek ise Alea'nın hareketsiz bedeninin tepesinde dikiliyordu. Alea'nın yanında diz çöküp bıçağını çıkardı ve ona bir şeyler söyledi.

Ben daha kendisine seslenmeden Valek tek ve düzgün bir hareketle Alea'nın boğazını kesti. Alea'nın erkek kandesî Mogkan'ın hayatına da aynı ölümcül hamleyle son vermişti.

Valek yanıma gelip "Müsamaha göstermeyi göze alamayız" dedi.

Hızla ovaya döndük. Avibian Ovası'na varmamızla haşareler peşimizi bıraktı. Yine de Kiki ve Rusalka'nın beklediği kayalığa kadar hızımızı kesmedik.

Ay Adam "Kamplarını platonun daha da içlerine kuracaklarından şüphem yok," dedi. Onca koşmasına ve cildi telden parlamasına rağmen soluk soluğa kalmamıştı. "Daha fazla asker getirmem gerekecek. İzci mi ve beni yanıltabildiklerine gön çözücüler sandığımızdan güçlüymüşler. Atalara danışmam gerek."

Ay Adam başını eğerek veda etti ve çok geçmeden onların arasında kayboldu.

Leif "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Valek'le göz göze geldik. Gerçekten, ne olacaktı şimdi?

Leif'e "Sen eve dön, ben de öyle yapacağım" dedim.

Leif "Benimle hisara mı gideceksin?" diye sordu.

"Ben..." Hisara dönüp yine aynı tecrit hissini mi yaşayacaktım? Veya yeteneklerimden ötürü korkulan biri mi olacaktım?

tım? Yoksa geri dönüp günün birinde Ixta'ya dönebilmek için Sıta'da casusluk mu yapacaktım? Ya da herkesten bağımsız bir hayat sürüp zamanımı ailemle mi geçirecektim?

Leif "Bence hisara dönmekten korkuyorsun," dedi
"Ne?"

"Hisardan uzak kalmak, bir ruh-bulan, bir kız evlat ve kız kardeş olduğun gerçeğiyle yüzleşmemek kolayına geliyor."

"Korkmuyorum." Kendime Sıta'da bir yer edinmeye çalışmış ama hep ıstıp kakılmışım. Gerçeği görmek için daha kaç musibet gerekiyordu bana? Ceza arsız da değildim. Ya ruh-bulanlığın şeytani bir şey olduğuna karar verip Etik Yasası'na karşı çıkmaktan dolayı beni yakarlarsa ne olacaktı?

Leif meydan okudu: "Korkuyorsun."

"Kokmuyorum."

"Korkuyorsun."

"Kokmuyorum."

Ağzımı açsam da hiçbir ses çıkmadı.

Nihayet "Senden nefret ediyorum," dedim.

Leif gülümsedi "Hislerimiz karşılıklı." Kısa bir an duraksayıp "Geliyor musun?" diye sordu.

"Şimdi olmaz. Bunu biraz düşüneceğim." Bu bir oyalama taktığıydı ve Leif bunun farkındaydı.

"Hisara dönmezsen ben haklı çıkarım. Beni her gördüğünde de öyle çalım satarım ki usanırsın."

"Sanki şu an yaptığın farklı bir şey."

Güldü. Gözlerinde geçmişte kalan o gamsız oğlanı görebiliyordum. "Senin gördüğün ne ki? Ne kadar dayanılmaz ve asap bozucu olabileceğimi bir bilsen. Ağabeyin olarak bu doğuştan edindiğim bir hak."

Leif, Rusalka'yı mahmuzlayıp dörtlüye uzaklaştı.

Valek ve ben Kiki'yle ağır ağır kuzeye doğru yürüdük.

Ixta'ya doğru Valek'in eli elimdeydi ve son birkaç saatte olup bitenleri düşünürken halimden hoşnutum.

"Valek, Alea'ya ne söyledin?"

"Ona kardeşinin nasıl öldüğünü anlattım."

Valek boğazını kesebilirdi diye Mogkan'ı büyüme nasıl hareketsiz hale getirdiğimi anımsadım. Alea'da tam olarak aynı şekilde olmuştu.

"Alea'yı yanıma alacak zamanımız yoktu, aşkım. Sana zarar vermek için bir başka şans ele geçirmesine göz yumamazdım."

"Nasıl oluyor da her seferinde sana ihtiyacım oluyordun?"

Valek'in gözlerinde ancak nadiren gördüğüm bir ateş vardı. "Biliyorum işte. Açlık veya susuzluk gibi bir parçam bu benim. Hayatta kalmak için gidermem gereken bir ihtiyaç."

"Bunu nasıl yapıyorsun? Büyümü kullanarak zihnini bağlantı kuramıyorum. Ayrıca senin büyü gücün de yok. Bu bana imkânsız geliyor."

Valek bir süre sessiz kaldı. "Belki de başının derne olduğu hissettiğimde koruyucu kalkanımı indiriyordum ve senin benimle bağlantı kurmana izin veriyordum."

"Belki de Bunu daha önce bir başkası için yaptığın olmuş muydu?"

"Hayır, aşkım. Bana olabilecek en tuhaf şeyleri yaptırın tek kişi sensin. Beni gerçekten zehirledin."

Güldüm. "Tuhaf, ha?"

"Neyse ki zihnimi okuyamıyorsun, aşkım."

Gözlerinde safir mavisi bir ateş yanıyordu ve sıkı kaslarının gerildiğini fark ettim.

"Hım, ne düşündüğünü biliyorum." Kendimi kollarına bıraktım ve elimi kuşağının altına, düşüncelerinin yol aldığı noktaya atıp aklında ne olduğunu bildiğimi ima ettim.

Valek derin derin soluyarak "Senden saklanmam," dedi. Dünyam Valek'in dokunuşu, kokusu ve tadıyla dolarken Kiki'nin homurdanarak bizden uzaklaştığını ısıttım.

Valek'le kalan günlerimizi ovada yürüyerek aklımızda türlü endişeler ve sorunlar olmadan birlikte olmamızın tadını çıkararak geçirdik. Yolumuzun üzerinde gizlenmiş küçük su ve yiyecek paketleri bulduk. İçimde birileri tarafından gözetildiğimiz hissi olmasa da Sandseed'lerin yerimizi bildiğini ve erzaklarla uzak bir akrabalarına konukseverliklerini göstermek istediklerini hissediyordum.

Nihayet ovadın çıktık. Kalenin doğusundan kuzeye ilerleyerek Featherstone klanının topraklarına girdik. Gündüz gizlenip gece yokculuk etmeye özen gösterdiğimizden büyükelçinin maiyetine ulaşmamız üç günümüzü aldı.

Hangi günde olduğumuzu bile bilmiyordum ve büyükelçinin maiyetinin kampını görmek beni şaşırtmış olsa da Valek onların Ixia sınırına yarım günlük yürüme mesafesinde olacağını önceden biliyordu. Valek kampa karışan Sitia'lı 'casusların' yerini tespit etmesinin ardından Ilom kılığına girip gecenin ortasında kampa karıştı. Ben bekleyip kampa ertesi gün girdim. Saklanmam için bir neden yoktu ve Ixia'ya dönersem Sitia'lı casuslar hisara ve konseye ülkeden ayrıldığımı rapor edebilirlerdi.

Kiki'nin sırtında kampa girdiğimde Ixia'lılar eşyalarını topluyorlardı. Ayakta sadece tek çadır kalmıştı. Tam çadıra girecekken Ari ve Janco beni selamlamak için yanıma koştu.

Janco "Sana dememiş miydım, Ari? Bak veda etmeye geldi işte. Kaç gündür perişan halde somurtuyordun," dedi.

Ari gözlerini devirdiğinde perişan halde olanın Janco olduğunu anlamıştım bile.

"Yoksa bizden ayrı kalamayacağını anladın da asker kılığına girip biziyle Ixia'ya mı döneceksin?" Janco'nun gülümsemesi ümit doluydu.

"Sopa dövüşünde seni her gün yenmek gerçekten çok cezbedici, Janco."

Janco dudak baktı. "Artık numaralarını biliyorum. Beni oyle kolay kolay yenemezsin."

"Gelmemi istediğinizden emin misiniz? Ne de olsa sorun çıkarmaya pek meyilliyim."

Janco "Ben de bunu istiyorum ya," dedi. "Sen yokken hayat çok renksiz."

Ari iri başını iki yana salladı. "Daha fazla soruna ihtiyacımız yok. Sonlara doğru büyükelçi ve Sitia Konseyi arasındaki diplomatik hoşbeş sarpa sardı. Sitia'dan ayrılmamızdan hemen önce konsey üyeleri büyükelçiye konsey üyelerine suikast düzenlemek için Valek'i Sitia'ya getirmekle uham etti."

"Fena" dedim. "Sitialılar hep komutanın topraklarının yönetimini ele geçirme endişesi içindeler. Valek'in hem konsey üyelerine hem de usta büyücülere suikast düzenleyecek ve Ixia saldırısının fazla bir direnişle karşılaşmayacağı kadar büyük bir kaos yaratabileceğini bildiğimden ben olsam ben de endişe ederdim."

İç çekerek başımı iki yana salladım. Ixia'lıların ve Sitia'lıların dünyaya bakışları çok farklıydı. Birbirlerini anlamalarını sağlayacak birine ihtiyaçları vardı. Mideme tuhaf bir hissin oturduğunu hissettim. Korku muydu bu? Heyecan mı? Bulantı mı? Belki üçü de; ayırt etmek zordu.

Janco "Valek demişken..." diye söze girdi. "Herhalde iyidir, değil mi?"

"Valek'i bilirsin," dedim.

Janco sırtarak başını salladı.

"Büyükelçiyle konuşmaya gitsem iyi olacak." Kiki'nin sırtın-

dan aşağı kaydım. Daha ben bir adım atmadan Ari'nin iri eli kolumu kavradı.

Ari "Janco'ya veda etmeyi unutma," dedi. "İyi zamanlarında asap bozucu olduğunu düşünüyorsan kötü zamanlarında beteri olduğuna bilmeni gerek."

Ari'ye söz verdim. Büyükelçinin çadırına girdiğimde mi- demdeki o tuhaf his neredeyse ağrılı bir hal almıştı. Bu son veda gibiydi.

Çadırın önündeki iki muhafızdan biri eğilip içeri girerek gelişimi duyurdu. Ardından ben içeri gireyim diye çadırın girişindeki bezi yana çekip tuttu. Büyükelçi Signe çadır bezinden bir masada oturmuş hâlâ Danışman Ilom kılığında olan Valek'le çay içiyordu. Signe'in çadırdan ayrılması emrini verdiği Valek'le kısa bir an göz göze geldik ve ağzından "bu gece" sözcükleri çıktı.

Signe hoşbeşi bir kenara bırakıp doğrudan konuya girerek "Ziyaretimize gelip gelmeyeceğine karar verdin mi?" diye sordu.

Komutan Ambrose'un idam fermanını çantamdan çıkardım. Elim hafifçe titrerken gerginliğimi üzerimden atmak için derin bir nefes aldım. "İxia ve Sitia arasında talihatsız görüş ayrılıkları varken iki tarafın da bir arabulucuya ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. İki ülkeyi de tanıyan, müzakereleri kolaylaştırabilecek, iki tarafın birbirlerini daha iyi anlamalarına yardımcı olabilecek tarafsız biri." Sözlerimle kastettiğim İxia için casusluk yapmayacağımı ama yardımcı olmayı istediğimi, Fermanı Signe'e verdim. Komutanın ferman konusunda ne yapacağına karar vermesi gerekiyordu.

Üzerinde Signe'in üniforması, güç yayan altın rengi gözle- riyle beni süzüyordu. Gözlerimi defalarca kırıştırdım. Komutan Ambrose'a has bir ifade alan yüzünün Büyükelçi Signe'le çok az benzerliği kalmıştı.

Ferman parşömenini kıvrıp hafifçe avucuna vuran komutanın gözleri uzaklara daldı. Tüm seçenekleri gözden geçirdiğini düşündüm. Komutan hiçbir kararını aceleye getirmezdi. "Manıklı," dedi.

Ayaga kalkıp dar alanda volta attı. Arkasında duran yer yatağını ve feneri fark ettim. Anlaşılan tek lüks çadırdan ve masadan ibaretti.

Komutan Ambrose durup idam fermanımı yırttı ve küçük parçalarını yere serpiştirdi. Dönüp bana elini uzattı. "Kabul, Arabulucu Yelena."

"Arabulucu Yelena Zaltana," diye düzelttim ve el sıkıştık.

Komutanın İxia'yla ilgili planlarını ve Sitia'yla ticareti arttırmak için planlarını tartıştık. Resmi arabulucu olmadan önce büyü eğitimimi tamamlamam için ısrar etti. Çadırdan ayrıl- mamdan önce Büyükelçi Signe'in geri dönüşüne şahit oldum. İşte o kısacık anda aynı bedende iki ayrı ruhun varlığını his- settim. Bu da komutanın sırrını saklamakta neden o kadar ba- şarılı olduğunu açıklıyordu.

Bu ilginç fikre odaklanarak zihnimden hisara dönme dü- şüncesinin ürkütücülüğünü uzaklaştırmaya çalıştım. Büyü- kelçinin mayeti eşyalarını toplamıştı. Ari ve Janco'ya onlarla yeniden görüşeceğimizi söyledim.

Janco şarkı söyler gibi "Bir dahaki dövüşte canına okuyaca- ğım," dedi.

Ari bana "Yeteneklerini köreltme," emrini verdi.

Ona "İki annem olması yeterince kötü değilmiş gibi şimdi iki babam oldu" diye takıldım.

Ari "Bize ihtiyacın olursa haber sal," dedi.

"Emredersiniz, efendim."

İxia'lılar kuzeyin yolunu tutarken ben de güneye yöneldim. Bir büyü ipliği çekip farkındalığımı uzaklara yansıttım. Sitia

casuslarından biri Valek'le buluşacağım umudu içinde beni takip etmişti. Adamın zihnine amacının ne olduğunu başıranadek akıl karıştırıcı görüntüler gönderdim.

Valek'le sözleştiğimden kaptan çok da uzaklaşmadım. İki tarla arasında kalan ağaçlık bir bölge bulup küçük bir kamp kurdum. Uzunluğu giderek azalırken farkındalığımı etrafımı saran ormana yönelttim. Birkaç yarasa uyanmaya başlamıştı ve bir çift tavşan çalılardan içinde geziniyordu. Adım adım bana doğru yaklaşan Cahil ve adamları olmasa orman gayet huzurlu olacaktı.

Cahil hareketlerini gizleme ihtiyacı duymuyordu. Gözü pek ve kibirli bir tavırla adamlarını ormanın sınırında nöbet tıgmalari için bırakıp tek başına beni izlemeye başladı. Korkudan çok öfke içinde iç çektim ve sopama uzandım.

Etrafıma baktım. Yerde saklanabileceğim bir yer yoktu. Fakat ağaçların tepelerinde bir nebze güvende olabilirdim. Cahil'in adamlarının arasında Marrok olmasa planım işe yarayabilirdi. Cahil'in beni bulmasını sağlayanın yüzbaşının ız sürme becerileri olduğundan şüphem yoktu. Kendimi savunmak için büyüye başvurmam gerekecekti. Cahil'in zihnine ulaştım.

Nefret dolu hisler içinde olsa da hislerini ince hesaplarla bastırmıştı. Kamp yerime varınca durup başını eğdi. "Size katılabilir miyim?"

"Niyetine bağlı," dedim.

"Niyetlerimi sezebildiğini sanıyordum." Duraksadı. "Bakıyorum Sıta'da kalmaya karar verirmişsin. Konseyin Valek'le olan bağını bildiği düşünüldüğünde bu epey cesurca bir hamle."

"Ben casus değilim Cahil. Konseyin de İxia ile arabuluculuk yapacak birine ihtiyacı var."

Gürültülü bir kahkaha attı. "Şimdi de arabulucu mu oldun?"

Bu çok gülünç. Konseyin sana güveneceğine gerçekten inanıyor musun?"

"Peki ya sen konseyin kraliyet ailesinden olmayan sıradan biri için savaşa gideceğine inanıyor musun?"

Cahil bir an için ciddileşti. Omzunun üzerinden adamlarının beklediği yöne doğru baktı. "Bunun doğru olup olmadığını bir şekilde öğreneceğim. Fakat artık bunun bir önemi yok. Kendi işimi kendim halledeceğim."

Yerinden kıpırdamamış olsa da ondan bana bir zarar geleceğini hissettim. "Bana bunları neden anlatıyorsun? Beni kullanarak Valek'e ulaşamayacağını biliyorsun. Ayrıca o şimdi İxia'da."

Başını iki yana salladı. "Ben de sana inanacağım, ha? At bilmek için güzel bir gün deyip burada konaklamaya karar verdin demek?" Eliyle etrafımızı çevreleyen ormana işaret etti ve bana doğru iki adım geldi. "Buraya seni uyarmaya geldim." Bir adım daha yaklaştı.

Sopamı savurdum. "Olduğun yerde kal."

"Bir keresinde Goel'in sana niyetini önceden belli etme nezaketini gösterdiğini söylemiştin. Aynı şeyi benim de yapmam gerektiğini düşündüm. Ne seni ne de Valek'i yenemeyeceğimi biliyorum. Adamlarımdan bile size karşı bir şansları yok. Fakat bunu yapabilecek yetenekte biri var. O adamı bulacağıma ve birlikte seni ve Valek'i öldürmeyi vazife edineceğimize yemin ediyorum." Sözünü bitirmesiyle arkasına döndü ve adamlarına doğru gitti.

Cahil, Topaz'a binip uzaklaşana dek sopamdaki elimi hiç gevşetmemiştim. Adamları ona yetişmek için peşinden koşuyordu. Cahil'in zihniyle olan bağımı koparıp Marrok'un zihnine girdim. Cahil'in ruhaf tavrı onu korkutmuş ve endişelendirmişti.

O gece Valek gelene dek kamp ateşini gözüne çok yalnız bıraktı. Ateşin kenarında birden ortaya çıkan Valek ellerini alevlerin üzerinde ısıttı. Ona Cahil'in ziyaretinden bahsedip son gecemizi herbat etmemeye karar verdim.

"Yine mi pelerini unuttun?" diye sordum.

Gülümsedi. "Seninkini paylaşmak hoşuma gidiyor."

Ateşin sönmekten çok sonra Valek'in kollarında uykuya daldım. Güneş davetsiz bir misafir gibi yükseldiğinde pelerinin içine daha da sokuldum.

Valek "Benimle gel," dedi.

Bu bir rica ya da emir değil, bir davetti.

Yüreğimde pişmanlığın ağrısını duydum. "Daha öğrenmem gereken çok şey var. Hazır olduğumda İxia ve Sittia'nın yeni arabulucusu olacağım."

Valek bana "Bu görev başına ciddi dertler açabilir," diye takıldı.

"Açmasa sıkıntıdan patlarsın."

Güldü. "Haklısın. Yılanım da haklı çıktı."

"Yılanın mı?"

Kolumu çekip bileziğimi ortaya çıkardı. "Bunu oyarken elimde sen vardın, aşkım. Hayatın bu yılanın kıvrımları gibi. Hayatın kaç kez farklı yönlere saparsa sapsın yine aıt olduğun yere döneceksin. Yanıma." Safır gözlerinde vereceği sözün ışıltısı vardı. "İlk resmi ziyaretini dört gözle bekleyeceğim. Fakat arayı çok da açma. Lütfen."

"Açmam."

Bir öpücüğün ardından Valek ayağa kalktı. O giyinirken Cahil'in ziyaretinden bahsettim.

"Çok kişi bizi öldürmeye kalktı. Hepsisi de başarısız oldu." Omuz silkti. "Onu epey alallattık. Ya kraliyet ailesinden olmadığı için şansına küsüp ortadan kaybolacak ya da kendisini

yalan söylediğimize inandırıp daha büyük bir azimle İxia'ya saldırı planları yapacak. İkinci olasılık yeni arabulucumuzun hayatını epey renklendirecektir."

"Ben olsam 'renklendirecek' sözcüğünü kullanmazdım."

"Gözünü ondan ayırma." Valek keder içinde gülümsedi. "Gitmem gerek, aşkım. Büyükelçiye sınırda ona yetişeceğime söz verdim. Sıtialılarla bir sorun çıkarsa olsa olsa sınır civarında çıkar."

Daha Valek gider gitmez Sitti'da kalma kararından pişmanlık duydum ve katıksız bir yalnızlık hissiyle sarsıldım. Kiki'nin yanığıma değen burnu kasvetli düşüncelerimle aramıza girdi.

Kiki Lavania Hanım'la kalacak. Kiki yardım edecek.

Evet, bana çok yardımın dokunuyor.

Zekiyim.

Benden zehisin.

Elma? Bütün gece otladın. Hâlâ nasıl aç olabiliyorsun?

Midemde elmaya her zaman yer var.

Güldüm ve hisara yapacağımız iki günlük yolculuğa çıkmadan ona bir elma verdim.

Hisarın kapısına geldiğimde muhafız bana dosdoğru usta büyücülerin toplantı salonuna gitmem talimatını verdi. Kiki'yi ahırda hızlıca tımar ettikten sonra yokluğumda neler olup bittiğinin merakına düştüm.

Yerleşkenin içinde buz gibi bir rüzgâr eserken öğrenciler bir binadan diğerine koşuşturuyorlardı. Beni görenler bana kısık, şaşkın bir bakış attıktan sonra adımlarını sıkılaştırıyorlardı. Gri gök kararmıştı ve sulu sepken bir kar yağıyordu. Soğuk mevsim meşum bir havayla başlamıştı. Yüzümü korumak için kapüşonumu başıma geçirdim.

Sittia'ya sıcak mevsimin başında gelmiştim. Burada geçirdi-

gim iki mevsim bana iki yıl gibi gelmişti

Toplantı salonuna girdiğimde beni uç donuk ve bir de kızgın ifade karşıladı. Roze Ofke dolu bir enerji topu gönderdi. Dosdoğru göğsüme vuran topun etkisiyle geriye doğru sendeleyip saldırısını savuşturdum. Güç çekip farkındalığımı ona doğru gönderdim. Zihinsel savunması geçit vermese de daha aşağılara nişan aldım. Ardından zihnine seslendim.

Salon ol bakalım. Yarumazlık yapma

İrkildi. Ne? Nasıl?

Ruhunu buldum, Roze. Burası ne de karanlık ve çırkın. Şu suçlularla fazla takılmışsın. Tarzını biraz değiştirmesen bu ruh göğünükselmez.

İçindeki tüm nefreti ve tiksintiyi kehribar rengi gözlerinde toplayıp gözlerime delici bir bakış attı. Gözlerinin gerisinde korku vardı. Nefreti ve tiksintisini umursamasam da korku güçlü bir duyguydu. Köpeği ısırmaya yöneltti korkuydu ve Roze tam bir kancıktı.

Onu serbest bıraktım. Roze anlaşılmasız sözler geveleyip nefretle bana baktı. Sakince bakışlarına karşılık verdim. Nihayet hissimla salondan çıktı.

Bain aniden bastırın sessizliği bozdu. "Demek doğruymuş. Sen gerçekten bir ruh-bulansın." Korkmuştan çok düşünceli bir hali vardı.

"Neden o kadar kızdı?" diye sordum.

Irys oturmamı işaret etti. Pelüş koltuklardan birine geçtim.

"Roze senin ve Valek'in konsey üyelerine suikast planında rol aldığınızı düşünüyor." Daha ben bir yanıt vermeden Irys konuşmasına devam etti. "Ortada hiçbir kanıt yok. Fakat daha endişe verici olan konu Ferde'nin hırsar hapishanesinden kaçmış olması."

Aniden ayaklandım. "Ferde kaçtı mı? Ne zaman? Nerede?"

Irys ile Bain birbirlerine bilmüşçe baktılar. Irys, Bain'e "Sana Ferde'nin kaçışıyla hiçbir ilgisi olmadığını söylemişim" dedi. Sonra bana dönüp "Ne zaman kaçtığından emin değiliz. Bu sabahki kontrolde yerinde olmadığı görülmüş." Irys buruk bir gülümsemeyle bana baktı. "Onu Cahil'in kurtardığını düşünüyoruz."

"Cahil mi?" İşte şimdi aklım karışmıştı.

"Kaleden ayrılmış. Yüzbaşı Marrok öldüresiyeye dönmüş halde bulundu. Marrok kendine geldiğinde Cahil'in gerçeği itiraf ettürene dek kendisine işkence ettiğini söyledi." Irys durup şaşkınlık içinde başını iki yana salladı.

"Cahil kraliyet soyundan gelmiyor" dedim.

Zitora "Bunu biliyor muydun?" diye sordu. "Neden bize söylemedin?"

"Şüphelerim vardı. Fakat Valek şüphelerimde haklı olduğumu doğruladı."

Irys tekrar söz aldı. "Marrok bize Cahil'in annesinin doğumda olduğunu ve onun İxia yönetimi el değiştirdiğinde öldürülen bir askerin oğlu olduğunu söyledi. Sitia'ya kaçarken bebeği de yanlarına almışlar."

"Şu an nerede?" diye sordum.

Irys "Bilmiyoruz," dedi. "Gerçeği öğrendikten sonra kafasında ne tür planlar kurdüğünü ve Ferde'yi niye beraberinde götürdüğünü de bilmiyoruz."

Valek'in Cahil'in kokleriyle ilgili gerçeği öğrendikten sonra şansına küsüp her şeyden elini eteğini çekebileceği teonisi böylece çürümüştü. "Sanırım onu bulup bu soruyu sormamız gerek," dedim.

Irys "Henüz değil," deyip iç geçirdi. "Konseyde tam bir karmaşa hüküm sürüyor. Sen tüm o ruhları serbest bıraktığından Ferde zayıf düştü ve bir süre büyü yapamayacak. Bir de "

Duraksadı. İçimden bir ses birazdan işiteceklerimin hoşuma gitmeyeceğini söylüyordu. "Senin ruh-bulma becerilerini keşfetmeni ve konsey danışmanlığı gibi bir göreve geçmeni istiyorlar."

Becerilerimi keşfetmeyi ben de istiyordum. Fakat tarafsız bir arabulucu olacaksam herhangi bir şekilde konseyle bağım olmamalıydı.

"Onlara gereken bir konsey danışmanı değil," dedim. "Onlara Ixia'yla arabuluculuk görevini üstlenecek biri gerek."

Irys "Biliyorum," dedi.

"Bugün Ferde ve Cahil'in peşine düşmeliyiz."

"Biliyorum. Bunun için konseyi ikna etmen gerekecek."

Gözlerimi Irys'e diktim. Muhtemelen o sırada öykü dokümanımı olup bitenlere mavi kıcıyla gülüyor olmalıydı. Geleceğimin düğümler, dolambaçlar ve tuzaklarla dolu; uzun; eğri bögürü bir yol olacağı belliydi.

Tam da istediğim gibi.